

Giới thiệu Diễn Trò

**Thể loại:** Dân quốc, cưới trước yêu sau, ngọt sủng, H (20+), HE.

**Số chương:** 82 chương chính văn + 3 ngoại truyện

**Nhân vật chính:** Nhan Trung Bắc, Cận Tiêu

**Bìa:** Hi Hi

**Editor:** Bọt

Cha của Cận Tiêu là một quan chức nhỏ, quan trường thất bại, cho nên cô nghĩ đời này cô cứ an phận thủ thường, gặp và chung sống cùng con trai của một vị quan chức nhỏ khác, cứ vậy trải qua cả đời, dù là sống tạm trong thời loạn cũng được.

Nhưng cậu Tư của nhà họ Nhan lại hỏi cưới cô, Cận Tiêu nghĩ thơ chỉ thấy tiền tiêu vật sẽ tăng lên kha khá. Có lẽ, đây cũng là một chuyện tốt.

Anh thích cô ngờ nghệch như vậy, nhưng lại thường xuyên tức giận vì vẻ ngờ nghệch này của cô.

“Không phải em tốt tính, cũng không phải không biết gì.”

Nhan Trung Bắc phả ra hơi rụt: “Mười năm trước, lúc em dạy bé trai kia diễn trò vẫn còn vài phần thực tình.”

“Bây giờ em đối với tôi, có còn thực tình năm đó không?”

\*

Lời của tác giả: Dân Quốc | Ngọt sủng

Nữ chính già nóg, làm nũng cho qua ngày, không phải kiểu ngây thơ vô số tội.

Gần đây xem nhiều phim dân quốc ngược quá, tự cắt thịt đùi rai đường nè.

Bọt: Các mình biết tui mê dân quốc lắm đúng hơn TVT Hôm trước lạc đường gặp trùng bộ này, đọc xong ngạc nhiên quá là ngạc nhiên, truyện tag H nhưng tác giả viết tốt quá, không nhận được nên lại xin ôm em về chăm sóc ~

Nhân đây, tó xin chân thành cảm ơn người đẹp *Reine Dunkel* đã convert bộ truyện và *các kìm chủgiấu mặt* đã mua raw, cảm ơn người đẹp *Manh* đã giúp đỡ tận tình và chuẩn bị bỏ túi khóa bán thật hùng hực cho tui">

P/s: Đây có thể là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tui bán thật, các mình làm nào làm, bán thật bán thiệt để mua thật hay như nào đấy đi, chứ tui không muốn ế đâu =))))))

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tập san của em đến rồi, nghe nói em mong chờ lắm?

Biên tập: Bọt

Anh ban mai đầu tiên chiều vào dinh thự nhà họ Nhan, Oanh Yến đi bước nhỏ tới cửa phòng rồi gõ nhẹ lên đó. Mẹ Ngô bên trong nhẹ nhàng hé cửa ra một chút, hỏi khẽ: “Mợ chú còn đang ngủ, sao thế?”

Oanh Yến ngó vào trong phòng một chút nhưng lại bị bóng người màu đen che khuất. Mẹ Ngô đã tránh sang một bên, còn Nhan Trung Bắc đẩy cửa ra từng chút một, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Giọng anh mang theo vẻ khẩn khẩn khi mới tỉnh ngủ, người mặc áo sơ mi và đang cài cúc áo ở cổ. Oanh Yến không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ sợ hãi cầm tập san: “Tập san «Tulip» mợ chủ đặt ạ, lúc trước mợ sốt ruột hỏi thăm, hôm nay đã phát hành rồi.”

Nhan Trung Bắc cười trầm thấp, Oanh Yến không nghe ra tia trào phúng trong đó, thậm chí còn như người anh cả cười cô thích tiêu xài phung phí vậy, chỉ là cậu Tư đương nhiên không thể là anh cả của cô được. Lúc này anh không còn cái cúc áo nữa mà đưa tay cầm tạp chí, hơi hững hờ lật thử vài trang: “Biết rồi, tôi sẽ đưa cho cô ấy.”

Cậu Tư tiện tay mở tập san mới này ra. Vì trong đó hội tụ tác phẩm của các tác giả nữ đương đại nên gần đây rất được phái nữ ở thành Tin Châu đón đọc, mà đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả cô vợ mê tiểu thuyết của anh kia.

Cận Tiêu vẫn còn đang ngủ, hôm qua cô bị lén qua lén lại tới mệt. Nhan Trung Bắc thường hay chế giễu cô không thích vận động, nhưng lại thích sờ tới sờ lui gương mặt hơi phồng phính của cô.

Cô trong lúc ngủ còn ngốc hơn ngày thường một chút, và dĩ nhiên ngày thường cũng đã rất ngốc rồi.

Nhan Trung Bắc nở nụ cười rồi ngồi xuống ghế dựa bên cạnh cô, lật xem tập san vợ mình đón đợi hàng tháng.

Cận Tiêu ngủ rất say, nhưng nắng sớm hơi gắt chiếu thẳng vào không khỏi khiến cô bị chói mắt. Cô đang chìm trong giấc ngủ vẫn nghe được tiếng lật sách bên cạnh, vì vậy mới mở mắt, gần cá chém thớt phàn nàn: “Cậu ồn quá.”

Nhan Trung Bắc cười, nhưng cũng chịu nổi oan này: “Tập san của em đến rồi, nghe nói em mong chờ lắm?”

Cận Tiêu dụi mắt rồi duỗi cánh tay trắng như ngọc ra, nói bằng giọng còn hơi ngái ngủ: “Đưa em xem một chút?”

Hôm qua đang lúc bị lén qua lén lại thì cô thiếp đi mất nên cũng không có thời gian mặc lại áo ngủ của mình. Nhan Trung Bắc nhìn theo cánh tay duỗi ra của cô, sau đó chợt hiểu vì sao đàn ông lại say mê những thứ trần trụi tới vậy. Anh háng giọng rồi chế cười cô: “Anh thấy trong tập san này đa phần là góa phụ bị đàn ông phụ bạc, vợ anh sợ đời mình đơn điệu quá nên tìm thú vui sao?”

Đương nhiên là Cận Tiêu nghe ra vẻ trào phúng trong giọng của anh, hơn nữa cũng biết phần nhiều là anh sẽ không đưa tạp chí cho cô, vì thế mới thu cánh tay vào trong chăn: “Sao cậu không đoán là em đang tìm kiếm đồng cảm?”

Không khí đầu Xuân còn mang theo hơi lạnh, Cận Tiêu thỏa mãn co mình trong chăn còn dư lại hơi ấm. Cô chỉ muốn ngủ nướng thật thoải mái nên đã trằm chán lên, dùng giọng bí hơi đuổi khách: “Sao hôm nay cậu không đi công vụ? Chớ đến muộn lại bị cha mắng.”

Phản dệm bên cạnh cô lún xuống, cô cũng biết rằng Nhan Trung Bắc đang ngồi bên cạnh mình. Người đàn ông gạt phần tóc mái hơi rối của cô ra rồi hôn nhẹ lên: “Em cũng biết anh cả từ Tây Bắc về rồi đấy, cha sẽ không quan tâm anh có đi công vụ hay không đâu.” Anh thích thú sờ lên vành tai của Cận Tiêu: “Còn em ấy, thử nói rõ ra xem, anh phụ tình quá phụ ra sao?”

Con buồn ngủ của Cận Tiêu ập tới, cô cũng không muốn đầu vò mồm với anh nên chỉ ậm ừ đáp: “Đương nhiên là không phải, do em hẹp hòi thôi.”

Nhan Trung Bắc cười khẽ rồi véo mũi của cô, khi thấy hơi thở của cô dần đều đều, mới đưa tay gạt tóc mái của cô ra: “Tiểu bạch nhãn lang.” (1)

(1) *Bạch nhãn lang: Dùng để chỉ những người qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ, vong ân bội nghĩa.*

Ông Nhan có một cô con gái và ba cậu con trai, con trai út Nhan Trung Bắc là già rồi mới có, từ nhỏ được cưng chiều vô hạn. Khi anh còn chưa lập gia đình, vì ước mơ cho con mà ông đã tìm con gái các nhà cao quý trong cả thành Tin Châu, nhưng qua hết lần này đến lần khác rồi lại hỏi cưới con của một nhà làm quan chức nhỏ.

Người ngoài đều nói Nhan Trung Bắc sợ nhà vợ quyền cao chức trọng sẽ quên thức ăn, mà đến cả chính Cận Tiêu cũng nghĩ như vậy. Trong lúc gấp rút, cô bị ép cắt đứt với ước mơ năm xưa, rồi ngày ngốc bị gả cho nhà quyền quý xa hoa. Cô cũng từng hoảng hốt trong một khoảng thời gian, nhưng sau đó đã dần nhìn thoáng ra được.

Anh cả luôn chế đầu óc cô bỏ đi, khi còn nhỏ cô làm đồ chén sữa nên từng bị anh cả khinh bỉ không thôi. Tuy nhà cô là một hộ nhỏ, nhưng vẫn có của hơn nhà bình thường, khi ấy anh cả không tiếc tiết sữa bò, mà là chế cô vụng về. Lúc anh ấy biết cô leo được vào nhà họ Nhan còn khuyên: “Đầu óc như em chi bằng cứ già đi, như vậy có thể làm sâu gao trong thời loạn này.”

Máy thay đầu óc Cận Tiêu ngờ nghệch nên cũng thật sự yên tâm làm sâu gao. Lại máy thay Nhan Trung Bắc không hề chế cô, có lẽ vì mới cưới vẫn còn cảm giác mới mẻ, hoặc có lẽ đối với cậu Tư nhà họ Nhan, cô gái xuất thân tầm thường nào ở thành Tin Châu cũng như vậy cả.

Cận Tiêu cũng không quan tâm cậu Tư làm bậy ăn quàng ở ngoài thế nào, cô vẫn còn đắm mình trong niềm vui tiền tiêu vật đột nhiên tăng lên, thậm chí còn thấy anh cả nói khá có lý. Ti như không cần tiết kiệm tiền mua phấn mắt hay nước hoa để đổi lấy tập san «Tulip» hàng tháng, càng không phải che che giấu giấu mỗi lần mang tạp chí về, sợ bị anh cả chế cười.

Nhan Trung Bắc cũng chế cười cô, nhưng chút chế cười đó quả là lịch sự và nhẹ nhàng so với những gì Cận Tiểu phải chịu đựng. Ngay từ đầu, cậu Tư còn tưởng rằng về đọc sách bình tĩnh của cô là đang giận anh, sau còn định dỗ dành. Nhưng Cận Tiểu nghe anh háng giọng thì lại ngơ ngác nhìn lại: “Sao thế?” Với vẻ không để tâm chút nào.

Anh rước về một cô vợ nghèo, nói dễ nghe là thoáng tính, nói khó nghe là dễ bị người ở, mẹ chồng nạt nộ. Thỉnh thoảng Nhan Trung Bắc cũng sẽ châm biếm cô một chút, dù sao thì trong đầu cô cũng chỉ toàn những yêu hận tình thù của thiếu gia Hồng Kông quyền quý, tóm lại là không hề biết có đôi lúc kẻ tôi tớ thờ ơ một cách trắng trợn.

Cận Tiểu cũng không thể ngủ tiếp lâu được, dù cô mê ngủ nướng ấm áp về cùng, nhưng vẫn phải đến chào hỏi mẹ chồng với chị cả và các chị dâu. Vì tính cô dịu dàng lại ngoan ngoãn nên làm những chuyện này cũng rất tự nhiên và khéo léo. Nhan Trung Bắc luôn nói cô không giống cô gái học thức tân thời, mà trời sinh đã như một mỹ chủ thời phong kiến.

Đoán thì là bà chủ trong gia đình, khi bà ta thấy vẻ ngoan ngoãn vâng lời của Cận Tiểu thì lại chế quả nhiên là xuất thân từ hộ nhỏ, không có khả năng quán xuyến việc nhà. Bà ta nhấp một ngụm trà rồi nói: “Mẹ nghe nói Lão Tử lại xằng bậy với á đảo Lê Uyên?”

Giọng của bà ta không nhanh không chậm, nhưng lại có cái uy khó nói thành lời. Mẹ cả là vợ đầu của tư lệnh, lại xuất thân từ nhà quyền quý, nên đến chỉ Hai ngày thường hay đỡ lời cho Cận Tiểu cũng không dám can rờ xen ngang.

Bà ta đột nhiên chuyển từ chuyện của các nhà đến chuyện Nhan Trung Bắc, quả là khiến Cận Tiểu giật nảy mình. Cận Tiểu mù mờ người mất, bất chợt không biết nói gì cho phải. Đoán thì lại rất ghét về ngày ngày ngơ ngơ này của cô nên nhủ mày nói: “Đã kết hôn rồi, con làm vợ phải quán nó mới đúng.”

Cận Tiểu mau chóng đáp “vâng”. Cô chỉ muốn hòa theo vì chủ quán gia đình này để rồi được về đọc kết cục của cậu Hai và cô Ba nhà họ Ngô. Có điều, Đoán thì vẫn không buông tha cho cô: “Tháng sau lễ Phật, mỗi nhà cùng chép một chút kinh Phật.” Đoán thì dừng lại một chút: “Mẹ cả đang ở Tây Bắc, vậy mẹ Tư chép thay đi.”

Bản đang đọc truyện *Diễn Trò* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Vậ cậu ừm... vậ cậu chép kinh Phật giúp em được không?

Biên tập: Bọt

Một mình Cận Tiểu phải làm việc của hai người, nhưng lại không có hai phần sức. Có phần muộn một mình hồi lâu, sau chỉ có thể trải giấy ra mà đau khổ vì trước đây mình học hành không đến nơi đến chốn.

Nhan Trung Bắc rúc vào phòng trong thì thấy Cận Tiểu mặt ửng mầu chau chép các loại kinh Phật như “Tu Bồ Đề” (1). Thỉnh thoảng cô chép sai chữ, hoặc dùng quá nhiều mực, cuối cùng lại tự tức giận với bản thân nên ném thẳng bút đi rồi gục xuống bàn.

*(1) Tu Bồ Đề:Trong kinh điển Bắc Tông có chép về truyền thuyết sự tích của Tu Bồ Đề qua một vài chi tiết. Tôn giả xuất thân từ gia đình theo đạo Bà La Môn,chào đời ngay trong lúc gia đình như thiếu may mắn, tất cả tài sản với cam, kho lương trống trơn một cách ngẫu nhiên. Cả nhà đều lo sợ, nhiều người cho là điềm lạ kéo đến quan sát luận bàn và cuối cùng đều quyết đoán đó là một điềm lành, ngày sau đứa bé sẽ trở thànhmột nhân vật phi thường. Dựa theo sự quyết đoán của số đông, bà mẹ đặt tên cho đứa bé là Tu Bồ Đề (Subhuti), có nghĩa là không sanh hay Thiện Cát (tốt lành), hay Thiện hiện (hiện điềm tốt). Quả thật về sau gia đình gặp nhiều điều may mắn, trở lại giàu có, tiền của tràn đầy kho lương. Tuy tuổi còn nhỏ Tu Bồ Đề không mấy thiết tha với tài lợi, cha mẹ cho bắt cử một vật gì Tu Bồ Đề đem bỏ thì hết cho người thiếu thốn. Với trí thông minh xét thấy muốn vật đâu hư giá, trống không, tự thế cũng mất khả năng chủ động, bởi thế khi gặp Đức Phật Tu Bồ Đề liền xin xuất gia.*

Nhan Trung Bắc đứng sau tấm bình phong nhìn một lúc, anh nghĩ nhìn có tự tức giận với bản thân còn thú vị hơn xem kịch võ (2) trong rạp hát nữa kia. Anh đến gần nhất tờ giấy cổ đã vo viên lên, ghét bỏ “chặc chặc” vài tiếng: “Lúc trước báo em phong kiến là anh sai rồi, nét bút này của em tàn thời hơn bất kỳ ai.”

*(2) Kịch võ: là loại hình kịch mà nhân vật dùng quyền cước, tài cưỡi ngựa bắn cung, đạo sắc để biểu diễn.*

“Đúng là bất công.” Cận Tiểu ngồi dậy thở hổn hển, bâu môi nói thẳm: “Mẹ cả nói cậu ở bên Lê Uyên cả ngày làm mất thể diện, nhưng lại phạt em chép thêm kinh Phật.”

Vừa rồi có nằm bò một lúc lâu mới hiểu được đầu đuôi mọi việc. Nếu mẹ cả không ở nhà, sao không sai người khác chép kinh Phật thay cho cô ấy? Tóm lại là khó chịu với Nhan Trung Bắc, nhưng lại gần cá chém thớt lên đầu cô.

“Ồ?” Nhan Trung Bắc vẫn còn nhìn đồng mực cô vẽ lung tung, không nghe rõ nửa câu sau: “Anh với Lê Uyên thế nào cơ?”

“Em cũng không biết.” Cận Tiểu cho bút lông bị tẽ đầu vào trong cốc rửa: “Có lẽ là giống cậu Hai nhà họ Lý và cô diễn viên trẻ kia.” (3)

*(3) Tư tác giả dùng ở đây là “tiểu hoa đán”, hoa đán là một vai trong hí kịch truyền thống của Trung Quốc. Hoa đán thường mang hình tượng của cô gái trẻ hoặc phụ nữ trung niên, có tính cách hoạt bát hoặc mạnh mẽ, phóng dãng.*

Nhan Trung Bắc nghe được ý tứ trong đó, nên đột nhiên kiên nhẫn thêm mấy phần. Anh dựa vào bàn hỏi cô: “Cậu Hai nhà họ Lý và cô diễn viên trẻ kia thế nào?”

Lần này lại đến lượt Cận Tiểu hào hứng, cô xoay người kể về ảo tưởng của câu chuyện với anh: “Cô diễn viên trẻ kia là ‘giác nhi’ (4) số một số hai ở Hồng Kông. Cậu Hai nhà họ Lý quen cô ấy ở buổi diễn tại nhà. Ôi chao, hai người họ vừa gặp đã tóe ra ừm... tia lửa tình yêu.”

*(4) Giác nhi: Vào thời xưa, giác nhi là cách gọi tôn trọng trong giới hí kịch, dùng để gọi những nhân vật tương đối có danh tiếng. Ngày nay, từ này cũng được sử dụng trong mọi ngành nghề, chuyên để chỉ những người có tài năng xuất chúng.*

Nhan Trung Bắc nhìn có hớn hơ miêu tả diễn xuất của cô diễn viên trẻ kia khiến người ta mê muội thế nào, cảnh đời của cô ấy thế thảm ra sao, sau đó thỉnh linh hỏi chen một câu: “Vậ cô Ba nhà họ Ngô thì sao?”

“Anh cũng biết cô Ba nhà họ Ngô sao?” Cận Tiểu lấy làm lạ, sau lại thấy chuyện này quá là nổi tiếng, ngay cả cậu ấm như Nhan Trung Bắc mà cũng biết, vì thế giữa hai đầu mày của cô lại nhiễm thêm ý cười: “Đương nhiên là cô Ba nhà họ Ngô ghen rồi, còn đến náo loạn ở rạp hát. Ôi, kỳ của tháng trước mới đăng tới đây thôi, làm em chờ mòn mỏi.”

“Vậ em thì sao?” Nhan Trung Bắc véo khuôn mặt mềm mềm của cô: “Có phải em cũng muốn đi làm loạn ở chỗ của Lê Uyên không?”

Cận Tiểu vừa muốn mở miệng, nhưng lại ý thức được điều gì đó. Trí thông minh thì thoáng mới phát huy tác dụng nói cho có biết, bây giờ không phải lúc chỉ trả lời “có hay không” đơn giản như vậy, mà là vấn đề lập trường.

Trong thời loạn lạc này, vấn đề lập trường là quan trọng hơn cả. Là tư bản hay cộng sản, là dân chủ hay cộng hòa, tất cả đều là vấn đề lập trường. Nếu không nói rõ ràng, tất phải đổ máu làm cách mạng.

Dù Cận Tiểu ngây thơ, nhưng cũng biết lập trường quan trọng như ăn cơm vậy. Từ khi kết hôn đến nay, cô chưa tìm được cơ hội nào để biểu đạt lòng trung thành với Nhan Trung Bắc. Dù sao Nhan Trung Bắc cũng là chỗ dựa duy nhất của cô trong cái nhà này, là người sẽ quyết định cô có thể vui về đọc tập san «Tulip» hàng tháng hay không.

“Thật ra...” Cận Tiểu quyết tâm đổi lòng vì vật chất: “Em ủng hộ cậu Hai nhà họ Lý ở bên cô diễn viên trẻ kia, tiếc là tác giả không nghĩ vậy.”

Cô thấy Nhan Trung Bắc không nói gì thì đoán như vậy nghĩa là “nói kỹ thêm một chút” giống như thầy giáo ở trường, vì thế lại kiên trì nói: “Dù cô diễn viên trẻ kia là á đảo, nhưng cũng thành thạo một nghề. Ừm, thành thạo một nghề như vậy thật là tốt.”

“Ồ.” Trên mặt Nhan Trung Bắc có ý cười, nhưng Cận Tiểu lại thấy ý cười này đáng sợ vô cùng. Giọng hỏi chậm rãi của anh cũng khiến tim Cận Tiểu run lên: “Vậ vợ anh có thành thạo chuyện gì không?”

Cận Tiểu xụ mặt.

Đương nhiên là cô không thành thạo chuyện gì rồi, nếu có thì đầu cần đổi lòng khen cô diễn viên trẻ kia như vậy.

Trong lòng cô vốn cảm thấy cậu Hai nhà họ Lý kia là một người đàn ông hư hỏng, vì vậy nên mới nói náo up vung nảy với cô diễn viên trẻ kia, bởi một người đàn ông đã thay lòng đổi dạ sẽ không xứng với cô Ba nhà họ Ngô trong sáng, đáng yêu.

Nhưng cô không thể nói như vậy được, không cần biết bên ngoài Nhan Trung Bắc có nhiều cô diễn viên trẻ ra sao, có thể nào cô cũng không thể nói Nhan Trung Bắc là đàn ông xấu được.

Đây quả là một vấn đề phức tạp, bởi Nhan Trung Bắc hỏi không phải là về cậu Hai nhà họ Lý kia, mà là chính anh. Còn Cận Tiểu đáp cũng không phải cô diễn viên trẻ kia, mà là nhóm oanh oanh yến yến như Lê Uyên.

Cô thờ dài, trong những năm tháng học tập chăm chỉ nhất, cô cũng chưa từng làm bài tập nào khiến bản thân kinh hồn bạt vía tới vậy.

Cầm của Cận Tiểu bị nâng lên, giọng Nhan Trung Bắc truyền đến bên tai cô: “Thờ dài cái gì, cứ như anh bức cung em vậy.”

Cận Tiểu cau mày: “Cậu đừng gắng hỏi em nữa, cậu muốn em nói gì? Đúng là em không có tài cán gì hơn người.”

Dường như cô cũng rất ư dột, sau đó còn ần nấn hỏi hặn: “Em cũng phần muộn lắm, mẹ em luôn nói chỉ cần chờ thêm chút nữa, rồi sẽ tìm được việc thích hợp với em.”

Cận Tiểu quệt mũi với vẻ tội nghiệp: “Nhưng em còn phải chờ bao lâu nữa đây.”

Tuy có lìm vào u sầu khác với v e u sầu Nhan Trung Bắc mong đợi, nhưng cũng khiến anh sốt ruột không thôi. Anh đưa tay ôm cổ vào lòng: “Nghĩ vớ vẩn gì thế, ngày nào còn anh ở đây, thì em cần tài cán gì hơn người?”

“Nhưng vừa rồi cậu mới hỏi em mà?” Cận Tiêu trở nên tỉnh táo, còn hùng hồn lên án anh: “Như vậy cho thấy cậu cũng cảm thấy đó là cần thiết.”

Lúc Cận Tiêu tìm ra lý lẽ của mình, thì cả người đã bị Nhan Trung Bắc ôm rồi cùng ngồi trên ghế, nhưng cô vẫn không quên huyền thuyên mãi thôi. Một lát sau, cô vừa đắc ý vừa dè dặt dò xét: “Vậy cậu ừm... vậy cậu chép kinh Phật giúp em được không?”

Thì ra là chờ lúc để đưa ra yêu cầu này, trong mắt Nhan Trung Bắc chứa ý cười, nhưng lại vờ từ chối: “Anh bận rộn là thế, không có thời gian làm chuyện như vậy với em đâu.”

Cận Tiêu ù rử tránh thoát khỏi anh: “Vậy đêm nay em không được ngủ rồi, em phải chép hai phần liền.”

Nhan Trung Bắc kéo cô trở về, phẩy qua mũi của cô: “Sao mà không được ngủ?” Anh quăng hai trang kinh Phật cô đã chép xong đi rồi vừa cười vừa nói: “Chỉ của em thế này phải là mấy ngày mấy đêm không ngủ mới đúng, còn bị mẹ cả bắt về chép lại nữa.”

Mặt Cận Tiêu đỏ ửng, hơi giống cô gái thời xưa không biết chữ xấu hổ vì bị người ta chế giễu. Cô cầm bút máy từ thuở nhỏ, hiếm khi viết chữ bằng bút lông, Nhan Trung Bắc nói như vậy quả là khiến cô xấu hổ không thôi.

“Lấy bút ra đây, anh dạy em.” Cậu Tư nhà họ Nhan vớt chiếc bút tội nghiệp từ trong cốc rửa bút ra. Cận Tiêu cũng ngoan ngoãn nhận lấy, tay của Nhan Trung Bắc phủ lên bàn tay mềm mại của cô, sau đó đặt bút viết xuống giấy.

Những nét viết đẹp đẽ mà phiêu dật như vậy khiến hàng chữ đã viết lúc trước nom càng vụng về, non nớt hơn. Cận Tiêu mở hai mắt thật to nhìn cùng cây bút đó vẫn nằm trong tay cô như vậy, thì ra viết chữ bằng bút lông phải chú trọng lực viết như vậy.

Cô quay mặt khắp khối khen anh: “Đẹp quá đi mất.”

Cô không đợi Nhan Trung Bắc đáp lại đã xoay người lại: “Viết thêm chút nữa đi, em phải đóng khung treo lên.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười khê của đàn ông: “Cùng với chữ của em ư?”

Cận Tiêu xấu hổ và rầu rĩ một lúc, vì thế cũng không chú ý đến tay trái của mình bị người đàn ông nắm trong tay. Cô ù rử cúi đầu nói: “Vậy thì thôi.”

“Sao lại thôi?” Ý cười của Nhan Trung Bắc truyền tới tai cô, Cận Tiêu lại thấy tai mình nóng bỏng như bốc cháy vậy. Giọng của cậu Tư hơi khàn: “Anh thấy đẹp vô cùng.”

Môi của cậu Tư rơi xuống cổ của cô, Cận Tiêu cũng không còn là cô bé năm đó, nhưng mặt vẫn đỏ mặt gầy gầy: “Đừng ở đây.”

Người đàn ông cười trằm thập rồi ôm ngang cô lên, đi vào buồng trong.

Cận Tiêu cảm thấy cậu Tư thô bạo hơn ngày thường, như thể đang trút giận trong lòng vậy. Cô ngốc nghếch đặt câu hỏi trong những cái vuốt ve dứt quãng của cậu Tư: “Có phải cậu không vui không?”

Nhan Trung Bắc không trả lời, mà chỉ tiến vào trong cơ thể của cô. Rõ là Cận Tiêu không thể dễ tâm tới việc hỏi tâm trạng của anh được nữa, cô ôm lấy tấm lưng cường tráng kia, rất nhanh sau đó đã rên rĩ xin tha.

Cô chưa từng gan lì, ở trên giường cũng là như vậy. Nhưng cậu Tư cũng không kiêng dè về yếu mềm của cô, thậm chí còn gây vỏ ác liệt hơn nữa. Cô bị ôm ngồi trong lòng của cậu Tư, nơi xấu hổ kia tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Nhưng đến cả kêu, cô cũng không kêu ra được, bởi môi lưỡi của Nhan Trung Bắc đã chặn lại toàn bộ âm thanh vụn vỡ của cô. Đầu lưỡi của cô bị ép xoắn bện với anh, bên tai là tiếng thờ dốc của hai người, thêm đó còn có tiếng cọt két dây quylượt của chiếc giường.

Vì sao đàn ông lại ham mê chuyện như vậy? Trong tập san chi nói sơ qua, mà Cận Tiêu cũng không hiểu rõ, có điều cô lại khá thích sắc thái tình dục vừa ngang ngược vừa trẻ con như vậy của cậu Tư.

Có điều, nếu động tình hơn chút nữa sẽ không ổn. Nhan Trung Bắc hơi đặt cổ xuống mặt chân mềm mại, nhấn nhúm kia, Cận Tiêu lại không tự chủ được mà rướn eo lên hùa theo động tác có quy luật của anh.

Nếu thích nhiều thêm một chút nữa, cô sẽ trở thành cô Ba nhà họ Ngô tiếp theo, cô ba nhà họ Ngô không thiếu nhất trong thành Tín Châu này.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô ấy à, hệt như đà điểu vậy

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Việc chép kinh Phật kia cuối cùng cũng không giải quyết được gì, bởi hôm qua cậu Tư nhà họ Nhan nhận được lệnh phải đến Thiều Quan trấn thủ.

Thiều Quan tiếp giáp với hai tỉnh, gần đất Bắc, cách thành Tín Châu khoảng ba ngày đường. Hiện tại quân phiệt cát cứ (1), Thiều Quan là phòng tuyến đầu tiên tiếp giáp với tỉnh khác. Tư lệnh Nhan điều binh khiển tướng, nhưng cuối cùng vẫn thấy nắm binh quyền trong nhà mới có thể an tâm được.

(1) *Cắt cớ: chia cắt lãnh thổ để chiếm giữ và lập chủ quyền riêng, không phục tùng chủ quyền trung ương.*

Tên Lão Tử là Trung (âm “Chỉnh”) Bắc, đương nhiên không thể để anh làm “quan văn” trong chính quyền mãi được, khi cơ hội tới, sẽ lập tức được phái đi rèn luyện.

“Lúc đầu chính con không muốn nhờ người thân giúp đỡ.” Tư lệnh để ngỏ: “Con đường sau này phải dựa vào sự nỗ lực của con.”

\*

Lúc Nhan Trung Bắc mặc quần áo gần xong, Cận Tiêu mới mởng lưng tỉnh lại. Cậu Tư khom người xuống trên cô: “Anh phải đến Thiều Quan, em không gặp được anh liệu có khóc nhè không?”

Cận Tiêu “ừm?” mang theo giọng mũi, cô còn đang nghĩ xem anh nói gì, nhưng cánh tay trắng như tuyết đã ngoan ngoãn vươn ra cài cúc áo cho anh. Lúc cài tới cổ áo, cô hơi không với tới nên cố gắng rướn eo, lộ ra chút cánh xuân ở ngực.

Nhan Trung Bắc đảo mắt qua vùng dưới cổ của cô mà lòng lại thêm lưu luyến, nhưng trên mặt anh vẫn là vẻ đứng đắn, đường hoàng: “Thấy em tru sâu về việc chép kinh như vậy, anh sẽ nói với cha một tiếng, để em tới Thiều Quan với anh.”

Cận Tiêu không nghĩ được quá nhiều, cô chỉ được hai chữ “kinh Phật” rõ hơn “Thiều Quan”, sau đó mừng rỡ reo lên: “Thật chứ?”

Nhan Trung Bắc vuốt cằm mềm mại của cô, tí mi hồn cô rồi ậm ừ: “Vẫn phải luyện chữ.”

Cận Tiêu tránh gốc râu mới mọc trên cằm của anh như tránh gai nhím hay một chùm thương nhĩ (2): “Em biết rồi.”

(2) *Cây thương nhĩ: hay còn gọi là Chi Ké Đầu Ngựa (danh pháp khoa học: Xanthium) là một chi thực vật có hoa trong họ Cúc (Asteraceae). Chi này là bản địa ở Bắc Trung Mỹ, châu Á, châu Âu.*



*Cây thương nhĩ*

Cuối cùng, cậu Tư hôn lên môi cô. Những lưu luyến trên mặt anh khiến cô hơi thẹn thùng, đỏ mặt không dám nhìn đôi mắt mang ý cười của anh. Nhan Trung Bắc cười rồi đuổi theo đôi mắt tránh né của cô: “Chờ anh về nhé, hửm?”

Cận Tiêu chờ anh đi rồi tập tực vui vẻ như chủ thờ nhỏ. Cô vừa lật tủ quần áo của mình vừa hô: “Mẹ Ngô? Mẹ Ngô? Mau thu dọn hết tập san và tiểu thuyết của tôi lại.”

Những ý nghĩ về việc cậu Tư nhà họ Nhan có lưu luyến thâm tình như vậy đối với mấy cô gái như Lê Uyển hay không, phải chăng môi của anh cũng truy đuổi các cô gái khác... thỉnh thoảng cũng tràn đến với cô, nhưng rất nhanh sau đó đã tan thành mây khói.

Trong một gia tộc thường trực ham muốn hưởng thụ vật chất này, tình yêu và tiền tài luôn có thể trở thành giao dịch dễ dãi giữa. Nếu muốn sống qua ngày từ tẻ thì nên biết nhìn thoáng ra, và tất nhiên cũng không thể quá thấu đáo nhiều chuyện. So với việc tốn thời gian tự bản khoăn, chẳng bằng nghĩ biện pháp giết thời gian gì mới thì hơn.

Đương nhiên cũng có các mục tiêu tiêu thời gian vào mặt chược và vũ hội, nhưng Cận Tiêu không đủ đầu óc chơi mặt chược, cũng không biết khiếu vũ. Vì thế cô phải tìm ra rất nhiều việc không ảnh hưởng đến hòa bình của toàn cục như tập san hay tiểu thuyết.

Hiện giờ Nhan Trung Bắc đang đảm nhiệm chức vụ ở chính quyền tỉnh, trừa sẽ không trở về, lúc hai người gặp lại thường là chạng vạng tối. Vì thế Cận Tiêu thường xuyên coi làm mục Tư là công việc, cô sẽ ngày ngày tìm ra thú vui của mình, sau đó kính cẩn làm vờ hiện ngoan ngoãn.

Nói cho cùng thì làm mục chủ cũng giống như vờ em của gia đình hay phục vụ ở quán cơm. Không biết hàm lượng kỹ thuật bên trong cao thấp ra sao, chẳng qua của cô là làm ca đêm và tiền lương mỗi tháng cao mà thôi.

Cận Tiêu khắp khối mở tập san ra thì nghe được thông báo từ Oanh Yến.

Thì ra tin cô phải theo cậu Tư tới Thiệu Quan đã truyền ra ngoài, vì thế cô chiều nhà họ Chu có quan hệ thân thiết với cô hẹn ra ngoài uống trà chiều.

Vậy nên bạn xem, thành Tin Châu này chưa bao giờ có bí mật gì lớn.

Đương nhiên là Cận Tiêu đồng ý, bởi uống trà chiều với bạn cùng là một trong những thú vui tiêu khiển của cô. Cô chiều nhà họ Chu cũng thích tập san «Tulip» như cô, hai người thường gặp nhau để trao đổi về tình tiết được đăng trong tháng, hay nhân vật trong truyện đó như thế nào.

Chu Thanh thấy hôm nay cô hơi lười nhác thì gọi bánh ngọt giúp rồi cười nói: “Cô chó có giống mục chủ trong truyện kia, thích ăn đồ ngọt, không ưa đi lại, ăn đến mức thành cái thùng gỗ.”

Thứ mà cô chiều nhà họ Chu nhắc đến là một bộ truyện đăng nhiều kỳ, kể về một đôi chồng già vợ trẻ, người vợ kia không được yêu chiều nhưng sống cũng rất thoải mái. Cô ấy thích nhất ăn bánh ngọt và chơi mặt chược, tính tình lại dễ chịu, cũng là một nhân vật khiến người khác yêu thích.

So sánh nhân vật này với Cận Tiêu quả là quá thích hợp. Cô véo thịt trên mặt mình thì thấy có phình ra một chút thật, vì thế mới nghiêm túc gật đầu nhẹ: “Tôi sẽ chú ý.”

Cô chiều nhà họ Chu nhìn vẻ ngây thơ của cô thì cũng cười phối hợp, sau lại hơi lưỡng lự cầm tay của Cận Tiêu, trên mặt là chút thương cảm: “Tôi tìm cô vì việc của cậu Tư.”

Cận Tiêu hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ đau xót của Chu Thanh, sau cô chợt nghĩ rằng trái tim thiếu nữ của cô ấy rung động rồi, mà nếu là như thế thật, thì quả là làm khó cho cô.

Nếu cậu Tư có ý với cô ấy thì cô lẽ sẽ dễ dàng hơn, bởi cô ấy sẽ nghiêm nhiên trở thành mục bé của người ta. Nhưng chẳng lẽ còn muốn tự làm mới đất chuyện hay sao?

Cô ngồi đó tưởng tượng ra trăm ngàn kiểu tình tiết, sau lại nghe Chu Thanh nói: “Chuyện của cậu Tư và á đào Lê Uyển kia đã đồn khắp thành Tin Châu rồi. Dù không thể tin hết vào tin đồn, nhưng giả nữa cũng có phần thật, đến cả tôi cũng hơi tin vào tin đồn khắp cả thành này rồi.”

Cận Tiêu nghe ra ý của cô ấy rồi phát hiện mình nghĩ sai nên hơi ngượng ngùng, cũng cảm thấy mình có phần coi thường nên càng chột dạ, vậy nên sau đó cũng bầy ra vẻ lắng nghe chân thành.

Chu Thanh lại thở dài: “Cô vừa mới lấy anh ta mà anh ta đã cần quấy thế này rồi, đúng là chẳng cho cô chút mặt mũi nào. Bấy giờ khó lắm mới đi Thiệu Quan, á đào kia chắc sẽ không đuổi theo được, cô phải nắm bắt lấy cơ hội này đây.”

Cận Tiêu nhận được lời đề nghị chân thành này từ bạn thân thì thấy ấm áp vô cùng. Dù trong lòng cô nghĩ tới Thiệu Quan cũng sẽ có á đào ở Thiệu Quan thôi, nhưng vẫn tha thiết nắm chặt tay của cô ấy: “A Thanh, thật sự cảm ơn cô vì những lời này.” Cô nói xong lại buồn rầu: “Tôi đi Thiệu Quan rồi, cô sẽ không quên người bạn là tôi chứ.”

Chu Thanh nắm lấy tay của cô rồi cười nói: “Nói gì ngốc vậy, cô và tôi từ từ qua lại cũng được. Đợi cô về rồi, tôi sẽ lại chào đón cô.”

Lúc Chu Thanh đang nói, xung quanh chợt xôn xao lên khiến cô ấy cũng không nhận được phải quay đầu nhìn thử, thì ra là có một người đẹp tuyệt trần xuất hiện ở cửa nhà hàng Tây này. Trong cái se lạnh đầu Xuân, cô ấy mặc một chiếc sườn xám xé cao, chân đi giày Oxford da rắn, chưa kể tới chiếc túi bằng da xa xỉ trên vai. Đến cả những cô gái khác cũng bị cô ấy hấp dẫn tầm mắt, sau đó ngấm ngấm đánh giá.

Người đẹp kia được một người đàn ông anh tuấn ôm eo rất thân mật, cả mũ quần đội của người đàn ông cũng đang đội trên đầu cô ấy. Hai người vừa đi vừa cười nói, hơn nữa còn không để ý đến ánh mắt của người ngoài mà cứ thế đi vào phòng. Bọn họ như vậy khiến Cận Tiêu cũng phải chép miệng.

Chu Thanh tức giận lẩm nhẩm: “Quá quái thật! Trong mắt anh ta có còn người vợ là cô không?”

Cận Tiêu nhìn đủ rồi thì cũng thu hồi tầm mắt, sau đó “ô” một tiếng: “Đừng để người khác nhận ra, như vậy tôi mất mặt lắm.”

Chu Thanh thấy cô bất giác cúi đầu ăn bánh gato thì chỉ có thể thở dài. Nếu nói đến mất mặt, thì trong thành Tin Châu cũng có ít nhiều kẻ chê xuất thân của mục chủ như cô quá thấp kém, nhưng cô lại thấy chỉ cần không bị nhận ra là tốt rồi.

“Cô ấy à, hệt như đã điều vậy.”

Chỉ cần cúi đầu vào đồng cát, là có thể vờ như không có gì xảy ra.

Cận Tiêu cười khẽ.

Cận Tiêu ăn hết hai chiếc bánh gato sô-cô-la, nhưng không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Chu Thanh nghĩ chắc chắn là cô đang buồn, nhưng lại có tò về lạnh nhạt, vì thế cô ấy cũng không tiện quấy rầy cô. Sau đó, hai người họ cứ nhìn nhau, ăn bánh ngọt và không nói gì như vậy.

Về nhũ đầu mây, uống hồng trà của cô mang vẻ buồn rầu và chịu đựng khiến Chu Thanh cũng cảm thấy đau lòng.

Hương thơm của hồng trà át vị ngọt của sô-cô-la, Cận Tiêu đột nhiên hiểu ý ngày hôm qua của Nhan Trung Bắc. Thì ra sau khi đàn ông chơi bởi trắng hoa ở ngoài xong, trở về sẽ chứng minh mình trắng hoa lần hai nhờ vào việc vờ ghen.

Đại khái là làm như vậy sẽ có cảm giác ưu việt tốt cùng.

Cận Tiêu đột nhiên thấy hơi chán ghét. Dù sự chán ghét này khá mỏng, nhưng trước đây cô chưa từng cảm thấy như vậy. Trước đó cô luôn luôn không đếm xỉa tới những chuyện này, vẫn luôn tự vui về một mình mà không muốn hỏi đến thứ gì.

Có điều sự chán ghét này cũng không làm thay đổi trạng thái quần chúng của cô, bởi dù có chán ghét thì cũng là quần chúng chán ghét. Đúng là cậu Tư hệt như cậu Hai nhà họ Lý, nhưng như vậy thì có liên quan gì đến cô đâu?

Cô chỉ cần diễn tốt vai của mình là có thể tạm bợ qua kiếp phù du này rồi.

Cớ sao lại không làm đây?

\*

Oanh Yến ôm theo một chồng thoải bán (3), những thứ này vậy mà lại là tính mạng của mẹ Tư. Mẹ Tư rất tốt tính, không thích sai sử người khác, nhưng lại xót nhất đồng thoải bán của mình.

*(3) Thoại bán: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.*

“Bộ này không xuất bán nữa đâu, chỉ phải tìm lâu lắm đấy.” Oanh Yến nhớ lúc Cận Tiêu trình trọng bán giao cho mình: “Chỉ không tin người ngoài, Oanh Yến, giao cho em sắp xếp đấy.”

Oanh Yến rất vui vì mẹ Tư tin nhiệm mình như vậy, trên đường đi gặp cậu Tư còn hỏi thăm vui vẻ. Nhan Trung Bắc khẽ gắt đầu rồi gọi cô ấy lại: “Hôm nay mẹ Tư làm gì?”

Oánh Yến nghĩ mẹ Tư không hay biết tin đồn cậu Tư trắng hoa bên ngoài, vì thế nên mới như giá treo quần áo trong phòng, bận bịu thắng người để làm nhiệm vụ của mình: “Sáng nay mẹ chủ đọc sách, buổi chiều đi uống trà với cô Hai nhà họ Chu ạ.”

“Trà chiều?” Nhan Trung Bắc nhớ đến vẻ vui sướng lúc cùng ăn bánh gato lần trước của cô thì tâm trạng tốt hơn một chút. Anh thương cho Oanh Yến mấy đồng tiền, sau đó thuận miệng hỏi: “Ở nhà hàng nào?”

Oanh Yến vội vàng cười cảm ơn: “Nghe nói là Cát Sự Lâm mới mở ở phía Bắc thành, mẹ chủ còn nói bánh gato sô-cô-la ở đó ngon nữa ạ.”

Nhan Trung Bắc sững người rồi im lặng một lúc lâu. Lúc Oanh Yến không biết cô nên chào để đi không, thì lại nghe anh hỏi: “Đi lúc nào?”

“Hai giờ chiều ạ.”

Đường như giọng của cậu Tư trầm hơn một chút: “Biết rồi, lui xuống đi.”

Oanh Yến cũng không quá bận tâm, sau đó lại cảm ơn và xoay người đi làm việc.

Hết chương 3.

Lời của tác giả: Chương này nói một chút về nhân sinh quan của Cận Tiêu, chương sau hằm ít thật.

\*

Bộ: Từ “cắt cừ” ở phía trên là từ tiếng Việt, nhưng ít được sử dụng nên tớ vẫn chú thích thêm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 4: Cậu đi một mình đi

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bộ

Đồng hồ ngoài hành lang điểm năm giờ, sau đó có một chú chim báo giờ bằng gỗ bật ra. Nhan Trung Bắc nhìn chú chim ồn ào kia thì lăm vào trầm tư.

Hôm nay anh nhắc đến chuyện của Cận Tiêu với tư lệnh, cha anh cũng không từ chối. Chỉ là một lúc lâu sau, ông đột nhiên nói với anh: “Trung Bắc, cha già rồi.”

Đương nhiên cậu Tư biết cha mình đã già, bởi lúc anh ra đời, tư lệnh Nhan đã và đang gây dựng sự nghiệp. Lúc ông đạt được thành tựu và thống lĩnh một phương trời, thì dù có thương anh đi chăng nữa, cũng thật sự không rảnh để quan tâm. Trong hai mươi lăm năm anh trưởng thành, hai người anh trai đều chiếm giữ một phương và đã đủ lông đủ cánh. Tư lệnh Nhan chinh chiến cả một đời, rồi chợt phát hiện con trai út mình thương yêu nhất thật ra lại yếu thế nhất.

Nếu muốn anh mạnh khỏe cả đời, không ầu lo thì không thể trao quyền cầm quân, nhưng không trao quyền cầm quân thì lấy gì để vững chân trong thời loạn này đây?

Thời gian cũng giống như chiếc đồng hồ này, trôi qua tích tắc tích tắc tích tắc. Nhan Trung Bắc đã nghe tiếng báo giờ này vài chục năm, đến giờ lại không thể nghe tiếp được nữa.

Nếu là nhà bình thường, con cái lớn rồi sẽ tách ra ở riêng. Còn với nhà họ Nhan, nếu phân chia thì sẽ là ăn vào phần cơ nghiệp của bậc cha chú, còn không phân chia thì là anh em tương tàn.

Tư lệnh Nhan hiểu rõ quy luật này, mà anh cũng vậy.

Anh cả đã trở về từ Tây Bắc, số lần bác sĩ ra vào nhà ngày càng nhiều hơn, quyền cầm quân ở Thiều Quan cũng là kể tạm thời đây bắt đầu dĩ của cha anh.

Mọi thứ bắt đầu được suy tính bằng “tạm thời”, vậy đương nhiên tình thế cũng cách “khẩn cấp” không còn xa.

“Đưa con bé đi đi.” Tư lệnh Nhan như đang an ủi anh, cũng như đang an ủi chính mình: “Từ xưa tới nay lập gia đình nghĩa là đã trưởng thành rồi.”

Ông ho khan rồi đưa một chiếc hộp cho Nhan Trung Bắc: “Tới Thiều Quan đi.” Tư lệnh Nhan nhìn Nhan Trung Bắc, giống như thời anh còn nhỏ, ông đánh trận xong sẽ mang ô tô đồ chơi nhỏ cho cậu con trai út vậy. Ông lại cười: “Tới Thiều Quan đi thôi.”

\*

Trước khi đẩy cửa vào, Nhan Trung Bắc nghe tiếng dây thừng vung lên “vút vút”. Lúc đẩy cửa vào, anh vẫn còn hơi thấp thòm, nhưng bước vào rồi thì hai mắt lại tỏa sáng. Cận Tiêu mặc áo thể dục ngắn từ thời học sinh, lúc này đang nhảy dây thoăn thoắt.

Nhan Trung Bắc dựa vào cột mà chợt quên khuấy những suy nghĩ vừa rồi. Anh cứ nhìn cô buộc tóc đuôi ngựa đẩy hơi thở thanh xuân, thỉnh thoảng lộ ra vòng eo trắng như tuyết, ánh nắng lúc này chiếu lên mặt cô cũng thanh thoát vô cùng.

Cận Tiêu đánh mất nhìn thấy anh thì cười nói: “Cậu về rồi à?” Cô khẽ hôn hén: “Chu Thanh nói em hơi béo ra, em phải giảm cân mới được.”

Nhan Trung Bắc nhìn cô không mất đi nửa phần rạng rỡ thì lại thấy không thoải mái. Anh nhớ lại người bạn thân này của cô rồi thoáng giận dữ nói: “Chu Thanh nói thì em nghe á? Mấy hôm trước anh muốn em vận động nhiều hơn một chút, em lại coi như gió thoảng bên tai.”

Anh nói xong còn cời áo khoác quân phục cầm trên tay với vẻ bức dọc, sau đó đi thẳng vào buồng trong.

Cận Tiêu dừng lại, cô nhìn theo bóng lưng không vui của anh rồi thở dài.

Bắt đầu làm việc bắt đầu làm việc, lương cao há lại không lấy?

Cận Tiêu pha trà đưa cho anh: “Ai nạt nộ cậu thế? Này, dù sao cũng sẽ tới Thiều Quan, đừng để ý tới bọn họ.”

Cô đoán người đẹp hôm nay tranh cãi với anh mà thấy hơi đau đầu, sau lại cảm thấy liên lụy như vậy quả là oan uổng vô cùng, vì thế công tác an ủi lên quan cũng rất qua loa. Nhan Trung Bắc liếc nhìn vẻ không để ý của cô thì lờ mờ trong lòng lại ngẹn ngụt.

“Bị nạt nộ?” Cậu Tư không nhận trà của cô, khoe miệng lại mang ý cười lạnh: “Em thử nói xem, ai dám nạt nộ anh?”

Sau khi cười, anh hiếm khi nổi lên tính cậu chủ, lúc này câu kinh lại lộ ra mặt lạnh đầy gay gắt và cay nghiệt.

Cận Tiêu yên lặng một lúc lâu, cô tự đánh giá lại cũng thấy sự nhỏ mọn trong lời nói này của mình. Người có thể bị nạt nộ khi làm việc, có lẽ chỉ có người cha làm quan chức nhỏ kia của cô thôi. Cận Tiêu thờ dài, xem ra cô không thể vận dụng kinh nghiệm của mẹ được rồi.

Nhan Trung Bắc đột nhiên đưa tay ôm cổ vào lòng. Cận Tiêu kinh ngạc thốt lên, phản ứng đầu tiên là giữ cho trà trong chén kia không bị sánh ra ngoài. Cô chưa kịp nảy sinh ý nghĩ thận thùng vì bị người đàn ông ôm vào lòng, mà chỉ dè dặt kiểm tra xem nước trà có sánh ra ngoài không.

May mà không bị sánh ra, hai mắt Cận Tiêu sáng lên, sau đó mỉm cười quay đầu khoe khoang với hy vọng có thể lảng sang chuyện khác: “Không sánh ra giọt nào, em giỏi chưa?”

Nhan Trung Bắc thần nhiên đánh giá cô, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Em ngọc thật, hay là giả ngọc?”

Sau khi suy nghĩ một buổi chiều, dường như Cận Tiêu có thể hiểu được ý của anh, nhưng cô không rõ tại sao lại cảm thấy chưa xót. Nếu vô tình gặp phải vào mấy tiếng trước, liệu có càng đổ thêm dầu vào lửa không? Cô rối rắm một lúc rồi vẫn không biết phải thể hiện sự ghen tuông của mình ra sao, sau cùng đành phải chán nản nói: “Nếu không thì cậu coi như em ngọc thật đi?”

“Nếu nói vậy...” Nhan Trung Bắc bóp cằm của cô: “Thì ra là giả ngọc?”

Cận Tiêu hoảng sợ vì ánh mắt của anh, vì thế đôi mắt cũng ẩm ướt hơn một chút. Ánh mắt của Nhan Trung Bắc mang theo vẻ dò xét, như muốn đập tan bình tĩnh giả dối cô đang cố duy trì kia.

Cận Tiêu chợt bối rối, không biết phải đối diện với anh ra sao. Trong lúc cấp bách, cô áp dụng cách trước đây dùng với cha để đối phó với anh, vì thế vừa mở lời đã là giọng hơi run rẩy: “Sao đột nhiên cậu lại hung dữ thế?”

Cận Quốc hiếm khi dạy dỗ cô, có lẽ là thỉnh thoảng mới có một lần. Những lúc như vậy, chỉ cần cô bắt đầu ghen ghét là ông đã thấy phiền rồi.

Đàn ông sẽ thấy phiền khi người con gái mình không quan tâm thứ thứ gì n non, sau đó là vội vàng cắt đứt và chạy lấy người.

Cận Tiêu tưởng rằng Nhan Trung Bắc cũng sẽ buông tha cho mình như vậy, nhưng vẻ mặt của cậu Tư lại dụ dỗ, anh còn véo mặt của cô: “Anh hung dữ bao giờ, trêu em vậy thôi.”

Thì ra cảm xúc của đàn ông cũng thay đổi thất thường như trời tháng Sáu, như mặt trẻ con.

Cận Tiêu lên nhìn về mặt của anh nhưng cũng không dám bắt bẻ, mà chỉ thầm trách người đẹp kia làm khổ mình.

Cận Tiêu không dám nói lời nào, Nhan Trung Bắc cũng không nói gì thêm với cô, anh chỉ nghịch tóc đuôi ngựa của cô như có như không, hơn nữa còn tiện thể đánh giá cô từ đầu đến chân.

Hôm nay cô mặc áo thể dục ngắn, người lại bị anh ôm vào lòng nên lộ ra phần đùi trắng bóng, bộ ngực trở mả thích đáng hơi phập phồng, gọi lên hơi thở đượm vị thanh xuân.

Anh nhớ mình chưa từng thấy hình ảnh Cận Tiêu thời còn đi học, và đương nhiên cũng chưa từng thấy cô chạy bộ trên sân vận động ra sao. Không biết cô có chơi bóng hay không, nếu có thì là bóng chuyền hay bóng rổ?

Anh hoàn toàn không biết những đáp án này, vậy phải chăng vị thanh mai trúc mã trong cuộc hôn nhân trẻ thơ, vị nghe nói là con trai thứ hai của quan chức nhỏ kia... biết tất cả những chuyện này?

Đáng có chạy nhảy và đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời, cả bóng lưng lộ ra khi đánh bóng... Tất cả những thiếu hụt này khiến anh sinh ra cảm giác ghen ghét tới tột cùng.

Sự vắng mặt này như đổ thêm củi lửa, sét giáng xuống tâm trạng vốn không vui của anh, tới nỗi anh khó có thể chịu đựng được.

“Thời còn đi học em mặc như thế sao?” Nhan Trung Bắc đổi chủ đề, Cận Tiêu thấy ngại hiểm tức gắt đầu: “Đến tiết Thể dục phải thay mà, cậu không phải thay à?”

“Ồ.” Tay của Nhan Trung Bắc sờ lên bắp đùi nhẵn nhụi của cô, xúc cảm quá là tuyệt vời như thế, nhưng vẻ mặt của anh vẫn là vẻ đứng đắn: “Em quyến rũ giáo sư nam ở trường như thế này sao?”

“Em không làm thế...”

Cô tức giận muốn cãi lại, cô không phải kiểu con gái dễ chịu như vậy. Cô có thể nói bữa mọi thứ theo anh, nhưng vẫn phải giữ danh tiết của một người con gái. Cận Tiêu còn chưa dứt lời, Nhan Trung Bắc đã ép người tới khiến chén trà đáng thương kia đổ lên người cô, để lại màu nước trà mập mờ, thấm ướt cả đường cong trước ngực cô.

“A...” Cận Tiêu kêu lên rồi nhủ mau đánh anh vào cái. Vẻ tức giận đầu mồi của cô khiến cậu Tư bật cười, mang theo hơi thở nóng rực: “Chẳng lẽ không nên phạt em?”

\*

Những lần giao hoan trước đó của bọn họ đa phần là vào đêm tối, nhưng hôm nay mới chợt vắng tối, trời chiều còn chưa khuất bóng mà đã tuyền dâm giữa ban ngày thế này, quả là khiến cô chịu không thấu.

Cận Tiêu thấy rõ mặt của đối phương, đương nhiên cũng biết đối phương có thể nhìn thấy những gì, vì vậy lại càng xấu hổ không biết phải làm thế nào mới được. Tay của cô bị nâng cao quá đỉnh đầu, cả người vùi trong sofa. Cậu Tư vén áo gần uớt sưng của cô lên, lộ ra đôi thớ trắng đầy đặn. Cô chưa từng trần trụi như vậy vào ban ngày bao giờ, sau đó vừa cúi đầu đã thấy môi lưỡi của người đàn ông đang lưu luyến tại đỉnh ngực của mình. Hình ảnh cắn nuốt ấy khiến cơ thể cô cũng dâng lên cảm giác khác thường không thôi.

Cận Tiêu chợt không biết mình thích hay không thích, bởi hơn một nửa những lúc cô không thích thì sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa. Vì thế cô không dám nghĩ tiếp mà chỉ gọi anh xin tha: “Cậu Tư...”

Cô càng gọi mềm nhũn như vậy càng khiến Nhan Trung Bắc mang tâm lý bắt nạt thêm nữa, vì thế anh đuổi hai ngón tay xoa nắn nhụy hoa trước ngực cô. Một nụ hoa hồng phản ánh tia nước lấp lánh dưới sự liếm mát của môi lưỡi, một nụ hoa khác lại mẫn cảm dựng lên vì kích thích thô bạo của anh. Cận Tiêu tựa như một cô vũ em, lại tựa như một thiếu nữ mảnh mai thiếu ô-xy đang thở dốc khó nhịn dưới người anh.

Đầu màu đen trước ngực cô kia như ăn không đủ, cứ liếm mát từng ngum từng ngum như thế bên trong thật sự có dòng sữa ngọt lành. Hai lồng non đủ, tròn trịa của Cận Tiêu biến thành đủ mọi loại hình dạng giữa các ngón tay của anh, thế nhưng cô lại không thấy đau, thay vào đó là cảm giác tê dại khác thường thôi thúc cô đẩy ngực về phía anh.

Cô hăm sâu trong sofa bằng da dễ mềm mại, cả người tựa như ngư tĩnh nhỏ mẽ mang gầy thân mình, mà cũng chính những ngày thơ và sắc tình như vậy càng khiến Nhan Trung Bắc động tình hơn. Quần lót cạp chun bị kéo nhẹ khiến bụi cỏ đáng yêu hơi lộ ra, lúc này chúng đang ẩn dưới cơ thể của anh, che khuất chút cảnh xuân nóng bỏng.

Mông của Cận Tiêu bị anh nâng lên đến khi lộ ra khu vực xấu hổ ấy. Tay của cậu Tư lướt qua rãnh mông rồi tiện dả lướt qua nơi ẩm ướt kia của cô. Ánh chiều tà hắt bóng của cậu Tư lên cơ thể dần ửng hồng của cô, Cận Tiêu thận thưng che mắt của mình lại.

Về bị tội trọng chuồng của cô như vậy lại khiến lần da ửng hồng thêm mẽ người. Nhan Trung Bắc gấp gáp muốn coi cái áo của mình, anh đột nhiên rất muốn ôm cô, khiến cơ thể mềm mại của cô chìm nổi trong cơ thể của mình.

Cận Tiêu hơi hé mắt, cô vừa nhìn chéch đã thấy sườn áo sơ mi bị anh coi ra xuất hiện vết đỏ. Cô mù mờ nghĩ vì sao anh lại bị thương nên nhìn kĩ thêm mấy lần nữa. Một cúc áo nữa được mở ra, nơi cổ áo chậm rãi hiện ra đầu son môi hoàn chỉnh khiến cô phải hít vào một hơi khi lạnh.

Cả người cô đột nhiên lạnh cứng.

Môi của cậu Tư vẫn lưu luyến ở nơi mẫn cảm của cô, nhưng cô lại không cảm nhận được chút nồng nhiệt nào nữa.

Trước đây, Cận Tiêu có thể lừa mình bằng vui sướng khi giao hoan, nhưng cô đột nhiên không cảm nhận được phần vui sướng này nữa, mà tất thay đều là thê lương. Lúc cậu Tư tiến vào cơ thể của cô, cô thấy mình như đang bị làm nhục, bị coi khinh. Cô là cơ thể thanh xuân cậu Tư mê đắm, là người con gái mê anh trút hết ham muốn. Cô chạy không được, cũng trốn không xong, càng đau cô tư cách nổi đến trung trình gì đó. Thì ra, cô cũng không khác gì á đao trong rạp hát kia.

Nước mắt của cô không kiềm được mà rơi xuống.

Đầu son môi đỏ tươi kia phập phồng theo cơ thể của cậu Tư, tựa như đang thị uy trước mặt cô một lần rồi lại một lần, hay lại như đang thương hại cô vậy.

Có hầu hạ dưới người của đàn ông, cơ thể bị anh lần lượt tiến vào, chân cũng bị người nhấc lên, sau rồi cô mới phát hiện ra tư thế này xấu hổ đến nhường nào.

Nụ cười là có tới giờ có mới nhận ra xấu hổ, cũng cảm thấy mình như con thuyền nhỏ phiêu diêu trong gió mưa. Trong cảnh đời chìm nổi và khổ sở như vậy, tới diễn trò cũng không thể gắng gượng vui cười được nữa.

Nhan Trung Bắc tới chỗ Lê Uyên hay về nhà, thần mặt với người đẹp tuyệt mỹ kia hay thần mặt với cô thì cũng chỉ là khẩu vị ưa thích mà thôi, nào có khác nhau cả trời cả vực. Bấy giờ giấu giếm cũng chẳng muốn giấu giếm nữa, có lẽ cũng do cảm thấy việc này không có gì là quan trọng. Cô còn trẻ không hay biết điều chỉ, chỉ biết tạm bợ ăn xối ở thì, bấy giờ mới biết mỹ chủ trong dinh thự này ngoài ghen tuông khổ sở ra, thì chỉ còn lại chút tự ái hèn mọn như bụi bay. Tranh giành tình cảm với á đao, cướp đoạt ngự vực với nữ diễn viên đã khiến những trong sạch, cao thượng và tự phụ thời còn là học sinh kia bị người ta chà đạp hết thấy, sau đó mới nhận ra bản thân đã tự lừa mình dối người ra sao.

Nhan Trung Bắc phát hiện cả người cứng ngắt, anh vừa định dùng môi trấn an cô thì lại thấy có gì không đúng. Anh vừa ngẩng đầu đã đối diện với khuôn mặt nhỏ đầm nước mắt, đôi mắt loảng nước như nai con kia không biết đang suy nghĩ điều gì. Cận Tiêu bị anh phát hiện thì thấy quá mất mặt nên muốn quay đi, còn cậu Tư lại dụ dỗ đáng ghét, hôn cô, hỏi cô phải anh làm có đau hay không.

Đầu cô rất hỗn loạn, cũng không còn cảm giác được những chuyện này nữa. Một lúc lâu sau, cô mới lấy lại bình tĩnh rồi nói khẽ: “Em không đi Thiệu Quan nữa.”

Cô hít mũi, đột nhiên này sinh can đảm tới cùng: “Cậu đi một mình đi.”

Hết chương 4.

Lời của tác giả: Thế này không tính là ngược nhỉ?





*Đồng phục thể dục thời dân quốc*

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 5: Cậu muốn em ghen, đúng không?

Biên tập: Bọt

Cuối cùng cô vẫn phải tới Thiệu Quan, ngày đó Nhan Trung Bắc đã nổi giận dưng dưng, còn nói những lời như “Anh đã nói với cha rồi, em muốn ông ấy nghĩ ra sao” hay “Anh chiều em quá rồi phải không”. Đêm lạnh như nước, Cận Tiêu vẫn mặc áo thể dục ngắn như trước, trên người cô có thêm áo khoác quần phục anh tiện tay đắp lên. Đường như đây cũng là chiếc áo từng khoác lên người của người đẹp tuyệt trần chiều nay, mà cũng chính điều ấy khiến tim cô phát lạnh từng đợt.

Thử nhớ cô từng nhận hết mọi coi thường, nhưng chưa từng bị coi khinh. Mỗi câu mỗi chữ của Nhan Trung Bắc đều như đang châm chọc cô: “Em nghĩ em là ai?”

Ồ, thì ra em và à đào không khác gì nhau thật.

Cô thoáng nghĩ vậy.

Hốc mắt của Cận Tiêu đỏ lên, cô kiểm chế để mình không run lên, nhưng lại chưa bao giờ sinh ra dùng khí chất vắn dẫu son màu đỏ kia. Chắc hẳn lòng cô cũng cảm thấy việc này quá đối bình thường, chỉ đơn giản là từ tai nghe thành mắt thấy mà thôi.

Mây vẫn vô dụng như vậy, Cận Tiêu cười nhạo chính mình.

Có lẽ Nhan Trung Bắc đã trút hết tính thiếu gia tích lại từ khi mới cưới cho đến nay, sau rồi cũng cảm mũ áo ra ngoài, có lẽ là đi tìm người đẹp kim phần kia của anh.

Anh thay một chiếc áo sơ mi khác, vì thế sơ mi dính dấu son kia bị ném xuống đất, ống tay áo lại vừa hay che đi nơi cô không muốn nhìn thấy nhất.

Mắt không nhìn tâm không loạn.

Đàn ông ấy à, tính tình đều như vậy cả.

Ngày đó, Đoàn thị từng dạy bảo cô thế này: “Mẹ nói con đấy, nếu không thì ở lại thành Tín Châu đi.”

Cận Tiêu đang ngồi trong xe thì chợt hiểu ra ý của Đoàn thị. Trong thành Tín Châu này vẫn còn phép tắc gia tộc, còn Thiều Quan thì có gì?

Cô nắm chặt thoải bàn trong tay, càng đọc càng cảm thấy đời người thật mờ mịt.

Thì ra không phải người ngốc không nhìn thấu, mà là nhìn thấu quá muộn màng.

\*

Cận Tiêu đến thành Thiều Quan chưa được mấy ngày đã ốm nặng. Mẹ Ngô thấy cô sốt cao thì vội vàng gọi bác sĩ đến, nhưng ngoài không hợp khí hậu ra, bác sĩ cũng không nói thêm gì khác.

Con mẹ man của Cận Tiêu chồng chéo từ thuở nhỏ không được cha quan tâm, anh cả chán ghét, pha trộn thêm cả những ngày chiến tranh lạnh với Nhan Trung Bắc. Tóm lại, tất cả khiến cô không thể tiếp tục thả mình trong thế giới tự lừa mình dối người được nữa.

Nhan Trung Bắc chạy từ quân đoàn về xem cô. Khi anh thấy khuôn mặt nhỏ thê thảm, không còn sáng láng và hồng hào như mọi ngày, thì chỉ biết giận cá chém thớt lên bác sĩ: “Toàn lang băm! Đi tìm bác sĩ tốt nhất đến đây!”

Anh mang khí thế từ quân đoàn tới, nên không chỉ dọa bác sĩ chấy mò hỏi rờn rờn, mà còn khiển Cận Tiêu bưng bình từ con ác mộng. Lúc này trong mắt cô không còn vẻ mờ mịt như thường ngày, mà lại thêm đôi chút lạnh lùng.

“Anh làm em tỉnh à?” Anh ngồi xuống đầu giường của cô, sau lại hỏi hận vì sự cục cằn của bản thân nên nhẹ giọng hỏi: “Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Mẹ Ngô và bác sĩ quay trở ra, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Khuôn mặt nhỏ ngọt ngào lúc trước của Cận Tiêu lúc này đã sẹp đi một chút. Nhan Trung Bắc vừa đau lòng trách mình không phải đủ điều, vừa vuốt tay ra muốn chạm vào Cận Tiêu, nhưng lại bị cô nhẹ nhàng tránh thoát. Sau đó anh cũng không nói gì thêm nữa, mà chỉ chuyển hướng tay, chỉnh lại góc chân cho cô.

“Em không nên già ngốc.” Cận Tiêu nhẹ nhàng mở miệng, còn Nhan Trung Bắc lại đưa tay vuốt về mặt cô.

“Cô ta tên là Cố Yên Nhiên, đúng không?”

Tay đang chỉnh chân của cậu Tư bỗng khựng lại, sau đó nhẹ giọng dỗ cô: “Trước mắt đừng nói những chuyện này.”

“Cậu muốn em ghen, đúng không?” Cận Tiêu nhắm mắt lại đầy mệt mỏi.

“Thuở nhỏ em bị cha và anh cả ghét bỏ, vì thế em chưa từng mong mình gặp được một người đàn ông vừa ý.” Giọng của cô tỉnh táo tới không chút gợn sóng, tỉnh táo như thể đang nói chuyện của người ngoài vậy: “Em chưa từng thể hiện bất mãn với họ, vì thế cũng không biết phải thể hiện bất mãn với cậu thế nào.”

“Huống hồ, em cũng không bắt nạt.”

Cận Tiêu nhẹ giọng ho khan, rồi lại nói khẽ: “Em không quan tâm đến những người ở bên ngoài kia của cậu, nhưng vẫn phiền cậu Tư tôn trọng em một chút.”

Cô chưa từng nghiêm túc yêu cầu điều gì, mà dường như những lời này khiến cô hao tổn rất nhiều sức lực, bởi sau khi nói mấy giây, cô đã mơ màng thiếp đi trong cơn sốt hằm hập.

Nhan Trung Bắc nhìn có nhàu đầu mày trong lúc ngủ mà thấy hổ hập thôi cũng nặng nề thêm vài phần. Mẹ Ngô ở ngoài cửa nghe thấy tiếng gầy quăn quai, cậu Tư đi ra từ phòng của Cận Tiêu: “Tim bác sĩ trong cả thành đến đây.” Anh dừng một chút, như cuối cùng cũng để lại được nỗi lòng rối bời của mình: “Tim ở tỉnh lị nữa, tìm cả bác sĩ ở tỉnh lị đến đây.”

Cận Tiêu chỉ thấy tất cả giống như một giấc mơ, tỉnh dậy rồi sẽ có sức sống trở lại.

Người khác bị bệnh sẽ mù mịt, còn Cận Tiêu lại tỉnh táo một cách hiếm thấy. Khi bệnh rồi lại cùng thực hiện những việc trong mơ, vui vui về về sống cuộc đời của mình.

Mẹ Ngô đưa tập san «Tulp» ký mới đến, thì ra lượng tiêu thụ quá tốt nên đã được đổi thành tập san xuất bản nửa tháng một lần, trong đó còn có thêm khá nhiều câu chuyện mới lạ. Cận Tiêu ngồi lật trang sách trên xích đu nơi sân nhà mà thấy vui vẻ không thôi.

Từ sau khi cô bị bệnh, cậu Tư khách sáo với cô hơn nhiều. Dù Cận Tiêu lấy làm lạ, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng anh đang lấy mình ra để luyện diễn kịch thiếp.

Nhưng đến đêm, cô lại thấy hơi buồn bực, bởi cậu Tư còn về cùng “lịch thiếp” ngay cả khi lên giường. Dù anh vẫn ở trong phòng của cô như cũ, nhưng không còn làm chuyện đó nữa. Trước đây cô bị gầy vò tới mệt, sau cũng tự đi vào giấc ngủ. Bây giờ cậu Tư không gầy vò cô, cô nằm trong lòng anh lại thấy mất tự nhiên vô cùng.

Cô vụng trộm trở mình, tiếng hít thở bên cạnh vẫn nhẹ nhàng như đã ngủ say. Cận Tiêu lấy lại bình tĩnh rồi tránh thoát khỏi lòng anh, sau đó dịch sang phía giường bên kia.

Nhưng cô vừa dùng sức một chút đã bị Nhan Trung Bắc kéo về, giọng của anh cũng không buồn ngủ chút nào: “Không ngủ được à?”

“Vâng.” Cận Tiêu trả lời qua loa. Cảm của cậu Tư cọ nhẹ trên đỉnh đầu khiến cô hơi ngứa, cô đột nhiên nghĩ ra một ý: “Em hơi đói, đói nên không ngủ được.”

Cận Tiêu lập tức ngồi dậy: “Nếu không thì anh ngủ trước đi, em đi ăn chút gì đó.”

Cô nhẹ nhàng bước qua người cậu Tư, định bụng chờ anh ngủ rồi sẽ trở lại, nhưng lại nghe được tiếng đứng dậy của người đàn ông phía sau: “Vậy sao, anh cũng đang đói đấy.”

Người đàn ông kéo tay của cô: “Cùng ăn đi.”

Đêm đã khuya nên Cận Tiêu không cho anh rung chuông: “Em đến phòng bếp lấy gì đó là được rồi, đừng phiền tới bọn họ.”

“Vậy ăn bánh ga tô ở phòng khách đi.” Cậu Tư tiện tay bật đèn: “Hôm qua mang về cho em đấy.”

Từ khi đến Thiều Quan, cậu Tư luôn thích tặng bánh ga tô cho cô, có lẽ anh cũng muốn chăm cô thành vợ chủ thùng gỗ kia. Có điều, thợ làm bánh ở Thiều Quan không so được với thợ ở thành Tín Châu, vì thế Cận Tiêu thường nhận lấy lệ, sau đó chia cho mấy người Oanh Yến.

Hôm qua anh mang về một chiếc bánh ga tô sô-cô-la được đóng gói xinh đẹp. Cận Tiêu “Dạ?” một tiếng rồi ngược mắt nhìn Nhan Trung Bắc, đối phương lại cười: “Sao thế?”

Cận Tiêu tự vấn: “Thiều Quan cũng bán bánh ga tô kiểu Âu sao?”

“Mẹ Ngô nói em thích, nên anh mời thợ làm bánh từ thành Tín Châu đến.” Anh mở hộp ra giúp cô, khiến hương thơm ngây của bánh ngập tràn: “Em thích thì chuyên làm cho mình em ăn.”

“Ngon như thế sao chỉ làm cho mình em ăn được?” Cận Tiêu lầm bầm, nhưng ánh mắt đã bị cùn con trên bánh ga tô hấp dẫn. Cô nhìn trái nhìn phải một chút rồi lại không nỡ ăn: “Đang yêu quá.”

Nhan Trung Bắc nhìn về khó xử của Cận Tiêu thì không nhịn được trêu: “Anh đói, cắt cho anh một miếng được không?”

Lúc này Cận Tiêu mới quyết tâm cắt phần tai của cùn con cho anh. Mả có dao đầu tiên, đương nhiên sẽ có dao thứ hai, Cận Tiêu ăn bánh sô-cô-la rồi thì cũng không nhớ cùn con đáng yêu thế nào nữa, mà chỉ khoái trá vì hương thơm ngây mà sô-cô-la đem lại.

Cô dễ bị lấy lòng, lại càng dễ thỏa mãn hơn, lúc này đang ngồi ở sofa với cậu Tư, eo cũng được người đàn ông ôm siết. Cậu Tư đảo mắt qua bờ môi màu sô-cô-la của cô mà phải kiềm chế một lúc lâu, sau đó chỉ có thể ăn thêm vài miếng bánh ga tô.

“Ngon lắm đúng không?” Cận Tiêu quay đầu hỏi anh.

Đương nhiên đây không phải lần đầu tiên cậu Tư ăn bánh ga tô kiểu Âu, nhưng anh cũng thấy mùi vị hôm nay khá khác biệt, có chăng là vì mời thợ làm bánh làm riêng cho cô?

Cận Tiêu nhìn khóe miệng anh dính sô-cô-la thì thấy chường vô cùng, vì vậy mới tiện tay lau đi giúp anh. Ánh mắt của cậu Tư ngưng lại trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ kia vừa trải qua bệnh tật kia vẫn còn hơi xanh xao. Có điều khuôn mặt ấy cũng không còn ngờ nghệch như trước đây, mà lại tăng thêm chút nghiêm túc hiếm thấy, như thể trước mắt chỉ có cô một việc này vậy.

Hiếm thấy chính là sau khi ngã bệnh, cô lạnh nhạt với cậu Tư hơn nhiều, cũng chỉ còn lại khách sáo và dè chừng, nhưng cậu Tư cũng không so đo với cô.

Nhan Trung Bắc nhìn rồi lại nhìn, nhưng cuối cùng vẫn lẩn tới hôn lên môi của cô.

Quả nhiên, sô-cô-la trên môi cô ngon hơn nhiều.

Khó lắm mới thân mật được một chút nên anh hôn tới động tình, có điều sau đó lại khó khăn nhìn xuống. Cận Tiêu đỏ mặt thờ đốc, rồi lại bị anh hôn thêm chút nữa: “Về ngủ thôi.” Anh chậm rãi siết tay lại.

Cận Tiêu chỉ thấy gần đây Nhan Trung Bắc rất kỳ lạ, sau lại nhớ tới ông chồng không về nhà “hợp lương” trên tập san. Cô suy đoán đôi chút rồi cũng hiểu rõ, tiếp đó ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy về phòng ngủ với anh.



Sau khi ăn bánh thì cũng buồn ngủ hơn một chút, Cận Tiêu vui đầu trong khuỷu tay của cậu Tư rồi mông lung cọ cọ đôi chút. Cô lúc này tựa như không muốn rời xa, tựa như chú sóc chuột tìm được cang tránh gió, khiến Nhan Trung Bắc thấy tim mình đập dồn, rồi lại mềm nhũn thành nước.

Cằm của anh co nhe trên đỉnh đầu của Cận Tiêu, hương thơm mềm mại khiến lòng anh cũng nhẹ nhàng hơn. Nhan Trung Bắc chậm rãi nhắm mắt lại, trong lúc mơ màng như nghe được Cận Tiêu nói mới “cậu Tư”, “bánh ga tô”, sau đó mới mang theo ý cười mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Hết chương 5.

Lời của tác giả: Xin dài dòng vài câu.

Thật ra cậu Tư biết rõ Cận Tiêu nghĩ thế nào, chỉ là đôi lúc nổi lên tính cậu chủ, thứ hai là cũng nóng ruột.

Anh Đào sáng tác truyện luôn rành mạch, logic. Thật ra người 20 tuổi đều chưa chín chắn như vậy.

Cảm ơn các bạn nhỏ đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Toàn bộ, toàn bộ cái ôm của Nhan Trung Bắc đều là của cô

Biên tập: Bọt

Đã mấy ngày liên tiếp cậu Tư nhà họ Nhan không “hộp lưng”, Cận Tiêu ngấm ngấm cười trộm, hơn nữa còn đắc ý vì mình đọc vạn quyển tập san, học được cách nhìn xa trông rộng nên mới nghĩ thoáng được như vậy.

Mẹ Ngô cũng không còn thì thầm mấy lời đồn kia với cô nữa, mà lại rất vui vẻ. Ngày thường bà luôn nói gì mà “Đêm nào cậu chủ cũng về ngủ, my phải nắm lấy cơ hội”, hoặc “Dù sao cũng đã tới Thiều Quan rồi, không còn những mặt hàng dơ bẩn như ở Tin Châu nữa.”

Có điều mẹ Ngô không biết chuyện đêm tối của vợ chồng thế nào, còn niềm vui mới của anh là ai, có lẽ chỉ không truyền tới tai của mẹ Ngô mà thôi. Cận Tiêu cũng thăm ngac nhiên vì niềm vui mới của anh đến nhanh như vậy. Cô nằm trong lòng của Nhan Trung Bắc mà cảm nhận được tình lực (1) dồi dào của người đàn ông. Nếu đôi lại là cô, chắc chắn là sẽ dùng hết vào việc khác rồi.

*(1) Tình lực: tình thân và thể lực.*

Những ngạc nhiên và cá thán này của cô giả nữa là mang theo chút trào phúng. Cô của ngày xưa sẽ đè nén những ý nghĩ này trong lòng rồi giả vờ nghe theo, cúi áo, chải đầu rửa mặt cho anh. Cô cảm thấy có lẽ mình có thể làm thêm nghề tay trái là đi đóng phim, nhưng cùng lúc đó cũng cảm thấy mình vô cùng hai mặt, vô cùng nực cười.

Có điều, cô dần trở dà quen nên không có gì là mất tự nhiên. Điều khiến cô mất tự nhiên nhất lại là kể từ đêm mơ màng thiếp đi kia, dường như có bắt đầu thích cái ôm của Nhan Trung Bắc.

Trong ký ức trước nay của Cận Tiêu, cô chưa từng được sở hữu vòng ôm của mẹ. Dù mẹ không đối xử lạnh lùng với cô như cha, nhưng bà lại yêu thương hai đứa con trai của mình hơn. Khi ấy khó lắm cha mới đi công chuyện để có cơ hội ngủ cùng mẹ, nhưng hai bên cánh tay của mẹ đều không dành cho cô.

Cô chỉ có thể rúc vào phía sau anh cả mà hít hà hương vị của mẹ lưu lại trên gối.

Nhưng toàn bộ, toàn bộ cái ôm của Nhan Trung Bắc đều là của cô. Dù anh ở bên ngoài thế nào, nhưng vào thời khắc hiện tại, trong đêm lạnh như nước này, trên chiếc giường mềm mại này, cái ôm ấy chỉ là của một mình cô.

Cận Tiêu như lần đầu có được một chiếc váy mới hoàn chỉnh, một chiếc bánh ga tô vẹn toàn, vì vậy cô kim lòng không đành mà hăm sâu, mà vùi vào để cảm thụ cánh tay của một người thuộc về mình là cảm giác thế nào. Tim Nhan Trung Bắc cũng mềm nhũn vì vẻ lư luyện không rời khó có được này của cô, vì thế anh càng dụ dằng vuốt ve mái tóc của cô hơn. Cũng chính vì vậy, Cận Tiêu lại càng không không chế được sự hăm sâu của mình. Trên mỗi đoạn tóc đều là những vuốt ve dịu dàng, đều khiến cô cảm thấy khác thường khi được tiếp nhận những vỗ về kia.

Những cái vuốt ve thật đáng sợ, chúng khiến người ta mê muội những biểu hiện giả dối, sau đó lại khao khát càng nhiều hơn.

Cô như con thú nhỏ lần đầu tìm được chốn dừng chân, tuy khát vọng nắm lấy được thứ gì đó, khát vọng giữ lại được chút gì đó, nhưng lại luôn không tìm được một phương thức đúng đắn. Cậu Tư thấy cô ý lại thân mật là vậy, thì lại thấy “lịch thiệp” như thế quái là đúng đắn, vì vậy càng không làm phiền đến cô. Mỗi đêm, cô đều lằm vào cảm giác ngọt ngào thiếu an toàn, rồi một giây sau đã bỏ qua xiềng xích của cuộc sống trước đây mà thấp thòm chìm vào giấc ngủ.

Mỗi lần mở mắt, xác nhận người bên gối biến thành một loại mao hiểm, cô sẽ ngẩng đầu nhìn suôn mặt anh tuần của anh trong nắng sớm, rồi chợt cảm thấy tim mình khê vỡ ra từng mảnh.

Cô vuốt ngực để trấn an trái tim thấp thòm của mình. Cậu Tư tỉnh lại thấy cô nhủ chặt đầu mình, anh còn tưởng rằng cô không khỏe nên định rung chuông gọi bác sĩ, nhưng Cận Tiêu vội vàng ngăn lại, nói không sao cả.

“Thì ra là khi đeo hoa (2) à?”

*(2) Cụm từ 东施效顰 – [dōngshīxiàopín] nghĩa là bắt chước bừa; học đòi một cách vụng về; có đi guốc, khi đeo hoa (Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhìn mặt vì con bệnh bẩm sinh gầy vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa).*

Anh cười cô bằng giọng khản khản khi mới tỉnh ngủ, Cận Tiêu chớp mắt rồi nhẹ nhàng rúc vào lòng anh, làm nũng giải thích: “Không phải thế.”

\*

Thình thoàng cậu Tư cũng sẽ ăn cơm cùng cô, đúng lúc đó có đầu bếp kiểu Âu đến nên cô thêm vài món ăn, cô cũng hứng thú vô cùng. Có điều, vừa mới ăn thì mẹ Ngô đưa thư tới, phần ký tên là cha của cô.

Cận Tiêu cũng không tránh mà mở ra đọc ngay, không hề che chắn.

Trong lúc mở thư, cô đã đoán được nội dung của bức thư rồi. Quái nhiên, bức thư này cũng không khác gì những bức thư trước đây, Cận Quốc lại thúc giục cô tính cách xin chức cho anh cả. Sau khi Cận Tiêu được gã vào nhà họ Nhan, tuy mấy người đàn ông nhà họ Cận có lên chức, nhưng đa phần là những chức vụ không quan trọng và chênh lệch khá khá so với mong đợi ban đầu của bọn họ. Cận Quốc căn dặn cô trong thư rằng phải hầu hạ cậu Tư cho cẩn thận: “Gia cảnh của con bản hân, càng phải ngoan ngoãn, biết điều, chớ làm phật ý chồng.” Cuối thư còn nói có một chức vụ vô cùng phù hợp với anh của cô, trong nhà đang tạo mối quan hệ, nhưng vẫn thiếu một chút tiềm lực, mong là cậu Tư sẽ trợ giúp.

Cô thường trả lời những thư này bằng câu “Sẽ cố gắng”, hoặc nói rằng mình ở nhà họ Nhan cũng rất chật vật. Dù vinh quang của nhà mẹ đẻ có liên quan đến cô, nhưng Cận Tiêu lại không thích việc đi cậy nhờ người khác này. Chưa kể đến việc thấy mất mặt, mà dù anh và cha của cô có được chức cao rồi, có lẽ cũng sẽ không quan tâm xem có thế nào.

Trên đời này có rất nhiều người cha, người anh phát lên như điều gặp gỡ nhờ vào quan hệ thống gia, nhưng lại hiếm thấy có con gái nào được cảm tạ, quan tâm vì điều đó. Nếu là chế độ cộng hòa trước kia, phần đa là trong nhà sẽ đưa tới một cô gái, để duy trì sự giúp đỡ của nhà chồng.

Cô đã nhìn thấu tình trạng như vậy, vì thế cũng không định nhảy vào vũng nước đục này.

Nhan Trung Bắc thấy vẻ mặt của cô không thay đổi, không hề có vẻ nhưng nhớ của một cô gái bình thường nhận được thư của cha và anh mình, mà thay vào đó là hai đầu mày như lui đi đây về dăm chiêu. Anh nhớ lại và suy xét tin tức mới truyền tới từ thành Tin Châu từ mấy ngày trước, sau đó vỗ nhẹ vào mu bàn tay khác đang cầm đĩa của cô, cười hỏi: “Nghĩ gì thế? Không vui à?”

Cận Tiêu hơi ngẩng đầu lên, tất cả những câu chữ trong thư kia đều là mệnh lệnh và yêu cầu lạnh lùng, mà không có lấy nửa lời hỏi có rằng có vui khi gã vào nhà họ Nhan này, có vui khi tới Thiều Quan hay không?

Cha và anh bầu bạn thuở nhỏ, còn chẳng bằng người chồng mới cưới là anh đây.

Nếu nói rằng không cảm thấy ấm áp, thì không khỏi có chút giả dối.

Dù anh tiếng xấu đồn xa, nhưng lại quan tâm có thật lòng. Sau khi có ngã bệnh nặng, anh đã hỏi ý kiến của cô về tất cả những việc trong nhà, đến cả người làm trong nhà ở Thiều Quan cũng không còn ngao mạn như ở thành Tin Châu.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi, nhưng còn có mấy lần, Nhan Trung Bắc muốn hôn lên trán cô, lại cũng sẽ “lịch thiệp” hỏi ý kiến của Cận Tiêu.

Cô không ngốc, đương nhiên sẽ không cảm thấy anh chỉ đối tính nhất thời.

Dù Cận Tiêu mang lòng cảnh giác cao hơn người khác, nhưng vì khi còn nhỏ bị đối xử lạnh nhạt, nên sẽ càng trân trọng ý tốt của người bên cạnh hơn. Anh đối tốt với cô, dù trong đó có cả cảm giác giắc mới mẻ vì vừa kết hôn, thì cô cũng sẽ đón nhận tất cả.

Cận Tiêu nghĩ đến đây thì mặt mày cũng dần dẹt đi: “Không có gì, chuyện vặt trong nhà thôi.”

Cô hiếm khi cười như vậy, ngày thường chỉ là giả ngu làm nũng, bây giờ lại nhếch khóe miệng nhân nhặt với anh, mà vẻ hiền hòa dịu nhẹ ấy cũng khiến tim của Nhan Trung Bắc lỡ mất vài nhịp.

Cậu Tư chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp được Cận Tiêu, khi đó cô còn nhỏ, nhưng đã biết dùng khuôn mặt nhỏ nhắn thơ để phớt lờ người ta. Khi đó cô đối đầu với vú nuôi nịnh hót và nhóm hàng xóm hay chuyện, nhưng lại chỉ âm áp, nhẹ nhàng với một mình anh.

Chỉ đối với một mình anh như vậy.

Tay anh dừng lại ở giữa phần khớp ngón tay của cô, rồi chỉ trong nháy mắt đã kéo cô nhào vào lòng mình. Cận Tiêu vẫn còn cầm đĩa trong tay, cô nhẹ giọng kêu lên nhưng cả phần cổ cũng đã bị anh tham lam công thành đoạt tặc. Cận Tiêu có thể nghe thấy anh chậm chậm hít vào, tựa như muốn dung nạp toàn bộ mùi hương của cô vào cơ thể của mình vậy.

Cận Tiêu cũng không biết đột nhiên anh phát triển chuyện gì, nhưng cũng chỉ có thể tùy anh như vậy. Cô chợt thất thần trong hồ hấp nóng nực của anh, cô điều người cũng chợt tỉnh táo lại chỉ sau vài giây, bởi Nhan Trung Bắc còn há miệng cắn vào cổ của cô, giống như ngấm một chú thỏ rừng vô tội vào miệng vậy.

Thật ra như vậy cũng không đau chút nào, hăm rặng của anh chỉ nghiêng nhẹ, rồi nhanh chóng đổi thành mút mát ướt át. Cô nghe thấy tiếng cậu Tư nỉ non bên tai mình bằng giọng điệu chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Vật nhỏ nhẩn tâm nhà em”

Cận Tiêu nhìn lại bức thư của mình mà tưởng rằng anh đã đọc lướt được nội dung trong đó rồi. Có điều, cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, thậm chí còn hơi buồn cười nên cũng nhẹ nhàng nhẹ giọng: “Sao em lại nhẩn tâm? Cậu đừng nói bậy thế chứ?”

Cậu Tư khẽ bật cười rồi ngừng đầu nhìn lên, cần cổ tinh tế kia đã bị anh giẫy vò không rõ, đầu hôn màu đỏ ướt át trên đó cũng bắt mắt vô cùng.

Anh đột nhiên hiểu được chú giải về thủ tính mình đọc được trong sách, thì ra phá hỏng thật sự có thể thỏa mãn lòng tham chiếm hữu. Cậu Tư lặng lẽ nắm chặt tay thành quyền, cuối cùng lại buông ra, vừa ôn hòa hỏi vừa mức một muỗng canh ngào cho cô: “Có nhớ nhà không?”

Cận Tiêu cũng không vội, sau khi ăn hết phần canh anh mức cho, cô mới nhẹ nhàng đáp lại: “Không nhớ.”

“Vậy là tốt rồi.” Giọng của Nhan Trung Bắc không nghe ra vui hay buồn: “Gần đây em gầy quá, ăn nhiều một chút.”

Sau bữa cơm này, cô tiện tay nhét bức thư kia vào ngăn kéo. Cận Tiêu thấy mẹ Ngô còn muốn nói gì, nên báo bà ấy đi hâm sữa trước một bước. Mẹ Ngô muốn nói lại thôi, nhưng khi thấy vẻ không thêm đoái hoài của cô, thì cũng chỉ có thể xoay người làm theo lệnh.

Người trần đầu tham lam như vậy, anh và cha tham cuộc hôn nhân của cô, Nhan Trung Bắc tham tuổi xuân của cô, nhưng chính Cận Tiêu lại không muốn tham lam điều gì. Cô chỉ cần thường ngày có thêm nấy thú vui, sống đời này thuận lợi, chấy trời là được rồi.

Có điều, cô không đi cầu cạnh phần ân huệ này, thì ắt có người đến cầu ở chỗ của cậu Tư.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Tại cậu cả đấy

Biên tập: Bọt

Cậu Tư vẫn chỉ hôn như thường lệ rồi để cô đi ngủ, Cận Tiêu rúc trong lòng anh, trong hơi thở của cô có hương nước dưỡng sau cạo râu tươi mát của cậu Tư. (1)

*(1) Tác giả dùng từ 须后水 nghĩa là “After shaving toner”, aka dễ hiểu nhất là nước dưỡng sau cạo râu. Ngoài ra, sản phẩm này cũng có các dạng khác kem và gel, tên tương tự sẽ là kem dưỡng sau cạo râu và gel dưỡng sau cạo râu, giống hệt của chị em gái chúng ta. Sản phẩm này giúp phần da móng manh nhạy cảm trở nên mềm mịn và đàn hồi hơn khi tiếp xúc với lưỡi cạo. Nói cách khác, sử dụng nó sẽ giúp các anh “nuột” hơn sau khi cạo râu mà không lo bị mất độ, kích ứng.*

Mùi bạc hà ngòn ngọt, rất giống kẹo cô ăn khi còn nhỏ.

Cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ trong hơi thở bạc hà ngọt nhạt ấy, rồi thoáng chốc đã tự du dương tới một nơi khác.

Có lẽ đây là Hồng Kông mà tập san miêu tả, Cận Tiêu đánh giá cách trang hoàng của buổi tiệc như vậy. Lúc này cô rất mong lung, khi thì thấy mình không phải cô ba nhà họ Ngô, khi lại thấy mình đúng là cô ấy.

Nếu không phải thì sao cô lại biết rõ nơi này, còn biết bữa tiệc này là do cô của mình tổ chức?

Cô ba nhà họ Ngô Cận Tiêu mau chóng bị pudding trên bàn hấp dẫn, cô vừa cầm lấy, định xoay người lấy thìa thì nghe được tiếng bật cười.

Tiếng bật cười kia thật quá đối quen thuộc, khiến cô ở trong mơ cũng phải bắt gác quay đầu. Khuôn mặt trẻ tuổi kia thật thân quen, bởi đó là Nhan Trung Bắc.

Ồ, thì ra Nhan Trung Bắc là cậu hai nhà họ Lý?

Cô mong lung nghĩ vậy rồi cũng nhìn thoáng qua, hỏi anh dựa theo tình tiết trên tập san: “Cậu cười cái gì?”

Nhan Trung Bắc cười nheo nhả, không hề có ý xúc phạm: “Ngại quá, chỉ là điệu ăn pudding của em khiến tôi nhớ tới mèo con ở nhà.”

Nhưng tôi còn chưa kịp ăn mà... Cận Tiêu nghĩ vậy nhưng vẫn hỏi tiếp: “Mèo ở nhà cậu là mèo gì?”

Nhan Trung Bắc lại cười khê, còn Cận Tiêu lại bị người đàn ông ôm vào lòng, đây cũng là một việc anh thường làm trong ngày. Cậu Tư phá ra hơi thở mập mờ bên tai cô: “Mèo Ba Tư.” Giọng anh mang theo nguy hiểm khản khản: “Quần người vô cùng”

Khung cảnh xung quanh chợt biến đổi, nháy mắt sau, Cận Tiêu đã bị cậu Tư đặt ti ở đầu giường. Cách bài trí ở đây là lúc họ mới kết hôn, lúc này Cận Tiêu đã không biết mình là ai. Khi cô cảm thấy mình vẫn là cô ba nhà họ Ngô chưa lấy chồng, tay của cậu Tư đã tiến vào cơ thể của cô. Cô xấu hổ, vội vàng từ chối anh: “Đừng...”

Người đàn ông cười bên tai cô: “Không thích?”

Cận Tiêu cũng không biết phải nói gì, trong lúc ấy chỉ có thể ra sức trốn tránh, miệng râm rì: “Đừng...”

Dường như cậu Tư cũng rất mệt mỏi, giọng đã mang theo chút chán ghét: “Không thích thật sao? Vậy tôi đi tìm người khác nhé?”

Cận Tiêu chợt giật mình, không rõ cô nhớ ra điều gì mà cơ thể chợt dâng lên xúc động phức tạp. Tới khi nhận ra, cô đã ôm lấy cậu Tư từ phía sau, không cho anh đi: “Đừng...”

“Lại ‘đừng’?” Cậu Tư nghiêng mặt, giọng rất lạnh lùng: “Vậy rốt cuộc em muốn gì?”

Muốn gì ư? Cận Tiêu lại lâm vào hoảng hốt. Lúc chợt nhận ra, cô đã cời hết quần áo trên người, quý gối trước cậu Tư sau tấm màn che màu đỏ.

Đinh ngực đầy đặn cương cứng của cô bị cậu Tư mút vào, mặt Cận Tiêu đỏ bừng. Lúc này cơ thể như không còn là của cô nữa, cơ thể ấy chẳng hề biết xấu hổ rướn về phía cậu Tư, tựa như chủ động hiến dâng thân xác của mình. Ngực của cô ươn lên cao như đang cố gắng đưa tới miệng của cậu Tư, mỗi lưỡi của anh cũng triều đưa nơi mềm cảm của cô. Cận Tiêu xấu hổ cúi đầu, rồi chợt đối diện với ánh mắt của cậu Tư.

Trước kia, cô chưa từng đối diện với cậu Tư lúc hoan ái, nhưng hôm nay ánh mắt nửa nhắm tình dục, nửa đượm thâm tình của người đàn ông lại khiến tình triều trong cô dâng trào. Cô mê man thốt lên: “Thoải mái quá... Liếm thoải mái quá...”

Thật ra cô rất thích vẻ muốn ngừng mà không được của cậu Tư với cơ thể mình. Thế gian này vẫn chưa có ai không có cô thì không được, vậy nên dù cho cậu Tư si mê bầu ngực của cô như đứa bé con, thì từ từ ngưng từng ngưng mút vào ấy của anh, cũng khiến cô cảm thấy những vũ sướng mình mang đến cho anh lúc này là duy nhất trên đời, tuy đó chỉ là trên phương diện thân thể.

Khí xưa có sẽ xấu hổ khó mở miệng, nhưng lúc này cô là cô ba nhà họ Ngô nổi điên vì yêu, đương nhiên cũng sẽ mang vẻ phóng khoáng và trụy lạc của cô ba nhà họ Ngô, bởi vậy mới lớn mật rên rì thành tiếng như thế. Ngón tay của cô xuyên qua tóc của cậu Tư, một tay khác lại lần tới nơi cô yêu thích nhất là tấm lưng cường tráng của anh.

Tay của cậu Tư lần xuống vùng bụng bằng phẳng của cô, sau là lần tới nơi riêng tư kia mà mon tròn nhẹ nhệ. Cận Tiêu càng trở nên phóng túng hơn trong những cái hôn mút của anh, cô thậm chí còn tách chân ra để tiện cho người đàn ông thăm dò thêm. Ngón tay của cậu Tư dạo quanh hoa tâm của cô, Cận Tiêu thấy nóng bức dần bao trùm lấy mình từng chút từng chút một, sau còn thấy bên trong trống rỗng tới cực hạn.

Ngón tay của cậu Tư vẩn vẽ hoa huy\*t của cô, hoa huy\*t vốn khép hờ cũng nhẹ nhàng hé ra.

Khung cảnh lại xoay chuyển lần nữa, lúc này cậu Tư ở phía sau đã đỡ chân của Cận Tiêu lên, nơi riêng tư của cô bị mở ra thật lớn, mà trước mặt lại là tấm gương sáng loáng.

Cận Tiêu nhìn mình mở rộng hai chân trong gương, hai đỉnh ngực dựng thẳng trong không khí, mà trên mặt cô lại là vẻ trầm luân đáng trách. Khi cô còn chưa kịp xấu hổ, ba ngón tay của cậu Tư đã mau chóng xoa nắn hoa huy\*t của cô, hai bên môi ẩm hồng cũng dần tách mở. Cận Tiêu không nên được tia thờ đốc dưới sự trêu đùa của anh, giọng của người đàn ông lại truyền đến từ phía sau cô: “Thích không?”

Nơi ấy của cô đã ướt đầm từ lâu, thêm sự vỗ về mà trêu đùa của cậu Tư, nơi ấy càng như hòa thành vùng xuân dịch. Lúc này cô thấy mình thật sự bị hòa tan, bởi nếu không hòa tan, thì sao từng luồng từng luồng mật dịch lại chảy ra từ nơi đó được?

“Thích lắm...” Tay của Cận Tiêu bám hờ trên tay của người đàn ông, tựa như hai người họ đều đang đùa giỡn cơ thể của cô vậy. Cơ thể của cô bị tình triều lạ lùng vậy đấy, người cũng đã mất lý trí từ lâu: “Bên trong muốn... Tiến vào đi... Ừm ừm...”

Cậu Tư cười khẽ bên tai cô, miệng của cô bị kéo chếch lên, Cận Tiêu nhìn thấy nơi cứng rắn đáng sợ kia nổi gân xanh, mà hoa huy\*t của cô lại ướt rượt không biết xấu hổ, cô lại muốn cảm dỗ anh. Nơi to lớn đang sục sôi kia kẻ sát hoa huy\*t của cô, sau đó quay đầu chọt tiến vào bên trong một chút. Tuy chỉ có vậy thôi, nhưng Cận Tiêu đã thoải mái tới run lên, cơ thể lại tiết ra hai luồng mật dịch bóng loáng.

Cơ thể của cô gài trong gương dần bị lấp đầy, trên mặt cô lại là vẻ thỏa mãn mãn hờn. Cô nhìn về trầm luân của mình trong gương, cơ thể lại nhắm nuốt bộ vị không thuộc về mình một chút rồi lại một chút. Bộ vị này là một bộ phận đến từ đàn ông, mà vật ngoại lai ấy vừa nóng rực vừa cứng rắn, cũng đem đến cho cô cảm giác thỏa mãn vô hạn. Miếng của cô dần dần bị áp xuống, việc này thật kỳ diệu biết bao nhiêu, trước đó nó còn được đỡ chếch lên cao, giờ đây lại biến thành tiến sâu vào cơ thể cô. Anh đưa vào quá sâu, Cận Tiêu thờ dài đầy thỏa mãn.

Cô cứ mở mắt thật to như vậy, nhìn cự long cứng rắn kia ra vào trong cơ thể của mình, thậm chí kích thích thị giác còn đem lại cho cô nhiều cảm giác kỳ diệu hơn. Cận Tiêu thấy cơ thể của mình tuyệt diệu tới thế, mà cô như đang bị cậu Tư đùa bỡn, hoặc lại như đang đùa bỡn chính mình. Cô bất giác nhếch miệng mình lên cao hơn, để cậu Tư dễ dàng tiến vào cô, mang cho cô vui sướng vô hạn.

Đầu của Cận Tiêu được kéo nhẹ sang một bên, sau đó cậu Tư hôn lên môi cô. Đầu lưỡi của Cận Tiêu được anh dẫn lối cùng trườn miên, như thể một nơi khác trên cơ thể đang giao hợp vậy. Cô và cậu Tư đã cùng trải qua tất cả những chuyện này, nhưng khi đó cô chỉ biết thẹn thùng và xấu hổ nghe theo, lúc này lại đột ngột biến thành cô ba nhà họ Ngô, cũng không rõ cô lấy gan to mặt lớn như vậy từ đâu mà còn đưa lưỡi trêu chọc cậu Tư. Thì ra cơ thể của cô phóng túng đến thế, một mặt bị xâm chiếm, một mặt lại tham lam mà dục đồ thêm nhiều món trốn hơn nữa.

Tiếng nước và tiếng cơ thể giao hợp khiến không khí dần trở nên nóng bỏng. Một giây sau, cậu Tư đã đẩy cô lên giường, cô lại nhếch cao miệng như con thú nhỏ. Cậu Tư vẫn nâng một chân của cô lên, để vùng đất bí mật của cô tiếp nhận hoan ái một cách dễ dàng hơn. Cô gài trong gương kia đã bị đục vọng giây vò tới đánh mất lý trí, lửa nóng của cậu Tư đưa vào nơi sâu nhất trong cô một lần rồi lại một lần, túi ngọc liên tiếp va vào hoa huy\*t của cô. Cận Tiêu bị anh cấp tốc tiến vào trong mơ, cô không nhận được mà hét lên, rồi lại khao khát cô được nhiều thêm nữa.

Nhiệt độ dần tích lại, sau đó cô chợt cảm nhận được một đợt run rẩy.

Cô bùng tình từ lần run rẩy này, sau lại nghe được tiếng thờ đốc của mình trong màn đêm, mà có lẽ, còn có cả tiếng tim đập như trống dồn nữa.

Cơ thể của cô lại miễn cảm tới cao trào như vậy. Lúc này cô vẫn còn đang run rẩy vì dư âm của tình triều, mà người đàn ông bên cạnh lại ngủ say, không hề hay biết về lần xuân tình này.

Mặt Cận Tiêu đỏ bừng.

Cô khẽ phi nhỏ bần thần, rồi lại dọ mặt ôm lấy cậu Tư.

Người dưới của cô ẩm ướt vô cùng, quần lót lạnh lạnh dính vào cơ thể, còn cô lại hôn dờn: “Tại cậu cả đấy.”

Tại cậu dạy hư em

Hết chương 7.

BỘT: Nói thêm về quả sau cạo râu, nếu là hiện đại chắc t để toner luôn rồi đó, mà vì là thời đó đó ương ương nên để là nước đi, cũng không thể chém là kem được, vì từ đó hóng phai từ kem=)) Thế mới thấy, thế giới của dôm ông cũng phức tạp không kém, nhớ=)))

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Kẻ ngốc cũng có phúc của kẻ ngốc

Biên tập: Bột

Sau khi tỉnh lại từ giấc mơ đêm qua, Cận Tiêu ngượng ngùng không thôi. Ngay cả lúc cậu Tư thấy cô mộng lung mờ mắt, cười gọi cô cái cúc áo giúp, cũng bị cô gãi vờ buồn ngủ để tránh đi. Cậu Tư nói cô lại lên con rồi rồi hôn lên tai cô, Cận Tiêu lại gạt mình chồm chân lên tránh né. Anh cười nói: “Sao thế, chưa đây một năm mà em đã mất kiên nhẫn với anh rồi à?”

Cậu Tư chỉ cười nói tự nhiên, nhưng hơi thờ nóng rực của anh lại phả vào bên tai khiến Cận Tiêu luống cuống. Cô núp trong chăn mà nghe được tiếng tim đập thình thịch như trống của mình. Cậu Tư cũng không quấy rầy cô thêm nữa, chỉ hôn lên chút tóc lợ ra ngoài của Cận Tiêu rồi tự mình quần áo vào.

“Em đừng ngủ lâu quá, lát nữa anh báo mẹ Ngô gọi em dậy.”

Cận Tiêu đáp lại trong tiếng ong ong, nhưng vẫn dựng tai lên nghe tiếng bước chân của anh. Đợi tới lúc anh đã đi xa rồi, cô mới chằm chằm thò đầu ra thăm dò, sau đó rón rén xốc chăn mòng lên để chạy vào phòng tắm. Cận Tiêu mặc quần ngủ bằng lụa trắng, ẩm ướt bên trong vẫn còn lạnh lạnh dính ở trên, cũng khó đảm bảo cậu Tư không nhìn ra manh mối gì.

Nếu anh biết đêm qua cô mơ thấy gì... Mặt Cận Tiêu dần đỏ lên, cô nhanh tay cởi quần áo ngủ ra, sau đó cũng không dám nhìn lại nữa mà ném quần áo bẩn vào giỏ rồi mở nước trong chậu tắm ra. Tiếng nước tí tách tí tách vang lên trong phòng tắm, còn Cận Tiêu lại ngáp khẽ một cái.

Vì quá nhàm chán nên cô lại xoay người sang chỗ khác lấy sữa tắm, sau đó vừa lúc nghiêng mắt thấy cơ thể của mình trong gương. Cô vốn trở mặt rất tốt, sau khi cười, hai bên môi đôi lại như tròn bầu và căng tràn hơn, thật khó đảm bảo rằng đó không phải nhờ những yêu thương hàng đêm trước của cậu Tư...

Suy nghĩ của Cận Tiêu lại bay xa, cô muốn cắt đứt suy nghĩ này nhưng lại gọi lên càng nhiều ký ức hơn. Trong giấc mơ đêm qua, cô cũng nhìn vào tấm gương như vậy, khi ấy cô ở trong gương đang giao hợp với người đàn ông tới đánh mất lý trí, bên dưới cũng bị lấp đầy.

Cận Tiêu nhớ tới tình cảnh đó rồi không ngờ lại thật sự cảm thấy trống rỗng, vì thế cô không dám nhìn vào gương nữa mà vội vã bước vào chậu nước, nhưng hơi nước mờ mịt lại khiến cô càng mộng lung hơn. Mãi cho tới khi Cận Tiêu lau tóc ra khỏi phòng tắm, cô vẫn còn ngán ngán ngơ ngơ.

Cô không rõ mình bị làm sao, có lẽ là động lòng với cậu Tư, hoặc có lẽ chỉ là yêu cơ thể của cậu Tư. Thuở nhỏ cậu Tư lớn lên trong doanh trại, đương nhiên cơ thể và tình lực cũng không giống một đàn ông bình thường, cô mê luyện thể xác của cậu Tư ầu cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng có thật chỉ là vì thế xác không? Cô lờ mờ muốn phủ nhận, nhưng lại không có can đảm đó. Vì rầu rĩ và phiền muộn như vậy nên cô thậm chí còn không nghe thấy lời mẹ Ngô nói, mãi cho tới khi mẹ Ngô cao giọng hơn, cô mới nghe thấy: “Chỉ đầu nhà họ Sài đã đến thành Thiệu Quan rồi à.”

Cận Tiêu mở mắt chớp mắt mấy lần rồi mới lấy lại chút tinh thần. May thay phản ứng trước nay của cô không sắc sảo, vì thế mẹ Ngô tập mãi cũng thành quen.

Chỉ đầu Sài thị lấy anh của Cận Tiêu vào năm ngoái, Cận Tiêu nhớ lại một lượt rồi cũng nhớ ra người này. Cô nghĩ mấy giây rồi lại hỏi hột nói: “Biết rồi, để tôi sấy tóc xong rồi lại nói với tôi.”

Mẹ Ngô là người làm được đưa theo từ nhà, hơn nữa bà cũng là một trong số ít người hầu kính cẩn và cung thuận, vì vậy Cận Tiêu ngồi sấy tóc ở trong phòng, còn mẹ Ngô đứng chờ ở ngoài cửa. Đến khi tiếng máy sấy dần dừng lại, Cận Tiêu nhẹ nhàng gọi “mẹ Ngô”, bà mới bước vào phòng ngủ.

Lúc này Cận Tiêu đã thay đồ ngủ khác, tóc rồi bù, vừa lật tập san gửi đến hôm qua vừa hờ hững mở miệng: “Nói đi.”

Mẹ Ngô nói: “Chỉ đầu nhà cậu Hai đưa cả em gái đến, nói rằng hai người nữ đều ở nhà trợ, lại không mang tiền, không bằng mời đến nhà tiếp đãi?”

Tiểu thuyết mới viết khiến cô khá hứng thú, Cận Tiêu lại lật một trang rồi tỏ vẻ khó xử: “Nhưng tôi còn chưa nói với cậu Tư, không dám tự quyết định. Bà lấy trước ít tiền đưa chị ta, dẫn hai người họ tới nhà trợ rộng rãi hơn, đợi cậu Tư đồng ý thì mời tới đây.”

Đương nhiên là mẹ Ngô nghe theo.

Cận Tiêu lại cắn ít hạt dưa rồi gọi Oanh Yến đến: “Chỉ đầu nhà chị tới chơi, em đi hỏi cậu Tư xem tôi có muốn cùng ăn bữa com không?”

Cận Tiêu biết rõ Sài thị toan tính điều gì khi tới vào lúc quan trọng thế này, nhưng cô không muốn cho Sài thị mặt mũi, thì vẫn phải cân nhắc tới danh tiếng của cậu Tư, vì thế mới lấy anh ra làm bia đỡ đạn, để anh quyết định mọi chuyện.

Chốc lát sau đã có câu trả lời, cậu Tư cũng rất cho cô mặt mũi, anh muốn cô chuẩn bị thật tốt, tới bữa tối sẽ trở về. Khó lắm Cận Tiêu mới ra dáng bà chủ gia đình, cô tới phòng bếp hỏi han vài câu về đồ ăn, sau đó lại căn dặn người làm bài trí thật cẩn thận.

Lúc trước cô chỉ vui mình trong phòng nên không biết rõ con ở người làm nơi có bếp, phần đa đều do mẹ Ngô quản lý cả. Cận Tiều dần dò từng khâu từng khâu một, sau lại thấy mới làm theo lệ một chút đã khiến mình mất kiên nhẫn vô cùng nên nói với Oanh Yến: “Đi xem thử nhà kính trồng hoa thế nào.” Rồi bước ra khỏi phòng.

Ngoài ru rú ở phòng ngủ, lúc trước Cận Tiều còn thích ngồi bàn du cùng hoa cỏ có trong sân của nhà kính trồng hoa. Oanh Yến đi xem cách bài trí nhà kính trồng hoa trong sân với cô, sau lại luôn thấy mẹ Tư trông không còn ngây thơ như xưa nữa. Hôm nay có mặc váy dài viền ren kiểu Âu, lúc này đang tiện tay xách bình tưới nước cho một gốc Hải Đường, nhìn không ra là đang vui hay buồn.

Trước đây khi có người bên nhà mẹ đẻ tới, bà chủ thường dây công chuẩn bị, vậy mới thể hiện được địa vị tốt của mình ở nhà chồng. Ngỡ rằng có hai người nữ từ nhà mẹ đẻ tới sẽ phải thân thiết lắm, nhưng khi mẹ Ngô tới báo Sài thị và em mình đã tới phòng khách, Cận Tiều chỉ đáp lại “biết rồi” mà không động đậy. Đương nhiên Oanh Yến cũng vẫn chờ cô, chờ Cận Tiều chậm rãi bước từng bước, tưới xong một dây hoa cánh rồi mới trở lại phòng khách.

Sài thị ngồi trong phòng khách một lúc lâu, tuy dinh thự này ở Thiều Quan xa xôi nhưng vẫn mang hơi thở thể gia vọng tộc, nhà quan chức bình thường ở thành Tín Châu khó mà sánh bằng được. Sài thị nhìn lòng vũ trang trí xinh đẹp trên bàn thì không nhận được phải nhích lại gần nhìn thử, người làm bên cạnh cười nói: “Đây là lòng của cô quăm Nhật, sau khi nhò ra đem nhuộm màu mới làm thành, bà Cận thấy có đẹp không?”

Sài thị thăm lấy làm lạ, sau lại thấy Cận Tiều quả là tốt số. Ngày thường cô ta chỉ thấy cô em gái này ngày ngốc, khó trách chồng cô ta không ưa, nhưng bây giờ xem ra, kẻ ngốc cũng có cái phúc của kẻ ngốc.

Có điều, dù có phúc ngốc đi nữa thì cũng đâu được hưởng trọn vẹn, cả thành Tín Châu đều biết Nhan Trung Bắc chỉ chọn bữa một người để nạp nộ để tiện đường làm bấy bên ngoài mà thôi. Hơn nữa Cận Quốc viết thư cho Cận Tiều nhiều lần về việc thu mua chức vụ nhỏ nhoi kia nhưng vẫn không ăn thua, vậy có thể thấy Cận Tiều không hề có chút tiếng nói gì trong cái nhà này.

Sài thị vỗ vổ vào mu bàn tay của em gái mình, phúc phần trên thế gian này nên dành cho người thông minh, biết thế nào là hưởng thụ thì hơn.

Trong lúc hai người mỉm cười nhìn nhau, người làm tới thông báo: “Mẹ Tư đến.”

Sài thị ngược mắt đã trông thấy Cận Tiều: “Chị dâu tới rồi à.” Giọng của Cận Tiều mang theo vẻ ngây thơ như trẻ nhò, khiến Sài thị không khỏi đánh giá quăn áo trên người cô. Bộ váy viền ren này trông thì đẹp đẽ, nhưng lại không được phối cùng trang sức quý giá. Trên người Cận Tiều không có món đồ trang sức nào, trên tay chỉ có đeo một chiếc vòng ngọc bích, mà dường như đó cũng là của hồi môn.

Sài thị đứng dậy, cười nói: “Lâu rồi không gặp em, mau lại đây chị xem nào, gầy đi rồi này.”

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 9: Cậu Tư về rồi

Biên tập: Bột

Sài thị vừa nói vừa xích lại gần cô để đánh giá. Đương nhiên Cận Tiều có thể nhận ra ánh mắt của cô ta không phải để ý cô gầy hay béo, mà là váy dài viền ren kia thế nào, trên người còn món trang sức nào khác hay không.

Chỉ riêng chiếc váy dài này đã được cô ta khen tới bảy, tám lần: “Chất liệu tốt có khác, em quả may mắn thật đấy.”

Ánh mắt của Sài thị đan xen giữa hâm mộ và cả khinh thường tới cực. Hôm nay cô ta chỉ mặc chiếc sườn xám nhưng màu tím, tuy là kiểu mới nhất nhưng chất vải lại kém xa. Cô ta lại không nhận được mà khinh miệt Cận Tiều không có đầu óc quán xuyến việc nhà. Phải biết rằng tài sản của phụ nữ được tính bằng vàng bạc châu báu, đồ trang sức quý giá, quần áo làm từ chất liệu tốt đến đâu đi chăng nữa, tới lúc quan trọng cũng đang được mảy đồng?

Cận Tiều có thể nhìn ra tính toán trong mắt Sài thị, người chị dâu này với và muốn thông qua quần áo để hiểu rõ cuộc sống của cô, từ đó suy diễn địa vị của cô. Về đầu cơ và bức thiết trong đó khiến Cận Tiều mỉm cười lạnh, nhưng trên mặt có vẫn là vẻ vô tội, chỉ nhẹ nhàng xoay người nhìn về phía cô gái đứng bên cạnh cô ta với vẻ dò hỏi.

Sài Thị cũng gọi có gái kia: “Ngây ra đó làm gì, mau tới chào mẹ Tư đi.”

Cô gái kia vẫn còn để tóc kiểu học sinh, đi tóc trắng sạch sẽ, trên mặt là vẻ rụt rè, nhưng sau đó vẫn đến gần nhẹ giọng gọi: “Chị Cận Tiều.”

Cô ta mặc áo ngắn có tay kiểu là sen màu xanh lam kết hợp với chân váy đen, rất ra dáng học sinh. Cận Tiều cười nhẹ: “Nên gọi em thế nào đây?”

“Đây là em gái trong nhà chị.” Sài Thị trả lời thay cô ta, sau đó kéo cô học sinh duyên dáng kia mà cười thân thiết nói: “Gọi con bé là Tĩnh Cẩm là được.”

Sài Tĩnh Cẩm len lén ngược mắt nhìn về phía Cận Tiều. Thực chất hai người đã gặp nhau ở tiệc cưới của chị cô ta, khi đó Cận Tiều còn đang khúm núm vì không mang tào tới kịp lúc, sau đó bị anh cả quở trách. Khi đó Sài thị còn nói với cô ta rằng con nhà thấp cổ bé họng thế này, mấy năm nữa cũng không vào được nhà nào tốt đâu.

Có điều lúc này mới qua một năm nhưng mọi thứ đã khác xưa, Cận Tiều còn không nhớ ra cô ta, mà cũng chính điều ấy khiến cô ta cảm thấy hơi khó chịu.

Dù Sài thị là nhân vật chính trong tiệc cưới, nhưng vẻ đẹp của cô ta cũng rất đáng chú ý. Làm thế nào để phô ra vẻ thận trọng và tận dụng khuôn mặt xinh đẹp của mình trong lúc đó là bài tập từ nhỏ của cô ta, ngay cả làm thế nào để thân thiện đối mặt với sự đố kỵ xen lẫn hâm mộ tới cùng của cô gái khác cũng là kỹ năng cô ta được học từ thuở nhỏ.

Nhưng hôm nay có mặt ở dinh thự này, rõ ràng đang ở Thiều Quan cách xa tính lị, Sài Tĩnh Cẩm lại cảm thấy bất rứt và bất an. Cô ta chỉ sợ trên người mình có thêm một nếp nhăn một nếp uốn, hoặc đồ trang sức lộn xộn không chỉnh. Cận Tiều chỉ tùy ý ngồi trên sofa kia nói chuyện nhà với Sài thị thôi, nhưng đó đã không phải Cận Tiều khúm núm, không được coi trọng trước kia nữa rồi.

Hơi thở của Cận Tiều và căn dinh thự xa hoa này đã hòa lại thành một từ lâu, dường như có cũng là bà chủ trời sinh của nơi này. Tuy có vẫn mang nụ cười ngây thơ, nhưng sự ngây thơ được nuôi dưỡng từ thuở nhỏ kia đã đượm thêm chút thông dong khác xưa.

Sài Tĩnh Cẩm khẽ siết mép váy của mình, trong lòng lại dâng lên cảm xúc khác thường. Rõ ràng chị chỉ là con oắt không được nuông chiều bằng tôi, sao có thể hành động như vậy được?

Bọn họ nói với câu về việc trang hoàng phòng khách, từ cách bài trí đến đồ dùng trong nhà, sau đó Cận Tiều như thấy đối phương hơi mất kiên nhẫn nên đổi chủ đề.

“Ồ nhà vẫn ổn chứ? Phien chị đâu chăm sóc quá.” Cận Tiều thôi chén trà trong tay, thẳng thắn mở lời giúp Sài thị. Đương nhiên là Sài thị cũng tiếp lời cô: “Em cũng biết rồi đấy, sắp đến nhiệm kỳ mới nên vẫn là chuyện mua lại vị trí kia. Vị trí đó nên thuộc về anh Hai em, có điều thôi dôi này đâu phải cứ có tài là được.”

Cận Tiều gật đầu nhẹ, tuy có vẻ cũng muốn cười khi nghe chuyện anh Hai có tài nhưng vẫn không nói gì thêm. Sài Thị lại tiếp: “Như bình thường thì vị trí này sẽ rơi vào tay những nhà lớn, nhà thấp cổ bé họng như chúng ta đành phải chịu thiệt thòi. Có điều em đã vào nhà họ Nhan rồi, sao chúng ta có thể để người khác chen ép được? Nhà chúng ta bị cười nhạo là chuyện nhỏ, chẳng lẽ lại khiến người khác lấy nhà họ Nhan ra làm trò cười?”

Cận Tiều nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, chuyện thu mua chức vụ Sài Thị nói không phải thu mua trong chính quyền mà là thu mua trong quân đội. Nhà họ Nhan nắm quyền cầm quân nhiều năm thì sao có thể thoái mái nhà vị trí này cho người ngoài đời? Tuy nhà họ Cận và nhà họ Nhan là thống gia, nhưng dựa vào tăng quan hệ mong của Cận Tiều ư? Đây cũng chính là lý do khiến Cận Tiều không muốn mở miệng.

Hứng thú của người trong nhà quá cao xa, thậm chí còn định động tới súng ống đạn dược. Nếu là yêu cầu bình thường, có lẽ họ đã bỏ qua Cận Tiều và tới mưu cầu ở nhà họ Nhan rồi, có điều tới giờ vẫn liên tiếp đòi hỏi cô như vậy là vì không đi nổi đường thẳng đấy thôi. Họ chỉ mong có dựa vào việc đầu ập tay gối hoặc khóc lóc om xòm để đưa cậu Tư đi vào khuôn khổ.

Cận Tiều khẽ thở dài, sầu não không thôi: “Lần nào em mở miệng, cậu Tư cũng tức giận nói đàn bà con gái đừng nhúng tay vào những việc này.” Có đón ánh mắt của Sài Thị: “Chị cũng biết đấy, thật ra em cũng không có tiếng nói gì ở nơi này...”

Về mừng thăm trong mắt Sài Thị không được che giấu kỹ càng, Cận Tiều đoán cô ta là vợ của anh Hai nên cũng mong giúp được đôi chút. Có điều trên cương vị là một người phụ nữ, Sài thị lại mong Cận Tiều sống không có địa vị, chỉ là cô ta không thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

Cận Tiều đã thấy nhiều phụ nữ thế này rồi, họ sống cả đời với nỗi khổ chịu khi người khác hạnh phúc, họ luôn ra sức mưu cầu vì mình, nhưng tất cả chỉ là đi trộm cướp hoặc tranh giành của người khác mà thôi.

Về khinh miệt xen lẫn mừng thăm của Sài Thị khiến Cận Tiều thấy buồn nôn, có đang nghĩ không bằng giả ốm cho qua chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở hành lang, sau đó người làm vào cửa báo: “Cậu Tư về rồi ạ.”

Lời này còn chưa dứt, Nhan Trung Bắc đã giẫm ủng quần đội bước vào. Có lẽ hôm nay anh quay về từ sân tập, lúc này trong tay cầm mũ lĩnh, tóc hơi mất trật tự nhưng lại mang vẻ oai hùng, búng búng phấn chấn. Tuy đáng vẻ này không có vẻ ổn trọng năm xưa, nhưng lại đượm hơi thở trẻ trung tươi mới. Sài Thị và Sài Tĩnh Cẩm vội vàng đứng dậy, Sài Thị hơi bối rối vuốt trẻ sườn xám của mình rồi cười nói: “Cậu Tư về rồi.”

Nhan Trung Bắc cười: “Nghe Cận Tiều nói chị Hai đến nên về sớm.” Anh đưa mũ cho Cận Tiều, sau còn tiện thể nắm lấy mu bàn tay của vợ rồi lại hỏi: “Chị Hai đến Thiều Quan lúc nào thế?”

Nếu lúc trước cậu Tư về nhà mà có đang ở trong sân hoặc phòng khách, phần đa là anh sẽ ôm ngang cổ vào lòng, vừa đi vừa hỏi ngày hôm nay của cô thế nào. Bây giờ có khách tới nhà, cậu Tư cũng trò chuyện rất lịch sự. Anh được gia đình dạy dỗ rất tốt, khiến người ta cảm thấy mình được tiếp đãi long trọng mà thoải mái vô cùng.

Nếu so ra thế này, cậu Tư và cô quả là khác nhau một trời một vực. Dù chị dâu nhà mình đến, Cận Tiều cũng không trò chuyện thân thiết được như anh. Người ngày ngày ngắm mình ở doanh trại lại có thể nói vài câu đang thịnh hành, có thể tỏ mò về thể giới điện ảnh, khiến Sài Thị thỉnh thoảng phải che miệng cười anh “khéo nói chuyện quá”.

Cậu Tư lại chưa từng hài hước như vậy với cô bao giờ, Cận Tiểu nghĩ anh chỉ mở lời trêu ghẹo những gì liên quan tới hứng thú của cô mà thôi. Cô nghĩ lại cũng thấy bản thân quá vô vị, ngày qua ngày chỉ có tiểu thuyết và tập san, vì vậy cậu Tư cũng không có tâm trạng trêu đùa chuyện khác với cô.

Cận Tiểu cúi đầu nháp một ngụm trà, còn cậu Tư hỏi cô gái bên cạnh Sài thị đang học đến đâu rồi, được học thơ hiện đại chưa. Cô nghe vậy rồi chỉ thấy trong lòng dâng lên cảm giác không vui, thậm chí cảm giác này còn áp đảo cảm giác lúc nói chuyện với Sài thị. Trên mặt cô vẫn là vẻ bình tĩnh không đổi, lúc cần thiết vẫn chêm vào đôi câu, có vậy mới không để lộ vẻ lạnh nhạt và kém phông khoáng bên trong.

Sài Tĩnh Cầm trả lời từng câu một, giữa lúc đó Cận Tiểu buông chén trà xuống, sau rồi đôi tai do như nặng mảy của Sài Tĩnh Cầm đúng lúc rơi vào tầm mắt của cô. Cô đánh mắt xem thái độ của Sài thị khi hai người này nói chuyện nhau, rồi tán thưởng và khuyến khích trong mắt cô ta khiến tay Cận Tiểu run nhẹ lên.

Dù cái run lên kia nhỏ bé vô cùng, nhưng trong lòng cô lại xoay chuyển rất nhiều. Đường như Cận Tiểu đã làm đủ điều trong một thời gian quá dài, cuối cùng ông trời cũng không muốn cho cô thanh thản thêm nữa, nên đã phô bày hiện thực kia ngay trước mắt.

Có lẽ cậu Tư thích kiểu học sinh như thế này, tỉ như anh thích áo đồng phục thể dục lần trước của cô vậy. Không nơi nào trên cơ thể Sài Tĩnh Cầm không toát lên vẻ điềm đạm dịu dàng, mà có lẽ đó cũng là kiểu cậu Tư mê đắm.

Cận Tiểu vốn đã ngờ nghệch rồi, còn cậu Tư, có phải anh thích kiểu học sinh lanh lợi, nữ tính hơn không?

Cô cũng không biết nữa, sau khi cuối lượt nói: “Nhà bếp chuẩn bị đồ ăn xong rồi, chỉ bằng cùng tới phòng phía Tây dùng bữa tối đi.”

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10: Ngủ trèo lên giường anh rể còn gặp bác sĩ làm gì, đem sung quân luôn đi

Biên tập: Bọt

Cận Tiểu cố gắng lấy lại bình tĩnh và ra sức dẹp loạn trong lòng.

Lúc trước cô không muốn quá nhiều, bây giờ đột nhiên mất tâm thế quần chúng quá là khiến bản thân bối rối không thôi. Muốn vẫn có gái đau khổ trong tập san cũng chỉ vì ngã lòng, bởi vậy Cận Tiểu thường tự nhủ đừng để ý, cũng đừng động lòng.

Anh quá là một người đàn ông tốt, được người khác yêu thích dường như là tư chất trời ban cho anh, mà Cận Tiểu có với tám sao cũng không tới được loại tư chất này. Kết cục cuối cùng khiến người đàn ông như vậy chung thủy có lẽ là trai xinh gái đẹp môn đăng hộ đối, chứ không phải một mợ chủ trốn trong nhà đọc sách ngày này qua tháng nọ.

Mây luôn thấu triệt mọi việc đến thế, Cận Tiểu tự giễu trong lòng như vậy, bởi cô thậm chí còn thấy rõ cả sự bị quan của bản thân.

Cận Tiểu đưa tay mức một bát canh bí đao, cô tay của cô xinh đẹp vô cùng, đến cả lúc mức canh cũng uyển chuyển, nhẹ nhàng. Ánh mắt của cậu Tư rơi vào cổ tay kia bỗng dưng thêm đôi chút dè dặt, anh lại ngẩng đầu cười nói: “Chị Hai ở thành Thiệu Quan đã quen chưa?”

Sài thị buông bát đĩa, khẽ thở hắt ra: “Phiền cậu Tư quan tâm rồi, nơi đầu tiên họ nhờ nên mợ Tư đã đối quán trọ cho chị em tôi, hiện giờ rộng rãi hơn nhiều lắm.” Có ta lại cau mày để lộ vẻ ai oán: “Rộng thì cũng rộng thật đấy nhưng đem qua lại có chuột, chúng tôi chỉ có hai chị em gái nên hoảng sợ không thôi.” Sài thị nhìn về phía em gái mình với vẻ trêu mếu: “Tĩnh Cầm cũng không được yên giấc.”

Cô ta nói những việc này ý chỉ Cận Tiểu quá khát khe, những mong cậu Tư giữ hai người họ ở lại định thự này luôn. Định thự to như vậy, đầu thể thiếu mấy phòng dành cho khách? Cận Tiểu tiện thể tiếp lời: “Do em sơ sót, em cứ nghĩ quán trọ lớn nhất thành Thiệu Quan sẽ có điều kiện tốt nhất, vậy mà lại có chuột sao?”

Cậu Tư vỗ lên mu bàn tay của cô: “Dù sao Thiệu Quan cũng không so được với tình lý, quán trọ bên này cũng cũ rồi, có chuột là chuyện bình thường.” Anh trầm ngâm một lúc rồi lại nói: “Vẫn nên giữ chị Hai ở lại nhà, nhưng bọn em cũng mới chuyển tới nên chưa kịp quét tước phòng dành cho khách, chi kíp dọn dẹp phòng phía Đông cho hai vị chồng ố, mong chị Hai đừng trách.”

Cận Tiểu cũng không rõ vì sao anh lại bịa đặt và nói dối như thế, anh có tính toán khác trong lòng chẳng? Sau đó cô lại nghe anh nói: “Nếu chị Hai không chê thì quân bộ của Thiệu Quan có quán trọ mới xây thuộc quyền quản lý của em, nơi đó cũng an toàn hơn, chỉ bằng chi chuyển qua đó?”

Đương nhiên là Sài Thị không muốn chuyển tới quân bộ, vì vậy mới vội vàng cười nói: “Cậu Tư không cần nhọc lòng, sáng nay tôi đã nói chuyện với quán trọ, họ đồng ý đổi phòng cho chị em tôi rồi, có lẽ tối nay sẽ ổn thôi.”

Khi còn đi học cùng Cận Tiểu, Sài Thị lớn hơn cô mấy tuổi, quá là phải gọi cô ta một tiếng “chị”. Khi đó cô ta là đóa hoa nổi tiếng, hoạt ngôn ở trường, sau này vào nhà họ Cận rồi hình như còn khóc lóc làm loạn mấy lần, lại sau này nữa đã nghe nói anh trai phải khuất phục trước cô ta rồi.

Bây giờ xem ra thủ đoạn giao du và ăn nói với người khác quá là việc cần đến kỹ thuật. Cận Tiểu mỉm cười nghe bọn họ tán dóc vài câu mà thấy nhảm chán vô cùng, cô chỉ muốn kết thúc sớm để được về phòng mà thôi.

Sài thị lại như đột nhiên nhớ đến cô mà dịu dàng nói: “Ngày nào mợ chủ cũng ở nhà, lại không có người nhà mẹ đẻ ở bên, chắc là cô đơn lắm.” Có ta kéo tay của Sài Tĩnh Cầm: “Chỉ bằng giữ Tĩnh Cầm ở lại làm bạn đi? Thường ngày có thể tâm sự với nhau một chút.”

Cận Tiểu nhìn vẻ thân thiết của hai người này thì đáy lòng dâng lên tia lạnh lẽo, đối phương lại coi là cô dễ bị bắt chẹt thật. Cô vừa định mở miệng, cậu Tư đã đáp lại cô ta: “Thiệu Quan không so được với tình lý, ở tuổi của Tĩnh Cầm, việc học vẫn quan trọng hơn.”

Anh lại nhìn về phía Sài Tĩnh Cầm mà chân thành căn dặn bằng vẻ bề trên: “Phải học theo chị Cận Tiểu, chị em đạt điểm tuyệt đối khi thi tốt nghiệp tiếng Anh đấy.”

Cận Tiểu giật mình, cô cũng không ngờ Nhan Trung Bắc cũng biết những việc này. Thành tích học tập của cô không được ai chú ý đến, có học giỏi hơn một chút cũng vì bản thân thích nên mới chăm chỉ vậy thôi. Sài Tĩnh Cầm cúi đầu nói “ạ”, Sài thị lại mở miệng: “Đúng là phải học tập mợ Tư nhiều hơn...”

Cậu Tư mỉm cười nói: “Sao lại nghe tiếng mưa rồi, mẹ Ngô, ra ngoài xem thử đi.”

Mẹ Ngô cười đáp lại, vừa cười còn vừa nói: “Cậu Tư, e là hôm nay sẽ có mưa bão kèm sấm chớp ạ.”

“Ồ!” Sài thị thốt lên, sau đó xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vây phải làm sao bây giờ, trời mưa lại sấm chớp vậy cũng không nên ngồi xe.”

Cô ta có kinh ngạc nhưng vẫn không quên chuyện để Sài Tĩnh Cầm ở lại, sau còn nói với vẻ hoảng sợ: “Hôm qua mới nghe chuyện có nhà lái xe ra ngoài lúc sấm chớp, sau bị sét đánh trúng.”

Nụ cười của cậu Tư vẫn không đổi, nhưng Cận Tiểu lại nhìn ra anh đã mất kiên nhẫn từ những ngón tay gõ nhẹ xuống kia. Cậu Tư cười và vẫn giữ thế diện cho cô ta: “Vậy sao, vậy em sai người đi thu dọn phòng cho khách, mong chị Hai không chê.”

Cận Tiểu quay sang nhìn về mặt của cậu Tư thì thấy anh quay đầu cười trấn an, có điều vẫn không đổi mắt với cô. Cô đột nhiên như vừa hiểu ra vừa không xác định được điều đó, sau lại nghe Sài thị mừng khấp khìt: “Thuò nhỏ tôi và Cận Tiểu có đi học chung, tối nay thật muốn tâm sự riêng với nhau. Cậu Tư, cậu có thể cho mượn người được không?”

“Ồ?” Cậu Tư có nén giận nhìn về phía Cận Tiểu: “Vợ muốn tâm sự riêng với chị Hai sao?”

Đường như cô rất nhiều thứ sống động như thật, cả bốn người bọn họ cũng đều hiểu rõ. Cận Tiểu cười mình, ý cười chậm rãi gần ra noi khác mỗi của như quan hệ của cô với chị Hai là tốt thật. Trong mắt cô có chút gì đó không thể giải thích: “Chị Hai nói đúng lắm, quá là có rất nhiều chuyện muốn tâm sự.”

Nhan Trung Bắc nhìn cô, trong mắt đột nhiên như có tên bắn, tựa như anh đã tự mình đa tình vậy. Anh điều chỉnh lại vẻ mặt của mình nhưng vẫn khó nén ám đạm nơi đáy lòng, chỉ cười nói: “Nếu đã vậy, anh chỉ có thể cho mượn người rồi.”

Trong các nhà quan chức này có rất nhiều, rất nhiều trường hợp chồng và em vợ hợp lại với nhau, Cận Tiểu nghĩ có lẽ chuyện này cũng sẽ xảy ra với mình. Tâm trạng của cô chột tốt hơn, cô tự nhủ mình rằng Nhan Trung Bắc chẳng qua chỉ được mã ngoài, thêm ga cánh khá già, thực sự không có gì đáng mong nhớ. Anh còn thường thích đẩy đưa không rõ với mấy mảy a tâm thường, quá là bề mặt vô cùng.

Có điều, cô nằm trên giường vẫn bất dứt không thôi. Sài thị cũng không có quá nhiều chuyện muốn tâm sự với cô như vậy, nếu nghe ra cũng chỉ là Sài thị đóng dài chút việc vặt trong nhà, rồi nhà ai bị nhà ai giẫm đạp, nhà ai ngấp nghé, nhà ai phá sản. Cận Tiểu chỉ thấy đầu óc rối bời, không nghe vào nổi nữa đâu.

Việc đã phát triển tới nước này, vì sao Sài thị kháng kháng ngủ lại, đêm nay Sài Tĩnh Cầm sẽ đi đâu, trong lòng Sài Thị tự rõ, Cận Tiểu cũng thấu tỏ, mà có lẽ cậu Tư còn biết rõ hơn cả. Nhưng cô có thể ngăn lại sao? Có lẽ sẽ ngăn được trong phút chốc, nhưng có thể ngăn lại trong bao lâu đây?

Cô thẳng thắn đánh cược với bản thân, nếu thất sự xảy ra chuyện gì thì sẽ chôn đi tất cả những rung động và tình cảm, có vậy đời này có mới sống an an ổn ổn được. Có điều chỉ có một chút rung động thôi đã khiến cô kinh qua đủ đổ kỵ và giày vò, nếu còn có nhiều hơn nữa, cô cũng không chắc mình sẽ trở thành thế nào. Yêu người mình không nên yêu cũng không khác gì hút thuốc phiện. Mà hề tiếp tục chuyện gì đều phải có niềm tin, cũng như mỗi người lấy ánh sáng cuộc đời của mình ra đánh cược đều phải có niềm tin của chính mình, thế nhưng cô lại không có lại không có thứ niềm tin ấy.



Thườ nhỏ có sống qua được nhờ duyên trời, chỉ dám bộc lộ bản thân trong bóng tối. Niềm tin của mọi người trên thế gian này sẽ dựa vào của cái, dựa vào yêu thương của cha mẹ hay dựa vào số mệnh, có cũng không thể oán trách được gì.

Cô vừa chống chọi với việc mô xê chính mình vừa thờ ra hít vào nhờ nhẹ. Đây là cách cô xoa dịu những đau đớn thườ nhỏ khi không thể òa khóc cãi lại cha mẹ và anh cả. Bấy giờ cô cũng cảm thấy nơi nào đó trong lòng mình đau đớn như thế, nhưng có lại tự nhủ phải là dứt bỏ đều sẽ như vậy, đều sẽ đau đớn cả, mà bất kỳ chuyện gì cũng sẽ có ngày lành lại hẳn.

Cô đang nghĩ như vậy thì mẹ Ngô lao đảo chạy vào: “Mợ chứ! Mợ mau đi xem một chút, sắp chết người rồi!”

Cận Tiêu giắt mình, cô xuống giường khoác vội áo ngủ rồi chạy về phía phòng ngủ. Mấy câu “sao lại chết người” hay “rốt cuộc là thế nào” của Sài thị ở bên cạnh không được cô đáp lại tới nửa lời. Lúc này cô chỉ nghĩ không lẽ Sài Tĩnh Cẩm là gián điệp nước láng giềng phải tới ám sát cậu Tư? Nghĩ vậy rồi cả người cô đều lạnh cứng, chỉ muốn tới xem rõ tình hình.

Nhưng Mẹ Ngô không dẫn cô tới phòng ngủ mà là phòng đọc sách, cô lẽ vì cậu Tư muốn đọc chút tài liệu trước khi ngủ chăng? Cận Tiêu thấy Nhan Trung Bắc lạnh lặn đứng đó, khi thấy cô bước vào lại chỉ hừ lạnh một tiếng. Cận Tiêu khề thờ phào, sau đó lại đánh mắt nhìn tới cô gái đang run rẩy trong xó xỉnh kia.

Quần áo của cô ta xốc xếch, người rúc ở nơi đó, hai bên trán đều là máu tươi. Cận Tiêu chỉ hờ hững nhìn cô ta một, mọi lạnh nhạt của cô cũng như toát ra trong cái nhìn này, lòng lại nghĩ chuyện không ghé gồm như những gì mình vừa lo lắng và so sánh. Có điều cô như thấy tình cảnh này đã đủ thê thảm rồi nên bầy ra giọng bối rối nói: “Sao lại chảy nhiều máu thế này, mẹ Ngô mau đi tìm bác sĩ đi.”

Ngay cả giọng bối rối này của cô cũng thật sự toát lên về “mười hai nghìn việc cũng không liên quan đến tôi”, vì thế Nhan Trung Bắc phải tay ra tay, anh giận quá hóa cười: “Ngủ trèo lên giường anh rề còn gấp bác sĩ làm gì, đem sung quần luôn đi.”

Sài Tĩnh Cẩm vẫn còn đang thút thít, lúc này đã hoảng sợ bỏ tới đập đầu.

Cận Tiêu nhìn lại không nổi, thiếu nữ ngọc ngà thế này, doanh trại kia lại là nơi như địa ngục. Cô không muốn đồ thêm dầu vào lửa nên mới thêm chút khăn thiết đi khuyên giải: “Có thể nào cũng đừng để chuyện trong nhà truyền ra ngoài, nếu nói dậy báo chưa đúng thì em cũng có lỗi.”

“Vợ cũng có lỗi sao?” Cậu Tư như nghe được chuyện gì vui lắm, cô của trước kia sẽ bỏ của chạy lấy người, không ngờ hôm nay lại đứng ra chịu trách nhiệm như vậy. Nhưng anh chưa kịp mở miệng chế nhạo, Sài thị đã quỳ xuống gào khóc có rồi khóc lóc kể lể tuổi thơ của hai chị em họ cơ cực, không nơi nương tựa tới mức nào. Giữa lúc gào khóc, cô ta nói Sài Tĩnh Cẩm quá hăm mộ chỉ gặp được người chồng tốt, thế nên mới phạm sai lầm lớn như vậy.

Lúc này Cận Tiêu lại cười châm chọc, dường như những kẻ cướp đoạt độ của người khác trên thế giới này đều thích dùng cái có “hăm mộ”. Cô nghĩ vậy rồi cũng thấy càng vô vị, sau đó phát tay nói: “Mẹ Ngô, đưa ngừ mắt mặt này về đi.” Cô nghĩ thêm một chút rồi cười nói: “Có bị sét đánh tới cũng không cứu được nữa rồi.”

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook.Full.Net](http://Ebook.Full.Net).

## Chương 11: Đương nhiên là phải kén chọn rồi, nếu không thì chó mèo gì chẳng trèo lên giường của anh được?

Biên tập: Bột

Giọng cô vừa rồi nhiễm ý cười khiến cậu Tư càng không vui. Khi tất cả đã rồi đi gần hết, anh tiện tay ném món đồ kia lên bàn, trầm giọng hỏi: “Hình như em vui lắm nhỉ?”

Cận Tiêu chăm chú nhìn thờ, thì ra là một khẩu súng lục, vì vậy ý cười nơi khóe môi cô càng rõ nét hơn. Lúc này cô thật sự rất vui, thậm chí cũng lười che giấu: “Sao thế, một cô bé nhỏ nhỏ đã phiền cậu phải dùng đến súng rồi à?”

Hiếm lắm Nhan Trung Bắc mới bị cô đem ra làm trò cười, anh mất tự nhiên mà giận tái mặt, sau đó lại chỉ vào cô nói: “Em thích anh ở bên những cô gái khác sao? Em vội vàng muốn đẩy anh đi đâu thế?”

Anh còn rất nhiều lời chưa hỏi thành lời, ví dụ như thật ra em không thêm quan tâm như vậy là vì không thích anh hay anh làm gì khiến em ghét? Những vui vẻ và không vui giữa anh và em có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Nhưng anh không thể mất mặt hỏi những lời như thế được, dù hôm nay hơi như vậy đã khiến anh cảm thấy bản thân không hề có khí khái đàn ông rồi. Anh vừa khinh bỉ vừa tức giận với chính mình, đã giận mình kém cỏi còn giận có tới đau nhức tim gan.

Sau khi cậu Tư nói lời này, phòng đọc sách yên tĩnh tới mấy giây. Đôi mắt to của Cận Tiêu nhìn anh chột lóc lên, không nhìn ra là đang suy nghĩ điều gì.

Lúc đầu cô còn nghi ngờ cậu Tư không muốn trèo vào phụ nữ nhà họ Sài, nhưng nhìn cậu Tư bây giờ lại như đứa bé giận dỗi vậy. Nói chính xác hơn thì giống đứa bé được người ta cho kẹo nhưng lại tự vứt đi.

“Có phải gần đây cậu không thoải mái không?” Cuối cùng Cận Tiêu cũng mở miệng: “Có muốn đi gặp bác sĩ một chút không?”

Cô đột nhiên lại hỏi ý như vậy khiến Nhan Trung Bắc thấy bao hờn dỗi như tức nghẹn ở ngực, tác lực khiến anh tức chết. Anh gần như nghiền răng nghiền lợi, mặt cũng hơi đàn lạnh lại: “Em nói đầu óc anh có vấn đề?”

Cô nhìn về tức giận của anh thì lại thấy đáng yêu vô cùng, thậm chí còn muốn trêu anh có phải vì người không khỏe, không sinh hoạt vợ chồng được nên mới đuổi con gái nhà người ta đi không?

Có điều cô vẫn chưa có cái gan đó, chỉ nhìn anh đầy khó xử: “Vậy có lẽ do người nóng quá rồi, em bảo mẹ Ngô tìm người cắt mấy thang thuốc cho cậu.”

“Cận Tiêu!” Nhan Trung Bắc bước lên phía trước kiểm eo của cô lại, anh cúi đầu đối mặt với cô mà gần từng câu từng chữ: “Em định cắt thuốc cho ai hả?”

“Cậu cũng là thật.” Mặt của Cận Tiêu lóe lên vẻ hoang mang: “Mấy ngày nay chúng ta đã thế nào, em nghĩ cậu đã không còn hứng thú với cơ thể của em nữa rồi. Bấy giờ có người chủ động dâng lên, cậu lại tức giận với em, cậu cũng kén chọn quá đấy.”

“Cậu Tư.” Cận Tiêu nghiêm túc xin chỉ bảo: “Rốt cuộc cậu muốn em thế nào mới được?”

Hiếm lắm có mới nói chuyện thật tình với anh như vậy, hơi thờ trầm tĩnh trên người cô cũng khiến tâm trạng của anh bình tĩnh hơn một chút. Nhan Trung Bắc hừ lạnh, lực trên tay cũng hơi lỏng ra một chút: “Đương nhiên là phải kén chọn rồi, nếu không thì chó mèo gì chẳng trèo lên giường của anh được?”

Anh rất ít khi thể hiện tình cậu chủ như vậy, nhưng như vậy lại có thêm chút ngạo mạn và đáng yêu như cậu khóc đang khoe khoang vậy. Cận Tiêu lại không kiểm được ý cười, giọng cũng dịu dàng hơn: “Cậu xem, cậu muốn ngủ với ai thật, em cũng không quản được. Cậu không muốn ngủ với ai, ông trời cũng không ép nổi.” Ngón tay của cô gõ nhẹ vào cổ áo của Nhan Trung Bắc: “Cậu Tư, cậu tha cho em đi.”

Anh có nỗi giận dỗi đúng, cô cũng không sợ, thậm chí ánh mắt còn lóe lên vẻ xin tha như vậy cũng bởi biết chắc cậu Tư sẽ đối với mình thế nào. Nhan Trung Bắc đột nhiên cảm thấy cô cũng không chất phác tới vậy, anh đối tốt với Cận Tiêu, tự cô cũng biết thế nào là “tấy sùng mà kiêu”.

Nhan Trung Bắc nghĩ vậy rồi lại thấy đáy lòng dâng lên chút ngọt ngào. Lúc này anh mới bình tĩnh nhìn Cận Tiêu mà thấy rõ vẻ ôn hòa và trêu chọc trong mắt cô, vì thế anh cũng vươn tay ôm lấy cô, một tay đỡ mông của Cận Tiêu để cô ngồi trên người mình. Cận Tiêu ôm lấy cổ anh một cách tự nhiên, hơi thở dần ông nóng rực phả vào tai cô: “Vậy nếu hôm nay anh ngủ với em thì sao?”

Cận Tiêu không trả lời anh, chỉ ghé vào tai anh nhẹ giọng cười hai tiếng. Dẫu từ trước tới giờ tâm tư của cô có khó đoán, nhưng Nhan Trung Bắc cũng có thể phỏng đoán đôi chút về mấy tầng này. Bởi vậy tiếng cười khó có được này của cô không phải là ngưng ngừng hay chống cự, cũng khiến anh càng như tên nhóc vắt mũi chưa sạch khó lắm mới có được tự tin đá văng cánh cửa, đi vào phòng ngủ.

Đây là lần giao hoan đầu tiên của hai người từ khi đến Đầu Quan đến nay, vì lâu ngày không thân mật nên cả hai đều hơi động tĩnh. Lúc Cận Tiêu đến có mặc đồ ngủ rộng bằng bông, tay của Nhan Trung Bắc cũng dễ dàng luồn vào trong mô tả từng đường cong trên cơ thể cô. Cận Tiêu nằm nghiêng trong lòng anh, cũng vừa mới tỉnh lại từ những ngả lòng và hoảng sợ kia, những cái vuốt ve của cậu Tư khiến cô cảm thấy mình như chú mèo đang nằm phơi bụng ra vậy.

Cô đúng là giống như chú mèo nằm phơi bụng, vì đã xác nhận được một số việc nên mới có thêm chút can đảm. Cô thích vẻ không muốn rời xa truyền đến từ lòng bàn tay của cậu Tư, chúng khiến cô có cảm giác cơ thể mình như món đồ tình xạo khiến anh phải cần thận vuốt ve từng chút từng chút một. Cô càng thân mật cọ vào ngực của cậu Tư, nhẹ nhàng cười nói: “Ngửa...”

Cậu Tư cúi đầu cọ vào chóp mũi của cô, vừa dò tìm phản bụng dưới nắn cảm vừa mở xuống môi cô: “Ngửa ư?”

Hai người họ hiếm khi hòa hợp như vậy, mặt của Cận Tiêu lóe lên, sau đó dùng tay chọc vào ngực anh: “Sao cậu hư như vậy?”

Cậu Tư cười khề: “Em biết anh còn có thể hư hơn chút nữa.”

Môi của anh mát lạnh mới của cô đầy triển miên, lúc mới bắt đầu còn dịu dàng mà kiềm chế, qua dần anh bắt đầu khó ức chế vội vàng và cướp đoạt. Cận Tiêu cũng khó ngăn được môi lưỡi nóng rực của anh, cô nhẹ giọng “um” lên. Thân mật của họ trong những ngày này quả là chuẩn chuẩn lọt nước, mà tối nay cậu Tư lại muốn chiếm đóng toàn bộ, anh mát lấy từng hơi từng hơi ngọt lành trong miệng cô, thậm chí còn bỏ qua những chống cự nhỏ của Cận Tiêu.

Mặt Cận Tiêu đỏ bừng, nhưng vẻ mặt không chế này của cậu Tư lại khiến cô rung động vô cùng. Vì vậy, cô cũng đưa lưỡi của mình ra quấn quýt với anh, mà cậu Tư đương nhiên cũng cảm nhận được chủ động khó có được này của cô. Hai người lâu ngày không tiếp xúc với tình dục dần trở nên mê muội, chỉ là hôn môi thân mật thôi mà Cận Tiêu đã cảm nhận được vật cứng rắn của cậu Tư chống lên cơ thể của mình. Còn có cũng không khá hơn là bao, bên dưới đã ướt đầm cả rồi.

Cậu Tư nhanh chóng phát hiện ra cô đã động tình, tay anh mạnh mẽ tách hai chân trong bông của cô ra, dù có ngưng ngừng ngăn lại cũng vô dụng. Bàn tay của cậu Tư chỉ nhẹ nhàng xoa lên nơi xấu hổ kia thì đã hiểu rõ được những thành thật của

cơ thể cô. Anh khẽ ngừng đầu đối diện với ánh mắt trốn tránh vì ngượng ngùng của Cận Tiêu, sau đó nhẹ nhàng mở chóp mũi của cô, cười nói: “Em đã ướt thế này rồi.”

Giọng của cậu Tư mang theo tình dục khàn khàn khiến Cận Tiêu xấu hổ muốn rúc vào lòng anh. Có điều, ngón tay thon dài của cậu Tư ác ý vẫn về nơi bí mật kia khiến cô bất giác giật nảy, cũng toát ra vẻ vừa mê say vừa chống cự. Đương nhiên cậu Tư sẽ không buông tha cô như vậy, ngón tay thon dài lại ác ý xoa nắn. Cận Tiêu chỉ biết chống đỡ bàn tay kia một cách bất lực. Cô như con cá này thân mình lên, chỉ biết thờ trong bất lực, sau đó một dòng điện từ người dưới truyền đi khắp toàn thân khiến cơ thể của cô nhẹ uồn lên trong vô thức. Tất cả những hình ảnh đó đều rơi vào mắt của Nhan Trung Bắc, vẻ bị tình dục gây vồ của Cận Tiêu khiến anh vừa thấy xem thế nào cũng không đủ, vừa muốn được thấy nhiều mặt cảm xúc của cô hơn nữa.

Nhan Trung Bắc xoa nắn người dưới của cô khiến một luồng sương trào ra. Dưới ánh đèn lờ mờ, áo ngủ của cô bị vén lên một góc lộ ra vùng cổ thừa thốt. Tay của cậu Tư cứ xâm phạm cô như vậy, mỗi lại lưu luyến ở cổ của cô, thỉnh thoảng sẽ nuốt tất cả những thứ dẻo và hòn dỗi của cô vào bụng. Cậu Tư đuổi theo dụ dỗ, khàn giọng hỏi cô: “Có thích không?”

Cận Tiêu chỉ muốn trả lời qua loa, nhưng cậu Tư lại tăng tốc độ như trừng phạt, khiến cô nức nở xin tha. Lúc này Cận Tiêu không nghĩ nhiều được nữa, phòng ngủ tràn ngập tiếng rên ri nức nở và tiếng nước dưới người cô, dường như âm thanh vui sướng hòa với thống khổ đó đã không còn là có nữa. Tình yêu là điều kỳ diệu và rồi rầm rầm vậy đây, cô muốn tránh né nhưng lại luôn bị trùm lấy. Cô xấu hổ vì mình bị cậu Tư thương thức, nhưng lại đạt được những tề đại mất hồn trước nay chưa từng có nhờ đầu ngón tay của anh.

Tiểu thuyết thường viết những cô gái sẽ ấn nhần trong chuyện này thế nào, dường như người vui thích chỉ có đàn ông, nhưng cậu Tư lại thực sự mang lại vui sướng chưa từng có cho cô. Tay của cậu Tư vẫn đang ở nơi bí mật của cô, một hơi thở của Cận Tiêu cũng như bị động tác của anh chi phối, cơ thể cũng run rẩy vì những lần xoa nắn của anh.

Cơ thể của cô lâu ngày chưa trải qua hoan ái nên mẫn cảm vô cùng, chỉ cần một ngón tay thôi đã lần lượt kích thích nhụy hoa của cô khiến hoa huỵ\*t kia bất giác co rút, cơ thể cũng nặng nề run lên. Cậu Tư hôn Cận Tiêu vào khoảnh khắc cô cao trào, tất cả những bất thột của cô đều bị anh nuốt trọn. Vào khoảnh khắc ngã lòng ấy, cô như đóa hoa trắng tinh khiết bị anh vấy bẩn, khiến anh không kiềm nổi mà nuốt trọn mọi thứ thuộc về mình.

Tất cả đều là của anh, mỗi tấc da thịt, mỗi tiếng rên ri đều là của một mình anh. Dù trong lúc mẫn cảm nhất này, ngón tay của cậu Tư cũng không buông tha cho cô, mà vẫn tiếp tục kích thích khiến cô ra sức uồn mình đẩy phồng từng trong lòng anh, trên mặt lại là thống khổ xen lẫn thoải mái.

Áo ngủ lúc đầu của cậu Tư đã tàn ra từ lâu, lộ ra lồng ngực và cơ bắp rắn chắc. Anh cời quần áo của Cận Tiêu rồi lại cời áo ngủ cản trở trên người mình, vậy là họ thẳng thắn đối mặt với nhau, cũng là tiếp xúc da thịt một cách chân thật nhất.

Trong lúc anh làm những chuyện này, Cận Tiêu như chú mèo thỏa mãn nằm trong lòng anh. Cô vừa trải qua một lần cao trào, gió đêm mát lạnh thổi tới khiến cô không nhận được phai rức về phía cậu Tư, tay cũng đuổi ra vuốt ve lồng ngực của anh. Bàn tay nhỏ lành lành của cô lại trêu chọc và gây vồ Nhan Trung Bắc như vậy, nhưng anh không nỡ phả hồng lúc này. Cận Tiêu sử dồ những nơi mình thích rồi nên định thu tay lại, có điều cậu Tư lại phủ lên rồi đưa tay cô lần dọc xuống bên dưới.

Đương nhiên là Cận Tiêu biết anh muốn làm gì, cô dỏ mặt muốn rút tay về, nhưng cậu Tư lại cương quyết muốn cô bao lên lửa nóng của mình. Cơ thể của cô được ôm lên cao hơn một chút, nơi dỏ tợn kia cũng ở ngay bên cạnh đôi chân trắng nõn của cô. Cậu Tư lừa gạt bên tai: “Ờ nó đi... Ngoan... Chào hỏi nó một chút, hửm?”

Cận Tiêu chưa từng quan sát nội ấy của đàn ông, khi bị anh mẽ hoặc như vậy cũng thật sự sỏ lên theo dấu tay của anh. Hơi thở của cậu Tư ngày càng nóng rực: “Ừm, thoải mái quá, tay em cũng thoải mái như nơi dỏ của em vậy.”

Hôm nay anh lại không biết xấu hổ như vậy, Cận Tiêu bị anh nắm tay, ép buộc chà sát vật đàn ông của anh. Trong không khí tàn ra hương vị của anh: “Đừng như vậy đây, bảo bối.”

Anh đưa lưỡi liếm mát vành tai của cô, còn trêu chọc cô trong lúc thờ dỏ: “Anh buông tay ra, em tự làm nhé?”

Bản đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12: Không được bỏ mặc anh nữa

Biên tập: Bọt

Đương nhiên là cậu Tư sẽ muốn dỏi cả gốc lẫn lá cho kiểm chế của mình trong những ngày này, mà Cận Tiêu cũng từng trắc ma sát vật đàn ông của anh thật, rồi cũng vì thế mà cô thấy rõ được thứ từng bất nạt mình trước đó đã cương cứng và nổi đầy gân xanh. Vì những vuốt ve của cô mà phần đầu nằm to lớn tiết ra dịch nhầy, một chút trong số đó còn dính vào lòng bàn tay cô. Đầu của cậu Tư đặt trên vai cô, còn anh đang thờ dỏc đẩy nặng nề vì những vỗ về và trêu đùa kia. Hai người họ đang an ủi lẫn nhau, như thế người giữ quyền không chế trên giường lúc đó không chỉ là cậu Tư, mà còn có thể là cô nữa.

Cận Tiêu xấu xa dùng ngón trỏ xoa phần đỉnh của cậu Tư, sau đó cơ thể của người đàn ông chột căng cứng, điều này cũng khiến cô biết được rất nhiều cách để kích thích anh. Cô học nhanh vô cùng, nhanh đến mức cậu Tư phải hôn hên ni non: “Con nhóc xấu xa nhà em.”

Nhưng cô không hề để tâm đến chuyện đó, hôm nay cô đã đủ xấu xa và kém rụt rè rồi, trong lòng cô như có dục vọng phóng tung thời thúc phá tan những che chắn từ ngày này qua tháng nọ.

Cậu Tư bị Cận Tiêu kích thích tới khó nhịn mà đẩy cô lên giường, lúc này cô đã không mảnh vải che thân lần mình trong chăn đệm mềm mại, càng khiến lần da trắng nõn mẫn mẫn kia thêm nổi bật hơn. Cậu Tư tách chân của cô ra, nơi đó đã sớm ướt đầm rồi, khi đi vào cũng không phải chút sự nào.

Cận Tiêu thấy cơ thể mình như căng ra, thêm nữa là chút trường đầy. Cô hít mất thờ dài đầy thỏa mãn, sau đó không nhận được mà xoắn lấy vật nóng bỏng kia. Một giọt mồ hôi trên trán của cậu Tư chảy dọc xuống, không rõ cô nghĩ ra sao mà đột nhiên nướn mình nút đi, sau đó nữa dường lại bị cậu Tư đuổi theo hôn lấy như thể cô vừa làm ra việc gì trêu chọc người ta vậy.

Hôm nay anh không nóng bỏng như thường ngày, mà lại như đờ bé được ăn kẹo rồi nhưng vẫn âm ỉ được vui dỏi đến. Cậu Tư tiến vào cô nhiều lần, Cận Tiêu cũng đã trải qua một lần cao trào nên những ái tình dài đằng đẳng chợt biến thành chút giây vồ. Nhiệt độ dần tích lũy ở nơi sâu trong cơ thể cô, nhưng lại không tới được điểm kia. Cơ thể của Cận Tiêu cũng pháp phóng theo từng động tác của anh, dưới người cô kết gổ đầu nên vòng eo được nâng lên cao, cũng vì vậy mà hoa huỵ\*t phỏ bày ra ngoài, thêm thuận tiện để đón nhận những vui sướng kia. Cậu Tư quỳ ở trước mặt Cận Tiêu và nhìn cô từ trên cao xuống. Hai chân của cô bị tách ra thật lớn, cơ thể lại như con thuyền nhỏ lênh đênh trên sóng. Đôi nhũ hoa không ngừng lay động theo từng cái va chạm của anh, mà cô lại không biết phải ra sức thế nào, sau rồi chỉ có thể bất lực đưa tay tóm lấy ra giường.

Cậu Tư cứ tham lam nhìn cô như vậy, nhìn da thịt nhần nhụi của cô bị tình dục nhuộm tới dỏ ứng, nhìn môi anh đào khẽ nhếch lên thờ dỏc đầy tình tề. Tất cả những mất hồn này đều là vì anh, bỗng ý thức được điều này khiến lòng ham chiếm hữu của đàn ông trong anh vồ lên, sau lại càng không ức chế được những mềm mại đáng lên.

Cậu Tư đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó khiến vẻ mặt thay dỏi, ngay cả xâm chiếm cũng dừ dỏi hơn, thậm chí còn cúi người cắn lên xương quai xanh của cô. Anh khom người xuống như vậy khiến Cận Tiêu càng khó chịu được hơn, nhưng cậu Tư vẫn cắn mạnh vào cô như trừng phạt, giọng khàn khàn của anh quỵện với hơi thờ dỏc mẽ mang của cô: “Không được bỏ mặc anh nữa.”

Cận Tiêu giật mình, nhưng một giây sau cậu Tư đã tiến ra tra vào như điên khiến cô phải hét lên thành tiếng. Trước đây anh chưa từng điên cuồng như vậy, Cận Tiêu bị anh ôm siết vào lòng như người chết đuối tìm được cọc gỗ, sau rồi cô thậm chí còn nghi ngờ mình có thờ được nữa hay không. Cận Tiêu có thể nghe được âm thanh điên cuồng của hai cơ thể chạm vào nhau, trước mắt cô là những mông lung, tựa như lờ mờ thấy được bóng lung lấn động điên cuồng của cậu Tư vậy.

Lồng ngực của Nhan Trung Bắc dần vào vị trí tim cô, lúc này con tim đã đập như trống chầu. Lúc Cận Tiêu co rút, cậu Tư vẫn còn luật động trong cơ thể, luật động cho đến khi luồng nóng bỏng kia bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Cận Tiêu rúc trong lòng Nhan Trung Bắc mà “um” thành tiếng, ánh mắt cũng loáng lên vẻ mê mang như đắm rúc.

Nhan Trung Bắc rút ra từ cơ thể của Cận Tiêu, anh nhìn vẻ ngoan ngoãn, chìm đắm kia rồi ôm Cận Tiêu vào lòng, sau đó dịu dàng hôn lên tóc và tai của cô. Những hỏi đáp của cơ thể thành thật và dừt khoát hơn bản thân cô nhiều, cũng chính điều ấy khiến tim anh mềm nhũn, muốn chết trong sự dịu dàng của cô.

Cận Tiêu vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ như cũ, cậu Tư thấy cô vừa mông lung vừa thỏa mãn vồ đầu vào chân thì không nhận được dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên chỏp mũi của cô. Sau đó, anh lại nhớ đến chuyện gì nên đứng dậy bật đèn ngủ lên.

Anh hiếm khi hít thuốc trước mặt Cận Tiêu, giờ phút này nỗi lòng kia cuộn trào vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn thả bất lựa lại rồi chỉ lấy thuốc trong ngăn kéo ra hít nhẹ.

Mùi thuốc là khiến tâm trạng của cậu Tư thoảng trần tình hơn. Tối nay anh nóng này vô cùng, ngay cả ân ái cũng hiếm khi không khác chế bản thân như vậy. Nhan Trung Bắc nghĩ đến đây thì vừa xấu hổ vừa áy náy chạm lên mái tóc mềm mại của cô gái trong lòng. Có lẽ vừa rồi đã làm cô bị thương rồi, vậy mà chính cô cũng không hề hay biết.

Cô vốn luôn lờ mờ như vậy, cậu Tư nghĩ người khác có khiến cô bị thương, cô cũng không để tâm.

Hoặc có lẽ là cô tính không để tâm.

Đôi mắt của cậu Tư chột tới đi, từ ngày kết hôn với Cận Tiêu cho đến nay, anh luôn muốn chăm sóc cô, dành cho cô cuộc sống tự do mà gần đơn. Có lẽ khi còn ở thành Tín Châu sẽ hơi khó, nhưng dù sao bây giờ cũng đã tới Thiều Quan rồi.

Lúc đầu anh nghĩ tháng ngày còn dài, sau rồi Cận Tiêu sẽ thật sự vui về quên đi những quy củ, nề nếp, những lời đồn đại trong thành mà thanh thân sống bên anh.

Thích tập san thì mua lại xã tập san cho cô, nếu tập san nữa thì nghĩ phát hành một lần còn chưa đủ thì thuê thêm mấy người viết cho cô là được rồi. Cô trách những thân mật lúc trước của anh là làm nhục cô, vậy cậu Tư cũng nhẫn nhịn hồi lâu, chỉ mong có thấy được lòng thành của mình mà không gài ngoan nữa.

Có điều chính cậu Tư cũng thân có thể cô, vì tranh quyền đoạt lợi mà chính anh cũng khó tránh khỏi việc diễn trò trái với lòng mình, hướng chỉ là Cận Tiêu?

Anh không bảo vệ được cô, không thể để cô an ổn chu toàn và tránh xa những lời đồn đại gần xa. Dù cho đã đến Thiều Quan xa xôi, anh vẫn không thể không chế được toàn cục. Chị em nhà họ Sài xuất hiện khiến cậu Tư chột nhận ra dỏi điều: Trên thế gian này có rất nhiều cảm giác bất lực, có bất lực có thể dùng nỗ lực để dỏi lại, có bất lực lại không thể.

Sao anh có thể gần cô luôn ăn nhần, làm trái với lòng mình được đây? Cậu Tư mất mề khi còn nhỏ, nếu nói rằng nhà mẹ đẻ của Cận Tiêu không cao quý và anh không có nhà mẹ đẻ hiển hách thì cũng như nhau cả. Nhan Trung Bắc khom người

vùi sâu vào mái tóc mềm mại kia mà hít sâu một hơi hương thơm của cô.

Em xem, chắc chắn em không biết rằng anh là người hiểu em nhất trên thế giới này.

Về nhìn nhìn chịu đựng, vờ như ngốc nghếch để cầu toàn, đầu ngón tay run rẩy hay đầu lông mày hơi nhúu, dù cho có vui cười hay ngờ nghệch đi nữa, anh đều hiểu cả.

Lông anh chợt dâng lên nỗi chua xót vô bờ, tựa như móc tìm can ra nhưng không được đếm xỉa tới vậy. Anh lại nhớ tới thuở nhỏ, khi cha chính chiến trở về sẽ ôm anh vào lòng, hỏi vì sao trên đùi anh lại bị ứ máu. Tuy khi đó anh còn nhỏ, nhưng cũng biết tỏ cáo tạm thời sẽ không giải quyết được gì, vì thế chỉ tỏ ra vui với cha rằng hôm qua leo núi bị té ngã.

Nhan Trung Bắc biết rõ tin đồn đưa con trai út được cưng chiều lên tận trời có phần là cha thật sự yêu thương anh, nhưng cũng có phần là mẹ cả tung tin, từ đó lấp liếm những hành động khuất khe lúc quản việc nhà của mình.

Ở cái nhà này, không phải có cha che chở là giải quyết được mọi vấn đề. Trong những tháng ngày tuổi thơ dài đằng đẵng không có mẹ che chở, dường sau mỗi một lần diễn trở kia là đủ mọi loại chua xót. Mỗi mảnh khóc Cận Tiêu áp dụng với anh thật quen thuộc biết bao, vì thế anh nên mới phản nộ, mới cảm thấy oan ức.

Việc anh muốn đối tốt với em sao có thể giống việc mẹ cả ngấm ngấm đe nẹt, hay người dưới trắng trơn thờ ơ đấy?

Anh vẫn nhẫn nhịn, nhẫn nhịn tất cả những tình cảm dịu dàng hóa thành đom phượng tuơng tư, nhẫn nhịn yêu mến tới khó kiềm hóa thành làm nhục, hép đáp.

Nhẫn nhịn giống như những năm tháng anh ở nhà họ Nhan vậy.

May thay không ngừng tích góp lực lượng đã không uống những nhẫn nhịn của anh. Cậu Tư hơi ngược mắt, mắt kiếm lạnh xuống lại hóa thành dịu dàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên tai của Cận Tiêu mà ní non: “Em cũng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 13: Muốn dẫn anh tới vườn hoa nhỏ không?

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Cận Tiêu dậy từ sáng sớm vì hôm nay là ngày phát hành tập san(Tulip). Có tới phòng khách nấu trà chờ tới sớm, còn cậu Tư lại ngủ nhiều hơn một chút. May thay hiện giờ là hai ngày nghỉ, sĩ quan đi theo cũng không gọi anh dậy. Cận Tiêu nhận được tập san nên trong chốc lát cũng không doái hoài tới anh, vậy là cậu Tư ngủ một mạch tới tận trưa.

Anh mơ một giấc mơ rất dài, giấc mơ này liên quan tới tuổi thơ, liên quan tới lần đầu tiên cảm sung, lần đầu tiên giết người. Anh trong mơ đang thúc ngựa lao đi giữa chiến trường, sau đó nhìn thấy Cận Tiêu ở bên phía quân địch.

Cô không mặc như lúc trước mà là một bộ đồ tham chiến, trên mặt cũng là vẻ lạnh lùng, vô tình. Vẻ mặt của Nhan Trung Bắc thay đổi, anh muốn mở miệng gọi cô nhưng Cận Tiêu lại giờ hòng súng đen như mực lên nhắm thẳng vào anh.

Cậu Tư kinh ngạc rồi chợt mở bừng mắt, anh tỉnh lại từ giấc mơ mà hoảng hốt cảm thấy trước mắt không phải thực. Nắng trưa xuyên thấu qua khe rèm cửa rồi chiếu vào mắt anh, cậu Tư khó chịu nhắm mắt lại thì thấy một bóng dáng đang rón rén cạnh cửa sổ.

Trên mặt cậu Tư còn mờ hơi lạnh nhưng trong lòng không kiềm được mà mềm nhũn, giọng anh vẫn động lại chút biếng nhác: “Anh đang nghĩ người làm nào mà to gan tới vậy, làm nắng chiếu vào khiến anh tỉnh mắt rồi!”

Cận Tiêu thấy anh tỉnh rồi thì tôi lẩm rềm vừa dậy vừa nặng kìa sang một bên. Dáng cô nhỏ xinh, tổn sức kéo ra thế này giống như chú cừu non cưa kính với phiến đá mới vậy. Cô vừa kéo vừa lẩm bẩm: “Sao mà nặng thế không biết?”

Cậu Tư ngồi dậy rồi dựng gối lên, sau đó dựa vào giường nhìn cô vừa kéo vừa đẩy tấm rèm vài kia. Khó lắm Cận Tiêu mới kéo được rèm cửa ra, lúc này trên người đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, cô dựa vào trước cửa sổ rồi khẽ hốn hển. Ánh nắng xuyên qua tóc cô, dần theo ánh sáng nhu hòa tiến vào mắt của cậu Tư. Cậu Tư đã không nhớ rõ đây là hiệu ứng quang học nào, lúc này chỉ thấy cô nghiêng đầu nhìn ra cảnh bên ngoài cửa sổ rất đẹp, tựa như bức tranh trong triển lãm phương Tây vậy.

Cô gái trong tranh kia quay đầu, cười nói: “Nắng hôm nay đẹp thế này, cậu không ra ngoài một chút sao?”

Cậu Tư cười nhẹ rồi đưa tay vẫy cô, khàn giọng gọi: “Lại đây.”

Cận Tiêu hơi do dự nhưng vẫn đi qua. Cô không ngồi xuống cạnh anh mà ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, đầu cũng cúi thấp hơn một chút, có lẽ cũng do những thân mật đêm qua khiến cô vẫn còn ngượng ngùng. Lúc này cậu Tư để ngực trần, trên mặt còn có một tầng mồ hôi mỏng và chân đang đạp hờ trên người. Cận Tiêu nhìn lướt qua lần da màu mặt ong của anh rồi chợt đỏ mặt.

Cậu Tư cũng không cười cô rúc ở nơi đó, anh không nói gì mà chỉ im lặng nhìn cô. Cận Tiêu thấy trong không khí như có thứ gì đó nhẹ nhàng lên men khiến mình không thoải mái. Cô muốn tránh né ánh mắt của cậu Tư nhưng lại lo như vậy sẽ mất tự nhiên, vì thế đành khẽ hắng giọng nói: “Cậu như vậy rất giống cậu chủ nhỏ không rời giường được trong tiểu thuyết của Burnett.” (1) (2)

(1) Burnett: có tên đầy đủ là Frances Hodgson Burnett. Bà sinh ra tại Manchester (Anh), là một tiểu thuyết gia vĩ đại của mọi thời đại. Bà đã viết nhiều tác phẩm có giá trị. Trong dòng văn học lãng mạn bà đã công hiến: *Through One Administration* (1883), *Tiểu Huân tước Fauntleroy* (*Litter Lord Fauntleroy*; 1886), *Phu nhân của phẩm giá* (*A Lady of Quality*, 1896)... Nhưng những tác phẩm thực sự mang lại tên tuổi của bà là những tác phẩm dành cho thiếu nhi, đặc biệt là: *Khu vườn bí mật* (1888), *Sara Crew* (1909, sau viết lại với tên *A little Prince*).

(2) *Cậu chủ nhỏ trong tiểu thuyết của Burnett được nhắc đến ở đây là cậu chủ Colin trong tiết thuyết Khu Vườn Bí Mật* (*The Secret Garden*) của nhà văn. Cậu chủ Colin ốm yếu và chỉ nằm trên giường, nhưng nhờ có Mary, cậu đã được dẫn tới khu vườn, được vực dậy và hồi sinh khỏi những yếu ớt đó.

*Trích giới thiệu truyện Khu Vườn Bí Mật: “Đến từ Ấn Độ xa xôi, cô bé mồ côi Mary trở nên cô độc trong trang viên rộng lớn của người bác Archibald Craven tại vùng nông thôn nước Anh. Thế rồi, bắt đầu từ lời khuyên của chị hầu gái tốt bụng, từ cuộc gặp gỡ với con chim úc đó, Mary khám phá ra khu vườn bí mật đã bị đóng cửa mười năm nay sau cái chết của phu nhân Craven. Chính khu vườn, cảnh đồng hoang, cậu bạn Dickon đã giúp cô bé có một cuộc sống mới, khỏe khoắn, tươi tắn, lành mạnh. Và Mary, như một nàng tiên nhỏ đã cùng Dickson đem lại sự hồi sinh cho khu vườn, sự hồi sinh cho cậu chủ Colin ốm yếu, bác Archibald u sầu và cả trang viên Misselthwaite hoang vu.”*

Cô buột miệng xong lại thấy hối hận và sợ cậu Tư cảm thấy mình khoe mẽ, trong đầu chỉ có quyển tiểu thuyết này kìa mà thôi. Từ trước tới nay Cận Tiêu nói chuyện luôn rất thận trọng chứ chưa từng lỡ làng như vậy. Cô chợt cứng họng, sau khi nghĩ chắc cậu Tư sẽ thấy mình vô vị lắm đây. Cô nghe tiếng cậu Tư cử động nên len lên ngược mắt nhìn biểu cảm của anh, hành động này thật giống với lúc soát bài thi rồi lại len nhìn đáp án.

Đường như cậu Tư nằm nửa dựa hơi mới nên đối tư thế một chút, sau đó nghiêng đầu hỏi cô: “Vậy em thì sao? Muốn dẫn anh tới vườn hoa nhỏ không?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh từ nơi thấp hơn, khi nghe anh nói vậy thì mặt mày chợt thay đổi, đôi mắt cũng sáng lấp lánh, quả là rất giống cô gái nhỏ đã vô tình xông vào phòng anh kia. Vì vậy khóe miệng của cậu Tư càng đậm ý cười: “Ừm, em chăm sóc nhà kính trồng hoa rất khéo.”

Vui sướng trong lòng Cận Tiêu lan ra một chút, tựa như giọt mực rơi xuống vũng nước vậy. Hay lại giống như khi cô ở trong bếp khi còn nhỏ, đầu bếp nữ sẽ già giảm chút gia vị cuối cùng vào nước canh, khiến đầy lòng chán chường của cô chợt trở nên rục rĩ, muốn màu muốn về.

Cô nhẹ nhàng che trái tim của mình lại, thì ra vui sướng chính là như vậy, thấp thỏm cũng là như thế. Đây là những cảm xúc ít khi có cảm nhận được. Cậu Tư nhìn về ngáy góc của cô thì hơi nường mày, sau đó nghe thấy Cận Tiêu đề đặt mở miệng: “Hay cậu có muốn đi xem một chút không? Có vài bông phù dung (3) mới nở vào sáng nay đây.”

(3) *Hoa phù dung: (danh pháp hai phần: Hibiscus mutabilis), hay còn gọi là phù dung thân mộc, mộc phù dung, địa phù dung, phù dung mũi, hoa phù dung, mộc liên, là một loài thực vật có hoa thân nhỡ thuộc họ Cẩm quỳ.*



Cô hiếm khi mời anh như vậy, bọn họ ở bên nhau lâu đến thế, nhưng Cận Tiêu lại luôn trấn giữ thế giới của mình. Tập san của cô, tiểu thuyết của cô, nhà kính trồng hoa của cô, cậu Tư chưa từng quấy rầy tới một thứ nào. Hoặc có thể là, anh đang đợi cô mở lời mời như lúc này.

Cậu Tư khẽ vuốt cằm như cực kỳ trịnh trọng: “Được.”

Kính và vật liệu trong nhà kính trồng hoa này đương nhiên đều là những thứ tốt nhất được chuyển tới từ các nơi, nhưng Cận Tiêu lại không có những hạt giống hoa quý giá kia, thậm chí ở ngoài nhà kính trồng hoa còn có một gốc hòe nho nhỏ. Cảnh cây hòe này tuy nhỏ nhưng cũng có những chùm hoa nhỏ bung nở dày đặc và xinh đẹp, từng đóa từng đóa hoa màu trắng đua nhau đáng yêu vô cùng.

“Cây hòe (4) rất dễ trồng, vì thế không cần cho vào nhà kính.” Cận Tiêu lại gần ngửi hương hoa, sau đó quay đầu cười nói: “Có lẽ năm sau là được ăn bánh hoa hòe (5) rồi.”

(4) Hoa hòe hay cây hòe (danh pháp: *Styphnolobium japonicum* (L.) Schott, syn. *Sophora japonica*) là loài thực vật thuộc họ Đậu. Hoa hòe là cây bản địa Đông Á (chủ yếu là Trung Quốc; và như tên gọi Latin, nó được di thực đến Nhật Bản). Tại Việt Nam hòe được trồng làm cảnh và dùng làm thuốc, thường dùng hoa hòe và quả hòe.



(5) Bánh hoa hòe:



Cậu Tư phì cười, anh nhìn cây nhỏ bị gió thổi đã liễu xiêu kia thì nói bằng giọng chứa ý cười: “Vợ nên tha cho nó đi, để nó lớn thêm mấy năm nữa.” Anh vừa dứt lời, trong mắt lại mang theo ý chút tức: “Đợi mấy năm nữa thành cây lớn rồi, chắc chắn có thể làm bánh hoa hòe.”

Cận Tiêu quay đầu liếc xéo cậu Tư để tỏ ý mình nghe ra ý cười nhạo của anh. Hôm nay cậu Tư chỉ mặc một bộ trường bào (5), nếu so ra với đồ Âu và quần phục bình thường thì quả là khiến cô không quen được. Cùng với đó, cậu Tư còn đeo thêm cặp mắt kính, có lẽ như vậy có thể đột ngột làm thầy giáo trong trường học luôn cũng nên.

(6) Trường bào: là trang phục truyền thống của nam giới Trung Quốc.





Cận Tiêu vẫn không nhận được nên kéo trường bào của anh: “Cậu lấy trường bào ở đâu ra thế này, sao em chưa thấy bao giờ?”

Cậu Tư cúi đầu nhìn một chút: “Lúc trước cha tìm người may, thật ra là may hơi rộng.” Anh lại ngẩng đầu cười nói: “Anh nghe nói ở các gia đình kiểu cũ, vợ sẽ may áo theo vóc người của chồng, em thì sao? Có tay nghề này không?”

Cận Tiêu không dám nhìn anh mà chỉ ho khan một tiếng: “Dạ lan, ừm... dạ lan (6) cũng nở rồi đấy.”

(7) *Dạ lan: là một loài thực vật có hoa trong họ Măng tây. Củ Dạ Lan có độc tố Alkaloid gây vọp bẻ, đầy bụng, buồn nôn, tiêu chảy nếu ăn phải.*



Cô như chạy trốn vào nhà kính trồng hoa, đương nhiên sẽ không thấy được khuôn mặt tươi cười của cậu Tư ở phía sau. Cậu Tư cất bước tiến vào thì nhìn thấy hoa hoa có cả cao thấp đủ cả, tất cả đều cực kỳ tươi tốt. Cận Tiêu ngưng ngừng sờ mũi: “Cũng không phải đồ gì quý giá, ngắm sẽ thấy thoải mái mà thôi...”

Cậu Tư nhìn thoáng qua bàn trà và ghế mây ở góc rồi bước thẳng tới và ngồi xuống. Phía sau có lót gối dựa thoải mái vô cùng, anh tiện tay cầm sách trên bàn trà mà lật thử vài trang: “Em cũng biết hương thụ lắm.”

Lần trước anh vào đây một mình đã thấy cuốn sách này, hôm nay lật thêm vài trang mới thấy quả là tác giả tiểu thuyết mới ở phương Bắc kia. Cận Tiêu thấy anh lật sách này và còn đọc chăm chú vô cùng thì mở miệng nói: “Lần trước Chu Thanh viết thư giới thiệu cho em đọc, còn gửi kèm thư cho em nữa.”

Cậu Tư “ừ” rồi lại lật một trang nữa: “Vị bạn tốt này của em quảng cáo vô cùng, nghe nói là có quan hệ với cả Liên Xô.”

Cận Tiêu nghe ra ý tứ trong lời nói của cậu Tư nên bước lên đẩy quyển sách trên tay anh: “Đây chỉ là nghề kiếm sống của mấy sinh viên ở phương Bắc kia thôi, khiến cậu nghĩ nhiều như vậy sao?”

Cậu Tư tùy ý thả lại cuốn sách lên bàn trà, vẻ mặt hơi không vui: “Cũng may có ấy không báo em đọc mấy loại sách tạp nham khác.”

Cận Tiêu nhìn anh nhắm mắt nghỉ ngơi thì như nhớ ra chuyện phiền lòng gì đó, cô nghỉ ngơi một chút rồi vẫn mở miệng: “Không cần có ấy báo, em cũng tự đọc báo.”

Nhan Trung Bắc mở mắt ra nhưng không nói gì thêm. Cận Tiêu không nhìn ra cảm xúc trên mặt anh, có điều dù không muốn nhưng cô vẫn phải im lặng. Phong trào học sinh ở thành Tín Châu đã rầm rộ lắm rồi, đương nhiên cô cũng biết “Liên Xô” và “sách tạp nham” Nhan Trung Bắc nhắc tới là gì. Có điều với một vài chuyện, cô biết rõ hay không biết cũng không có gì khác biệt.

Không có quan quân nào muốn tranh luận về cộng hòa hay dân trí với vợ mình, mà Cận Tiêu cũng không có nhiệt huyết kia như Chu Thanh.

Hai bọn họ im lặng một lúc, Cận Tiêu không biết phải nói gì nên cậu Tư lại gõ vào ghế mây hỏi: “Nghe nói nhà họ Thư ở thành Nam sẽ mở tiệc, có gửi thiệp mời cho em không?”

Cận Tiêu giật mình, hình như là có chuyện này thật. Cậu Tư lại nhẹ nhàng nhắm mắt: “Đến lúc đó đi cùng với anh.”

Cận Tiêu nghiêng đầu, anh đột nhiên nhắc tới chuyện này khiến cô thấy kỳ lạ không thôi, bởi trước đó Cậu Tư luôn không quan tâm tới việc có từ chối tất cả các loại hình tụ họp. Cô bèn ngón tay vào nhau: “Ấy chết, hình như em lấy thiệp mời đi hốt cát cho mèo con trong bếp rồi.”

Cậu Tư nhượng máy như cũng thấy cái cố nãy của cô quá vụng về. Cận Tiêu mím môi rồi nhụt chí nói lóng ngóng tay: “Được rồi được rồi, để em tới phòng bếp tìm lại là được.”



Cậu Tư cười khẽ rồi lại nhắm mắt nghỉ ngơi mà không để ý tới cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Em thích sờ anh lắm mà? Sờ được nhưng không nhìn được, không thấy tiếc sao?

Biên tập: Bọt

Tiệc rượu nhà họ Thư được ấn định vào tuần sau, thịnh soạn Cận Tiêu nhớ đến chuyện này lại thấy đau đầu vô cùng. Cô vừa mới tới đây, có thể nào cũng nên tìm hiểu thông tin một chút mới được. Tuy nơi này là Thiệu Quan ở phương Bắc nhưng những gia đình thế gia vẫn rất rắc rối và phức tạp. Chuyện Cận Tiêu muốn đặt ra tầng tầng lớp lớp câu hỏi về Hồng Kông, về Quảng Đông hay tài chính của Đảng cách mạng Trung Hoa không phải là chuyện một sớm một chiều nữa.

Muốn biết tin tức nội bộ về mạng lưới quan hệ trong một thành phái dựa vào sức người và sức của, mà cô lại không am hiểu cả hai thứ này. Có điều mang đầu óc mơ màng đi dự tiệc với cậu Tư có vẻ cũng không hợp lý lắm.

Ở thành Tín Châu còn có Chu Thanh giăng giải cho cô, lúc này cô mới phát hiện mình cô độc và bất lực mất rồi. Nếu biết trước thế này, lúc trước có vợ mấy quan quân khác tới thăm hỏi, cô không nên thoái thác mới đúng.

Cận Tiêu nghĩ vậy rồi tiện tay ném thiệp trên bàn trà, sau đó nằm xuống ghế mây phàn nàn: “Cái gì mà nhà này nhà kia, sống thật tốt thôi không được à?” Cô vừa nói vừa tiện tay cầm một cuốn sách lên, mở tới đầu mình đang đọc tới lần trước.

Mẹ Ngô ở bên cạnh liếc qua thiệp mời rồi cười nói: “Mợ chủ bút gần, ngày thường tôi cũng tiếp xúc với mấy người làm khác, người nào người nấy đều thích đùa chuyện. Tôi cũng biết chút tin tức, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Cận Tiêu nghe mẹ Ngô nói vậy thì cũng để bà ấy nói tiếp, nhưng cũng chưa chắc có thể dùng bao nhiêu. Cô chỉ gật nhẹ: “Vậy bà thử nói một chút xem.”

Mẹ Ngô kín đáo nói với cô rằng họ hàng xa của nhà họ Thư kia là ai, phía sau là chỗ dựa lớn tới mức nào. Dù Cận Tiêu nghe nhưng trang sách trên tay vẫn không dừng lại. Hôm qua cô mới nhận được « Thối Bối Đồ » (1) bản mới từ Oanh Yến. Trong đó viết hươu viết vượn cũng được, cảnh tình trong thời loạn cũng thế, tất cả đều khiến cô cảm thấy thú vị vô cùng. Cô vừa nghe mẹ Ngô nói về ông chủ lớn này, nhà giàu kia ở Thiệu Quan, vừa gọi Oanh Yến đi lấy thêm chút bánh và sữa tới.

*(1) Thối Bối Đồ là cuốn sách tiên tri nổi tiếng thời Trung Quốc cổ đại, bao gồm những dự ngôn chuẩn xác phi thường. ... Tin này một thời gian được truyền tải rộng rãi trên các trang mạng, khiến người Trung Quốc giật mình phát hiện thêm một “huyền cơ” trong Thối Bối Đồ.*

Càng trong thời loạn, càng có người tận dụng nội tình để nghiên cứu bước kế tiếp ở nơi đó, bởi vậy mới tập tranh hơi mong sẽ giải đáp được muôn vạn ngờ vực khác nhau, thật sự rất thú vị. Đương nhiên Cận Tiêu cũng có những ngờ vực của mình, nhưng cô không giải thích được những ngờ vực ấy, mà kỳ quái hơn là mẹ Ngô lại là người thấu tỏ tất cả.

Cũng giống như bà ngoại cùng bàn có thời đi học vậy, tuy không nhận mặt được hai mươi sáu chữ mẹ đề nhưng lại đột nhiên nắn nót viết tập làm văn bằng tiếng Anh, thậm chí còn đặt câu rất hoa mỹ và hay vô cùng nữa. Có điều, thầy giáo vừa nhìn đã biết đó là chép từ tập thơ mới phát hành mà ra.

Nếu bí mật của nhà quyền quý đều từ miệng người làm mà ra, vậy thì ngành tình báo của chính phủ nên đổi quần áo lao động thành tạp dề mới đúng.

Cô ở bên này nghe mẹ Ngô nói cũng đủ rồi nên ra hiệu cho Oanh Yến đưa chén trà cho bà ấy. Mẹ Ngô cảm ơn, Cận Tiêu chỉ đáp lại câu “ừ” hời hợt. Cô xem xong tờ chú giải bằng hình vẽ kia rồi mới hỏi: “Lúc trước thật sự không ngờ bà có khả năng này.”

Giọng của cô không có ý khen ngợi khiến mẹ Ngô hơi hoang mang, bà ấy chỉ khom người cười: “Tôi theo mợ chủ tới đây, dù mợ chủ chưa kịp nghĩ tới, tôi cũng nên nghĩ tới trước mới phải.”

Về trung hậu, khéo léo nhưng vẫn có đôi chút kiêng kỵ của tôi tớ như vậy thật khiến người ta cảm nhận được chút khác biệt. Cận Tiêu lại không nói gì, chỉ nghiêng người trên ghế mây mà nằm cẳng biếng nhác hơn: “Vậy bà thử nói xem, đột nhiên cậu Tư báo tới nói nhà họ Thư làm gì?”

Vừa rồi mẹ Ngô phản tích từng nhà ở Thiệu Quan này, quả là hận không thể bình luận về mỗi nhà nhiều hơn một chút, nhưng tới đây thì lại khá kiệm lời. Bà ấy lau hai tay vào quần lụa trên người, trên mặt là nụ cười chán thành: “Cậu chủ có cái lý của mình, một bà già như tôi sao có thể hiểu được đây.”

Cận Tiêu cũng lờ đi rồi uống ngụm trà: “Thật sao, vậy thì tôi càng không hiểu rồi.”

Cho tới bây giờ, cậu Tư vẫn luôn có cái lý của mình, dù Cận Tiêu chỉ quanh quẩn nơi sân nhà, không có cơ hội ra ngoài nhưng không phải không biết mưu lược của cậu Tư. Ví dụ như Thiệu Quan, ví dụ như lấy cô, thật ra cả hai chuyện này cũng đều có tính toán cả.

Cậu Tư trong mắt người khác là con ông cháu cha thiên cày, lấy con gái của một gia đình nhỏ để tiện trắng hoa bên ngoài, không cần cả con đường công danh phía trước. Hoặc có thể cậu Tư có cưới con gái của một nhà làm quan chính thống nào đó thì tư lệnh cũng sẽ không phản quyền cầm quân ở Thiệu Quan cho anh. Thời này có rất nhiều gia sản tổ tiên suy tàn, mấy người đàn ông chỉ có thể theo vợ về nhà ngoại kiếm ăn. Nếu là một gia tộc lớn đông con, có lẽ sẽ có không ít cánh cậu chủ nhỏ dùng da thịt để đổi lại một đám hỏi tốt.

Nhưng người cậu Tư lấy là Cận Tiêu, chính Cận Quốc còn không ngồi vững trên chức quan nhỏ xiu của mình thì sao có thể kiểm ra một chức quan nhỏ xiu khác cho con rể đây?

Vì hai hai đều nắm quyền cầm quân của nhà họ Nhan ở mỗi phương, cậu Tư lấy cô chắc chắn là mưu lược tốt nhất. Anh chụp cho mình cái mào con ông cháu cha không tài không đức, rồi để tư lệnh tìm đường sống cho chính cậu con trai út của mình. Việc cưới hỏi được hỏi đổi lấy quyền cầm quân ở Thiệu Quan quả là một vụ thuận mua vừa bán.

Suy đoán ra những chuyện này cũng không phải việc gì khó, dù cho tòa thành sát biên giới này không đáng kể, nhưng cũng chưa từng có quân phiệt nào thích chia năm sẻ ba quyền cầm quân của mình. Có điều Cận Tiêu cũng không thấy buồn thảm chút nào, lấy cô để tiện trắng hoa hay vì quyền cầm quân thì cũng không có gì khác biệt. Tóm lại cậu Tư cũng không phải kiểu gấp được cô ở trên đường rồi vừa gấp đã yêu.

Có điều đôi lúc cô thật sự rất tò mò, tranh quyền đoạt vị có tới đám ba bảy loại, thành trì trong tay nhà họ Nhan cũng xấp xỉ một trăm cái, vì sao cậu Tư nhất định phải nắm quyền cầm quân ở Thiệu Quan này?

Ánh mắt của Cận Tiêu lại trở về trên trang sách chứ không ngược lên nữa. Mẹ Ngô thấy cô không muốn hỏi gì nữa thì làm lẽ rồi đi xuống. Cận Tiêu gật đầu, bổ sung thêm câu: “Tôi nay cậu Tư không về ăn cơm, bảo phòng bếp không được làm cà rốt.”

Tối vài ngày trước Cận Tiêu đi ra từ nhà kính trồng hoa, cậu Tư lập tức phát hiện cô không nhìn rõ. Lúc đầu anh còn cho là có độc tiêu thuyết khiến mắt bị ảnh hưởng nên nhân tâm cảm cô không được đọc sách trong một thời gian, sau đó mới bác sĩ tới. Bác sĩ Đông Y trong thành kê cho cô rất nhiều thứ ăn để sáng mắt nhưng không có tác dụng gì, tới khi mời bác sĩ Tây tới thì mới biết có quả kén ăn nên bị quáng gà (2) một thời gian rồi.

*(2) Quáng gà là cách gọi dân gian của bệnh thoái hóa sắc tố võ mạc. Thực tế thoái hóa sắc tố võ mạc không phải là một bệnh mà là một nhóm các bệnh có tính di truyền được biểu hiện bằng triệu chứng nhìn kém trong điều kiện ánh sáng yếu.*

Tuy từ nhỏ nhà Cận Tiêu dạy nghiêm, nhưng lại không quan tâm tới việc ăn uống của cô, đương nhiên cũng không để ý đến việc dinh dưỡng của cô không hề cân đối. Đồ ăn thừa lại bao nhiêu thì việc dọn dẹp cũng là của người hầu, sẽ không có ai để ý tới. Cô ghét ăn gan và cà rốt, cho tới giờ vẫn luôn ném đi. Sau khi cậu Tư phát hiện rồi bị yêu cầu ăn một bát nhỏ vào mỗi tối, cô thật sự khổ sở không thôi.

Làm nũng nịu thế mà tùy hứng cũng thế, tất cả đều không có tác dụng gì. Dù có khổ ăn đến mức mắt rớm nước mắt, cậu Tư cũng nhẫn tâm nhìn Cận Tiêu ăn hết mới thôi. Hôm qua cô không chịu được nên đẩy bát ra, bắt bình kháng nghị nhỏ nhỏ: “Cậu không ghét thứ gì sao? Sao phải ép uống em như thế?”

“Ồ.” Cậu Tư rất thích nhìn vẻ tức giận này của Cận Tiêu, anh chống cằm cười với cô: “Đúng là anh rất không thích đếm đến em không nhìn thấy gì.” Anh nói lời này với vẻ thành thoi: “Em thích sờ anh lắm mà? Sờ được nhưng không nhìn được, không thấy tiếc sao?”

Cận Tiêu không nhớ mình đã đó mặt ăn hết bát cà rốt kia thế nào, tóm lại là mất mặt vô cùng. Cậu Tư nhìn hai tai đỏ rực của cô thì không nhịn cười được. Điều này khiến cô cảm thấy nếu so ra với cảnh quần bách này, cà rốt cũng chẳng phải vấn đề gì quá lớn.

Cận Tiêu nghĩ đến những chuyện này thì cũng kỳ tính hơn khi nhìn bàn cơm. Ánh mắt của cô nghiêm túc vô cùng, rất có vẻ nữ hoàng duyệt lĩnh, như thể bát cà rốt này liên quan tới sức nặng trong lời nói cô vậy. Vua thời xưa đều thích thống nhất từ những nghĩ lễ nhỏ, từ đó giữ gìn cái uy của bậc vua chúa, còn cô lại bắt đầu từ cà rốt, mà điều này âu cũng là thỏa đáng.

Cũng may tiếng nói của cô vẫn có chút trọng lượng, trên bàn ăn quả nhiên không xuất hiện bát sứ nhỏ gai mắt... thường đựng thứ cô ghét nhất kia nữa.

Cận Tiêu thỏa mãn gật đầu nhẹ rồi bắt đầu cầm thìa ăn cơm. Bữa cơm này của cô quả là sáng khoái không thôi, ngay cả măng cũng ngon hơn ngày thường một ít, thậm chí trước giờ cô không thích thịt muối nhưng hôm nay cũng ăn thêm mấy miếng. Lần cuối cùng cô ăn ngon miệng như vậy là lúc nói dối thầy giáo rằng mình bị bệnh, rồi len lén tới phía Bắc thành ăn canh thịt dê.

Nhưng tới lúc Cận Tiêu xoa cái bụng tròn xoe của mình rồi nhìn đồng hồ trong phòng ăn gần tới chín giờ thì lại chợt dả vô cùng, sau cô cũng không dám về phòng ngủ chờ cậu Tư quay lại nữa. Với can đảm của Cận Tiêu, thật khó để đảm bảo cô sẽ không giao nộp vũ khí xin hàng khi cậu Tư thoáng dè dặt kèm chút dụ dỗ. Cô nghĩ vậy rồi lại đổi hướng, đi tới phòng chứa sách của cậu Tư.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

## Chương 15: Chính cậu cũng đọc lên đấy thôi?

Biên tập: Bọt

Mấy cô gái bình thường đọc truyện về tình yêu sẽ bị cười nhạo là không có đầu óc, nhưng từ xưa đến nay, nếu đàn bà con gái đọc về binh pháp và chính luận lại thường bị coi là đi ngược với lẽ thường. Lâm Đại Ngọc xem « Tây Vương » thì không sao, nhưng nếu luôn miệng nhắc tới « Tư Trĩ Thông Giám » sẽ là to chuyện rồi. (1) (2) (3)

*(1) Lâm Đại Ngọc: tên tự là Tần Tần, là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng, tác giả Tào Tuyết Cần. Lâm Đại Ngọc không phải có nghĩa là viên ngọc lớn quý giá như nhiều người lầm tưởng. “Đại” (大) ở đây không có nghĩa là to mà là một loại đá màu đen dùng để kê lông mày, mà đôi lông mày là bộ phận có khả năng biểu đạt tình cảm rõ rệt trên gương mặt người phụ nữ: khi nhũm mày – phiền muộn, khi cau mày – giận dữ, khi nhướn mày – ngạc nhiên…*

*Đôi lông mày điểm màu khói lạt, dường như cau mà lại không cau của nàng chính là chi tiết đầu tiên đập vào mắt Bảo Ngọc cũng như độc giả. Đá kê lông mày lại là thứ dễ tiêu tan, mau mờ nhạt. Cái tên đã nói lên bản chất thơ mộng, lãng mạn, song cũng rất đổi mong manh của Đại Ngọc. Tên nàng mang ý nghĩa là “hòn ngọc đen” đối lập với “chiếc trâm vàng” Bảo Thoa. Tần Tần là tên tự do Bảo Ngọc đặt lấy từ trong sách “cổ kim nhân vật khảo”. Chữ “Tần” này cùng với chữ “Sở” (đồng âm với chữ Sở trong tên của Sở Tương Vân) tạo thành ý “mưa Sở mây Tần”, có thể là dụng ý của tác giả. Trong tiểu thuyết, nàng là con gái Lâm Như Hải và Giả Mẫn, cháu ngoại Giả Mẫu, cháu ruột Giả Xá, Giả Chính, em họ của Giả Nguyên Xuân, Lý Hoàn, Giả Bảo Ngọc, Giả Thâm Xuân, Giả Hoàn, Giả Liễn, Vương Hy Phượng, Giả Nghênh Xuân. Nàng là một trong Kim Lăng thập nhị thoa chính sách, tức là 12 cô thanh nữ. Chi Nguyễn Trai trùng bình Thạch Đầu Kỳ bình Lâm Đại Ngọc hai chữ tình tình.*

*Lâm Đại Ngọc và Tiêt Bảo Thoa là hai nhân vật đối lập, vì Đại Ngọc thuộc mộc 木, Bảo Thoa thuộc kim 金. Bảo Ngọc và Đại Ngọc có quan hệ mộc thạch tiền minh, Bảo Ngọc và Bảo Thoa có quan hệ kim ngọc lưỡng duyên.*

*(2) Tây Vương: hay còn gọi là Tây sương kỳ (tên đầy đủ là Thời Oanh Oanh dãi nguyệt Tây sương kỳ – “truyện về Thời Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây”), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông, miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của nàng Thời Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quán Thụ.*

*(3) Tư Trĩ Thông Giám:là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống.*

Cho tới tận bây giờ cũng vẫn là như vậy, có chủ nhà ai luôn miệng nhắc tới dân quyền và dân tộc thường bị người nhà bị kin miệng, sợ rằng sẽ dọa chàng rể tương lai chạy mất. Những năm phong trào học sinh bắt đầu rõ lên kia, bạn gái ở lớp bên cạnh lên lút mang tờ truyện dom về nhà, tới ngày hôm sau đã phải nghỉ học. Người trong nhà bạn ấy nói không dám cho đi học tiếp nữa, nên lấy chồng sớm thì tốt hơn.

Già đình như Cạn Tiêu cũng không được học ở ngôi trường tốt nhất, đương nhiên bạn học cùng lớp cũng là con gái thuộc tầng lớp tương tự, không thể sánh với con gái những ga đình hàng đầu ở thành Tín Châu. Nghe nói học sinh nơi đó làm công tác tự trị rất tốt, con gái cũng có thể tự do diễn thuyết. Nhắc tới cũng thật nực cười, dường như tự do trên đời này đều là tự do mà nhóm người kia đang đấu tranh, giành giật vậy.

Bởi vậy nên dù có gả cho người rồi, có thể đặt mua tập san bao nhiêu tùy thích, nhưng Cạn Tiêu không thể tự mua một vài loại sách vở không phù hợp. Lần trước Chu Thanh chi gửi kèm một cuốn tiểu thuyết đến mà cậu Tư đã mất hứng vô cùng. Nếu Cạn Tiêu thật sự nghiêm cứu về chính quyền Xô Viết hay sự phân chia quyền lực của Mỹ, thì không biết cậu Tư sẽ tức giận với có tới mức nào nữa.

Có điều, Cạn Tiêu vẫn tìm được sách để đọc, bởi chính cậu Tư cũng tự lưu giữ các loại sách tạp nham kia. Dù không biết anh có đọc hết tất cả những cuốn sách này thật hay không, nhưng có thật sự có thể tìm được bản dịch mới nhất ở nơi này. Cạn Tiêu rón rén thò đầu vào phòng chứa sách của cậu Tư, lần trước có chỉ được đọc một chữ trong cuốn «Bản Về Tự Do» thì cậu Tư đã về rồi, vừa hay bây giờ có thể đọc nốt phần còn lại (4)

*(4) Bản về tự do: (nguyên gốc tiếng Anh: On Liberty) là một trong những tác phẩm triết học nổi tiếng nhất của John Stuart Mill, một nhà triết học thực chứng người Anh, đề cập đến một trong những vấn đề được rất nhiều người quan tâm, đó là quyền của các cá nhân trong mối quan hệ của họ với cộng đồng và với xã hội.*

Có nệch rằng kéo đến rồi lần tìm theo trí nhớ, dường như cuốn sách kia bị có giấu sau một chồng(Vĩnh Lạc Đại Điển)đỏ sô. (5) Nhưng lúc này Cạn Tiêu tìm thế nào cũng không ra, có lại mở từ sách bên cạnh ra rồi lật tìm trong chỗ sâu. Tới khi sờ được một thứ lạnh buốt, cô lấy ra xem mới lấy là một vỏ rượu nho.

*(5) Vĩnh Lạc Đại Điển:là một bộ bách khoa toàn thư của Trung Quốc được biên soạn theo lệnh Minh Thành Tổ từ năm 1403 đến năm 1408. Đây là một trong những bộ bách khoa toàn thư đầu tiên trên thế giới và cho đến nay đây vẫn là một trong những tác phẩm đồ sộ nhất của thể loại này.*

Cạn Tiêu áng chừng vỏ rượu nhỏ kia mà thấy mới lạ vô cùng, người chồng này của cô thường ngày có thể trò chuyện đôi câu về tiểu thuyết tình yêu, lần trước nhắc tới truyện dịch, anh cũng đã đọc tất cả. Vậy có lẽ anh đã đọc hết sách trong phòng chứa sách này thật, chỉ là không nghĩ bên trong đó còn giấu cả rượu nữa.

Không lẽ ngày thường cậu Tư sẽ vừa uống rượu vừa đọc sách? Cạn Tiêu khó lòng tưởng tượng được khung cảnh đó sẽ thế nào. Ngày thường cậu Tư thường ngồi nghiêm chỉnh duyệt công văn, chữ viết tay của anh nhìn rất đẹp, hơn nữa còn khiến anh trông càng đứng đắn hơn.

Uống rượu bình thơ là việc tiền thơ mới làm được. (6)

*(6) Tiền thơ (Thi Tiên) Lý Bạch được giới thi nhân bấy giờ thi rất kính nể tài uống rượu làm thơ báml sinh, nên gọi ông là Tửu Tiên hay Trích Tiên Nhân.*

Cạn Tiêu khê lắc đầu rồi lại đi tới mở ra, sau đó dựng phải cuốn sách dày nhất phía trên khiến tất cả báo chí, tập san rơi đầy đất.

Có nhìn to tập san rơi trên mặt đất kia lộ ra một tờ quảng cáo người đẹp thì tưởng rằng cậu Tư cũng thích tiểu thuyết yêu đương giống mình, nhưng khi nhìn kỹ trang bìa thì lại có phát hiện mới.

Nếu chỉ là «Dân Báo», «Đại Công Báo» thì cũng không nổi lắm gì, nhưng trong chồng báo chí này của cậu Tư còn có «Công Nhân Hòa Báo », «Quốc Sĩ Hòa Báo», «Phân Đê Hòa Báo » khiến Cạn Tiêu ngạc nhiên không thôi. Mỗi khi đến khi có nhìn mấy tờ «Tân Thanh Niên », xem ngày thì mới thấy là những tờ báo được phát hành gần đây. (7) (8) (9) (10)

*(7) Dân Báo: là báo Đảng bản về chính trị do Trung Quốc Đồng Minh Hội sáng lập từ năm 1905, trong đó có các chuyên mục “Nghị Luận”, “Bãi Bình”, “Góc Thảo Luận”, “Ký Sự”, “Góc Dịch”, mỗi kỳ sẽ đăng sáu, bảy mươi nghìn chữ, khoảng 150 trang, bên trong còn có vài bức ảnh và một số quảng cáo. Bản đầu báo này là tạp chí xuất bản hàng tháng, nhưng vì thường trễ hạn và đăng xuất bản giữa chừng nên đến tháng 2 năm 1910 đã ra kỳ cuối cùng, tổng cộng có 26 kỳ.*

*(8) Đại Công Báo: (trong tiếng Anh thường gọi là Ta Kung Pao theo phiên âm tiếng Quảng Đông, trước từng gọi là L’Impartial) là tờ báo tiếng Trung hoạt động lâu đời nhất tại Trung Quốc. Tờ báo có trụ sở tại Hồng Kông và được chính quyền Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa hỗ trợ kể từ năm 1949. Tờ báo bao gồm các chủ đề về chính trị, kinh tế, văn hóa và được coi là tiếng nói của Đảng Cộng sản Trung Quốc tại Hồng Kông. Tháng 6 năm 2002, Đại Công báo đã kỉ niệm 100 năm hoạt động mặc dù có tin đồn rằng chính phủ Trung Quốc đã cắt hỗ trợ cho báo kể từ năm 1997 sau khi thu hồi chủ quyền Hồng Kông.*

*(9) Hòa báo: là tuyên truyền bằng hình ảnh, những bức ảnh trên tập san hoặc báo chí sẽ chiếm phần lớn, chữ chỉ là phụ, theo đó có hiệu quả trực quan, tuyên truyền bằng thị giác mạnh liệt. Hòa báo sớm nhất là “Điểm Thạch Trai Hoa Báo” ra đời vào năm 1877 ở Thượng Hải, vào những năm 20 ở Thượng Hải có “Lương Hưu” và “Nhân Dân Hoa Báo” đều là các hòa báo lâu đời nổi tiếng.*

*(10) Tân Thanh Niên là một tạp chí cách mạng có sức ảnh hưởng ở những năm 20 ở Trung Quốc. Báo có tên trước là “Tạp Chí Thanh Niên”, tới quyền thứ hai được đổi thành “Tân Thanh Niên”, tờ báo này đã góp phần quan trọng trong phong trào Ngũ Tứ (một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thi dân, trí thức Trung Quốc) lúc đó.*

Quần phiệt cắt cử, thế lực của nhà họ Nhan lại gắn kết với bên láng giềng, mà càng xuôi Nam sẽ càng có tư tưởng tiến bộ hơn. Những cuốn sách này của cậu Tư giống như Càn Long đọc «Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền» vậy, quả là khiến có khiếp đảm không thôi. (11) (12)

*(11) Càn Long (Thanh Cao Tông) là Hoàng đế thứ sáu của Nhà Thanh, và là Hoàng đế Mãn Thanh thứ tư sau khi nhập quan. Trong thời gian trị vì của mình, ông chỉ dùng niên hiệu Càn Long (乾隆), nên còn gọi là Càn Long Đế (乾隆帝).*

*(12) Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền: là tuyên ngôn về các quyền cơ bản của con người được Đại Hội đồng Liên Hiệp Quốcthông qua ngày 10 tháng 12 năm 1948 tại Palais de Chaillot ở Paris, Pháp. Bản Tuyên ngôn đã được dịch ra ít nhất 375 ngôn ngữ. Tuyên bố phát sinh trực tiếp từ những kinh nghiệm của Chiến tranh thế giới thứ hai và là tuyên ngôn nhân quyền đầu tiên trên thế giới, trong đó liệt kê các quyền cơ bản mà mọi cá nhân, được hưởng, không phân biệt chủng tộc, màu da, giới tính, ngôn ngữ, tôn giáo, quan điểm chính trị hay tất cả quan điểm khác, quốc tịch hay nguồn gốc xã hội, tài sản, nơi sinh, hay tất cả những hoàn cảnh khác (điều 2). Nó bao gồm 30 điều đã được xây dựng trong các Thỏa ước quốc tế, thỏa ước nhân quyền khu vực, hiến pháp và luật pháp quốc gia. Bộ Luật Nhân quyền Quốc tế bao gồm Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, Công ước Quốc tế về các Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa, và Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị cùng hai Nghị định thư không bắt buộc I và II. Năm 1966, Đại Hội đồng Liên Hiệp Quốc đã thông qua hai Công ước trên, qua đó hoàn thành cơ bản Bộ Luật Nhân quyền Quốc tế.*

Chính nước Nga cũng đã thay đổi hình thức cơ cấu của chính quyền nhà nước, sau đó liên tục có người liên tưởng đẹp yện lý tưởng thế giới với nguồn gốc của nước Nga. Có điều, trên thế giới này đâu có nhà cách mạng nào hoàn toàn đứng đắn, kẻ cầm vũ khí nào đây có thể khiến trời đất xoay vần, nhưng từ đơn cục diện thực rồi rầm và ổn định tình thế lại là một nhóm người khác. Có lẽ cậu Tư cũng hiểu quy luật ấy nên một mặt ra lệnh cấm không cho có đọc những sách này, một mặt lại lên lút đọc một mình. Sau khi Cạn Tiêu thấy hoảng sợ thì lại tỉnh gần vô cùng.

Vì vậy, có đánh liều mở vỏ rượu kia ra, mỗi lần cậu Tư không cho có qua lại với Chu Thanh, báo Chu Thanh thường nói những lời “phân động”, có đều nhin cả, nhưng bây giờ có thể coi là đã nắm được điểm yếu của anh rồi. Cạn Tiêu của lúc trước không dám gần dù hôm nay lại trút gần bằng cách can đảm mở tất cả những sách báo ngày thường không được phép đọc kia ra. Tóm lại, sách này không phải do có mua, sách cấm kết hợp với rượu cấm khiến Cạn Tiêu háh hái vô cùng.

Lúc Nhan Trung Bức về tới thì đã muộn rồi, anh vào phòng ngủ mà không thấy Cạn Tiêu đâu, hỏi mẹ Ngô thì bà cũng nói không thấy. Anh đi qua đi lại trong phòng khách rồi sai người hỏi gác cổng, nhưng cũng không nghe nói Cạn Tiêu đã ra ngoài.

Một người buồn bân vũ khí ở tình lân cận mở tiệc chiêu đãi cậu Tư, tiện thể tiết lộ chút tin tức nên mới khiến anh về muộn như vậy. Cậu Tư đang day trăn thì nghe Oanh Yến bước lên nhắc nhở: “Em nghe người làm bên dưới nói hôm nay đến ở phòng chứa sách sáng lên.”

Cậu Tư nhà họ Nhan đứng dậy đi về phía bên kia. Có lẽ do chợt dạ nên mẹ Ngô nhiều lời đối câu, sau đó cậu Tư mới biết tới nay Cạn Tiêu không ăn cả rót. Anh khê thờ hắt ra rồi đi lên lầu.

Cửa phòng chứa sách khép hờ lộ ra ánh đèn bên trong, cậu Tư đẩy cửa vào thì người thấy chút hơi rượu. Anh là người lẩn lộn trên bàn rượu từ nhỏ, vì vậy có thể nhận ra đây không phải loại rượu bình thường, mà là Vodka anh thường trộm của cha khi còn nhỏ. Khi ấy anh sẽ trộm chất rượu vào vỏ rượu nhỏ của mình rồi đóng kín lại, nhét vào trong phòng sách.

Chính cậu Tư cũng không nhớ những chuyện xuẩn ngốc thuở còn nhỏ kia, nhưng vỏ rượu đó vẫn được đem theo tới Thiệu Quan, thỉnh thoảng có thể khiến anh nhớ tới lúc bị cha phát hiện trộm uống say, sau đó đánh vào lòng bàn tay anh.

Nhưng dường như hôm nay rượu không còn nữa rồi. Mỵ chủ nào đó đang nằm nghiêng trên thảm, xung quanh là đồng tập san và họa báo, cậu Tư bước lên phía trước rồi đá thử vào vô rượu kia thì đã thấy trống rỗng.

Cận Tiểu nghe thấy tiếng vô rượu đổ xuống đất, sau đó thấy trước mắt mình xuất hiện một đôi ủng chiến đầu màu đen, cô lại nhìn tiếp lên trên thì trông thấy khuôn mặt của cậu Tư. Lúc này cô đã say, cậu Tư lại đang ngồi xổm trên mặt đất quan sát cô thật kỹ, thế nhưng Cận Tiểu cũng không sợ, mà còn cười hi hi muốn ôm lấy anh.

Cô chủ động như vậy nên cậu Tư cũng để cô ôm. Cận Tiểu rúc đầu vào lòng anh, hơi thở nhuộm đầy mùi rượu, trên mặt lại là đắc ý nho nhỏ: “Hừ, lại còn cảm em đọc...” Cô nói rồi nắc rượu một cái, sau đó ngửa mặt lên cười ngây ngô với anh: “Chính cậu cũng đọc lên đấy thôi?”

Cậu Tư ôm cô rồi đánh mắt nhìn lướt qua đồng sách bị ném xuống đất, sau đó cười khê: “Thì ra em biết hết tất cả.”

“Đương nhiên là em biết hết rồi.” Cận Tiểu giầy ra mà úp sấp bên tai anh, như vậy khiến hơi thở của cậu Tư cũng tràn ngập hương rượu ngọt ngào của cô. Cô vừa ri rầm vừa cười trộm như con hồ ly nhỏ ăn vụng thành công, cậu Tư tập trung nghe một lúc lâu mới nghe được nửa câu: “Cậu muốn...” Sau đó là mấy từ “thanh niên” hoặc “cách mạng” đứt quãng. Tóm lại, anh biết cô uống say nên nói bậy, vì thế mới ôm Cận Tiểu đi về phía phòng ngủ.

Cô nói rất nhiều lời trong lúc say, lúc thì làm loạn “mẹ Ngô chỉ nghe cậu, không nghe em”, lúc thì khóc rưng rức nói mấy lời như “cậu là đáng ghét nhất”, hay thỉnh thoảng lại giẫy giụa muốn đánh anh. Cậu Tư bị cô làm loạn tới không bước lên thang được, vì thế đành phải dọa cô: “Còn làm loạn nữa thì tôi phòng bếp ăn cả rồi.”

Về bệu miệng muốn khóc của cô khiến cậu Tư thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, anh cúi đầu hôn lên môi cô rồi dụ dỗ: “Yên lặng một lát, về phòng rồi em muốn làm loạn thế nào cũng được.”

Cận Tiểu như nghe hiểu nên ngoan ngoãn co lại trong lòng anh, sau chỉ đưa tay nghịch phù hiệu, đếm đường vân trên cổ áo của anh. Có điều, cô thấy hoa mắt vô cùng, đếm thế nào cũng không hết được. Cậu Tư đặt Cận Tiểu lên giường nhưng cô lại muốn nhìn rõ hơn nên ôm lấy cổ của cậu Tư, còn ngốc nghếch phản nản với anh: “Rốt cuộc là có bao nhiêu đường vân, sao em không nhìn rõ nữa?”

Nhan Trung Bắc ngồi ở mép giường, người hơi khom xuống cho có đếm tiếp. Có lẽ do có sốt ruột muốn đến gần nên một thị cô chớp mắt vào cổ anh, lát sau lại cọ vào cằm anh, quả là giống chú mèo con đang làm nũng.

Cậu Tư bị cô trêu chọc như vậy thì cũng thấy căn phòng nóng lên một chút, vì thế đã thẳng tay cởi quần phục ra. Phù hiệu trên cổ áo kia chợt rời ra xa, rồi chỉ sau một giây đã bị cậu Tư vứt thẳng lên sofa. Cận Tiểu cuống lên muốn đẩy cậu Tư ra để tìm lại, nhưng cổ tay của cô lại bị anh nắm lấy rồi cô định trến dần dần.

Cô nhớ hành động này, tóm lại là không phải chuyện gì tốt. Lúc mới của cậu Tư rơi xuống trán của Cận Tiểu, cô vẫn còn đang thì thào đếm “ba (tam)” hoặc là “bốn (tư/tứ)”, đếm tới mức nói lắp không ngừng. Tới khi cậu Tư nâng cằm của cô lên, cô mới chặc mắt ni non: “Cậu Tư.”

Hết chương 15.

Bản đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

## Chương 16: Cậu Tư, yêu em được không?

Biên tập: Bọt

Vi có uống rượu nên hơi thở cũng nóng rực, cậu Tư hôn lên môi cô, cô lại không tránh đi mà chỉ yên lặng nhìn anh. Ngày thường Cận Tiểu không chịu nổi đối mặt mấy giây, cuối cùng tai sẽ đỏ lên và muốn quay mặt đi, nhưng hôm nay cô lại nghiêm túc nhìn mặt mấy của cậu Tư tựa như không nhận ra anh, hay lại tựa như nhớ rõ anh vô cùng.

Cậu Tư bị cô nhìn chăm chú như vậy thì cũng hơi ngượng ngập, anh giữ cảm rồi muốn hôn lên đôi mắt của cô, nhưng vừa mới nghiêng đầu đã bị Cận Tiểu duỗi tay khác ra chặn trán lại. Vì thế anh bỗng bị giữ cứng ở đó và bị cô quan sát ti mi tới mất tự nhiên.

Cậu Tư chợt muốn cười, định hỏi cô chẳng lẽ cũng coi anh là phù hiệu, định đếm số “hệp nhân” bên trên hay sao. Nhưng Cận Tiểu lại khê khẽch miệng nhẹ nhàng nói câu: “Cậu đẹp thật đấy.”

Cô chưa từng thẳng thắn nói ra những lời này, lời như vậy vốn nên thủ thì ngọt ngào, nhưng khi cô nói ra lại đượm tất thấy phiền muộn như thể thừa nhận chuyện này là một lỗi sại bị vậy. Cậu Tư nhìn thấy hàng mi dài rụng lên của cô thì chợt giật mình, bởi ngón tay của Cận Tiểu lướt qua sườn thái dương của anh thật giống ký ức được mẹ vô về. Đợi tới khi cô rời tay ra rồi, anh lại hốt hoảng kéo tay cô áp trở về. Hai bọn họ đều tự cảm nhận được phần chua xót và sâu nảo của chính mình.

Lúc này cậu Tư nói tới bàn tay của mẹ, Cận Tiểu lại thấy rõ thể giới người lạnh sau này nhưng vẫn không không chế được con tim mình. Những năm tháng được học về xa cách, thất vọng và đau khổ tuổi nhỏ khiến cô không dám mang lòng tha thiết điều gì, thêm cả lý trí nhứt nhứt xung đột với cảm xúc càng biến thành một loại lực bất tòng tâm.

Vận mệnh còn có thể có trái phải, nhưng cảm xúc thì không. Thử mang tên lý trí thật sự là món phế phẩm, dù suy xét chặt chẽ đến mức nào rồi vẫn không ngăn nổi hàng triệu điều bản thân không quyết định được.

Cận Tiểu khi say vừa nói ra câu ấy đã hao một nửa sức lực toàn thân, nhưng cô vẫn nói thêm một câu khác: “Em không nên như vậy.”

Cô vốn không sinh ra đã ngậm thìa vàng, mà chỉ e thấp kém hơn chút nữa sẽ lẫn mình vào trong bụi bậm. Những cô gái bình thường khác sẽ chỉ thấp thòim “Phải chăng anh chỉ yêu em như vậy thôi”, nhưng bản khoăn của cô lại là không có cảm giác an toàn cho nửa đời sau.

Nếu không thể có được chỗ dựa như vậy, chẳng bằng nằm trước lấy chút gì đó? Cận Tiểu nghĩ tới đây thì đột ngột rướn người lên kẻ sát hóm vai của cậu Tư, sau đó cậu Tư nghe thấy cô nhẹ nhàng ni non, mang theo chút ngượng ngịu nhưng không hề hư hỏng bừa bãi. Giọng của cô còn hơi run run tựa như đang cố gắng ổn định cảm xúc của mình vậy.

“Cậu Tư, yêu em được không?”

Đương nhiên là được. Từng có người nói tất cả những vết thương tâm lý đều vì bất mãn với chuyện giường chiếu, tựa như mọi vết thương đều có thể được thỏa mãn nhờ ân ái vậy. Tuy khoái cảm không phải tất cả của một sinh vật, nhưng đáng tạo hóa lại như nhìn ra việc sinh ra làm con người thật gian nan nên đã dùng chút cảm dỗ để dụ người ta sống tiếp.

Từng lớp quần áo của Cận Tiểu bị cởi bỏ, hôm nay cậu Tư vô cùng nghiêm túc, vô cùng tỉ tẩn, nhưng cũng khiến cô vô cùng không chịu nổi, đến mức tay vịn vào vai anh cũng khê run lên. Mỗi tác đầu ngón tay anh rơi xuống bụng đều khiến Cận Tiểu mẩn cảm vô hạn, để rồi cô không chịu được mà “trm” lên, sau lại càng không rõ những bùng bùng trên cơ thể cô là do cậu Tư hay do cồn nĩa. Đến khi thần thể trắng như tuyết của cô rơi vào tầm mắt của cậu Tư, cô càng thấy không nơi nào trên cả người mình là không nóng lên.

Cô thích ánh mắt của cậu Tư, cũng thích trong mắt cậu Tư chỉ có mình. Cậu Tư nắm chặt nơi trơn trợt của cô, mỗi lưỡi của anh chạm rải trượt dần xuống từ cổ nhưng vẫn khiến cô cảm thấy không đủ như trước. Không phải là về nhục thể mà đây lòng cô trống rỗng vô cùng, trống rỗng cũng bởi có quá nhiều thứ cần xác định. Ti như cậu có thích cơ thể của em không, cậu cũng có dực vọng giống em chứ, liệu có phải nổi lòng khó kiềm chế của em nhiều hơn cậu một chút không? Ngón tay của cô khoắc lên phần vai rắn chắc của cậu Tư mà vuốt ve nhẹ nhe. Có dùng chính kinh nghiệm trước đây của mình để trêu chọc anh, mà những kinh nghiệm ấy cũng đều là anh dạy cho cô. Có nghĩ vậy rồi lại động tình rướn người lên mà khát cầu nhiều vuốt ve hơn.

Áo sơ mi của cậu Tư đã bị Cận Tiểu cởi ra từ lâu, nếu anh biết sau khi say Cận Tiểu sẽ thế này, vậy phải để cô uống rượu sớm một chút mới đúng. Nhan Trung Bắc mất lấy nộ hồng anh trước ngực cô, hai đỉnh nhỏ đáng thương ấy đắm nước mà run rẩy cứng rắn trong miệng anh. Mỗi của anh lại thoáng hướng xuống phía dưới, dưới góc nhìn tuyệt đẹp này, nơi trơn trợt cao vút kia của Cận Tiểu đã minh chứng cho những đắm chìm trong xuân sắc của cô. Làn da trắng nõn và nhũ hoa của cô đều toát lên vẻ vô tội nhưng lại bị cậu Tư nhuộm bụi trần. Đã thử trong lòng cậu Tư không thể nhịn được nữa mà muốn xâm chiếm cô, xuyên qua cô, muốn dạy cô thể nghiệm thêm nhiều hoan ái và lạc lối trong những vui thích anh mang lại.

Cậu Tư quyền luyện phần bụng của cô nhưng ngón tay vẫn xấn xa xoa nắn hai đỉnh nhỏ kia, cũng nhờ vậy mà anh có thể trông thấy hai mắt đỏ bùng của Cận Tiểu và nghe cô thở dốc mất kiểm chế. Mỗi của anh lần dọc xuống tới nơi ẩm ướt và thành thật nhất của cô. Tất cả những trêu chọc và động tình đã biến người dưới của cô trở nên trơn nhẵn, cậu Tư chỉ cần nứ nhẹ một chút thôi mà cô đã cong mình lên rồi.

Hoan ái luôn khiến anh có cảm giác thành tựu đến thế, bởi dường như mỗi tiếng rên ri của cô đều như đang ám chỉ rằng “Em thích cậu làm vậy với em” hoặc “Chỉ có cậu mới có thể làm vậy với em”. Cậu Tư mất lấy hạt đậu nhỏ kia rồi nghe cô rên ri nghẹn ngào như đang trứ ra những dề nén của mình vậy.

Một tay Cận Tiểu luôn cạo mái tóc ngắn của cậu Tư như ngậm cam chịu việc xấu hổ này. Cậu Tư chôn ở nơi bí ẩn nhất của cô, còn có cũng đang đón nhận sự phóng túng từ môi lưỡi của anh. Tất thấy những chuyện này chỉ vì đó là cậu Tư mà thôi.

Dù không biết tương lai mờ mịt ra sao, em cũng muốn đạt được chút vui thích từ cậu. Chúng là những mắt kiềm chế hiếm có trong đời em, là minh chứng rằng những tháng ngày nhàm chán của em còn có chút ánh sáng.

Cô nghĩ đến những chuyện này nên khi bị cậu Tư tiến vào cũng cảm thấy thỏa nẫn vô cùng. Hôm nay Cận Tiểu rất thẳng thắn, như thể thứ cô uống không phải rượu mà là nước thành thật vậy. Cô ni non với anh giữa những thân mật của môi lưỡi: “Cậu làm em trưởng quá...”

Cậu Tư cũng bị cô trêu chọc tới vô mỗ hời, giọng của anh đượm vẻ thỏa mãn và chìm đắm: “Em muốn thiếu đốt anh sao.” Anh bị những âm áp và chặt chẽ của cô ép muốn điên, tuy lúc này đang đỡ hai chân cô lên mà chiếm giữ nhưng vẫn tham lam vô cùng. Cận Tiểu bị dụ xoay người và vịn vào đầu giường để anh tiến vào. Có làm động tác xấu hổ này rồi mặt cũng đỏ lên, nhưng thêm nhiều mật dịch trên đùi chảy xuống càng bởi tron cho vận động của cậu Tư. Cậu Tư xoa nắn nhũ hoa của cô mà ham muốn cũng tăng vọt, trên thực tế anh hơi không kiềm soát được sức của mình nhưng Cận Tiểu vẫn cảm thấy chút đau đớn khi ăn ngọt ngào vô cùng. Chưa từng có người muốn ngắm nhìn cô, càng chưa từng có người muốn chiếm hữu cô, vì vậy chút đau đớn đó giống như huân chương được yêu khiến cô thờ dãi đây thỏ nần.

Rèm che xung quanh đã buông xuống từ lâu, bởi vậy Cận Tiểu có thể thấy cậu Tư tiến vào mình nhờ bóng sáng bên cạnh. Mông của cô được nâng cao lên, còn lora nóng của cậu Tư lần lượt ra vào nơi mẫn cảm nhất của cô. Dù cho giọng cô mang tia nghẹn ngào khó kiềm chế nhưng cậu Tư cũng không buông tha chút nào. Cho đến khi hoa tâm co rút tới đội, cô uốn cơ thể run rẩy lên mà kêu khóc, chất lỏng kia mới bắn vào bên trong cơ thể, còn trên mặt cô đã không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

Người dưới của cô dính dấp như vậy, nhưng mong vẫn đưa lên cao khiến cậu Tư nhìn thấy hoa huy\*t chứa ái dịch trắng đục của anh đang co lại dày tới nghiệp. Anh nhìn vậy mà vừa thả dãi lỏng như được lấp đầy vừa xót xa vô cùng. Anh kéo

cỏ vào lòng rồi vào ôm vừa dò hỏi “Có làm em đau không?”

Lúc này trong mắt cô chỉ có mẽ mặt nên sẽ không nghe hiểu anh đang nói gì. Cơ thể của cô được đặt nằm thẳng, lưng ái dịch trắng đục chảy ra từ giữa hai chân rồi rơi rớt trên chân đệm. Cậu Tư kéo chân đắp lên cho cô, còn cô như đứa bé con một nhồi nhảm nghiền nát lại, sau cũng không quan tâm cậu Tư vén tóc rồi của cô ra sau tai thế nào mà chỉ chìm vào giấc ngủ trong từng cái hôn nhẹ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 17: Nếu cậu thấy rất đau rất đau, vậy càng phải cười lên

Biên tập: Bột

Cận Tiêu tỉnh rượu rồi thì thấy toàn thân đau nhức, kẻ cầm đầu ngoài rượu ra thì có lẽ còn thêm người đàn ông sau lưng đang ôm lấy cổ nữa. Ngày thường cậu Tư trông có vẻ chừng trạc, trưởng thành nhưng những lúc ôm cô lại rất giống cậu bé con ốm gầy bông. Những lúc luyến không muốn rời xa trong đó khiến người ta không thấy sắc tình mà lại có chút đáng yêu.

Có điều Cận Tiêu lại không nhận bản tâm đến chút đáng yêu này, bởi cô uống trộm rượu của cậu Tư, lên được tập san của cậu Tư, chưa kể đến chuyện không ăn cả rót nữa. Dù cậu Tư không giận đi chăng nữa, cô cũng thấy không thoải mái, phải làm gì đó mới được.

Sắc trời còn sớm thế này, cô cũng đã quyết tâm rồi. Cận Tiêu rón rén tách ra từ trong lòng cậu Tư, dù Nhan Trung Bắc cũng buông ra đúng lúc nhưng lại chưa tỉnh mà vẫn đắm chìm trong mơ.

Trong mơ là anh nắm mùi hơi tuổi đang theo người nhà lên chùa trên núi cầu phúc. Khi đó đi mới vừa được rượu về, cha không rành đề quan tâm đến anh. Anh khi đó đang trong độ tuổi dậy thì nhưng cha không thương mẹ không yêu, dù bên ngoài có vẻ lớn sớm và chín chắn nhưng trong lòng lại mang các loại cảm xúc xao động dang trào và quấy phá không thôi.

Đó là khoảng thời gian không dễ vượt qua chút nào, về bản chất vẫn là nhóc con nhưng vì đột nhiên hiểu rất nhiều chuyện nên phải dùng tâm lòng của một cậu nhóc để độ sức với bọn họ.

Lớn lên là một việc rất tàn khốc bởi mọi thứ sẽ đi từ con số không tới già dặn lồi dồi, ngay cả kiên cường và quả quyết cũng được đánh đổi lần lượt từ những non nớt, yếu ớt, nhất gan thuờ nhỏ và sự giá lạnh, tàn khốc vô tận của thế giới. Việc này cũng giống như đám đá liên tiếp bằng tay không và rồi có luyện thành Thiết Sa Chương, khi nhìn lại những khổ luyện dài đằng đằng kia thì lần đầu tiên, lần thứ hai vẫn đau đớn vô cùng.

Vì khi đó cậu Tư khó chịu trong lòng nên nhân lúc người lớn không ở đó đã chạy tới rừng trúc. Cậu Tư trong mơ nhìn thấy rừng trúc này mà cảm thấy quen mắt vô cùng, vì anh biết sau đó sẽ sinh ra rung động ở nơi đây nên cũng bước nhanh về phía sâu trong rừng trúc.

Cậu Tư gặp được một bé gái nhỏ mẫm ở nơi đó thật. Khi đó anh bị anh cả bắt nạt, cha lại thấy việc vặt trong nhà quá phiền phức nên chỉ nói hai câu rồi mọi thứ lại trở về với cảnh thái bình giả tạo. Vì anh một thân một mình trong nhà như vậy nên mới rầu rĩ không vui. Làm một đứa bé có độc khác với làm một người trưởng thành có độc, cũng lắm thì người khác chỉ nói bé con đáng thương, nhưng khi trưởng thành rồi sẽ phải chịu ảnh mất khinh bỉ của mọi người, như thế sự cô lập của anh là bất lực do chính mình tạo nên vậy.

Cậu Tư còn chưa trưởng thành nhưng cũng nghĩ có lẽ hướng đi sẽ là như vậy. Một mặt anh là dòng dõi quý tộc cao xa khó với, là cậu chủ nhỏ con ngon áo đẹp, nhưng mặt khác lại phải chịu những nạt nộ mà đứa trẻ nhà bình thường không phải chịu.

Có lẽ đứa trẻ nhà bình thường bị đẩy một cái sẽ khóc đi tìm mẹ, nhưng năm đó anh cả biến nơi ở cũ của mẹ thành trường bắn, anh đi thuyết phục mà cha chỉ phát tay nói anh cả vài câu, sau đó cũng không có kết quả gì.

Phải chăng cha đã quên mẹ anh từ sớm rồi? Ở trong gia tộc lớn như thế này, mẹ không được yêu chiều sẽ tàn khốc vô cùng, càng chưa nói đến việc cha đã quên hẳn mẹ anh, cũng bởi vậy mà địa vị trong nhà của Nhan Trung Bắc càng dư thừa hơn bao giờ hết. Có điều khi ra khỏi nhà, anh cả lại thích tỏ vẻ anh lớn trước mặt người ngoài, gặp người khác sẽ nói “Đứa em này của tôi bị cha chiều hư thật rồi.”

Uất ức của anh lại khó kể cho người khác nghe được, mà dù có tìm được thì cũng sẽ không có ai tin một cậu chủ quân là áo lượt khốc lóc kể lể, hơn nữa họ còn coi đó là bất chợt giả mồm. Mặc bé gái gặp chuyện buồn rầu sẽ tìm bạn mình kể một chút, chửi một chút, sau đó bạn sẽ bình luận một chút là qua chuyện. Nhưng khi đó cậu Tư không có bạn, uất ức và chật vật của anh cộng với sự giáo dục của cha đã biến anh trở thành một người đàn ông kiên cường và thu liễm chính mình. Giai đoạn từ cậu bé biến thành đàn ông này là lúc dờ dờ ương ương nhất. Trong lòng Nhan Trung Bắc có một cậu bé chạy đến trước phần mộ của mẹ để khóc lóc kể lể, và cũng có cả một người đàn ông hạ quyết tâm tự lập tự cường.

Nhưng là con trai thì không được khóc lóc kể lể sao? Bàn cân của cậu Tư bắt đầu nghiêng về phía cậu bé, dù cậu bé yếu ớt và không có đầu óc nhưng lại được òa khóc nói ra tất cả, mà đó cũng là thuốc giải tốt nhất. Cậu Tư vừa nghĩ vậy thì đã đó mất, khỏe mạnh cũng rũ xuống, phút chốc sau nước mắt đã là chả, nhưng rồi lại đột nhiên cứng đờ.

Lúc này cậu Tư đang ở trong rừng trúc yên tĩnh tưởng chừng như không có người, nhưng đột nhiên lại có một cô bé đi nhỏ mẫm tiến vào. Cô bé như cũng kinh ngạc khi gặp được cậu Tư, bởi ánh mắt kia như hoảng hốt hơn cả cậu nữa.

Khi ấy biểu cảm của cậu Tư kỳ lạ vô cùng, cậu vừa muốn để cảm xúc vô ọa lại vừa hoang mang và lúng túng đỡ người ở nơi đó vì nhìn thấy cô bé kia. Con trai không được khóc trước mặt con gái, nếu không sẽ bị nói rằng giống con gái, từ tiểu học cậu đã học được một nguyên tắc như vậy đấy.

Cậu quệt khỏe miệng rồi ra sức kiềm nước mắt lại, nhưng như vậy trông còn buồn cười hơn nhiều. Cô bé kia cũng dần bình tĩnh lại và không nói gì, sau đó chỉ cúi đầu nhìn chỗ mẫm kia mà không cười lại.

Khi đó cậu bé mười hai tuổi cảm thấy lúng túng và xấu hổ vô cùng, cậu suýt nữa đã vất chân lên cỏ chạy mất nhưng cô bé kia bỗng mở miệng.

“Nếu cậu thấy rất đau rất đau, vậy càng phải cười lên.” Cô bé vẫn còn cảm mẫm mới nhỏ trên tay, lúc đó cô ngẩng đầu nhìn cậu bằng vẻ chừng trạc và nghiêm túc: “Người khác thấy cậu cười rồi sẽ không quan tâm đến cậu nữa, sau đó cậu muốn khóc lên thế nào cũng không ai thấy được.”

Cô nói như bản thân rất có kinh nghiệm vậy, sau đó lại phui bùn đất trên tay và đi lau nước mắt giúp cậu Tư. Đường như cậu Tư thuờ nhỏ đã nói tay cô bản nên tránh đi, nhưng cậu Tư trong mơ mang trí nhớ và cảm xúc của người trưởng thành lại đưa mặt cho cô lau. Trên tay cô bé có hơi tho tho tươi mát, có lẽ đó là mùi mẫm, có lẽ là mùi bùn đất hoặc là hương Xuân. Cậu Tư thậm chí còn cảm thấy ánh nắng chiều ngày đó soi sáng tới cõi lòng lúc này của mình, sau rồi lại không nhận được mà cất lời hỏi cô bé kia: “Em còn nhớ anh không?”

Anh khi trưởng thành lạc về cảnh trong mơ nên chỉ là một giò trúc đứng mẫm thôi cũng khiến anh mong chờ không thôi. Vì khó lắm mới được lạc về khung cảnh này nên cậu Tư rất muốn hỏi rốt cuộc em có còn nhớ anh không? Giấc mơ này liên quan tới những giao ước và hứa hẹn, hơn nữa cũng rất khó có được nên khiến anh càng thẳng tới mức siết chặt nắm đấm. Có bé trong giấc mơ chỉ cười nhàn nhạt với anh, lúm đồng tiền của cô tựa như tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt hồ sau cơn mưa rào, mỗi một gợn sóng chứa ánh sáng đều khiến lòng cậu Tư ấm áp mà thấp thòm không thôi.

Cô bé lại quay đầu đi đảo mẫm, giọng nói cũng không bị ảnh hưởng chút nào: “Cậu nói gì vậy, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau mà.”

Đường như giọng nói này cũng là câu trả lời từ đáy lòng của cậu Tư. Anh tỉnh dậy từ giấc mơ mà buồn bực một cách vô cớ, khi bắt gác nhìn trong lòng lại không thấy bóng người đâu, sau lại thấy đầy như một loại điềm báo vậy.

Chi cần trên đời này vẫn còn chút mưu cầu của con người, thì loại buồn vô cớ này cũng là chuyện cơm bữa mà thôi. Cậu Tư khi còn nhỏ được người ta xem tướng nói rằng anh là thần tiên lịch kiếp, đáng lý phải làm những việc không giống như người thường. Nhưng có lẽ thần tiên ung dung tự tại thì khi bước vào giới hồng trần vẫn như tiến vào nơi có muôn vàn sợi dây chằng lổ, có sợi dây duyên phận, có sợi dây mằm tai họa, có sợi dây lộ trình, lại có sợi dây khiến con người ta trượt chân. Người Hoa thường nói mỗi sợi dây kia giống như mối quan hệ phức tạp giữa người với người, mà chắc chắn trong quá trình giao thoa tình cảm này, một cái liếc mắt, một cái nhếch miệng đều là manh mối, là bằng chứng, là từng tia từng sợi kết thành mạng lưới nhân gian.

Có lẽ cậu Tư và Cận Tiêu có khác biệt, hơn nữa sợi dây giữa bọn họ cũng do anh kháng kháng kéo tới. Cậu Tư còn nghĩ liệu thế giới anh đem đến cho cô có tăng thêm nhiều quý quai và phiền phức hay không, nhưng Cận Tiêu có thật sự phiền chán hay không thì cậu Tư lại không biết được.

Lúc cô động tình sẽ đáng yêu vô cùng, nhưng không phải lúc nào có cũng động tình với anh. Lúc cô làm nũng cũng ngọt ngào vô cùng, nhưng đâu phải mỗi lúc làm nũng đều là thật lòng? Con hát diễn kịch trên sân khấu còn có người cổ vũ, nhưng dù thế nào thì những điều không thật lòng như thế vẫn khiến người ta nghi ngờ.

Có điều cậu Tư lại muốn thấy rõ, dù chỉ là một chút thật lòng thôi cũng tốt rồi.

Anh nghĩ đến những việc này rồi đột nhiên nhớ ra Cận Tiêu say rượu đêm qua, vì non nửa chai Vodka kia mà lúc lên cầu thang anh có thuận miệng nói câu: “Em uống cũng không tệ, người bình thường đã ngã lịm từ lâu rồi.”

Khi đó Cận Tiêu trong lòng anh cười hi hi vài tiếng, sau đó chuyển thoáng nói: “Uống rượu ẩm bụng. Cậu không biết đâu, trong lòng chó chủ tôi chết lặng thì tôi không thoải mái lại là bụng đầy này.”

“Em khó chịu chuyện gì?” Khi đó cậu Tư cho là cô bị bất nạt nên vội vàng dò hỏi chuyện của Sài thị: “Nhà em lại gửi thư đến sao?”

Giọng của anh trầm ổn và mang theo chu đáo thỏa đáng, nhưng khi đó Cận Tiêu say nên lại cho là anh coi thường gia đình mình. Có im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Cậu tốt vô cùng, cũng không tốt vô cùng.”

Nói cho cùng thì lựa chọn khó khăn nhất chính là tốt vô cùng và không tốt vô cùng. Cậu dạy em yêu chân thành như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng cũng đem đến bất an khiến em có thêm nhiều khổ đau. Có điều cậu Tư không nghe ra những cảm mến trong đó, anh nghe mà chỉ thấy mình vô cùng không tốt. Sau đó nữa cô lại đưa tay đêm phủ hiệu khiến anh phải nhin thờ, kiên nhẫn gặp một trăm hai mươi nghìn lần.

Lại về sau nữa thì càng không thể trách anh được, quân tử không động tay động chân thì ai động nữa đây? (1)

*(1) Câu đúng ở đây là 坐怀不乱真君子- Tọa hoài không loạn chân quân tử, có nghĩa (người đẹp) trong lòng mà không loạn mới là quân tử chân chính, nhưng tác giả đảo thứ tự của các chữ đi để viết một câu có ý nghĩa ngược lại.*

Cậu Tư nhìn ánh nắng xuyên qua rèm cửa mà khẽ thở hắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

## Chương 18: Lần đầu tiên em nấu cơm cho anh, anh phải nhớ cả đời

Biên tập: Bọt

Cận Tiêu dậy sớm và tới phòng bếp hỏi nguyên liệu nấu ăn. Mẹ Ngô thấy có như vậy thì vui vẻ không thôi, bà nói rất nhiều lời như “Nên như vậy”, “Cũng nên quan tâm tới cậu chủ một chút”.

Tình cảm của Cận Tiêu và cậu Tư có êm đẹp hay không chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của mẹ Ngô. Cô không đáp lại gì mà chỉ hỏi bột mì ở đâu, rau củ ở nơi nào.

Lại nói đến việc này, có một khoảng thời gian Cận Tiêu rất thích xuống bếp, dù có bị cha trách lăng phí đồ ăn, có cũng kiên trì nhận việc. Đồ thật ra không phải tác phong trước sau như một của cô, nhưng dù người trong nhà có mĩa mai thế nào, vì tập san «Tulip» nên cô vẫn kiên trì làm tới cùng.

Đồ ăn mình nấu ra có thể mang đến yên bình và vui vẻ cho người ta là cảm giác người khác không tài nào cảm nhận được. Nấu ra một món ăn ngon, nướng được một mẻ bánh quy là một loại ám ảnh cưỡng chế. Người sống có thể không chế được rất ít điều, nhưng nấu ăn lại là một chuyện trong số đó.

Dù bất cần tham khảo sai tài liệu, nhưng đôi lúc con người ta lại ngẫu nhiên phát hiện được hương vị ngọt lành hơn. Nếu cuộc đời cũng là một quá trình như thế, vậy thì thật tươi đẹp làm sao.

Nhưng đã rất lâu rồi có không vào bếp, Cận Tiêu tuổi nhỏ không hiểu chuyện được đón từ nhà bà nội về thành mới muốn ra sức lấy lòng người nhà, thậm chí khi ấy cô còn quên hỏi vì sao lại đưa mình lên núi ở với bà nội?

Có cứ ra sức nấu nướng như vậy nhưng không những không được quan tâm nhiều hơn, trái lại còn bị mĩa mai “Mấy cũng chỉ là phận làm bếp mà thôi”. Vì thế lòng Cận Tiêu dần nguội lạnh, sau cùng cảm thấy có lẽ đó không phải là cách dễ lấy lòng người khác.

Con người bị từ chối nhiều từ nhiên sẽ sinh ra bản năng bảo vệ bản thân, luôn muốn bao bọc mình nhiều hơn một chút. Ngày thường Cận Tiêu lấy lòng cậu Tư chỉ bằng mấy câu mềm rắn rắn buông đơn giản hay lúc thân mật cúi động thêm một chút mà thôi. Có điều hôm nay lại khác, hôm nay cô muốn chân thành biểu đạt sự ngượng ngùng của mình.

Cô ngượng ngùng vì mỗi người đều có không gian riêng, cậu Tư đã tôn trọng nhà kính trồng hoa của cô, cô lại xem trọng đồ riêng tư của cậu Tư, còn uống trộm rượu cậu Tư cất giữ, như vậy thật không phải phép chút nào.

Nhưng những thứ nhìn thấy đêm qua khiến cô hoảng sợ vô cùng. Cách mạng phía Nam huyện nào mà rầm rộ, Cận Tiêu rất sợ cậu Tư cũng cảm hứng đi mất như vậy. Khi còn nhỏ có từng khổ sở không ít nhưng chưa từng trải qua sinh lý từ biệt, cũng càng không muốn cậu Tư trải qua những chuyện như vậy. Cận Tiêu mới phát hiện tiếng lòng mình và còn chưa nghĩ ra cách che giấu thật tốt thì đã đối mặt với sâu lo như thế, vì vậy mới khiến cô không biết phải giữ anh lại thế nào cho phải.

Cô rắc lá húng quế vụn lên bánh mì nướng, cậu Tư từng du học nước ngoài, có lẽ sẽ thích bữa sáng kiểu Tây đây. Cô vừa cảm chối quét thực phẩm phát mọt ong lên một lát bánh mì nướng khác vừa dặn Oanh Yến ở bên cạnh: “Đi xem cậu Tư rồi giường chưa.”

Cô vừa dứt lời thì có giọng nam truyền đến từ phía sau: “Anh có phải em đâu, sẽ không ngủ nướng.”

Cận Tiêu bị anh làm giật mình, còn cậu Tư đã đứng sau lưng có từ lâu rồi, có lẽ anh còn đứng đó từ lúc cô cắt bánh mì thành lát cũng nên. Cận Tiêu nghĩ cậu Tư nhìn thấy những chuyện này thì hơi đó mặt rồi nhẹ giọng oán giận: “Đi đường không có tiếng gì cả.”

Cô chỉ nghiến đầu chứ không đối diện với anh mà đã đó mặt đến thế rồi. Cậu Tư nhếch miệng, Cận Tiêu lúc tỉnh táo và lúc say rượu quả là hai người hoàn toàn khác nhau. Người đêm qua còn nói với anh “Cậu khiến em thoải mái quá” lúc này chưa bị trêu đã đó mặt, thật giống như cô công chúa A Rập tới đêm lại đối tỉnh trong truyền thuyết vậy.

Cậu Tư ôm lấy cô từ phía sau, cằm của anh cũng vừa lúc tỉ vào mái tóc mềm mại của Cận Tiêu. Lời anh hỏi có lúc này thật giống thuở nhỏ hỏi mẹ về bữa sáng, anh chỉ vào những lát bánh mì nướng kia: “Đây là gì thế?”

Cận Tiêu lại như nghe được tiếng máu mình lưu chuyển, nhưng có vẫn cố gắng vô bình tĩnh trả lời anh: “Bánh mì nướng mật ong, không biết cậu có thích ăn không.”

Cậu Tư “ồ” lên, giọng cũng mang ý cười: “Sao lại không thích, em làm gì anh cũng thích ăn hết.”

Thật ra anh nói những lời này mang theo chút lầy lỏn, rất giống chú chó con len lén làm nũng, nhưng anh lại không biết Cận Tiêu sẽ phản ứng thế nào nên cũng thấp tha thấp thòm mãi thôi. Cận Tiêu nghe xong lại quay đầu nhìn anh, đôi đồng tử sáng lấp lánh kia có thêm mấy phần chăm chú khiến anh cho là mình nói sai.

“Nếu không ngon thì phải nói với em đấy.”

Lời nói của Cận Tiêu rất nghiêm túc, lúc này có giống như học cứu tử (1) tính toán chỉ li ở trường, thậm chí còn ăn không ngon ngủ không yên chỉ vì chút tham số.

*(1) Học cứu: chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi chế độ khoa cử thời Đường, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho.*

Thật ra Cận Tiêu là người rất trọng kết quả, bởi ngày thường cô không có cơ hội để thấy được kết quả đó. Có lẽ cậu Tư nói “ngon” chỉ để cô vui, nhưng cô vô cùng muốn biết rốt cuộc thành phẩm của những thứ mình chuẩn bị từng li từng tí này sẽ ra sao.

Cô vốn ham học, thích điểm số, thích so sánh những tiêu chuẩn nhận xét của mình với người khác, sau đó hình thành nhận thức cho bản thân. Tâm lý học gọi những việc này là “tự kiểm soát” (2). Bình thường có diễn như không để ý tới ánh mắt của người khác, nhưng trên thực tế lại dễ bụng vô cùng.

*(2) Tự kiểm soát (Self-monitoring) là một khái niệm được giới thiệu bởi Mark Snyder vào những năm 1970. Khái niệm này cho thấy con người kiểm soát cách xuất hiện và thể hiện bản thân, hành vi biểu cảm cùng với thể hiện tình cảm không lời của họ. Nhìn chung, con người có khả năng và mong muốn điều khiển cảm xúc của mình bằng nhiều cách khác nhau (thuyết nghệ thuật kịch). Thuyết nghệ thuật kịch là một đặc điểm tính cách liên quan đến khả năng điều chỉnh hành vi để thích ứng với các tình huống của xã hội. Những người quan tâm tới cách xuất hiện của bản thân (quản lý ấn tượng trước người khác) có xu hướng giám sát đối tượng của họ một cách chặt chẽ để đảm bảo hình ảnh (của mình) phù hợp hay đúng với mong ước khi xuất hiện trước đám đông. Những người tự kiểm soát có thể hiểu các cá nhân hay các nhóm nghĩ gì về hành động của họ. Một số loại hình tính cách thường có hành động tự phát (tự kiểm soát kém) và một số khác có xu hướng kiểm soát và chú ý điều chỉnh hành vi của mình (tự kiểm soát tốt).*

Thật ra ngỡ ngàng cũng không có gì không thôi. Sau những chuyện từ thời thơ ấu kia, mỗi lần Cận Tiêu thay đổi tâm tư và sức lực đều rất quan tâm tới kết quả. Nếu đã khó được quan tâm, vậy không thể để người ta gãi lên chân thành của mình để rồi rơi vào cảnh tức cười được. Cô biết những lời cậu Tư nói là tình thú, nói dựa theo mong muốn của cô nhưng Cận Tiêu cũng thấy mình sát phong cảnh vô cùng.

Có thờ dài dây chân nài, sau đó giọng đượm dịu dàng của cậu Tư lại vang lên trên đỉnh đầu cô: “Anh đã ăn ở không ít tiệm, chắc hẳn sẽ có tư cách nhận xét.”

Anh nhân lúc có tiếng sờ rồi lại tiếp: “Lúc nhỏ còn đi học, thầy giáo luôn nói anh làm rất tốt, nhưng anh lại luôn cảm thấy mình không tốt chút nào.” Cậu Tư dừng một chút như đang sắp xếp lại ý nghĩ của mình: “Nếu anh thấy không ngon, anh sẽ nói cho em biết, nhưng em làm gì...” Anh vui sâu vào tóc cô, những cái âu yếm buổi sớm luôn khiến người ta mê muội đến thế, như thể một ngày mới bắt đầu đều là màu hồng, là rạo rục vậy. Giọng của anh lại truyền tới tai Cận Tiêu, mà lời nói này cũng quẩn quanh trong đầu có một lúc lâu: “Em làm gì vì anh, anh cũng thích vô cùng.”

Vừa rồi Cận Tiêu còn đắm chìm trong sự ngây của chính mình, cô cảm thấy mọi việc đều cần cố gắng, dù là nấu cơm cũng nên làm ra thành phẩm tốt mới đúng. Nhưng những lời này của cậu Tư lại khiến lòng cô đáng lên thứ gì đó vừa chua vừa ngọt, nếu phân tích cẩn thận một chút thì dường như đó là vui vẻ.

Cậu Tư nói xong những lời này cũng xấu hổ không thôi, hay có lẽ nói ra những lời trong lòng đều sẽ ngượng ngùng như vậy. Anh thấy Cận Tiêu không phản ứng gì thì thấy hơi lúng túng, sau đó vừa hắng giọng thì lại nghe Cận Tiêu mở miệng. Cô nói nhỏ vô cùng, nhỏ đến mức cậu Tư chỉ cần hắt ra thở vào một lần thì có lẽ đã bỏ lỡ rồi: “Em cũng rất vui khi cậu nói vậy.”

Hai người họ như người mắc hội chứng sợ xã hội (3), khó lắm cả hai mới đáp tan những sợ hãi của mình và nói đôi lời với nhau, sau khi nói ra rồi lúc này cả hai đều có đôi chút ngượng ngập và mừng rỡ. Là vợ chồng mà làm tới mức này thật không có triển vọng chút nào, nhưng cậu Tư lại càng không có triển vọng hơn mà ôm cổ chặt thêm chút nữa: “Anh phải ở đây nhìn em. Lần đầu tiên em nấu cơm cho anh, anh phải nhớ cả đời.”

*(3) Hội chứng sợ xã hội: Hội chứng sợ xã hội, hay ám ảnh sợ xã hội, (tiếng Anh: social phobia, Social anxiety disorder) là một dạng trong nhóm bệnh rối loạn lo âu được mô tả bởi đặc điểm sợ hãi quá mức trong các tình huống xã hội thông thường. Biểu hiện thể chất thường thấy là tim đập nhanh, đỏ mặt, đổ mồ hôi, khó chịu ở dạ dày, buồn nôn. Người bệnh bộc lộ sự sợ hãi mãnh liệt và dai dẳng khi người khác nhìn mình hoặc bị phê bình, luôn sợ rằng hành vi của mình sẽ khiến bản thân rơi vào tình huống khó xử hoặc bị bề mặt. Sự sợ hãi của họ có thể mạnh đến nỗi nó can thiệp nghiêm trọng vào công việc, học tập hay những hoạt động khác. Một số tình huống xã hội mà người bệnh thường tránh né nhất đó là nói chuyện trước đám đông, làm việc khi ai đó đang nhìn mình, nói chuyện trên điện thoại, gặp người lạ, hẹn hò, ăn ở nơi công cộng, trả lời câu hỏi trong lớp học.*

Anh nói vậy quả là vừa thẳng thừng vừa vô lý, và đương nhiên người đọc nhiều tiểu thuyết như Cận Tiêu sẽ ghét bỏ như vậy vô cùng. Cô không nhận được mà mở miệng trêu anh: “Anh là nhiều lần đầu tiên của em lắm, chẳng lẽ anh muốn ôn củ biết mới?”

Khó lắm Cận Tiêu mới đáp lại khiến cậu Tư càng được đà lấn tới. Lúc này anh như cậu bé nghịch ngợm trước mặt chị gái, lúc đầu chỉ không quan tâm nhưng cuối cùng cũng không nhận được phải đáp lại anh, và thế là anh được chú ý tới, sau đó lại càng ranh mãnh nhảy tới nhảy lui trên mặt đất.

Có lẽ anh không được trưởng thành theo cách đó mà tất cả chỉ có đề nén, vì thế chỉ khi ở trước mặt cô, anh mới ngây thơ đến thế.



Anh còn nói rất nhiều như “Vây em kiểm tra anh đi, xem anh có nhớ không.” Anh nói vậy nhưng Cận Tiêu vẫn không để ý tới, thế là anh lại kích cô “Chắc chắn là em quên rồi nên mới không biết xấu hổ đi kiểm tra anh.”

Cận Tiêu đặt bánh mì vào lò nướng mà anh cũng lèo đèo theo sau, cô định đi bắt bọ thành hoa, cậu Tư cũng muốn giúp. Anh bị cô ngăn lại còn mặt dầy hỏi “Vây anh giúp được gì bây giờ?”, Cận Tiêu bị anh quẩn rịt lấy nên đành phải đỏ mặt sai anh: “Cậu đến phòng ăn pha cà phê cho em”

Ý đuổi khách của Cận Tiêu rành rành như vậy nhưng cậu Tư chỉ “ừ” rồi quay đầu gọi mẹ Ngô: “Đến phòng ăn pha cà phê đi.” Anh nói xong lại quay đầu tươi cười như không có việc gì, sau đó hỏi cô với vẻ chân thành: “Anh giúp được gì nữa không?”

Hết chương 18.

Bộ: Tổ chú thích thêm một chút về câu “Lúc nhỏ còn đi học, thầy giáo luôn nói anh làm rất tốt, nhưng anh lại luôn cảm thấy mình không tốt chút nào.” của cậu Tư. Đây cũng là biểu hiện của Atelophobia, hay còn gọi là nỗi sợ không hoàn hảo. Atelophobia được định nghĩa là cảm giác lo sợ bản thân đang làm một việc không đúng hoặc không đủ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Ai thèm ăn bánh ga tô của cậu

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bột

Cận Tiêu chưa từng nghĩ cậu Tư cũng sẽ xuống bếp, anh quá quạ cô một lúc rồi cũng làm bánh kếp (1) ra đáng vô cùng. Cận Tiêu còn định nhắc anh đừng cho nhiều nước thì đã thấy anh cầm cốc dong tự nhiên một cách tự nhiên. Cậu Tư vừa thêm nước vào bột bánh kếp vừa giải thích với cô: “Đầu bếp nữ ở đây thường không cho đủ nước, lần nào ăn cũng khó lắm”

(1) Bánh kếp hay pancake là một loại bánh ngọt có dạng hình tròn với kích thước mỏng, dẹt, được làm từ 4 nguyên liệu chính là bột mì, trứng, sữa và bơ. Bánh kếp dùng làm bữa ăn sáng, ăn nhẹ hoặc làm món tráng miệng được nhiều người ưa chuộng. Pancake có thể ăn một mình hoặc dùng kèm với các loại nhân mặn (xúc xích, thịt xông khói,...), nhân ngọt (mứt trái cây, trái cây, syrup, mật ong,...) hoặc thưởng thức cùng một tách trà, một ly sữa, cà phê hay rượu táo.





Cận Tiểu nghe anh nói như người trong nghề thì vừa cho bánh mì đã phết bơ tỏi băm kèm phô mai vào lò vừa quay đầu nhìn anh. Cậu Tư thấy cô hào hứng như vậy nên còn so sánh bánh kẹp nhập khẩu nào ngon nhất cho cô nghe, ví dụ như hăng nào có cảm giác xốp hơn, hăng nào có hương thơm đậm hơn. Về ghi nhớ nghiêm túc của Cận Tiểu khiến anh dần trở nên sĩ diện hơn, vì thế còn đắc ý khoe khoang với cô: “Đây có tính là gì, hôm nào anh làm thịt viên sốt cà chua (2) với em, đến cả chủ nhà thời anh còn du học cũng khen ngon đấy.”

(2) Thịt viên sốt cà chua



Anh như vậy thật giống chàng phụ bếp bình thường trong căn bếp chứ không giống cậu chủ thường ngày cầm súng trên tay chút nào. Cháo nướng bánh kẹp kia bắn lên chút bột và dầu rán, cậu Tư và cô đều nghiêng đầu tránh đi thật tự nhiên, thậm chí Cận Tiểu còn hiểu ý mà nhón chân lên dùng tay lau cho anh.

Lông mi của anh rất dài, nếu không phải vì khuôn mặt anh tuấn thì rất dễ bị nhầm là mắt con gái. Cận Tiểu lau bột trên mặt cậu Tư thì đúng lúc đối diện với ánh mắt mang ý cười của anh. Tim cô dồn dập như lỡ một nhịp, nhưng lại không cam lòng bị hờ mà làm trò cười cho anh, vì thế cô mạnh miệng giận lẫy: “Em đã ăn thịt viên sốt cà chua chính tông đâu, cậu có nói ngược xuôi thế nào em cũng không biết được.”

Cậu Tư cũng không giận mà vừa lật bánh kẹp vừa trả lời cô: “Lo cái gì, chờ dịp nào anh dẫn em đến nơi anh học.” Anh lật bánh kẹp rất thuần thục, mặt bánh được lật lại kia đã vàng rộm, mùi hương tỏa ra cũng thơm nức. Khi ngửi thấy hương thơm ấm áp ấy, Cận Tiểu chợt thấy giọng của cậu Tư trở nên dịu dàng và ôn hòa hơn nhiều. Giọng anh thật sự mang theo chút mong chờ: “Anh dẫn em đến con phố anh thường tới kia, tới quán hải sản mấy người Quảng Đông mở. Bọn họ làm trai quý phi (3) to bằng bàn tay thế này này.”

(3) Trai quý phi là cách người Quảng Đông và Hồng Kông gọi trai biển, loại trai này rất to, thịt ngon, có giá trị kinh tế cao hơn các loại hải sản như sò, hến khác. Trai quý phi ở Trung Quốc tập trung nhiều ở duyên hải Sơn Đông tới Quảng Đông.





“To bằng bàn tay?” Cận Tiêu cười rồi lên, không nhìn được mà nhìn tay đang cầm chảo của anh: “Tay cậu hay là tay em?”

Cậu Tư nghe vậy mà thấy phòng bếp cũng nhuộm hơi thở hoạt bát nhờ câu hỏi của cô, vì thế anh cũng nghĩ lại rồi nghiêm túc quay sang nói: “Anh ước chừng rồi, phải to bằng bàn tay anh.”

“Vậy thì to thật.” Cận Tiêu nhìn tay anh rồi chợt giật mình, sau đó cười nói: “Đất Bắc không có những thứ này.”

Cậu Tư còn nói với cô có lẽ lần sau sẽ bảo người ta dùng máy bay chở tới đây, nhưng Cận Tiêu bỗng nhớ đến thứ mình nhìn thấy hôm qua. Có thể cậu Tư còn chưa đưa cô đi xem con đường nơi anh học thì đã tới nơi đầy pháo đạn kia mất rồi. Trong thời chiến này, từ thân sẽ không quan tâm tới công trạng của ai, càng không để ý phải chăng trong nhà ai có người vợ đang đợi đang chờ.

Cô mới phát hiện mình có rất nhiều việc muốn làm cùng với cậu Tư, ví dụ như nấu thịt viên sốt cà chua, ví dụ như đi xem trai quý phi to bằng bàn tay kia. Cô muốn đi so xem con trai kia có to bằng tay của cậu Tư thật hay không, muốn đi xem nơi Eleanor Hodgeman Porter (4) từng sống, bởi trước đó cô đã rất thích sách của bà.

*(4) Eleanor Hodgeman Porter (19 tháng 12 năm 1868 – ngày 21 tháng 5 năm 1920) là một tiểu thuyết gia người Mỹ. Bà có tên khai sinh là Eleanor Emily Hodgman ở Littleton, New Hampshire vào ngày 19 tháng 12 năm 1868, con gái của Llewella France (nhũ danh Woolson) và Francis Fletcher Hodgman. Bà đã được đào tạo làm ca sĩ, theo học Nhạc viện New England trong nhiều năm. Năm 1892, bà kết hôn với John Lyman Porter và chuyển tới Massachusetts, sau đó bà bắt đầu viết và xuất bản truyện ngắn của mình và các tiểu thuyết sau này. Porter chủ yếu sáng tác văn học thiếu nhi, truyện phiêu lưu và truyện hư cấu lãng mạn. Tiểu thuyết nổi tiếng nhất của bà là Pollyanna (1913), các loạt sequel tiếp theo, Pollyanna Grows Up (1915). Các tiểu thuyết dành cho người lớn của bà gồm The Turn of the Tide (1908), The Road to Understanding (1917), Oh Money! Money! (1918), Dawn (1919), Keith's Dark Tower (1919), Mary Marie (1920), and Sister Sue (1921); her short story collections include Across the Years (c. 1923), Money, Love and Kate (1923), Little Pardner (1926).*

Có điều còn chưa thực hiện được những việc này, càng chưa tính đến việc cậu Tư có thực hiện lời hứa hay không thì mọi chuyện đã trở thành dấu chấm hỏi rồi.

Cận Tiêu nghĩ đến đây mà thấy mũi cay cay, chính cô cũng không giác ngộ chút nào, thậm chí còn không quan tâm tới quốc nạn ngoài kia. Cận Tiêu không muốn quan tâm đến chuyện gì hết, cô vừa nghĩ cậu Tư sẽ chạy tới vùng nước đục ở phía Nam thì đã buồn bực vô cùng. Sau đó, cô cũng không nghĩ nhiều nữa mà đã tiến lên ôm lấy cậu Tư từ phía sau.

Cậu Tư đột nhiên bị Cận Tiêu ôm thì ngẩn ra mất mấy giây, sau đó nghe thấy giọng ngập tràn lo lắng của cô: “Em thấy những cuốn tập san kia của cậu rồi.” Giọng cô lạc đi, thậm chí đã mang theo chút nghẹn ngào: “Em chỉ sợ cậu bỏ em lại mà đi làm cách mạng.”

Cận Tiêu lo lắng như vậy khiến lồng ngực cậu Tư dâng lên chút ngọt ngào, nhưng anh lại muốn trừu chọc cô thêm chút nữa nên nghiêm túc phản tích: “Ồ, nếu là vậy thật thì em không được ăn bánh ga tô của Cát Sĩ Lâm nữa rồi.”

Đã là lúc này mà anh còn nói bánh ga tô Cát Sĩ Lâm gì đó với cô, Cận Tiêu cuồng lên nên lớn giọng hơn ngày thường rất nhiều: “Em đâu có để ý đến những thứ đó.” Cô vội vàng nói: “Nếu cậu không về, em không biết phải sống sao.”

Thuở nhỏ cậu Tư sống trong đại gia đình truyền thống, lại thêm cha chính chiến quanh năm, nên nếu con cái hoặc vợ bé nói những lời này sẽ bị mẹ cả và miệng ngay tại chỗ, bởi như vậy là điềm rất xấu. Nhưng anh không ngờ rằng thì ra nói ra lời gọi lại êm tai đến thế.

Vì vậy anh mới dần lỏng mà im lặng ở nơi đó, chỉ vì xấu xa muốn nghe thêm chút nữa. Cận Tiêu thấy anh không đáp lại thì tưởng rằng sự im lặng của anh đồng nghĩa với từ chối. Có lẽ anh thấy cô rất không hiểu chuyện, gan to bằng trời mới dám nhúng tay vào lựa chọn của chồng.

“Em hiểu dần ông đều có chí lớn...” Cô dừng một chút rồi buông lỏng cổ tay ra, sau vẫn vờ tươi cười: “Em chỉ không dám nghĩ đến thôi, đương nhiên cậu cũng có dự định của riêng mình.”

Nửa bình rượu cuối đêm qua là cô mượn rượu giải sầu vì nghĩ có lẽ cậu Tư sẽ cuốn vào lần cãi cách này. Bây giờ cô đã nói ra lời muốn nói, dù không có sức xoay chuyển trời đất nhưng cũng coi như đã làm hết sức mình.

Cậu Tư muốn bắt lấy cánh tay của cô nhưng đã không kịp nữa, sau đó anh xoay người lại thì thấy cô đang rù rù mắt, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Cậu Tư đoán có lẽ Cận Tiêu buồn bực thật rồi nên ôm cô vào lòng mà an ủi: “Anh chỉ muốn hiểu thời thế hơn chứ không có ý kia.”

Anh sợ cô không tin nên lại nói: “Dù sao thì nghĩ từ một phía cũng không thấy rõ thời cuộc được, anh chỉ nghĩ như vậy mà thôi.”

Vừa rồi tim của Cận Tiêu như vọt lên tới cổ họng, bây giờ lại như đứa bé bú sữa bình được quan tâm mà không thể vờ như không sao được. Cô chỉ đáp “vâng” nhuộm chút nghẹn ngào, sau rồi lại không nhìn được mà òa khóc. Cô gần vừa rồi cậu Tư trừu chọc mình nên nắm tay lại đảm anh: “Ài thêm ăn bánh ga tô của cậu.”

Cậu Tư không biết thì ra bị đánh cũng ngọt ngào như vậy, có điều anh không dám lộ ra ý cười vì sợ cô càng bực hơn. Anh vừa vờ nhệ sau lưng vừa trấn an cô: “Anh không có lý tưởng đó, càng không bỏ em dễ dàng như vậy được.” Giọng anh như đang dỗ trẻ con: “Chúng ta còn phải đi Mỹ, sao anh bỏ em lại được đây.”

Nước mắt của Cận Tiêu vẫn chưa dừng lại, thật ra cô hiểu rằng không nên khóc vì những chuyện này, nhưng nước mắt của cô như không chỉ khóc vì lần này vậy, thế nên cô ra sao cũng không dừng lại được. Cậu Tư thấy cô vẫn sứt sứt không ngừng nên cố cực kỳ luống cuống và không biết phải an ủi cô thế nào.

Có điều cô khóc mãi rồi cuối cùng cũng dừng lại, nhưng dừng lại là vì chảo nướng phía sau bỗng kết lết. Cậu Tư buông cô ra, sau đó đi xem bánh kếp cháy đen như than kia mà bất đắc dĩ mím môi. Cận Tiêu cũng thò đầu ra sau lưng anh nhìn thì, sau đó không nhìn được mà bật cười. Cô vừa khóc vừa cười giống như kẻ điên vậy, nhưng khi thấy chảo nướng hỗn độn và nghĩ lại vừa rồi cậu Tư còn khoe mẽ thì lại cười không ngừng.

Cậu Tư cứ nhìn Cận Tiêu như vậy, cô chưa từng cười thoải mái đến thế bao giờ. Từ trước tới nay tiếng cười luôn cảm nhiễm lòng người, vì thế cậu Tư lại thấy bánh kếp cháy này rất có giá trị, có điều anh vẫn không quên nhắc nhở cô: “Bánh mì nướng của em mà cũng cháy nữa thì chúng ta phải nhịn đói thật đấy.”*(5) Bánh mì nướng (bơ tỏi phô mai)*



Ít nhất hai người vẫn còn một phần bữa sáng ăn được, có điều vì tôi già quá nát nên đã tan vào phở mai, tuy vẫn còn hương thơm nhưng ăn lại không thấy gì. Cậu Tư nhận xét vài lời công bằng như vậy nhờ vào kinh nghiệm làm thực khách trong Nam ngoài Bắc của mình. Cận Tiêu cũng không rời rằm vì lời nhận xét này của anh, cô chỉ gọi mẹ Ngô mang cà phê đến, nếu không cậu Tư ăn sẽ bị ngấy.

Cậu Tư thấy tâm trạng của cô rất tốt, lúc giao việc cho mẹ Ngô khỏe mắt cũng mang ý cười nên mới hỏi: “Vậy em thì sao, liệu có đi biểu tình cùng với Chu Thanh không?”

Cô chỉ quen sơ với những người bạn trước kia, duy mình Chu Thanh là thân thiết vô cùng, dù có đến Thiều Quan nhưng vẫn giữ liên lạc khiến anh bất an không thôi. Cậu Tư nghĩ đến đây thì tự rằm rì: “Anh sợ em đi biểu tình với cô ấy thật, tình cảnh bây giờ quá rối ren, anh biết tìm em ở đâu bây giờ?”

Cận Tiêu vừa mới nhấp một ngụm sữa, lúc nghe thấy anh nói những lời này thì tròn tròn mắt mà quên cả nuốt xuống. Cô quá ngạc nhiên, thì ra cô ở trong lòng cậu Tư lại là một cô gái oai phong lẫm liệt như vậy, sẽ phát cao cờ cổ động vì cuộc sống tốt đẹp, vì sự hưng thịnh và diệt vong của dân tộc. Nhưng cô thật sự không có tư tưởng như vậy, mà dù là có thì cũng chỉ lên lút đọc tập san mà thôi, sẽ không làm nên việc lớn gì.

Cận Tiêu khẽ lắc đầu trấn an anh: “Em cũng không có ý nghĩ như vậy.”

Dù muốn cứu dân cứu nước thì cũng không chỉ có hai cách biểu tình và đánh trận, mà điều tức cười ở đây là hai người họ đều tự cấp tiến nhiệt huyết của đối phương. Cậu Tư là một người lính, dù không tham dự vào chiến trường phía Nam nhưng chắc chắn sẽ có trận chiến cần phải góp mặt. Anh dịu giọng nói: “Nếu có ngày đó thật, anh sẽ thu xếp cho em thật tốt.”

Cận Tiêu không nói được mấy câu như “Em không muốn cậu thu xếp gì cả”, một là cô không có can đảm, hai là chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Vì thế cô kiên định lắc đầu với anh: “Em không muốn có ngày đó.”

Cô tỏ vẻ trẻ con như vậy khiến ý cười của cậu Tư mang theo chút bất đắc dĩ, anh vừa định nói tiếp thì có người tới báo sĩ quan đi theo có việc muốn gặp anh.

Cậu Tư phát tay để anh ấy vào, sĩ quan Lưu kia là người phương Bắc thật thà, anh ấy bước vào rồi liếc qua Cận Tiêu nhưng không dám mở miệng.

Cận Tiêu cũng không để ý quá mà chỉ nói: “Em đi xem ngô hấp đã chín chưa.” Sau đó rời khỏi chỗ ngồi.

Lúc này sĩ quan Lưu mới bước lên nói nhỏ với cậu Tư: “Cố Yên Nhiên tới diễn ở đất Bắc và muốn gặp ngài.”

Hết chương 19.

Tác giả: Giam chân tại chỗ nhiều chương như thế, cuối cùng cũng thấy được chút tiến độ.

Gần đây mọi người không bình luận gì cả, bé buồn lòng nhưng bé không nói.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 20: Đúng là cô ấy khác các cô thật

Biên tập: Bọt

Quần bộ ở Thiều Quan mộc mạc và đơn giản hơn nhiều so với văn phòng trước đây của Nhan Trung Bắc. Cái gọi là trung tâm đầu não chỉ là một nhà trệt hai tầng mà thôi, có điều rất cuộc bên trong nắm bao nhiêu chuyện cơ mật và quyền hành thì người ngoài lại không biết được. Lúc này Cố Yên Nhiên ngồi trong phòng khách nhỏ hơn một nửa so với phòng khách trước đây của cậu, thiết kế của nơi này cũng thực dụng hơn, không xa hoa như ở thành Tín Châu.

Cố Yên Nhiên vốn tuyệt đẹp, lúc này lại đang mặc sườn xám sắc cao kèm quần tất nhập khẩu lộ ra bắp chân tinh tế và tròn bóng như mỡ dề. Cô ấy mặc như vậy nên vô cùng gây chú ý ở tòa thành nhỏ như Thiều Quan, sĩ quan qua lại cũng không nhận được mà ngoài nhìn thêm vài lần.

Đương nhiên cũng có người xì xào bàn tán rằng thật ra cô ấy là người tình ở thành Tín Châu của cậu Tư. Thư ký báo với cô ấy rằng cậu Tư đang dùng bữa sáng với vợ chủ nên sẽ đến đây muộn một chút. Anh ấy báo xong thì không nhận được mà liếc nhìn về mặt của Cố Yên Nhiên, nghĩ bụng có lẽ cô ấy sẽ sốt thương đấy.

Thời đại này có rất nhiều, rất nhiều người tìm lại người tình cũ, nhưng phần đa người tình đều có mối nối cũ và đã lấy “niềm vui mới” từ lâu rồi. Những chuyện như vậy phổ biến ở cả trong và ngoài nước, nếu tìm hiểu kỹ ra thì còn có mối tình của sĩ quan Mỹ và cô gái Nhật, thương nhân Do Thái và cô gái Hồng Kông, rất nhiều kiểu người đều không thoát khỏi kịch bản này.

Cố Yên Nhiên cũng không giận mà chỉ nở nụ cười. Thư ký chăm trà cho cô ấy, cô ấy cũng gật đầu nói cảm ơn. Giọng của cô ấy không chỉ mang vẻ đưa đẩy của con hát bình thường mà lại khỏe hơn đôi chút, nhưng vẫn không kém phần nhu hòa. Nếu ai không biết cô ấy là hoa đán đang nổi tiếng ở thành Tín Châu thì sẽ cảm thấy người này rất có khí chất của một nữ chính trị gia.

Thư ký xua tay nói cô ấy không phải khách sáo, sau đó định ra ngoài thì bị Cố Yên Nhiên gọi giật lại. Khi đang nói chuyện, cô ấy rất thích nghiêng đầu hoặc đan chân, tóm lại là thực hiện những hành động khiến vẻ đẹp của bản thân trở nên sinh động hơn: “Thư ký Thiệu, cho xin ít lửa được không?”

Cô ấy mượn được lửa rồi lập tức biến phòng khách này thành nơi nồm nồm nhà khói. Cố Yên Nhiên cũng là người cần rở, có điều khói mù lượn lờ quanh gương mặt động lòng người kia của cô ấy lại toát lên vẻ âu sầu vì sự đời.

Cậu Tư đẩy cửa vào nhưng Cố Yên Nhiên cũng không đứng lên, sau đó chỉ nhìn thoáng qua lớp khói mù và nói bằng giọng nghiêm túc ý cười: “Không tới ôm một cái sao?”

Cô ấy nói rồi định đứng lên nhưng cậu Tư đã từ chối thẳng thừng: “Nơi này không phải thành Tín Châu.”

Lần trước Cận Tiêu nhìn thấy anh và Cố Yên Nhiên ở Cát Sĩ Lâm đã khiến anh hồi hận không thôi, bây giờ không muốn chuyện tương tự phát sinh thêm lần nữa.

Cố Yên Nhiên liếc qua anh vài lần, cậu Tư lúc này càng khôi ngô hơn lúc trước một chút, giờ đây anh đã không phải che giấu mình bằng hình tượng cậu ấm ăn chơi, mà thay vào đó là toát ra vẻ cao lớn, rắn rỏi của một người lính.

Cậu Tư cũng lấy thuốc lá ra, Cố Yên Nhiên ném bật lửa ra bị anh bắt được, sau đó ngậm đầu thuốc mà chăm lửa.

Anh ở trong nhà phải nhìn một lúc lâu, đến giờ thì con nghiện thuốc cũng dần chiếm ưu thế. Nicotin khiến Nhan Trung Bắc thả lỏng hơn, Cố Yên Nhiên thấy mặt mày của anh giãn ra thì cười nói: “Xem ra Thiều Quan đều là người của anh thật rồi, không cần diễn trò với tôi nữa.”

Nhan Trung Bắc phả ra hơi khói, sau khi trầm mặc mấy giây mới nói: “Có đến đây làm gì, ở đây vẫn có tai mắt của anh cả.”

Giọng anh lạnh nhạt vô cùng, đương nhiên cũng không còn vẻ dịu dàng trước đây nữa. Tuy Cố Yên Nhiên không để ý tới những chuyện này nhưng cảm thấy anh phản rõ giới hạn như vậy thật vô tình. Vì thế cô ấy nghiêng người dựa vào sofa mà nói kháy anh: “Sao thế, đến chỗ anh mà anh lạnh nhạt thế à.” Cô ấy gây thuốc vào gạt tàn, để lộ ra đầu ngón trỏ hơi vàng và khuôn mặt mang chút cổ đờ: “Đàn ông mấy người ai cũng không thật lòng.”

Cậu Tư nhìn cô ấy ngựa quen đường cũ lấy xi gà ra từ trong bàn thì chợt nghĩ nếu so sánh ra, Cận Tiêu đúng là vừa đáng yêu vừa lễ độ. Anh bất giác ngồi không cần trọng của Cố Yên Nhiên nên cũng không giấu vẻ không bằng lòng trong

mất nữa, mà Cổ Yên Nhiên cũng chán ghét anh hơn, cảm thấy anh ra vẻ muốn chết.

Từ nhỏ cậu Tư đã quen chứng kiến các loại thủ đoạn tranh giành tình cảm của vợ lớn vợ bé, nhưng nội tâm của anh lại cô hủ vô cùng. Thời còn du học, anh luôn thấy phụ nữ nước ngoài phóng túng, hiếm lắm mới gặp được một người là con lai, nhưng cũng nghĩ mấy cô ấy lộn lộn trắng giờ thì nhỏ, thật không ổn chút nào.

Nói trắng ra là anh treo cái mĩ cẩu ẩm ăn chơi ngoài mặt nhưng bên trong lại cực kỳ ngây thơ, nếu không cũng sẽ không đọc được cả tập san của Cận Tiêu. Vì thế Cổ Yên Nhiên chán ghét anh vô cùng, cô ấy nói thật uống cho khuôn mặt trắng gió kia làm sao, nếu đổi lại là khuôn mặt của mấy gã đàn ông cô hủ đáng ghét, e là vợ còn phải bỏ chán (1) cũng nên.

*(1) Tục bỏ chán là một tập tục áp dụng cho phụ nữ, nó tồn tại ở Trung Quốc trong khoảng thời gian dài hàng nghìn năm, trải qua nhiều triều đại phong kiến. Ngày nay, tục bỏ chán đã bị bãi bỏ. Về thẩm mỹ, đàn ông Trung Hoa thời kỳ đó cho rằng phụ nữ có đôi bàn chân càng nhỏ thì càng được coi là đẹp, ai có chân to thì bị coi là xấu và khó tìm chồng. Do đó, tục bỏ chân được thực hiện như một tiêu chuẩn bắt buộc để phụ nữ có thể kết hôn. Ngoài ra, việc bỏ chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới. Người ta tin rằng những người đàn bà với đôi bàn chân bé tí xiu sẽ không thể rời khỏi nhà dễ dàng, từ đó không thể có cơ hội quan hệ tình dục với người nào khác ngoài chồng mình.*

Hai người đều nhìn nhau bằng ánh mắt chán ghét, có điều ánh mắt của Cổ Yên Nhiên lại càng rõ ràng hơn, bởi dù sao cô ấy lên sân khấu hát cũng nhờ vào ánh mắt sắc bén này. Cậu Tư không muốn rơi vào thế yếu nên lạnh lạnh mồm miệng: “Vậy ai mới thật lòng? Anh Ba sao?”

Lúc này anh nhắc đến cậu Ba quả là vừa ngứa thớ vừa xấu xa, cũng vì thế mà Cổ Yên Nhiên lập tức như phượng hoàng ướt lông nhất thời mất đi phong độ vừa rồi. Tuy cậu Tư cũng cảm thấy hơi có lỗi, nhưng khi nghĩ đến cô vợ ở nhà của mình thì thầm nói: “Tôi chỉ không muốn cô ấy buồn lòng như vậy thôi.”

Cổ Yên Nhiên liếc xéo cậu Tư nhưng vẫn không muốn lộ ra điểm yếu của mình, cô ấy lấy lại bình tĩnh rồi nói chuyện khác với anh: “Thấy tâm trạng của anh không đến nỗi nào, đúng là tới Thiều Quan thì vợ chồng cũng hòa hợp.”

Về tưới rồi trên mặt cậu Tư đúng là không giấu đi đâu được: “Cố bảo tôi đưa cô ấy đến Thiều Quan đúng là rất có đầu óc, thành Tin Châu lắm người nhiều miệng không phải nơi tôi có thể khống chế được.”

Cổ Yên Nhiên nhìn về mặt của anh thì cũng đoán được mười mười, vì thế cô ấy cười ôn hòa: “Trước kia tôi đã nói người như vợ anh, phải đối tốt với cô ấy nhiều hơn, dù dẫu thêm chút nữa, rồi thế nào người ta cũng động lòng với anh.”

Cậu Tư nghe cô ấy nói vậy thì muốn phản bác, đầu phải ai cũng khiến cho Cận Tiêu động lòng được. Có điều Cổ Yên Nhiên lại chợt lăm vào suy nghĩ của chính mình rồi khề thờ hất ra. Vậy mới thấy phải có chút tâm giao thì Cổ Yên Nhiên mới dễ lộ vẻ buồn tủi của mình ra như vậy, vì thế anh cũng không thể không biết xấu hổ mà nói cô ấy được nữa.

“Cô ấy không giống mấy người chúng tôi. Chúng tôi bị gán nhãn tiền và rao bán từ nhỏ, vì thế sẽ không có chút tín nhiệm nào với đàn ông, cũng không thể thật lòng được.” Cô ấy nghĩ một chút rồi lại nói mang theo chút cười khổ: “Đương nhiên cũng có kiểu đau mà không nhớ đời như tôi, có điều xét cho cùng thì tình cảm của tôi dành cho cậu Ba vẫn là phòng bị.”

Cậu Tư và cô ấy cũng coi như chỗ quen biết cũ, hai người đều kể vai chiến đấu vì chút mưu đồ riêng. Có lẽ cậu Tư cũng hiểu lòng cô ấy nên thuận theo: “Đúng là cô ấy khác các cô thật.”

Còn về việc khác ra sao thì trong lòng cậu Tư có hủ dãi có ngân vạn so sánh, chỉ là không tiện nói ra mà thôi. Anh kiên nhẫn ngồi nghe Cổ Yên Nhiên cảm khái “Kiểu nữ sinh như vợ anh dù sao cũng xuất thân từ nhà có tiền, chắc chắn sẽ có chút mong chờ với hôn nhân. Phải rồi, nghe anh kể cô ấy vẫn thích đọc tập san «Tulip» à?”

Cô ấy đáp xì gà rồi tổng kết: “Vậy anh học theo mấy người đàn ông trên tập san đi, có lẽ sẽ ổn đấy.”

Nếu được như Cổ Yên Nhiên thì thật thì cậu Tư đầu gặp nhiều rắc trở như vậy. Anh cũng đã kiên nhẫn đọc trước khi mua xã tập san rồi, nhưng đọc xong lại phát hiện trong đó toàn là mấy người đàn ông phụ tình, chương nào cũng có mấy kẻ bạc tình bạc nghĩa, đến cả thư của độc giả gửi đến cũng là “Đàn ông đều không đáng tin”, “Các chị em phải giữ mình cẩn thận.” Nếu cậu Tư học theo mấy người đàn ông ấy thật, thì e là Cận Tiêu sẽ học ngoại tình hoặc chạy trốn giống mấy người phụ nữ trong đó mất thôi.

Sau khi anh thu mua, tập san đã có thêm nhiều tiểu thuyết vợ chồng ân ái, nam chính trong đó đa phần là sĩ quan khôi ngô, nữ chính đương nhiên sẽ phù hợp với chuẩn mực cũ, vừa xứng đôi vừa thuần khiết và còn có trình độ. Có điều thư của độc giả gửi đến cũng nhiều hơn, phần lớn nội dung đều là “Xã tập san «Tulip» nên trở về với mẫu hình đàn ông trước đây!” “Còn đăng tiểu thuyết lừa gạt thiếu nữ này nữa thì chờ đóng cửa đi”. Thế nhưng cậu Tư cũng chẳng để tâm tới những lời này, xã tập san đầu để bị đóng cửa như vậy được? Nếu độc giả vẫn gửi thư không hài lòng, cũng lắm thì anh tự đặt bút danh rồi viết mười lá thư, có thể trong thư sẽ là “Cảm ơn tiểu thuyết mới của xã tập san «Tulip», cuối cùng thì vợ tôi cũng tin tôi không phải kẻ bạc tình bạc nghĩa nữa.”

Tóm lại trên thế giới này, chi cần không lăm gì vì mưu lợi thì có thể phiền phiền một chút. Cậu Tư nghĩ vậy và tất nhiên cũng thấy vì đã sửa đổi đối phản của tập san «Tulip» nên Cận Tiêu mới nhìn ra điểm tốt của anh. Có điều anh sẽ không nói những đặc ý này của mình cho Cổ Yên Nhiên biết đâu.

Cổ Yên Nhiên cũng không biết những ý nghĩ xiêu vẹo này của anh, cô ấy lại nghĩ tới chuyện khác nên mắng: “Anh và cậu Ba hết như nhau, cả hai đều uống cho khuôn mặt này, trong lòng lại bảo thủ vô cùng. Lấy vợ cũng thích người tương xứng, trong sạch, hận không thể là một tờ giấy trắng.” Lúc này cô ấy nói gần mang theo chút nghiêm nghị, vì thế Nhan Trung Bắc cũng chỉ có thể nghe cô ấy trách: “Nếu để tôi nói thật thì chị Ba của anh cũng không tốt như cậu Ba nghĩ đâu.”

Mợ Ba là cô chủ danh giá, từng du học nước ngoài, còn đi dạy học và là giảng viên nữ của Đại học Tin Châu. Cậu Tư chỉ coi lời của Cổ Yên Nhiên nói là lời chua ngoa, bởi cô ấy nghĩ người đàn ông cô ấy yêu không đáp trả tình cảm vì xuất thân của cô ấy, hơn nữa người kia chỉ thích mấy cô gái trong sạch và ngu ngốc mà thôi. Cổ Yên Nhiên đáp lại anh bằng những lời này khiến cậu Tư cảm thấy mình không thể đồng cảm như “chị em” với cô ấy được. Dù cậu Tư không có nhiều bạn, nhưng cũng sẽ không trở thành “chị em” của người khác.

Vì muốn đổi chủ đề nên anh hỏi Cổ Yên Nhiên tới phía Bắc lấy được tin tức gì, vậy mà Cổ Yên Nhiên lại lạnh mồm lạnh miệng, chưa gì cô ấy đã bực tức nói trước: “Lần trước tôi tới nhà cậu Ba với anh, hai người lại muốn đo quyền cước, tôi đã nhận cơ hội đó mà in dấu son lên áo sơ mi của cậu Ba.”

Cô ấy nghĩ đến đây thì hơi đắc ý: “Dầu son kia của tôi rõ lắm, nếu không thì tôi cũng sẽ không chọn sơ mi trắng.”

Hết chương 20.

Tác giả: Nếu còn không giải thích rõ ràng nữa, cậu Tư không bị phiền chết thì tôi cũng bị phiền chết.

Cậu ấy là nhóc ngứa thớ + mắc ung thư nam thẳng (2), kiểu thẩm mỹ và sở thích hẹp chết người. Tôi thấy vô cùng có lỗi vì đã bôi tro trát trấu lên cậu ấy nhiều chương như vậy.

(2) Trục nam nham – 直男癌 (tạm chuyển ngữ là ung thư nam thẳng): bắt nguồn từ thế giới quan của dân mạng đối với cuộc sống này. Giá trị quan và thẩm mỹ quan của họ luôn có bất mãn và không hài lòng với đối phương, kèm theo đó còn có sự khinh thường và chế nhạo của chủ nghĩa đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Em phải nghe lời đeo trang sức đẹp, họ mới biết anh thích em

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

“Cô lại còn chọn nữa?” Nhan Trung Bắc cho là cô ấy chui vào phòng để quần áo của cậu Ba: “Ngày thường anh Ba hay mặc trường bào mã quải (1), nếu cô chọn áo anh ấy không hay mặc, chị Ba cũng không phát hiện ra.”

*(1) Trường bào mã quải: Trường bào là áo sạm dài bên trong và thường xẻ hai bên, mã quải là một dạng áo khoác ngoài có cổ tròn, ống tay của hẹp, thường xẻ giữa, cài nút thắt, ống tay áo hình chữ U. Hai loại trang phục này có thể mặc rời hoặc kết hợp với nhau, mặc kết hợp sẽ như hình bên dưới.*





“Nhưng áo kia ở phòng thay đồ của võ trường, rõ ràng là đã mặc rồi.” Cổ Yên Nhiên xoay chân, trên mặt là vẻ kinh thường: “Một chiếc áo sơ mi mà còn không giặt kịp thời, vậy mới thấy cô ta cũng không phải kiểu phụ nữ quán xuyến gia đình.”

Nhan Trung Bắc bĩu môi, anh không nói gì thêm mà chỉ gầy tẩn thuốc, chút tàn thuốc kia rơi trên mặt thấm rồi chảy thành lổ thủng. Cổ Yên Nhiên lại phàn nàn với anh rằng hôm trước mẹ Ba còn đi xem kịch, đi dạo vườn với cậu Ba mà không bị ảnh hưởng chút nào, cũng không nghe nói hai người cãi vã, họ vẫn ăn ăn ái ái như cũ, lúc nào cũng dính chặt lấy nhau.

Kiểu con gái bước ra từ dòng họ lớn lại mới cưới mà vẫn không làm loạn, không giờ thì thật khiến người ta không còn gì để chọc ngoáy, vì thế Cổ Yên Nhiên đưa ra kết luận: “Cô ta không tranh giành tình cảm vì người cô ta yêu không phải cậu Ba.”

Câu suy luận này lại chạm phải không ít nỗi đau của cậu Tư, khiến anh không nhận được mà nói giúp chị Ba: “Cô cứ phê phán vợ chồng nhà người ta như thế, chắc gì áo sơ mi cô hôn đã là của anh Ba tôi.”

Cổ Yên Nhiên cười ha ha, cô ấy dựa vào thành sofa, chân cũng sắp gác cả lên ghế rồi, chỉ thiếu nước nằm lên đó nữa thôi: “Hôm đó ngoài cậu Ba ra thì chỉ có anh là đàn ông thôi. Trước nay anh là người thận trọng, nếu mặc áo đó tới Cát Sĩ Lâm với tôi thật thì sẽ tai tiếng đấy trời, không thể không bị phát hiện được.”

Vậy mà cậu Tư lại ngăn ra, sau đó chợt nhớ lại cảnh lúc ấy: “Ồ, là ngày đó sao.”

Ngày đó anh đầu vật với anh Ba quên hết giờ giấc, lúc khi tắm xong đã hỏi muốn nên chi với đến Cát Sĩ Lâm làm việc chính. Chuyện sau đó rõ ràng quá rồi, chắc hẳn Cận Tiêu đã nhìn thấy bọn họ, buổi tối vốn đang êm đẹp, cô lại đột nhiên làm loạn nói rằng không đi Thiệu Quan với anh nữa. Về sau thì cô bệnh nặng, mê man hai ngày mới tỉnh.

Cho đến giờ anh vẫn luôn lên kế hoạch và suy tính mọi việc chu toàn, giờ việc đã đến bước này, nghĩ vẫn vì sao đêm đó vợ anh đột nhiên trở mặt đã rõ như ban ngày. Nếu cô chỉ tức giận vì anh và Cổ Yên Nhiên cùng xuất hiện ở Cát Sĩ Lâm, vậy cũng nên tức giận từ lúc anh bước vào cửa nhà mới đúng, chứ đâu thể chờ tới lúc hoan hảo mới bật khóc. Bấy giờ nghĩ lại, e là cô đã nhìn thấy thứ gì đó rồi.

Tức cười rằng cậu Tư còn tưởng mình không nên tuyên dâm với bạn ngày khiến Cận Tiêu bị đá kích. Tuy hôm đó đã là chàng vụng nhưng cô vẫn cảm thấy trời chưa tối hẳn, mà hoan hảo vào lúc ấy là nhục nhã cô. Sau việc đó cậu Tư phải “nhịn ăn” hơn nửa tháng, ngay cả hôn mật cũng hận không thể xin phép một chút, có lẽ chỉ thiếu nước viết lên mặt rằng “Anh là chính nhân quân tử” mà thôi. Nhan Trung Bắc nghĩ tới đấy thì mặt đã đen lại một nửa.

Giọng của cậu Tư dần lạnh nhạt như lúc đầu, anh chỉ hỏi: “Cô ở phía Bắc thu thập được tin gì rồi.”

Cổ Yên Nhiên sửa tóc với vẻ không để tâm: “Cũng không có gì khác, đại khái vẫn như trước thôi.”

Cậu Tư ném đầu lọc thuốc vào thùng rác rồi phúi quần, về mặt lại vẻ cứng lạnh lùng: “Nếu lần sau cô muốn đến Thiệu Quan, nhớ viết giấy thông hành để tôi ký duyệt.” Anh cầm mũ vừa để lên bàn mà đội lên, vành mũ phủ bóng xuống mặt anh quá đáng sợ khiến Cổ Yên Nhiên cũng phải giật mình: “Nếu không tôi trời có lên giả pháo rồi bắn ra ngoài biên giới đấy.”

Giọng anh mang vẻ uy hiếp đầy u ám, bình thường ngoài xử lý vài kẻ khó giải quyết và lúc cần tâm giao thoả lạt một chút anh mới như vậy, và đương nhiên Cổ Yên Nhiên cũng chưa từng nghe anh nói chuyện bằng giọng đó bao giờ. Cậu Tư vừa nói xong thì nhanh chân bước ra ngoài, anh vừa mở cửa ra đã gọi: “Thiệu Tử Văn, tiễn khách!” Sau đó đã không thấy người đầu nữa.

Lúc đầu Cổ Yên Nhiên còn ngăn người không rõ vì sao anh lại trở mặt nhanh như vậy, nhưng chỉ mấy giây sau cô ấy đã ngộ ra rồi.

Nếu cô ấy không nhanh nhay, vậy cũng sẽ không giành được vị trí này. Có lẽ ngày đó cô ấy đã vào nhầm phòng thay đồ, sau đó chọn trúng sơ mi trắng giữa một hàng trường bào mã quái kia. Xem phản ứng của cậu Tư thì người mặc áo sơ mi kia không phải là cậu Ba rồi.

Xem ra cậu Tư đã khôn dốn vì lần oan uổng này đấy, Cổ Yên Nhiên nghĩ đến đấy thì ngồi đó cười tới giọt bụng. Thư ký Thiệu di tới để mời cô ấy ra ngoài nhìn thấy cảnh này còn tưởng Cổ Yên Nhiên bị cậu Tư bỏ rơi nên phát điên, vì thế mới lúng túng sờ mũi, do dự nói: “Cổ Cố...”

Cổ Yên Nhiên vừa ôm bụng vừa đứng dậy nói: “Biết rồi, biết rồi.” Khóe mắt cô ấy còn vương nước mắt, con người vẫn mang theo ý cười: “Phiên thư ký Thiệu gọi xe giúp tôi.”

Nhan Trung Bắc lái xe về một mình, tốc độ xe có hơi nhanh nhưng anh cũng không quan tâm tới mà chỉ sầu não vô tóc mái. Gió lùa vào từ cửa sổ xe khiến anh dễ chịu hơn một chút, sau đó mới giảm tốc độ mà lái xe về nhà.

Tuy mọi chuyện đã rõ ràng nhưng Nhan Trung Bắc không biết phải giải thích thế nào cho phải. Cứ nhắc tới chuyện khiến cả hai đều không thoải mái kia, hay thẳng thắn nói rõ quan hệ với Lê Uyển đấy? Chuyện sau là hoàn toàn không thể, bởi càng biết chuyện của Lê Uyển sẽ càng khiến Cận Tiêu gặp nhiều nguy hiểm hơn. Nhưng nếu chọn nói rõ chuyện trước thì vẫn phải thông qua chuyện sau.

Anh buồn bực vì những việc này nên đến nhà rồi mà vẫn dựa vào ô tô hút thuốc. Phán đa những phiền lòng trong đời đều có thể đọng đọng bằng rượu và thuốc lá, ví dụ như một liều thuốc suy tư hay một bình rượu muộn phiền. Có điều, sau khi suy tư và phiên muộn rồi vẫn sẽ phải tiến về phía trước thôi.

Cậu Tư dùng chân đập tắt đầu lọc thuốc, nói lòng cô áo rồi đi về phía cửa chính.

Đúng lúc này Cận Tiêu đang ở trong phòng khách, cô đang bận rộn với đồng quần áo và đồ trang sức tựa như khử xử không biết phải chọn món nào. Cô thấy anh về thì mặt mày cũng cong cong: “Cậu về đúng lúc lắm, thỳ may girti tới mấy bộ sườn xám nhưng em không biết phong tục của phía Bắc, cậu xem mặc bộ nào tới nhà họ Thư thì hợp hơn.”

Cậu Tư nhìn về suy tư phiền não này của cô thì trong lòng chỉ đinh ninh câu “Em ấy trải qua những chuyện đó mà vẫn đối với mình thế này.”

Có điều anh không cảm thấy đấy là “trong lòng không có anh” như Cổ Yên Nhiên nói, mà là Cận Tiêu oan ức như vậy nhưng vẫn bằng lòng hòa nhã với anh.

Đấy lòng anh nếm trái muộn vẫn cảm xúc, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh không bị ảnh hưởng. Anh cũng tiện tay sờ vai, sau đó lại cầm chiếc sườn xám màu xanh in hình hoa phù tang mà so với cô: “Em mặc màu xanh đẹp lắm, chọn chiếc này đi.”

Anh nói rồi cầm sườn xám ôm cho Cận Tiêu như một thợ may có tâm: “Đem lạnh, nhớ khoác cả áo choàng nữa.”

Cận Tiêu cũng nhìn tấm gương to một chút rồi gọi mẹ Ngô: “Treo chiếc này lên đi, mai phải mặc.”

Cókhẽ thờ phảo như giải quyết được một chuyện lớn, sau lại thấy Nhan Trung Bắc nhìn quần phục nên phàn nàn: “Sao mấy người đàn ông không phải làm những việc này? Chỉ cần mặc quần phục là đi đâu cũng hợp cả.”

Cậu Tư nhìn mình một chút rồi cũng hiểu có như vậy là vừa làm biếng vừa làm nũng, anh nhìn lúc Cận Tiêu xoay người xem giày mà khóa cổ trong lòng mình. Anh ôm chặt eo của cô rồi dụ giọng đồ đáng: “Anh cũng phải chọn chứ.” Cậu Tư vừa nói vừa lấy chiếc nhẫn ngọc bích từ hộp trang sức ra định đeo cho cô: “Anh sẽ chọn cả vạt màu xanh để hợp với váy của em, được không?”

Cận Tiêu lại giấu tay đi không cho anh đeo nhẫn vào: “Vừa xuân vừa ngốc, em không thêm đeo đâu.”

Cậu Tư ở sau lưng vừa chê cười vừa đuổi theo bàn tay trốn tránh của cô bằng được: “Lần trước em không thích đeo trang sức nên mới bị Sài thị bắt nạt.” Anh cầm bàn tay trắng nõn mảnh dẻ của Cận Tiêu rồi đeo nhẫn ngọc bích kia lên ngón tay cô: “Người ngoài tục tằn vô cùng, em phải nghe lời đeo trang sức đẹp, họ mới biết anh thích em.”

Hơi thở của cậu Tư phả vào cổ của cô, giọng nói cũng như chạm rải truyền qua đầu ngón tay mà thành công lừa gạt người ta. Cận Tiêu hừ khê với vẻ kinh thường, cô đưa tay ngắm chiếc nhẫn kia, giọng cũng mang tia trào phúng: “Vậy cậu phải đeo món đồ gì? Hay là người ngoài chỉ dò xét mình em thôi?” Cô ngắm ngọc bích kia dưới ánh mặt trời rõ mà cũng thấy nực cười vô cùng: “Có lẽ người khác đều thấy em chạy không thoát.”

Cậu Tư mới biết chuyện kia nên nghe cô nói vậy lại càng đau lòng hơn, anh nắm tay đồ cô: “Sao em lại chạy không thoát? Anh tệ là vậy, phải cảm tạ trời đất vì em còn chưa chạy mất mới đúng.”

Cận Tiêu nghe anh nói vậy thì cũng bật cười, sau đó quay đầu bĩu môi: “Cậu cũng biết cậu tệ vô cùng cơ đấy.”

Cậu Tư vui đầu vào hôm vai của cô, dù giọng mang theo chút buồn vô cơ nhưng có cả tia tiu nghiêu vì oan ức. Anh cố nghĩ cách để Cận Tiêu xót xa cho mình: “Lúc trước em từng nói anh tốt vô cùng, cũng không tốt vô cùng.”

Ý cười của Cận Tiêu càng sâu, cô quay đầu chỉ nhìn thấy mái tóc đen ngắn ngắn cậu Tư, vì thế mới đưa tay véo tai anh: “Không ngờ cậu vẫn nhớ rõ những chuyện này.”

Cậu Tư ngẩng đầu lên rồi tội nghiệp tựa trên vai cô, ánh mắt của anh lúc này còn vô tội hơn cả lúc bình thường Cận Tiêu giả ngốc: “Em không biết đâu, thật ra anh cũng không tệ đến mức đó.”

Hết chương 21.

Tác giả: Anh đế và anh hậu quyết đầu hàng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

## Chương 22: Thời tiết hôm nay đẹp thật đấy

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bìa tập: Bọt

Cậu Tư đã dặn a hoàn và bà đỡ trong nhà kỹ càng, vì thế Oanh Yến và mấy cô bé mười hai, mười ba tuổi chỉ hận không thể dính thêm trang sức lên tóc của Cận Tiêu. Về quen tay hay việc của mấy cô bé kia giống như người trang điểm của tiệm phục sức vậy. Có điều, họ có tìm những món trang sức xinh đẹp trong tương kìa nhanh nhẹn và khéo léo đến thế nào, Cận Tiêu vẫn thấy như mấy cô bé đang chơi đồ hàng vậy.

Lúc đầu Cận Tiêu còn thấy thú vị, nhưng sau đó nửa đầu cô bị quần dây ngọc trai thành đồ trang trí tóc. Dây ngọc trai này được mệnh danh là từ chỗ của phu nhân công tước trôi dạt qua đại dương, qua tay nhiều người mới tới được đây. Theo như lời Oanh Yến thì cuốn vào tóc là bất mất nhất, vậy mới thấy được được tình sâu nghĩa nặng của cậu Tư.

Có lẽ lịch sử của những món trang sức này sống gió và lâu đời vô cùng, thế nên chúng không chỉ thể hiện được tình sâu nghĩa nặng mà cũng vừa dầy vừa nặng thật. Chúng khiến Cận Tiêu phải đỡ đầu phàn nàn: “Làm gì thế, trông như Bảo Thiềm đưa rượu vậy.” (1)

*(1) Bảo Thiềm đưa rượu: là một tình tiết trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Hạ Kim Quế gặp Tiết Khoa là em họ của Tiết Bàn bên đem lòng ao ước và muốn trêu chọc chàng. Nàng ta cử a hoàn Bảo Thiềm của mình tới thăm dò, ban đêm dâng rượu cho Tiết Khoa và mê hoặc dụ dỗ, nhưng Tiết Khoa không hề bị lay động, sau đó Bảo Thiềm phải thất vọng tràn trề mà ra về.*

Cậu Tư đang đọc sách ở bên cạnh, lúc này lại vui vẻ hỏi: “Em muốn dâng rượu cho ai? Tiết Khoa nhà ai mà gan to bằng trời thế?”

Cận Tiêu chỉ mù mò biết được tình tiết này từ một tiểu thuyết trong tạp san «Tulip», trong đó kể một người vợ sợ chồng không đoái hoài tới cô ấy nữa nên đêm đến đã mặc quần áo lúc mới cưới, đeo vàng đeo bạc mà “Bảo Thiềm dâng rượu”, vì thế Cận Tiêu mới dùng nguyên cả cụm từ như vậy. Cậu Tư hỏi như vậy khiến cô sợ nhớ tích Hạ Kim Quế phải Bảo Thiềm đi quyến rũ em của Tiết Bàn là Tiết Khoa, sau đó mới thấy so sánh như vậy thật không ổn chút nào. Mấy cô bé lúc này đã cười khanh khách thành tiếng và đang lặng lẽ dò xét hai người bọn họ.

Cô không muốn chịu thua cậu Tư trước mặt người ngoài nên liều lĩnh cứng miệng: “Cậu không có em, cần gì phải hoảng.”

Nhưng cô nói xong lời này lại lúng túng không thôi, vì thế mới lạnh tanh đối chủ đề: “Em đọc thiệp mời nói là đến dự tiệc sinh nhật của cô chủ nhà họ Thư, sao lại để em mặc thành thế này? Như vậy em sẽ thành bậc bề trên không biết khách sáo.”

Cô vội vàng đổi chủ đề như vậy thật vụng về làm sao, nhưng cậu Tư cũng không so đo với cô mà chỉ nói: “Em không phải khách sáo với ai hết.”

Cận Tiêu không trả lời anh nữa mà đỡ đầu bảo Oanh Yến bỏ vòng vàng trong tay xuống, lúc này mặt cô đã mang vẻ cầu khẩn rõ rệt: “Mau bỏ xuống đi, nếu không bọn tôi còn chưa tới nơi thì đã gãy cổ phải vào viện rồi.”

Cô lên xe nhưng thỉnh thoảng vẫn thào trộm mấy món đồ nhỏ nhỏ trên tóc rồi nhét vào khe hở của ghế ngồi, mà cậu Tư chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra tất cả. Vợ anh dám so thị lực với một sĩ quan đúng là không biết lượng sức mình chút nào. Nhưng anh cũng thấy mới lần Cận Tiêu vụng trộm giấu đi như mèo con trộm cá, khi làm vậy thành công có đều nở nụ cười, một lúc lâu lại sợ anh nhìn thấy nên vội vã thu lại ý cười mà ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện trời đất với anh. Tất cả những hành động này như một màn kịch không lời, nhưng lại đẹp để hơn bất kỳ thước phim đen trắng nào khác. Thế là cậu Tư cũng giả vờ không nhìn thấy, để mặc cho cô rút mấy món đồ trang sức trên tóc kia ra.

Cận Tiêu cũng nhìn ra được ý cười của anh nên hỏi anh đang cười gì, cậu Tư chỉ sờ mũi nói: “À...” Anh siết tay thành quyền để kìm nén tiếng cười, sau đó cũng ngồi nghiêm chỉnh như vợ mình: “Thời tiết hôm nay đẹp thật đấy.”

Cận Tiêu ngược mắt nhìn trời đầy mây như muốn mưa kìa rồi cũng gật đầu và không hỏi lại anh nữa.

Từ trước đến giờ Cận Tiêu đều đi dự tiệc theo cậu Tư, khi chào hỏi với mấy người chủ khách cô thường chỉ mỉm cười nên sẽ không có sai sót gì. Lúc trước cậu Tư không để ý đến quần áo của cô như vậy, vì thế Cận Tiêu cũng tính ý biết chồng mình chạy ngược lên Thiều Quan vì có kế hoạch riêng của bản thân. Cận Tiêu chỉ cần không thêm phiền cho anh, giờ tay nhắc chân để lại mặt mũi cho cậu Tư là đã hoàn thành nhiệm vụ của một người vợ rồi.

Có điều mấy năm dân quốc này vẫn có thể nhìn thấy quần áo của phụ nữ Mãn Thanh (1) trong buổi tiệc phương Bắc. Bà cả nhà họ Thư ra đón tiếp hai người họ, bà ấy là phụ nữ bó chân truyền thống nên đi lại có phần bất tiện, có điều cũng có thể nhìn ra vẻ dịu dàng khi còn trẻ của bà: “Vây là cậu Tư cũng tới rồi, mấy người đàn ông đã đợi lâu lắm rồi đấy.”

(1) Quần áo của phụ nữ thời Mãn Thanh



Đến ông đến mấy buổi tiệc thế này phần nhiều là cần bản chuyện, còn phụ nữ đến đây nếu không khiếu vũ thì cũng tự lại chơi mặt chược, hoặc ganh nhau xem chiếc nhẫn nhập mới mua ra sao. Cận Tiêu đi ngang qua sân khấu với cậu Tư, sau đó được bà cả dẫn tới chỗ của mấy người phụ nữ tự họp để nói chuyện với mọi người. Cậu Tư lại cười vờ bà cả nhà họ Thư mà dặn: “Vợ tôi không hay ra ngoài, phiền ngài quan tâm thêm một chút.”

Bà cả vốn đang mang ý cười thân thiện, lúc này lại cười càng tươi hơn: “Cậu Tư như vậy giống lúc tôi đưa con đến trường quá.”

Cận Tiêu cũng thấy anh chăm sóc như vậy khiến cô nhớ tới cha của bạn gái ngồi cạnh thời còn học tiểu học. Cha bạn gái kia đưa con đến trường rồi gửi gắm từng thầy cô một: “Con bé nhà tôi ở nhà từ nhỏ, phiền các thầy cô quan tâm tới cháu nó.”

Khí đó Cận Tiêu được mẹ đưa đến lớp rồi ngồi một mình trong đó, cô loáng thoáng nghe được mấy câu này thì mới hiểu thì ra mình không giống với người khác. Thuở nhỏ, cô cho rằng tất cả các cô bé khác ở nhà đều bị rê rúng như vậy, đàn ông trên đời này sai sự phụ nữ là chuyện đương nhiên. Thế nhưng khi tới trường rồi, cô lại phát hiện ra mọi chuyện không phải như vậy.

Có đôi lúc cậu Tư bù đắp tình cha cho Cận Tiêu, cũng vì thế mà vai trò của người này ngày càng trở nên quan trọng trong cuộc sống của cô, nhưng cũng vì thế mà càng khiến cô thêm sợ hãi, không muốn sa vào.

Cận Tiêu đang nghĩ vậy thì bị bà cả đưa tới chỗ tự họp của mấy người phụ nữ, sau rồi chính cô cũng muốn hoàn thành vai trò của mình nên đã tươi cười trò chuyện với mấy cô ấy. Cô là vợ của quan lớn có quyền hành nhất ở Thiều Quan, lại thêm quần áo và trang điểm xinh đẹp như vậy nên dù có trẻ tuổi thì cũng rất được những người khác chào đón. Chào đón như vậy không nhất định là giả, chỉ là con người thường thích tỏ ra thân thiết, gần gũi với những vật hoặc người tỏa ra ánh hào quang và tốt đẹp mà thôi. Nếu muốn quy tội thì thật ra đó cũng là một loại thật lòng.

Lúc họ đang nói chuyện thì ông Thư dắt con gái út của mình ra, nghe nói cô gái được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa từ nhỏ, bọn họ tổ chức tiệc sinh nhật này cũng để tìm một chàng rể hiền cho cô ấy. Cô chủ nhà họ Thư mặc quần áo của phụ nữ thời Mãn Thanh màu trắng như tuyết, để không quá đơn điệu, trên đó còn thêu thêm áng mây xanh mượt xen vàng, cả ở cổ tay áo cũng được điểm một chút viền vàng nữa. Tuy cô ấy mặc quần áo kiểu cũ, nhưng xuất hiện trước mặt mọi người thế này cũng đã cho thấy đây là một cô gái thời đại mới rồi. Cận Tiêu nhìn ý cười ngày thơ của cô ấy thì cũng bắt gác nở nụ cười.

Cho đến nay cô vẫn luôn hâm mộ những cô gái có xuất thân cao quý, không biết tới thói đời vô thường, đương nhiên cũng sẽ thật lòng đối tốt với người khác. Họ thường cho là con người khắp thế gian này đều biết đồng tình và thông cảm với nhau, vì thế cũng ít buồn phiền hơn người khác nhiều.

Cận Tiêu nghĩ vậy rồi khoe miệng lại mang chút cười khổ, có điều cô không phải kiểu người hay hối hận, vì thế chỉ chốc lát sau cô đã đánh mất tới khu đô ngọt ngào Âu ở bên cạnh. Một dòng họ lớn trong thành nhỏ thường mở tiệc Trung – Âu kết hợp. Com Âu có thể không chính tông, nhưng đúng là Cận Tiêu muốn ăn chút đồ ngọt.

Cô vừa định đi thì nghe thấy người bên cạnh nói một tràng tiếng Anh lưu loát, khi nghe kĩ ra thì là: “Jenny, cô biết vì sao con gái chờ lấy chồng lại mặc váy trắng không?”

Giọng của người hỏi là giọng Anh – Mỹ chính gốc, giọng của người trả lời lại là giọng Anh – Anh pha thêm ngữ điệu Quảng Đông, rất đậm chất phả Nam chứ không phải giọng đất Bắc: “Cô lại định nói với tôi cưới xin mà một lần mua bán đấy à.”

“Thì đúng là mua bán mà.” Lúc này Cận Tiêu đánh mắt nhìn sang thì thấy một cô gái dong dong tóc vàng mắt xanh, cô ấy cũng mặc sườn xám ngắn rất hợp cảnh và nổi bật vô cùng. Có lẽ cô ấy ý vào việc mọi người không biết tiếng Anh nên trắng trợn nói: “Vị thế họ mới để cô gái chuẩn bị được bán đi mặc váy trắng, chứng minh cho người mua thấy đó là tấm thân trinh trắng, có thể sinh con cho nhà chồng.”

Lúc này Cận Tiêu đã thấy rất vui hơn rồi, cô cảm thấy hai cô ấy thú vị vô cùng, vì thế cũng quay đầu xen vào. Giọng của cô không mang vẻ trách móc hay chỉ trích nặng nề mà chứa ý đùa ôn hòa: “Nói đây đâu phải phương Tây, chúng tôi chỉ mặc đồ màu trắng khi để tang thôi.” Cô lại liếc mắt nhìn cô gái được chủ nhà dẫn ra: “Nếu cô chủ nhà họ Thư mà biết hai cô nói vậy, cô ấy sẽ khóc đấy.”

Hết chương 22.

Tác giả: Thật ra đã viết xong thật rồi, đi hết tiến độ truyện rồi mai đăng hai chương.

## Chương 23: Tới ven hồ Ngắm mưa nhé?

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Dù là các bến cảng ở thành phố thông thương với nước ngoài sớm nhất cũng có rất ít phụ nữ biết tiếng Anh, huống hồ nơi đây còn là đất Bắc. Hai người phụ nữ kia ngược mắt lên với vẻ ngạc nhiên, sau đó người đến từ phía Nam lại nhận ra Cận Tiêu mà cười nói: “Bà Nhan.”

Giọng địa phương của cô ấy quá nặng nên suýt chút nữa Cận Tiêu đã không nghe ra, cô ấy cũng cười đầy ngỡ ngàng: “Tiếng phổ thông của tôi không tốt, cô đừng lấy làm lạ.”

Câu này quá dài khiến Cận Tiêu càng khó hiểu hơn, cuối cùng người phụ nữ ở phía Nam kia cũng bỏ cuộc rồi nói tiếng Anh với cô: “Bà Nhan từng đi du học sao?”

Du học? Cận Tiêu giật mình.

Đương nhiên là chưa từng.

Nếu nói về tiếng Anh của cô thì lại là một câu chuyện xưa rất dài.

Nói đến đây phải kể về năm 1912, cũng là một năm thay cũ đổi mới, luật mới ban hành quy định thành Tín Châu và thành có tổng thống mới kia có chung một dòng sông, bởi vậy tin tức cũng trở nên lưu thông hơn. (1) Phong trào cho phụ nữ đi học đã bùng nổ được một thời gian, sau đó những lớp học kiểu mới dần được đưa vào hoạt động. Khi ấy Cận Quốc là một thương nhân buôn gỗ, ông ta đã tính sẽ dọn của cải của cả nhà để cho hai đứa con trai theo học tại trường có nhiều quý tộc,. Ông ta trông mong bọn họ có quan hệ bạn học thân thiết với những người có bối cảnh vững vàng kia, sau này mưu cầu được chức quan nào đó trong chính phủ mới.

(1) Cách mạng Tân Hợi bùng phát khiến triều đại nhà Thanh sụp đổ. Ngày 1 tháng 1 năm 1912, Tôn Trung Sơn thành lập Chính phủ lâm thời tại Nam Kinh, tuyên bố kiến lập Trung Hoa Dân Quốc.

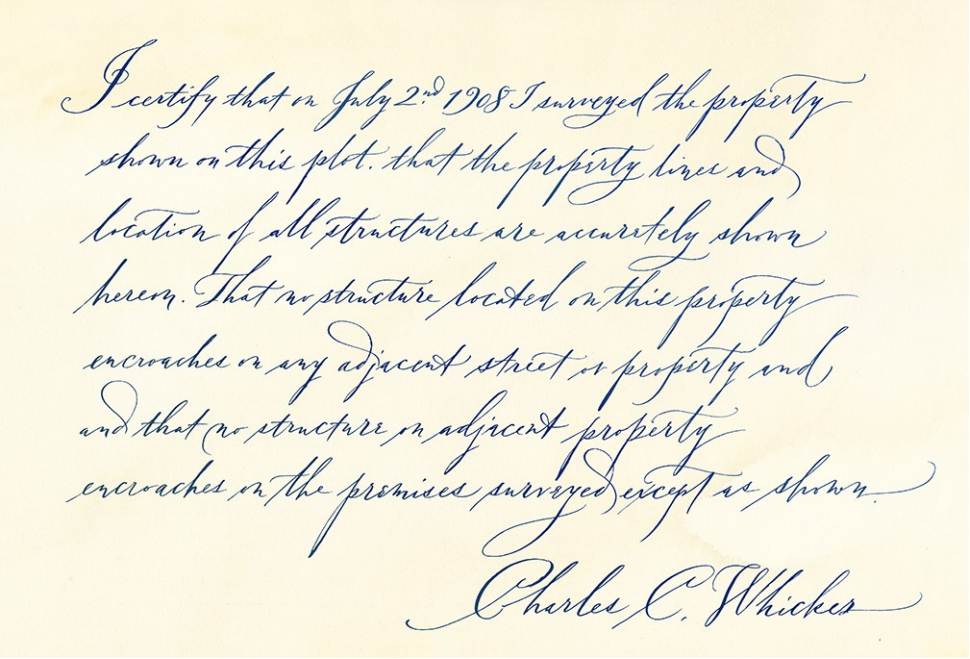
Triều đại đã đổi thay, khắp nơi trong thành Tín Châu đều truyền nhau rằng thời đại mới sẽ thế nào, chắc chắn không thể giống triều đại trước đây được rồi. Cận Quốc nghe người ta nói nếu con gái không biết chữ, e là sau này khó lấy chồng. Khi ấy Cận Tiêu cũng đã đến tuổi đi học, nhưng tiền học cho con gái cũng không ít, mà đương nhiên là ông ta không muốn trả tiền học cho Cận Tiêu. Trùng hợp là khi ấy trong thành mở trường Thiên Chúa Giáo, vì thế Cận Quốc mới nghĩ lại.

Thật ra cái gọi là mở trường chỉ vì giúp những đứa trẻ bị bỏ rơi trong cơ nhi viện học chút ngữ pháp đơn giản, chứ đó vốn không phải trường học thật sự. Có điều, vì mở cửa rộng rãi với mục đích truyền giáo như vậy nên học phí rất rẻ.

Cận Quốc thấy đó là mua bán có lời, dù sao có cái danh là được, quan tâm đó có phải trường học thật hay không làm gì. Ông ta nghe được những người theo đạo Phật đồn rằng cơ nhi viện lấy mấy đứa trẻ bị bỏ rơi ra làm vật thí nghiệm nhưng cũng thấy kệ, không phải ông ta không tin mà là không thêm quan tâm đến. Bên phía nhà thờ đặt gỗ của Cận Quốc, thế là ông ta đi thương lượng để nhét Cận Tiêu vào đó.

Ba đứa trẻ đều nhận học nên có thể không thuê bà vú nữa, vậy là lại bớt được một khoản tiền, Cận Quốc tính toán thấy kế hoạch này đúng là quá hời. Nhà thờ Thiên Chúa ở thành Tín Châu có mấy nữ tu sĩ phương Tây thấy Cận Tiêu đáng yêu nên đồng ý dạy cô thêm đôi chút, và thế là Cận Tiêu đã bắt đầu học từ “In the beginning, God created the heavens and the earth.” (Thuở sơ khai, Thiên Chúa sáng tạo trời đất.) Rồi cũng bởi thế mà cô không biết viết bằng bút lông, mà lại học được cách viết tay xinh đẹp cực kỳ. (2)

(2) Chữ viết tay



Những em nhỏ không cha không mẹ kia luôn cho là Cận Tiêu cũng không có người thân giống họ, thậm chí mấy em còn cảm thấy Cận Tiêu còn đáng thương hơn cả mình nữa, bởi cô không có cả ván giường trong nhà thờ, tối đến không biết sẽ đi về đâu.

Cô chỉ được học ở nhà thờ hơn hai năm ngắn ngủi mà thôi. Vì cha chưa từng đóng học phí, còn để cô ăn nhờ ở đậu nên nữ tu sĩ buộc lòng phải trả cô về nhà. Trước khi Cận Tiêu đi, một vị nữ tu sĩ ôm lấy cô rồi nói “Xin lỗi”, sau đó còn len lén đưa cho cô ít sách.

Cận Tiêu thấy từng quyển vở cùng, dọc đường về nhà cũng ứa nước mắt, trong lòng vừa xấu hổ vừa vui mừng. Tuy đó thật sự không phải lỗi của cô, nhưng Cận Quốc thấy cô trở về thì đã mắng rất nhiều lời như “Nữ tu sĩ phương Tây toàn là loài rắn rết”, “Đã được hai năm rồi thì cứ giữ con bé lại đi chứ sao”. Ông ta nói vậy rồi còn muốn kéo cô tới tranh cãi với mấy nữ tu sĩ. Mẹ của Cận Tiêu sợ ông ta làm loạn rồi bề mặt, sau này khó bề làm ăn nên đành trấn an: “Đừng lúc em làm không hết việc nhà, nó về giúp một tay cũng tốt.”

Vậy là nhà họ không cần thuê thêm vú em nữa, mà Cận Tiêu lại ở nhà làm việc vặt, nấu cơm, may vá, chuẩn bị đồ dùng học tập cho các anh trong hai năm sau. Tuy trong nhà không bắt cô lao động tay chân, nhưng những việc vặt rườm rà thì nhiều vô cùng tận. Mỗi ngày cô sẽ giặt thời gian bằng những việc vặt này, sau đó tới tối muộn mới chong đèn đọc « Pollyanna » (3) nữ tu sĩ đã đưa cho mình.

(3) Pollyanna: là một tiểu thuyết bán chạy nhất năm 1913 của Eleanor H. Porter mà ngày nay được xem là kinh điển của văn học thiếu nhi, với tên nhân vật chính đã thành một thuật ngữ phổ biến trong tiếng Anh để chỉ người lạc quan quá mức, ngoài ra, sự thiện lành tích cực theo hướng tích cực thường được mô tả là nguyên tắc Pollyanna.

Cuộc đời luôn có rất nhiều may mắn và bất hạnh, ví dụ như thay cô là đứa con gái duy nhất nên mới có một căn phòng nhỏ hẹp coi như phòng ngủ, đến tối sẽ có chút thời gian tự do để đọc sách. Lại ví dụ bất hạnh như cô sinh ra trong một gia đình thế này, hy vọng trong cuộc sống kia thậm chí còn tồi tệ hơn ngon đến đâu bạn tôi, khiến cô không nhận được mà chảy nước mắt. Hoặc có lẽ đó chỉ là hơi đèn khiến mắt cay cay mà thôi.

May mắn và bất hạnh cứ đan xen với nhau rồi đắp nên thành con người cô, sau này cũng không phân rõ được đâu là do may mắn tạo thành, đâu là do bất hạnh rèn rũa nữa. Và thêm một may mắn nữa là chỉ cần kiên trì thì sẽ luôn có được những hy vọng vô tận.

Từ lúc Cận Tiêu còn chưa chào đời đã được dính với cậu con thứ của một người làm quan nhỏ nhỏ ở hộ kế bên. Tuy nói là dính ước khi còn ở trong bụng nhưng hơn nữa là Cận Quốc gấp gáp sắp tới bất đắc. Một ngày ông ta uống rượu với “cha chồng” kia của Cận Tiêu, rồi có lẽ do quá chén nên đối phương lướt lướt lèm bèm với Cận Quốc rằng con mình muốn lấy một cô gái có học thức.

Đương nhiên là Cận Quốc nghe xong sẽ thấy không vui rồi, khi đó ông ta đã giữ một chức quan nho nhỏ và có chút địa vị, vì thế ông ta vốn bản phân bua: “Sao chúng tôi lại không có học thức? Chúng tôi còn học sách của người Tây nữa kia!”

Vị “cha chồng” kia đã không uống nổi nữa: “Ông còn định lừa tôi nữa à? Đó sao được coi là lớp học? Trong lớp học đó là những người thế nào? Chỉ có ông mới dám gửi con tôi đó thôi.” Ông ta lại uống một ngụm rượu rồi vừa khoe khoang vừa mỉa mai: “Gần đây Ngạn Chi nhà tôi rất thân với một cô bé ở trường nữ sinh bên cạnh, nghe nói là con gái của nhân viên quan trọng nào đó...”

Phản da đàn ông ra ngoài bị chọc ghẹo sẽ không dám bộc phát tại chỗ mà sẽ dẫn lại về nhà đó hết lên đầu vò con, như vậy mới ra điều mình là một người đàn ông biết ẩn nhẫn được. Cận Quốc về nhà rồi nện Đổng đập Tây tanh bành tới nửa căn phòng. Các anh của Cận Tiểu trốn sau mẹ, khi nghe thấy mấy lời say bí ti của ông ta thì âm thầm oán thán mà lườm nguyệt Cận Tiểu. Cận Quốc cũng đỏ mặt nhìn cô rồi mắng là “hàng lỗ vốn”, sau đó tiện tay cầm thứ gì đó ném tới.

Cận Tiểu bị ném trúng nên choáng váng khuỵu gối xuống, cô chỉ thấy trán mình dính thứ gì đó uơu ướt, lúc đầu còn tưởng là máu, nhưng khi lấy tay lau đi thì lại phát hiện là chút lệ nát.

May mà ông ta ném một quả lệ tới, về sau Cận Tiểu nghĩ có lẽ đó là buổi tối kinh hoàng nhất trong đời cô.

Thế nhưng điều bất ngờ nhất cũng nhen nhóm từ tối hôm ấy, bởi hôm sau cô đã được gửi tới học ở trường nữ sinh.

Cận Tiểu ngồi ở hàng cuối của lớp mà nghe phụ huynh nói chuyện với thầy cô bên ngoài cửa. Nước lệ trên đầu cô đã được gột sạch nhưng vẫn thoang thoảng mùi lệ, có điều bây giờ chuyện đó cũng không còn đáng sợ nữa mà thật ngọt lành. Gió xuân mon tròn lẩn vẩn, cũng là đồng phục mà Cận Tiểu mới được sắm cho. Hương vài mới tựa như gió Xuân ấm áp lúc này vậy, tất cả đều không chân thực chút nào.

Cô gặp đúng giáo viên sinh Mỹ chuộng ngoại nên tiết tiếng Anh đầu tiên cũng học từ “In the beginning”.

“Thuở sơ khai, Thiên Chúa sáng tạo trời đất.

Đất còn trống rỗng, chưa có hình dạng, bóng tối bao trùm bề mặt sâu thẳm, linh hồn của Chúa lắng đọng trên mặt nước.

Chúa phán rằng ‘Phải có sự sáng’ và vậy là có ánh sáng.”

—— « Sáng Thế Ký » (4)

*(4) Sáng Thế Ký hay sách Sáng Thế là sách mở đầu cho Cựu Ước nói riêng cũng như Kinh Thánh nói chung. Nội dung của Sách Sáng thế nói về nguồn gốc của vũ trụ, nhân loại và đặc biệt là dân tộc Israel.*

Nhưng nếu muốn nói là du học thì cũng lắm có chỉ từng trải mới đau khổ của cuộc đời mà thôi, cha cô sẽ không đưa cô ra nước ngoài học đâu. Cận Tiểu nhếch môi, nhắc đến những chuyện này cũng chẳng hay ho chút nào, vì thế những chua xót của quá khứ chỉ biến thành một câu nói hơi học: “Chưa từng, chỉ học tiếng Anh trên lớp thôi.”

Cô gái phương Tây kia cũng cười theo rồi bắt tay với cô: “Allyson Jonson.” Lúc này cô ấy cười hơi xấu hổ và không còn vẻ sắc sảo vừa rồi.” Cô Thư là bạn tốt của tôi, tôi không có ý cười nhạo gì đâu.” Cô ấy lại nhìn chủ nhà đang ôm tay nói cảm ơn trong đám người: “Tôi nghe tin cha cô ấy đang định gả con nên mới đưa một chút.”

Dường như người phụ nữ đến từ Nam gia cũng cảm thấy chủ đề này không ổn nên lái sang chuyện khác: “Đây là lần thứ ba Allyson đến Trung Quốc, lần này là để viết tiểu sử về Carl White.”

“Carl là người Mỹ đầu tiên viết về Trung Quốc.” Khuôn mặt của Allyson mang theo vẻ hưng phấn: “Đặt chân tới những nơi ông ấy từng đến tựa như giải đố vậy. Sách của ông ấy là bản đồ, còn tôi...” Allyson làm động tác lật sách rồi nở nụ cười: “Tôi như đang cầm bản đồ ông ấy tặng để truy tìm kho báu.”

Một người thuộc nước giàu tới vùng đất bị tàn phá nặng nề vào thế kỷ 19 chắc chắn sẽ dò xét với vẻ “tư cao nhìn xuống”. Có điều khi đặt chân tới một vùng đất, nhận được tiếp đãi đôn hậu ở đó sẽ khiến người ta thấy như đang mắc nợ, vì thế mới muốn ghi lại những kỷ ức và chia sẻ cho nhiều người hơn. Đó, chính là bệnh chung của người dân thuộc những nước giàu có. Cận Tiểu cũng khách sáo găt đầu nhẹ: “Thì ra cô là nhà văn.”

“Tôi muốn gửi tác phẩm của mình cho tập san của Jenny, nhưng Jenny không đồng ý.” Allyson phản nản với cô: “Jenny nói nơi nào cũng có tập san dành cho đàn ông như vậy, sao cô phải chiếm một góc ở tập san nhỏ bé của cô ấy?”

Cận Tiểu nhìn cô ấy trừng mắt thái quá thì cũng cười nhìn Jenny: “Tập san nào thế? Không thể đăng tiểu sử về đàn ông sao?”

Nụ cười của Jenny mang chút thâm sâu khó lường: “Tên rất đơn giản thôi, là Tulip, gần đây còn có ý định phát hành bản tiếng Anh ở Hồng Kông nữa.” Cô ấy chớp mắt vài cái, giãi hoạt vô cùng: “Tên tiếng Trung là «Uất Kim Hương», bà Nhan từng nghe nói chưa?”

Có thể nào Cận Tiểu cũng không nghe nhầm ba chữ tiếng Trung này được, cô che miệng vì sợ mình thốt lên “«Uất Kim Hương» sao?”. Mắt cô cũng ánh lên vẻ khó tin: “Cô chính là chủ biên Jenny Ngô?”

Jenny Ngô tiếng tăm lẫy lừng sinh vào cuối đời nhà Thanh, vì không có đối chân nhỏ nên đã lấy một người Mỹ gốc Hoa. Cận Tiểu đã nghe rất nhiều truyền thuyết rồi nhưng không ngờ Jenny Ngô lại xuất hiện ở tòa thành nho nhỏ này.

Thiều Quan đúng là một nơi tuyệt diệu, Jenny Ngô găt đầu với cô: “Bà Ngô cũng là độc giả của chúng tôi.”

Giọng của cô ấy không có chút nghi vấn và dường như cũng không có cả ngạc nhiên, Cận Tiểu vừa muốn hỏi lại thì bà cả xen vào, bà ấy vẫy tay gọi Jenny Ngô với vẻ gấp gáp: “Mau tới đây mau tới đây, có người đưa đến một thứ gì bằng sắt biết nói nhưng chẳng rõ đang nói gì, Ngưng Oánh cũng không nghe ra.” Có lẽ Ngưng Oánh là tên của cô chủ nhà họ Thư: “Cô mau đến xem đi.”

Bà cả nói bằng giọng Quảng Đông, có lẽ bà ấy cũng đến từ phương Nam, hoặc có thể Jenny Ngô là người nhà mẹ đẻ bà ấy chăng. Bà cả lại quay đầu nói với Cận Tiểu, giọng phương Bắc của bà ấy đã trôi chảy lắm rồi: “Trong phủ có thứ kỳ lạ biết nói chuyện nhưng rất khó hiểu, bà Nhan có muốn đi xem thử không?”

Cận Tiểu lại không muốn đi xem thử biết nói gì đó nên lắc đầu từ chối. Jenny Ngô quay đầu găt đầu cười với cô, sau đó rời đi cùng bà cả. Allyson cũng đi cùng với cô ấy, bởi nếu tách khỏi Jenny sẽ khiến cô ấy chật vật lắm.

Cận Tiểu nhìn bóng mấy người họ xa dần thì lại thấy hồi hận, bỏ lỡ cơ hội giao lưu sâu hơn với thần tượng thế này, không biết bao giờ mới có lần tiếp theo, biết vậy đã đi xem thử thứ gì biết nói hay không cho rồi. Cận Tiểu vừa bị tài hoa của thần tượng thuyết phục nên khi nói chuyện trang sức, châu báu gì đó với mấy quý bà kia lại không dậy nổi chút hứng hái.

Có quý bà đã đề ý chiếc nhẫn của cô từ sớm, còn nói rằng ngọc bích này xa xỉ vô cùng, chưa kể tới chỗ trang sức quần quanh thân kia nữa: “Bà Nhan, cho chúng tôi ngắm gần hơn nhé?” Cận Tiểu nghe rồi chỉ vuốt tay ra cho mấy người họ ngắm nhĩa và ca tụng, sau đó nghe được mấy lời khách sáo như “Độc quân Nhan yêu thương cô thật đấy” hoặc “Đây không phải vật thường ngày chúng tôi để gặp được.” Cô đáp lại một cách lịch sự nhưng trong lòng lại nghĩ mình như triển lãm trang sức vậy.

Ừm, thậm chí còn là triển lãm trang sức biết nói nữa. Cận Tiểu nghĩ tới đây thì càng ảo não vì lời từ chối vừa rồi, dù sao xem một cái máy biết nói cũng rất thú vị, huống hồ là đi xem cùng với Jenny Ngô. Cô vừa nghĩ vậy thì lại phiền muộn không thôi, vì thế mới lấy lệ với những quý bà kia và lên đi tìm ti rượu để uống.

Cận Tiểu không thể say rượu trước mặt nhiều người nên đã trốn nước trái cây và rượu Tây với nhau, sau đó thường thức một cách quang minh chính đại. Những loại rượu ở nhà họ Thư không phải già, có lẽ họ đã tốn rất nhiều tiền để nhập chúng về. Cô uống từng ngụm lớn, sau đó lại pha một ly như vậy rồi định quay về làm giá treo trang sức tiếp, nếu không cậu Tư lại nói có lạc loài.

Có điều Cận Tiểu vừa định xoay người thì đã bị một bàn tay kéo tới, cô định hô lên nhưng miệng bị bịt kín, sau đó có giọng đàn ông thì thầm bên tai cô: “Đừng kêu, chúng ta ra sân đi.”

Cô nghe được là giọng của cậu Tư nên cũng bình tĩnh lại. Cậu Tư nói là dẫn cô ra sân nhưng vừa đi được mấy bước tới cửa sân thì phát hiện trời mưa lây phây, vì thế lại chỉ có thể đứng ngây ngẩn ở cửa so bát gác với Cận Tiểu.

Mưa tí tách tí tách rơi xuống cửa kính bát gác rồi dần trở nên mong lung. Cận Tiểu ngồi được hương tươi mới trong không khí rồi vừa hướng thụ cảm giác tự do khi tách ra khỏi nhóm người kia vừa liếc nhìn cậu Tư: “Ồ hay, cậu dẫn em ra ngắm những thứ này à?”

Đấy cũng chỉ là một khoảnh sân bình thường thôi mà? Cậu Tư nhìn màn mưa kia rồi nói với cô: “Bữa tiệc này chán quá, hay là chúng ta trốn đi.” Anh quay sang nở nụ cười dướm hơi thở trẻ trung: “Tối ven hồ ngắm mưa nhé?”

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 24: Bảo bối, nhịn thêm chút nữa thôi...

Biên tập: Bọt

Nếu muốn trốn thì không thể đi ra từ cửa chính, bởi để người nhà họ Thư nhìn thấy sẽ không gọi là trốn nữa. Nhưng cậu Tư ở thành Thiều Quan này lại nói sao làm vậy và không để tâm đến cái nhìn của người khác, Cận Tiểu cũng không rõ anh định làm loạn chuyện gì.

Cô chỉ coi là anh uống nhiều lắm cần quay nên xoay người định đi về: “Chẳng mấy nữa là kết thúc rồi, cậu chờ thêm chút nữa đi.”

Cậu Tư lại bám cô lại, hơi thở mang đầy hơi rượu: “Mưa vẫn chưa to, hay là chúng ta trèo tường đi? Nếu không lát nữa ngồi sẽ trượt mất.”

Cận Tiểu vừa nghe xong đã toan chạy nhai chân bôi dầu. Muốn cô trèo tường ư? Chẳng bằng bảo cô luyện viết bút lông cho rồi. Cậu Tư ôm cô vào lòng như cường hào ác bá, còn cười khích: “Em chưa trèo tường bao giờ đúng không?” Cận Tiểu không quan tâm đến anh mà chỉ ra sức muốn chạy: “Em có lên gặp mấy ‘tiểu thư’ khác đâu, sao phải trèo tường?”



Cậu Tư không nghe cô mà vác thang người lên vai, Cận Tiêu muốn kêu lên nhưng anh đã như phùng vô lại: “Em muốn mọi người đến xem thử à? Anh cũng không dễ bụng đâu.”

Cận Tiêu nghe anh nói vậy thì vội vàng che miệng của mình lại. Hôm nay cô đã tự che miệng hai lần, một lần là vì niềm vui bất ngờ, một lần là do hoảng hốt. Cậu Tư lại chạy lấy đà rồi trèo lên bằng một tay. Cận Tiêu chỉ nghe thấy tiếng gió bên tai, lúc vào định kêu thành tiếng thì cậu Tư đã nhay xuống, còn cười nói với cô: “Mớ mắt ra đi, chúng ta đến nơi rồi.”

Khi Cận Tiêu được thả xuống đã là cảnh người xe đông nghịt, cậu Tư còn cười như tên ngọc trước mặt cô, hàm răng trắng kia chỉ hận không thể phát sáng. Với khả năng này, anh có bị hiểu lầm là yêu râu xanh có lẽ cũng không oan, Cận Tiêu không khỏi nghĩ ngợi anh có từng làm chuyện như vậy hay không.

Trước đây cô còn nghĩ cậu chủ Nhan sẽ không làm chuyện thế này, nhưng chỉ vì hôm nay muốn sớm rời khỏi bữa tiệc mà vị khách quý này của nhà họ Thư không những sẽ làm vậy, mà còn ôm cả cô trèo tường nữa. Chưa nói tới trèo tường, chỉ riêng việc người bị anh lên ôm ra là có vợ cười hỏi dằng hoàng đã đủ để thấy đầu óc của cậu Tư này cũng không bình thường cho lắm.

Cận Tiêu xoay người định về nhà, chờ anh tỉnh rượu rồi tính tiếp, nhưng cô lại không biết phải về thế nào. Có nhìn thấy ô tô của anh rồi sực nhớ lúc mới đến, cậu Tư đã dặn sĩ quan Lưu đỗ xe ở tường Đông của nhà họ Thư.

Cậu Tư tiến lên phía trước mở cửa xe rồi còn cười như khoe khoang với cô, vậy là Cận Tiêu biết cậu Tư đã lên kế hoạch này từ sớm rồi. Cô lên xe nhưng vẫn nghi ngờ không rõ cậu Tư định làm mấy chuyện gì, tai của anh còn đủ lên một cách khó hiểu khiến cô càng hoang mang hơn. Nhan Trung Bắc không chờ cô hỏi mà đã xoay người nhìn cô với vẻ vừa đứng đắn vừa trịnh trọng: “Trước khi cưới chúng ta chưa hẹn hò bao giờ, anh muốn bù đắp cho em.”

Cận Tiêu mở to mắt rồi chợt không biết nói gì cho phải. Anh lại ho khan: “Có người nói với anh là con gái ai cũng thích niềm vui bất ngờ.”

Thật ra Cố Yên Nhiên đã nói với anh như vậy, nhưng đương nhiên là anh không dám nhắc tới. Cậu Tư nhìn thoáng qua màn mưa ngoài cửa sổ, giọng nói mang chút ảo não: “Không ngờ thời tiết lại xấu đi, lúc đầu định đưa em đi chèo thuyền.”

Bảy giờ Cận Tiêu mới hiểu những thứ trang sức và sườn xám kia có lẽ không phải vì bữa tiệc của phủ nhà họ Thư, mà là vì niềm vui bất ngờ không thiết thực này. Vậy mà cô còn tưởng nhà họ Thư là nhân vật khó lường thế nào, phải tốn công đi hỏi thăm.

Cậu Tư đi đường vòng như vậy nhưng cuối cùng lại bị ông trời phá hỏng, vì thế cũng không tránh khỏi tui nghi. Cận Tiêu nhìn khoe miệng hơi nhếch lên thì biết anh đang tự bức bối, vậy là cô nở nụ cười ôn hòa, vô như không quá để tâm: “Ồ.” Cô nói một tiếng rồi giả bộ nhìn màn mưa ngoài cửa sổ: “Em vốn thích trời mưa.”

Cận Tiêu ngồi ở ghế phó lái như cô công chúa bỏ trốn đang hưng phấn ra mặt, bọn họ lại càng giống hai đứa nhỏ rù nhau lắm gì đó hư đồn. Cậu Tư cũng nhoen miệng cười đầy tươi sáng mà trẻ trung, như thể bọn họ sẽ đi làm chuyện xấu xa lắm vậy.

Nhưng đó có thể là chuyện xấu xa gì, chẳng qua chỉ là tới ven hồ ngắm mưa mà thôi. Cậu Tư lái xe đến ven hồ rồi đỗ lại, bên cạnh là những người mài miết về nhà, còn bọn họ lại nắm tay nhau đứng đó nghe tiếng mưa rơi hồi lâu như hai kẻ ngốc.

Tiếng mưa rơi xuống mặt hồ, rơi trên cành cây, rơi xuống nụ hoa chớm nở hôm qua đều không giống nhau.

Tất cả đều rất khác biệt.

Vừa rồi Cận Tiêu uống rượu nên lúc này đã hơi lảng lảng, cô nghiêng đầu dựa vào vai cậu Tư mà cười thành tiếng, sau lại ngẩng đầu hỏi anh: “Chẳng may sĩ quan Lưu không tìm được chúng ta thì sao?”

Lúc này cậu Tư cũng ngấm hơi rượu, anh lắc đầu nói: “Không tìm được thì cậu ấy sẽ về thôi.”

Hai mái đầu tựa vào nhau, bọn họ cũng cùng cười thành tiếng mà không rõ đang cười chuyện gì. Phải chăng là cười sĩ quan Lưu không biết trường quan đi đâu, cười nhà họ Thư, hoặc là cười màn mưa này.

Cậu Tư cò cọ vào đầu cô rồi lại dăng đánh mắt xuống dưới, anh vừa nhìn qua đã thấy cô cúi cục áo sườn xám vì ngồi trong xe kín nóng bức, lộ ra cẳng cổ tinh tế, trơn mịn.

Hơi thở của cậu Tư chợt nóng rực, Cận Tiêu cũng phát hiện ra ánh mắt của anh nên ngừng đầu trên: “Cậu nhìn gì thế?”

Giọng của cô mang vẻ làm nũng mềm mại, lại đượm thêm cái khàn khàn của cơn say. Cận Tiêu cảm nhận được ngon lừa nên lên nơi bụng dưới của cậu Tư nên nhìn thoáng qua, khi thấy quần Tây kia nhô lên thì nụ cười còn tươi hơn chút nữa: “Sao thế, cậu lại định trách em trêu chọc cậu đấy à?”

Hơi thở của cậu Tư phả vào mũi cô, giọng anh lại mang theo chút đáng thương: “Do anh, haiz.” Tại nơi bốn bề vắng lặng này, anh còn làm nũng không chút kiêng dè: “Em giúp anh một chút nhé?”

Ven hồ có vài người đi đường vội và tránh mưa, chắc hẳn trời đã tối và họ cũng chỉ đi qua nên không nhìn thấy buổi xe thế nào. Có điều kiểu nguy hiểm để bị dòm ngó thế này cũng khiến huyết dịch của Cận Tiêu sôi trào, như thể những ước số xấu xa và nghịch ngợm bên trong như đang kêu gào vậy, vì thế cô cũng tiện tay xoa nhẹ lên đó.

Tuy chỉ cách lớp quần Áo là vậy nhưng đã khiến cậu Tư vui vào cổ của cô mà thở dốc nặng nề. Mỗi lần Cận Tiêu nghe được anh như vậy thì biết có lẽ mình phải làm gì đó rồi, bởi dù sao cô cũng thích cậu Tư mất kiểm chế vì mình nhất.

Cô còi quần Áo rồi kéo một bên quần rồi xuống khiến nhiệt long cực lớn này tới tay. Cận Tiêu đã biết rất nhiều nơi nắn cảm của cậu Tư, vì thế lúc này chăm sóc cho nơi ấy của anh cũng mang theo chút ác ý thú vị. Cậu Tư thở dốc và từng động tác của cô, thậm chí còn không nhận được mà nướn eo lên. Tất cả những điều này đều khiến cô cảm thấy hài lòng, sau không nhận được còn lên tiếng trêu chọc: “Này... Có thích không, có thích em sờ cậu không?”

Cậu Tư ngược mắt nhìn cô, khoe mắt kia đã hơi ửng lên. Đường như anh cũng phát hiện được đây long chứa ham muốn không chế khó kiềm của cô nên gương khoe môi đầy yêu nghiệt và dụ dỗ, tựa như tất cả những khuyển thành tuyệt sắc kia đều là của anh vậy. Mối mong của anh hề mở phổi hợp với những lời trước đó của cô: “Em sờ thôi anh đã hôn vào lên mấy rồi. Ai dạy em những chuyện này? Ừm, chỉ có anh dạy cho em thôi...”

Đúng lúc đó Cận Tiêu xoa nhẹ lên phần đầu nắn của anh, anh lập tức ngửa đầu “ha” thành tiếng. Khoái cảm truyền qua dây thần kinh tới nơi ấy của anh, anh vừa định mở miệng chòng ghẹo cô thì chợt thấy màn pháo hoa cực khoái như đua nổ trong đầu mình, khiến anh không thể được thành lời mà như bị mất giọng vậy.

Cận Tiêu không trả lời câu vừa rồi của anh, thậm chí còn muốn thử làm việc anh chưa từng dạy mình. Có nghiêng đầu, khoang miệng ám áp ngấm lấy nơi cứng rắn của anh. Nhan Trung Bắc chưa từng được đối xử như vậy, anh vừa bị kích thích bởi khoang miệng ám áp của Cận Tiêu, vừa trông thấy phần đầu hơi dịch chuyển của cô. Dù trời đã tờ mờ nhưng anh chỉ dựa vào ghế là thấy được Cận Tiêu đang nhắm mắt nơi ấy của mình thế nào. Tóc cô vẫn còn cuốn đá quý xa xỉ, trong miệng lại là nhục bông của anh, chỉ cần nghĩ thôi đã khiến anh muốn nổ tung, huống hồ là chứng kiến tận mắt thế này. Giọng của cậu Tư cũng mang theo run rẩy mất kiểm chế: “Tiêu Tiêu... Ngâm sâu thêm chút nữa...”

Cận Tiêu lại không nghe anh mà nhẹ nhàng nhả ra, cậu Tư mím môi hơi bất mãn nhìn cô, vậy là cô lại dùng môi bao lấy phần đầu của anh rồi rút vào.

Ngọc hành thổ to mà cứng rắn tới đáng sợ kia được môi lưỡi của cô an ủi, săn sóc, phần thân cũng được tay cô vỗ về, còn đầu nắn bị rút vào và liếm láp như đang ăn kẹo. Cô đưa lưỡi chạm vào phần rãnh kia, gương mặt hơi phồng hồng của Cận Tiêu khiến cậu Tư không dám chớp mắt, như thể anh đang muốn khắc sâu phần kỷ ức này vậy. Chất dịch màu trắng đặc kéo dài thành tia, sau đó dính tại khe miệng của cô. Nếu đó không phải nước bọt của Cận Tiêu, thì chỉ có thể là thứ đồ của anh.

Mặt của cậu Tư đậm màu tình dục, anh nhìn Cận Tiêu ngấm nơi sực sôi của mình, miệng cô lại ấm nóng như muốn hòa tan anh vậy. Anh vừa thở dốc vừa bông đùa: “Em dữ dội thế này, có phải vẫn luôn muốn ăn không?” Cận Tiêu bỗng ngấm sâu tới gốc, lửa nóng cháy tới cổ họng của cô như có thứ gì đang hút anh vào. Cậu Tư hé miệng thở dốc nhưng ngoài mặt vẫn không xin khoan dung: “Có phải mỗi lần anh yêu thương bên dưới, cái miệng này của em vẫn luôn trông vắng không?”

Cuối cùng Cận Tiêu cũng không nhận được mà nhả thứ kia ra, cô như nôi giận: “Sao cậu đáng ghét đến thế?”

Cô vừa dứt lời, môi của cậu Tư đã lần tới, lửa nóng càng thêm mất kiểm chế. Anh nâng mặt của cô lên hơi thở đã trở nên hỗn loạn, chờ tới lúc anh có gắng bình ổn hơi thở, Cận Tiêu mới thấy được hơi nước trong mắt anh. Giọng của người đàn ông khàn đặc: “Chúng ta về nhà, về nhà rồi em muốn ăn nơi nào cũng được.”

Dù ven hồ này không có người, cậu Tư cũng vẫn dừng lại vì để tâm đến danh tiếng của cô, sau đó mặc quần áo vào và lái xe trở về. Cận Tiêu nhìn quần áo xốc xếch và nơi vẫn đối lên như cũ kia của cậu Tư, tuy nét mặt anh mang vẻ cố gắng nhẫn nhịn, nhưng gân xanh trên trán lại khiến Cận Tiêu dâng lên chút cảm động và đau lòng. Nếu anh có muốn yêu cô ở đây thật, cô cũng sẽ không phản đối, nhưng anh vẫn bằng lòng lái xe về nhà.

Có điều cảm động của cô còn chưa kéo dài bao lâu, xe đã về tới sân tập vô rồi. Từ trước tới giờ nơi này vẫn không có người, trừ phi cậu Tư đưa sĩ quan tới mà thôi. Cậu Tư nhìn cô bằng đôi mắt sáng lấp lánh, anh muốn ôm cô nhưng Cận Tiêu lại muốn chạy. Cô vừa mở cửa xe ra, cậu Tư đã nhanh tay mở một bên còn lại, đuổi theo rồi ôm Cận Tiêu mà nhét vào dãy ghế phía sau. Cậu Tư hôn cô với đôi mắt long lanh như chú cún lớn đánh hơi được mùi thịt, có lẽ thứ anh lén trong mắt anh kia thật ra là lửa tình: “Tiêu Tiêu... lại ăn... như vừa rồi đi...” Anh vừa hôn lung tung vừa lấy lòng: “Anh thích muốn chết, làm vậy cho anh lần nữa đi.”

Cận Tiêu bị anh quấy quá không thôi, vì thế cũng quý sắp vào ghế mà kêu gào cho anh trong buồng xe nhỏ hẹp này. Vậy là cậu Tư vừa có thể chứng kiến cự long xám chiếm bờ môi như cánh hoa kia, một tay khác lại vén sườn xám của Cận Tiêu mà lần tới bờ mông đầy đặn của cô.

Vừa rồi nơi ấy của Cận Tiêu đã ướt, có lẽ là luôn có một nơi trống vắng thật. Cậu Tư xoa nắn hoa huỵ\* của cô cách lớp quần lót bằng tơ tằm. Vì cô đang ngấm nơi đó của cậu Tư nên không kêu lên được, mà lúc này đang híp mặt lại như mèo con, dong đưa mông của mình để cô vũ anh.

Quần lót của cô bị trút xuống, nơi nắn cảm nhất vừa xấu hổ vừa mát lạnh. Ngón giữa của cậu Tư thăm dò vào một chút khiến cô nhẩn náy, hoa huỵ\* chặt chẽ bao lấy ngón tay của cậu Tư, anh như đang bắt nạt Cận Tiêu không nói được thành lời vậy: “hoa huỵ\*” của em nóng quá, ấm nóng như miệng của em vậy.”

Cận Tiêu chỉ liếc xéo anh, cậu Tư thấy được hờn dỗi trong mắt cô, nhưng lại càng thấy rõ được thứ ở trong miệng cô, vì thế bao hôn đều chợt trở thành làm nũng, hoa huỵ\* của Cận Tiêu xoắn lấy ngón tay anh, khiến anh không nhận được mà đưa ngón tay ra vào, cảm nhận một cảm giác thỏa mãn được bao vậy khác.

Phụ nữ đã có chồng và thiếu nữ khác nhau ở bộ ngực ngày càng cao vút và phản ứng khi bị đàn ông trêu chọc lúc hoan ái. Ngay ngày Cận Tiêu đều từ biệt có thiếu nữ năm xưa như thế, để rồi biến thành một bấu vật thanh cao thoát tục. Anh nghĩ vậy rồi càng ác ý choi đùa viên đậu nỏ của cô, khiến cả người cô run rẩy dữ dội, phát ra tiếng xin tha yếu ớt. Có thể vì bên dưới bị kích thích nên cô họng của cô cũng chặt chẽ và nóng rực hơn, giữa lúc Cận Tiêu nhả ra ngấm vào, cậu Tư chỉ thấy cự long như bị cô họng hút vào tới tận cùng.

Không bao lâu sau Cận Tiêu thấy miệng mình ề ẩm vô cùng, cô nức nở muốn trốn đi, nhưng cậu Tư lại dùng tay ghìm đầu cô lại. Anh nói nếm thử hương vị tình dục thế này, mới ăn quen bén mùi nên còn nâng eo lên đưa đẩy mà mặc kệ tất cả: “Nhịn thêm chút nữa... Bảo bối, nhịn thêm chút nữa thôi...”

Hơi thở của Cận Tiêu dần bị ép vào vùng cổ kia của cậu Tư, một tay khác của cậu Tư cũng dần trở nên vô cùng thô lỗ. Hai ngón tay mau chóng xâm chiếm cô, trong lúc bắt chợt cô còn thấy mình như sắp thiếu oxy, ý thức chỉ còn lại hơi thở của



cậu Tư trong mũi và miệng, cùng với càng nhiều nóng rực tích tụ bên dưới.

Thật tức cười là lúc cô cảm thấy mình như muốn chết thì từng đợt khoái cảm lại dần bao trùm, tựa như tiết tấu cậu Tư mà đang xâm phạm cô vậy. Ngón cái của cậu Tư xoa nắn hạt đậu nhỏ kia mà không nể nang chút nào, Cận Tiêu chợt thấy tăng sống nhiệt sau cùng vậy lấy mình, cổ họng cô cũng không nhận được mà siết chặt. Trong run rẩy cao trào, cậu Tư cảm thấy nơi kia của mình như bị Cận Tiêu hút tới bay hỗn lục phách, sau đó một luồng dịch đục vọt vào cổ họng của Cận Tiêu.

Anh cao trào rồi mới lỏng tay, trên mặt là những thất thần tới ửng đỏ. Cận Tiêu được giải thoát nên cũng nhả ra, nhưng lại bị sặc vì chất dịch đó, cô sặc tới cả mặt dính đắp hòa cùng với nước mắt. Trên khóe miệng, trên mặt của cô đều là thứ dịch kia của cậu Tư, cậu Tư nhìn mặt cô lăm lăm những dính đắp mà chột ngẩn người.

Nếu vừa rồi anh còn không buông tay nữa, Cận Tiêu cho là mình sẽ ngạt thở mà chết. Cô cố gắng thở dốc, cố gắng hít thở trong không gian phóng đảng vốn không có nhiều không khí này, sau đó lại trông thấy vẻ kinh ngạc của cậu Tư.

Cận Tiêu cho là lúc này trông mình quá cười, tóc của cô đã rối tung từ sớm, trên mặt còn dính thứ kia, nghĩ thôi đã thấy không đẹp rồi. Cô nghĩ tới những chuyện này rồi đột nhiên thấy tủi thân vô cùng, sau đó không nhận được mà bệu miệng bật khóc.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 25: Đóng dấu cho anh đấy à?

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Khóe mắt cô vốn đã ẩm ướt, lúc này lại có từng giọt từng giọt nước mắt lớn rơi xuống như sợi trần châu đứt gãy. Cận Tiêu không nhận được muốn quay đầu, cô sợ rằng gương mặt của mình sẽ càng khó coi hơn nữa. Có điều, cảm của cô lại bị cậu Tư giữ lại, vì thế chỉ có thể từ thân ngược đôi mắt sừng nước lên.

Mặt Nhan Trung Bắc cũng không mang ý cười, Cận Tiêu không biết được anh đang nghĩ gì, cô muốn tránh đi nhưng gương mặt lại bị cậu Tư phủ lên. Những thứ trên mặt cô được lòng bàn tay của Nhan Trung Bắc lau sạch, bàn tay quanh năm tranh đoạt kia sinh đầy vết chai dày kia vốn khiến cô hơi đau, nhưng vì ánh mắt hết mực nghiêm túc kia nên Cận Tiêu chỉ có thể nước mắt lưng tròng để mặc anh lau đi.

“Sao khác mà cũng xinh thế này.” Cô nghe thấy anh than thở thì chột ngẩn người, lúc này cậu Tư đang nghiêng đầu, đuôi mắt nhiễm chút ý cười: “Có phải vừa rồi làm em không thoải mái không?”

Lúc này Cận Tiêu vẫn quỳ ở đó, trước đó còn nước mắt rưng rưng như đang lấy lòng cậu Tư vậy. Cô thấy chân tê muốn chết, sau mới vội dỗi từ thế mà ngồi trở lại.

Cận Tiêu chớp mắt rồi ngừng khóc, trong lòng đột nhiên nổi lên thắc mắc quan trọng hơn.

“Này.” Cô xoay người tìm túi nhỏ mang theo người: “Lốp trang điểm của em đã trôi chưa?”

Cậu Tư vừa mới phóng thích bản thân, lúc này nghiêng đầu nhìn Cận Tiêu lấy gương trong túi ra cẩn thận kiểm tra mặt mình thì lại thấy cô vẫn là một cô bé con như cũ, nhưng mặt khác vẫn nhân tàn mở miệng: “Son cũng trôi hết rồi, có lẽ đã dính hết lên nơi đó của anh.”

Cận Tiêu cũng không giận, cô đánh mắt nhìn anh rồi lạnh lạnh nói: “Vậy phải trách em đã nhuộm màu cho nó rồi.”

Nhan Trung Bắc buồn cười nên vươn tay kéo cô qua, Cận Tiêu áp đầu vào ngực anh nhưng vẫn không quên cầm gương soi đi soi lại. Mặt cô được cậu Tư lau sạch vẫn xinh đẹp như cũ, thậm chí còn mang thêm chút xuân tình. Tóc tuy loạn nhưng cũng chỉ lộ ra vẻ biếng nhác của cô, vẫn có thể gặp người khác được.

Cô vừa hài lòng đồng gương nhỏ thì giọng thần nhiên của cậu Tư truyền đến từ phía sau: “Em quên rồi à, lúc chúng ta mới cưới, em đã “nhuộm” anh một lần rồi.”

Chuyện anh nhắc tới là đêm tân hôn đoạt thân trình trắng của cô, máu thấm xuống cả ra giường. Cận Tiêu không biết anh có thể treo chuyện đó bên miệng như vậy nên chợt bực bội, nhưng cô càng muốn tách ra thì cậu Tư càng muốn ghẹo thêm. Anh vừa ôm lại không cho cô đi vừa nói bên tai: “Khi đó em chặt vô cùng, anh suýt nữa bị em...”

Anh còn chưa dứt lời đã bị Cận Tiêu xoay người bịt miệng lại. Cả mặt cô đỏ bừng, trong mắt có tia nước mà đã vội ngăn anh lại: “Cậu không được nói tiếp nữa.”

Nhan Trung Bắc nắm lấy tay kia của cô mà hôn lên một chút, anh không đùa cô nữa, chỉ dịu dàng nói: “Làm gì có người khác, sao mà không được nói.”

Anh ngắm nhìn gương mặt cô, ngắm nhìn cả ánh nước nơi đuôi mắt toát lên sống gọn mệnh mạng thì càng thấy có thể nào cũng là không đủ, sau đó vừa mở miệng đã lại bật ra lời bông đùa: “Em chưa cho anh biết đêm đó em có vui sướng không...”

Tay của Cận Tiêu bị anh nắm chặt, vì vậy cô chợt không biết phải làm thế nào mới ngăn anh lại được. Cuối cùng lời nói của cậu Tư đã bị nuốt vào bụng, bởi cô gái trong lòng thật sự không muốn nghe tiếp nữa nên đã xoay người, đỏ mặt hôn anh.

Hai cánh môi của cô khẽ sát với môi của anh, tay lần này cô buồn tè hơn những nụ hôn trước đây của Nhan Trung Bắc, nhưng chắc chắn là lần đầu cô chủ động hôn anh. Lần chủ động này của cô khiến anh đứng hình, tay chân càng không biết để ở đâu cho phải, sau đến cả tay giữ Cận Tiêu trước đó cũng bất giác buông ra. Khó lắm cậu Tư mới bình tĩnh lại được, lúc anh định dạy cô thế nào mới là hôn đúng nghĩa thì Cận Tiêu đã nhẹ nhàng đẩy anh ra, sau đó mở cửa xe và luồn đi mất như chú cá đóng. Nếu muốn nhanh nhẹn, cô cũng có thể nhanh nhẹn vô cùng, chỉ nhảy mất sau cửa xe đã bị đóng cái “rầm”, để lại mình người đàn ông ngày ngốc trong đó.

Cậu Tư kịp nhận ra rồi mới một bên cửa xe khác ra, sau đó thấy cô vừa chạy vào nhà trong màn mưa vừa vui vẻ lớn giọng nói: “Em phải vào nhà đây, cậu thích thì ngủ lại đó đi!”

Mưa vẫn không ngừng, từ sân lượn vô tới nhà lại cách một khoảng, mưa tầm tã tới xuống cánh áo đơn bạc khiến cô trầm nghĩ rằng trách sao cậu Tư lại dễ xe ở nơi xa như vậy. Lúc cô còn đang trầm oán trách, bà vai đã bị người đàn ông náu lại. Cậu Tư không tồn chút sức nào đã đuối kịp cô, anh càng áo vest ra định che mưa cho cô, sau đó hai người họ cùng trùm chung chiếc áo đáng thương ấy mà chạy vào nhà. Nước mưa lọt vào mắt Cận Tiêu rần rần, nhưng cô vẫn không nhận được mà ngược mặt nước nhìn cậu Tư. Anh vẫn đẹp dễ như trước, từng hạt mưa nhỏ dính trên ngũ quan cứng rắn toát ra hơi thở đàn ông nồng đậm. Cậu Tư nhìn về phía trước vừa quả quyết vừa kiên định, khiến cô cảm thấy cứ đi theo anh như vậy cũng thật yên lòng.

Hai người họ chặt vật về đến nhà thì đã ướt như chuột lột. Nhan Trung Bắc dắt tay cô rồi nhanh chân vào nhà, vừa đi còn vừa gọi: “Mẹ Ngò! Vào nhà tắm pha nước ấm đi.” Sau đó lại dặn Oanh Yến nấu canh gừng. Cận Tiêu ngoảnh ngoảnh đi theo sau anh mà không phải lo nghĩ chuyện gì, chỉ khi trông thấy ánh mắt hơi ngạc nhiên của nhóm người làm, cô mới xấu hổ cúi đầu.

Người khác có nghĩ thế nào cũng không rõ vì sao họ lại dễ xe ở sân tập vô, Cận Tiêu nhớ tới màn hoang đường vừa rồi của hai người thì tai cũng đỏ lên một chút. Ngay sau đó cậu Tư đã trùm khăn bông lớn lên che cô lại, không quan tâm đến cả người ướt đầm của mình mà lau tóc cho cô.

Áo sơ mi trắng của anh đã bị nước mưa ướt tới đầm, lộ ra cơ bắp bên trong và cả hai điểm trước ngực. Cậu Tư vươn tay gỡ từng món đồ trang sức trên tóc Cận Tiêu xuống, cơ ngực của anh lần lượt lướt qua trước mắt khiến cô chợt thấy cổ họng mình ngứa ngứa.

Tôm lọi là cô muốn làm tròn bốn phận của người làm vợ một chút, Cận Tiêu nghĩ vậy rồi đánh bạo đi coi cực áo sơ mi của cậu Tư. Động tác tháo trang sức của Nhan Trung Bắc chậm lại, sau đó vừa cúi đầu đã thấy đôi tai đỏ bừng của cô. Cận Tiêu hắng giọng, lấp bắp giải thích với anh: “Quần... quần áo ướt dễ ngấm lạnh.”

Đương nhiên là anh biết áo ướt sẽ dễ ngấm lạnh, chỉ là cánh tay của vợ anh đang run run rẩy rẩy, cô họng lại nhẹ nhàng dịch chuyển như không chỉ lo anh cảm lạnh vậy.

Mặt Nhan Trung Bắc mang ý cười, anh gỡ xong món đồ trang sức cuối cùng rồi đỡ mông mà ôm lấy Cận Tiêu. Những cúc áo đáng thương kia coi một lúc lâu cũng chỉ được có hai cái, cậu Tư và cô đã tiến thẳng vào phòng tắm, hơi nóng bên trong bốc lên khiến hai người thả lỏng không ít.

Trong phòng tắm đã có nước ấm áp, vì vậy quần áo có ướt cũng không sợ ngấm lạnh nữa. Cận Tiêu vẫn ôm cổ anh như gấu koala, cậu Tư lại ra về quần từ khiêm tốn, nghiêm túc: “Rời giờ em coi tiếp đi.”

Bồn tắm lớn bên cạnh đã pha nước sẵn sàng, hai người họ vẫn quần áo nghiêm chỉnh như thể quá là hơi kỳ lạ. Cận Tiêu được anh thả xuống, sau đó đó mặt cúi coi cực áo của anh. Ánh mắt của cậu Tư vẫn dừng trên mặt cô, cô cũng biết rõ điều đó nên vừa khó khăn cởi một cúc áo vừa run giọng xin anh: “Cậu đừng nhìn em nữa.”

“Ồ.” Cậu Tư hơi gật đầu: “Vậy anh nên coi qua có lại mới phải.”

Anh nói rồi lập tức coi cực áo sườn xám của Cận Tiêu. Sườn xám của cô vốn đã mở cổ, tay của cậu Tư càng không kém coi như tay của cô, bởi bình thường anh đã làm chuyện này nhiều lắm rồi, vậy nên không bao lâu sau chiếc sườn xám kia đã lỏng ra. Cậu Tư kéo sườn xám màu xanh khỏi cô tay cô khiến nó rơi thông xuống nền đất, lúc này trên người cô chỉ còn lại váy lót màu trắng, còn đồ lót bên trong không biết đã chạy tới nơi nào rồi.

Cận Tiêu lại cố gắng một lúc lâu mới cởi được cực áo cuối cùng, sau đó cậu Tư vừa tiện tay ném áo sơ mi trên tay cô vừa chỉ vào thất lưng: “Phiên vợ nốt.”

Thất lưng bị cởi ra, quần tây được trút bỏ, cuối cùng chỉ còn lại quần lót từ gác. Cận Tiêu run tay cởi nó xuống, lửa nóng bên trong mắt ràng buộc nên lập tức vọt ra ngoài. Cậu Tư nhìn xuống dưới rồi chỉ nhếch miệng cười “ha” thành tiếng. Anh không nói gì nữa mà nhấc chân vào bồn tắm lớn, sau đó ung dung dựa vào bồn: “Vợ không vào à?”

Trên người Cận Tiêu chỉ còn lại váy lót ướt sũng, đường cong cơ thể đã lộ ra không sót lại chút nào, còn cậu Tư vẫn cứ chống đầu ngắm cổ như vậy. Tính thú giữa vợ chồng quá là đặc quyền hiếm thấy, Cận Tiêu kéo khóa váy lót sau lưng xuống

trước mặt anh, tiếp đó cúi vạy và cả áo lót để đôi nhũ hoa cao vút. Có lẽ, múa thoát y của Xiêm La (1) cũng chỉ đến vậy mà thôi.

*(1) Xiêm La: tên gọi cũ của Thái Lan.*

Cô vẫn then thưng như trước, vì quá xấu hổ nên dùng một tay che lại đôi nhũ hoa lại, có điều như vậy lại càng khiến người ta động lòng hơn. Cận Tiều bước một bước lớn vào bồn tắm, ngay sau đó đã bị cậu Tư kéo tay khóa vào lồng, lmg áp sát với anh và bị ép tới một bên bồn tắm. Cận Tiều bị anh ghì gáp vừa hôn vừa một lmg thì “um” lên thành tiếng, sau còn mở lời trêu chọc: “Ồ, bấy giờ cậu không kiên nhẫn nữa à.”

Nhan Trưng Bắc nở nụ cười sau lmg cô: “Còn ung dung gì nữa, anh có ngực đâu.” Anh vừa dứt lời, nơi dang trào phía dưới đã tiến quân không chút nể nang. Nơi ấy mới trải qua cao trào, vừa rồi còn bị anh trêu chọc như vậy nên vẫn ướt át như cũ. Cả người Cận Tiều cũng phập phồng theo từng động tác của anh, trong phòng tắm chỉ còn tiếng “um” của cô và tiếng nước thường trực.

Ngon tay và lra nóng của cậu Tư đương nhiên sẽ không giống nhau, Cận Tiều bị anh chạm tới nơi sâu nhất cũng không chịu được mà “a” lên thành tiếng, để lộ gương mặt mê ly. Cả cơ thể của cô dần bị cậu Tư dẫn dắt để rồi hoàn toàn tựa vào người anh, nơi tiếp nối bên dưới cũng liên tục xâm chiếm lấy cô. Tay cậu Tư xoa nắn ngon đôi dây dạn của cô, hai đỉnh đồi đã đứng thẳng từ sớm được đầu ngón tay của cậu Tư nhào nặn lại càng cương lên như hai hòn đá nhỏ.

Ngoài việc thứ dữ tợn bên dưới liên tiếp ra vào hoa huy\*t của cô, càng ngoài việc cô đó mặt rên rì thành tiếng thì việc hai người giao hòa trong bồn tắm thật giống như cậu Tư là thầy dạy bơi của Cận Tiều. Cậu Tư còn kéo cô nghiêng đầu mà hôn lên, cổ cũng vươn đầu lười ra đẩy đưa với anh. Khi xưa việc này tựa như không biết xấu hổ, nhưng vì có quá nhiều khoái cảm nên cô không nghĩ được quá nhiều, thậm chí cả nơi đó cũng như một bộ phận khác đang tiến hành giao cấu vậy. Tay của anh nằm lỳ sủa thật của Cận Tiều nhưng có nhào nặn thế nào cũng thấy không đủ, anh vừa thờ dộc vừa nói với cô: “Sao lại hơi lớn hơn trước rồi.” Sau đó lại nhắm mắt hôn lên, tự hỏi tự trả lời: “Nhờ anh.”

Mối của Cận Tiều lướt qua cổ cậu Tư, cô xác nhận với anh: “Nhờ cậu.”

Rất nhiều, rất nhiều điều đều nhờ có người này.

Hai người họ chuyển từ phòng tắm tới phòng ngủ, Cận Tiều đã học được thế nào là hôn, càng học được cách dùng môi lười lưu luyến ở nơi mình thích. Cổ và ngực của cậu Tư đều được đầu lười của cô lướt qua từng chút một, hoa huy\*t của cô vẫn hăm chứa cự long của cậu Tư, eo còn chủ động phối hợp với sự đưa đẩy của anh. Cận Tiều nằm sấp trên người cậu Tư, đầu lười cô cắn mút từng tác từng tác da thịt của anh tựa như ngư tinh nhỏ mê người. Cậu Tư giữ eo của cô, càng không nhận được mà đưa lên càng sâu, ngay sau đó đã nghe được tiếng rên rì mềm mại của cô.

“Sâu quá” hoặc “Nhanh quá” đều trở thành lời ngợi ca, khi truyền đến tai anh đều sẽ trở thành “Em rất thích”. Tiếng rên rì của Cận Tiều khác hoàn toàn với giọng nói bình thường của cô, lúc này giọng nói ấy không còn vẻ ngược ngạnh, không ra vẻ trầm ổn, mà chỉ là tiếng ngấm từ cổ họng êm ái hơn bất kỳ khúc ca nào. Cậu Tư vừa nhận định ngực của cô vừa nhanh chóng nâng eo, mỗi thứ cơ của hai người đều thật căng thẳng. Cận Tiều cũng không nhận được mà ôm cổ anh rồi run rẩy thành tiếng.

Khi khoái cảm cực hạn bùng nổ, Cận Tiều cắn nhẹ vào cổ của cậu Tư. Nơi đó có huyết quản của anh, máu thịt của anh, dưới làn da lại là một thứ ẩm áp khác. Lúc đầu cô cắn không dùng sức, có điều lra nóng của cậu Tư vẫn chưa dùng lại khiến cô chỉ có thể nghiêng vào sâu hơn. Cậu Tư vẫn xâm chiếm vào lúc cô mẫn cảm nhất như trước, xâm chiếm đến khi anh cũng không nhận được mà thờ dộc thành tiếng và phóng thích bản thân.

Tới khi Cận Tiều nhận ra thì cổ của cậu Tư đã có vết máu, thế nhưng bọn họ vẫn ôm nhau lười biếng như trước, ngọc hành vẫn nằm trong tiểu huyết của cô mà không rời đi.

Cô đưa lười liếm nhẹ lên nơi vết thương kia, lúc này cậu Tư mới thấy hơi xót nhưng lại cười với cô: “Đóng dấu cho anh đấy à?”

Cận Tiều thu lười lại, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên: “Đóng dấu cái gì, chẳng qua em thấy chỗ này của cậu ngon miệng chút thôi.”

Hết chương 25.

Bột: Bonus hình hoa cảnh lấy áo lam ở nổi tiếng của hai anh chị đẹp trong phim The Classic:3



Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 26: Con là mợ chủ, phải có cái giá của mợ chủ

Biên tập: Bột

Tuy nói Thiều Quan là đất Bắc nhưng nếu so với thành Tân Châu thì chỉ là ở gần phía Bắc hơn. Từ khi có Phế Phủ Tồn Huyền (1), trên thực tế Thiều Quan đã được quy về phía Nam Trung Nguyên. Nơi đây mùa mưa không dài không ngắn, hơn chỗ khác ở chỗ lượng mưa dồi dào, sản lượng lương thực cũng khá quan.

*(1) Phế Phủ Tồn Huyền: hay còn được gọi là Phế Phủ Lưu Huyền, tồn tại vào năm đầu dân quốc (1913), là khu hành chính cải cách quan trọng nhất trong lịch sử Trung Quốc.*

Sáng sớm, Cận Tiều bình tĩnh vì tiếng sấm rền. Trước đây giấc ngủ của cô không nồng như vậy, có điều khi những an ủi tới qua trời đi lại khiến cô không nhận được mà suy nghĩ vài chuyện. Cô ngẩng đầu nhìn lên thấy cậu Tư vẫn đang ngủ, vì thế mới nhẹ nhàng xoay người xem đồng hồ quả quýt ngọc trai ở đầu giường.

Sáu giờ sáng, nếu là lúc cô mới vào nhà họ thì có thể đã trùm chăn lên ngủ tiếp rồi. Nhưng lúc này Cận Tiều lại bỏ đồng hồ kia xuống, xỏ dép lê vào rồi đi về phía phòng bếp.

Có lẽ người ăn đầu ăn khổ trên thế giới sẽ phát hiện ra kẻ không nắm giữ điều gì là tự do tự tại nhất. Không đạt được thứ gì, cũng sẽ không mất đi điều gì, càng không bị ràng buộc, chỉ sống một mạch cuộc đời mấy chục năm tuy vội vã mà phóng khoáng biết bao.

Ông trời như không vừa lòng với một ngư dân tự tại nên chỉ cho anh ta chút tiền, chút gấp gáp đầu thừa đuôi thẹo, chút ngọt ngào nho nhỏ trong cuộc sống, vậy đã có thể khiến anh ta vội vã đuổi theo như chú chuột hamster nhỏ cố chấp chạy trong guồng quay.

Thật ra không vừa lòng như vậy cũng là một kiểu không vừa lòng đầy thiện ý, bởi nếu không thiện ý thì sẽ khiến anh ta cảm nhận được sự chênh lệch yếu của thế gian này. Sự mềm yếu, vô dụng mà lưng thiện của một người bình thường sẽ lại kích lệ anh ta, cho anh ta có động lực hữu hiệu hơn nữa.

Nói trắng ra, con người có thể kiểm chế bản tính an nhàn hưởng lạc của mình một nửa là vì đồ kị, oán hận, một nửa khác là vì sợ mất đi. Leo lên cao có thể giảm bớt cảm giác sợ hãi này, dùng việc cướp đoạt nhiều thứ để cũng cố cho cảm giác an toàn của bản thân.

Cận Tiều vẫn chưa long dong tới mức rơi xuống tầng lớp thấp nhất, nhưng cô cũng thật sự cảm nhận được cuộc sống tự tại đang dần rời xa mình. Cô yêu một người đàn ông, nói đúng hơn là cô yêu chồng của mình. May mắn thay chồng cô cũng không tệ bạc mà vẫn có sự chân thành thật tâm. Đó có lẽ đã là điều mãn nguyện nhất với một phụ nữ kết hôn rồi.

Nếu đặt trong truyện cổ tích phương Tây, câu chuyện đã có thể khép lại, bọn họ hạnh phúc mãi mãi về sau và chung sống thật vui vẻ.

Có điều những trang sách về câu chuyện của cô mới chỉ được lật mở vài trang mà thôi.

Ở nơi có sống, trên năm mươi phần trăm người cả đời an nhàn, không phải chịu ràng buộc và được yêu thương đều là nhờ cha mẹ. Ti lệ may mắn nhất đó đã ăn nhập vào máu, tựa như khoản tiền cược được phát trước khi vào sòng bạc, có khoản tiền này rồi sẽ có thể tiếp tục chơi hoài chơi mãi.

Có điều đến cả khoản này Cận Tiêu cũng không có chứ đừng nói đến vận may.

Trong trải nghiệm của cô, hạnh phúc và vui vẻ đều là thường thức có kỷ hạn, tí dụ như nhà thờ, tí dụ như trường nữ sinh. Những người chật vật trong sự soi mói của người khác có lẽ sẽ biết rằng đến cả ý trời cũng cần đoán định mới được.

Đương nhiên không phải bất kỳ ai cũng phải đoán ý trời, những người sống trên tầng mây chỉ để ý tới cuộc đời như chìm trong mặt của mình. Bọn họ có thể làm nũng, tùy hứng với người bên cạnh, hoặc là bốc đồng với cả quy luật nhân quả – báo ứng. Dù có thế nào, sự phản quyết của vận mệnh vẫn luôn vô cùng khoan dung với họ. Nếu có ngẫu nhiên nghiêm khắc một lần, thì cũng sẽ cho họ vô số cơ hội quay đầu lại là bờ.

Nhưng những người sống dưới tầng mây dù được nếm vị ngọt hạnh phúc khó có được cũng sẽ nhớ không thể quá đắc ý, không thể mất phương hướng trong ảo giác mà vị ngọt mang tới. Việc này cũng giống như người khác thấy việc cô chiều nhà giàu đáng yêu ăn bánh ngọt ngon miệng mà vui vẻ nhảy cẫng lên, xoay vòng vòng trên phố là một việc tốt đẹp. Nhưng nếu một người quét dọn không lịch sự, mặt mày hạ đáng cũng lộ liễu đến vậy, họ lại thấy người này không biết rõ vị trí của mình, cho là mình cũng được như cô chiều nhà giàu, thật buồn nôn và quái đản biết bao.

Người không may phải tuân thủ quy tắc, càng không thể tin trên đời này có điều gì suôn sẻ từ trên trời rơi xuống.

Cận Tiêu tới phòng bếp, đầu bếp chào cô, cô cũng gật gật đầu rồi lấy mấy quả trứng gà ra.

“Bóc gói bột bánh kếp Krusteez đi.” Cận Tiêu chỉ vào túi bột trên tủ đã bóc mà lần trước cậu Tư nói không ngon: “Không dùng gói này nữa.”

Khi bữa sáng của cậu Tư đã được chuẩn bị xong, mẹ Ngô hỏi anh có muốn mang vào phòng không, còn nói là mẹ chủ đây sớm lắm, nhưng Nhan Trung Bắc lại tiện tay cời áo ngủ ra rồi đáp: “Đến phòng ăn.”

Cận Tiêu đã chờ anh ở đó từ trước, lúc cậu Tư đến, cô đang uống sữa rồi bị dính một vòng tròn màu trắng quanh môi, đáng yêu vô cùng. Chính cô cũng không chú ý tới mà chỉ từng mở từng tờ, từng tờ tập san.

Trên bàn đã bày sẵn bánh kếp, súp đặc và một vài loại đồ ăn phụ, nghe nói là rất tốt cho dạ dày. Cô tốn công như vậy đương nhiên cũng khiến Nhan Trung Bắc vui vẻ. Cậu Tư khen câu “thơm quá” rồi lại nhìn cuốn tập san kia của cô: “Tập san kỳ mới vẫn chưa ra à? Kỳ này đã đọc xong từ lâu rồi mà?”

Cận Tiêu ngẩng đầu cười: “Hôm qua em gặp Jenny Ngô ở nhà họ Thư.” Có sợ cậu Tư không biết cô ấy là ai nên bổ sung thêm: “À, đó là nữ chủ biên của tập san «Tulp».”

Cô lại lật một trang khác để đọc tác phẩm của Jenny Ngô, cũng vì vậy mà không thấy được vẻ mặt hơi mất tự nhiên của cậu Tư. Cận Tiêu lại nói: “Em muốn mời cô ấy đến nhà làm khách trước khi cô ấy về Hồng Kông.” Cô dùng đĩa xiên vào một chiếc xúc xích, ánh mắt cũng ánh lên vẻ mong đợi: “Không biết sẽ nói gì nữa, em sợ đến lúc đó không nói được gì.”

Cận Tiêu nói đến đây rồi còn cười hơi ngượng ngùng, cô nhìn cậu Tư một chút, sau đó giải thích với anh: “Vị thế em nghĩ đọc kỹ lại tác phẩm của cô ấy có lẽ sẽ có ích.”

Lúc trước cậu Tư cũng không hạn chế có kết bạn với người khác, khi anh nghe thấy những lời này thì cười đầy trào phúng: “Sùng bái cô ấy đến thế cơ à? Đó là nhân vật ghê gớm thật hay sao?”

Giọng nói chuyện của anh vô cùng tự tiện và không có chút tôn sùng Jenny Ngô. Trên thực tế, cô ấy cũng là một nhà vận động nữ khoảng bốn mươi tuổi, tuy trước nay cậu Tư vẫn mang hình tượng cậu chủ quân là áo lượt nhưng biểu hiện như vậy cũng không quá phải phép. Cận Tiêu bỏ đĩa xuống rồi gọi thiếu nữ nghiêm túc với anh: “Cô ấy giỏi giang vô cùng, chưa nói đến việc tạo dựng một tập san, ngay cả tiền sinh hoạt và học phí lúc chống du học Nhật cũng là cô ấy kiếm ra đấy.”

Về biện minh vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng của cô khiến cậu Tư không thể không ghen với Jenny Ngô, anh hừ một tiếng: “Ồ, vậy em cũng muốn gánh tiền sinh hoạt của anh như cô ấy à?”

Anh vừa nói xong thì đã thấy hơi hận, cô lẽ đàn ông đều mong hình tượng cao lớn, vĩ đại duy nhất trong lòng vợ là mình, cộng thêm cậu Tư không có ấn tượng quá tốt với Jenny Ngô, vì thế anh cũng không kiêng nể gì mà ầu trĩ đi ghen với thần tượng của cô.

Cận Tiêu vốn đang cầm đĩa xiên vào một miếng bánh kếp, lúc nghe thấy anh nói câu này thì chợt mở to mắt nhìn anh. Đương nhiên là cô không gánh được tiền sinh hoạt của cậu Tư rồi, cô thậm chí còn không có khả năng gánh tiền sinh hoạt của chính mình nữa là. Xiên miếng bánh kếp kia đến đầu của mình như cũng cần can đảm lớn và cả thể diện nữa, vì vậy cô chợt khựng lại ở đó, không biết phải thế nào tiếp mới phải.

Tình yêu khiến con người ta bắt đầu nhìn lại xem rốt cuộc mình đáng giá tới mức nào, có đáng giá để đối phương yêu mình không. Sau khi xác định được lòng mình, những chuyện trước kia tưởng như ngẫu nhiên lại chợt khiến bản thân không có can đảm, bởi lo sợ đối phương cảm thấy không đáng.

Thật ra trong hôn nhân của Trung Quốc, những chuyện này cần phải nhờ tới một bà mối thông tuệ. Ví dụ như một ông chồng rằng mẹ phải ghép cặp với cô gái mới rồi, có như thế khi những năm tháng tình nồng qua đi, chỉ còn lại quãng đời trái đất đầy củi gạo dầu muối mới không âm ức, mới không cảm thấy mình thiệt thòi vì cuộc hôn nhân trước đây, rồi vì hối hận mà phát sinh thêm nhiều chuyện khác.

Đây là cái nghề và cũng là triết lý của việc làm mai, có điều cậu Tư và Cận Tiêu lại không trải qua bước này, bởi nếu có một bước này, hai người họ sẽ không ở bên nhau. Lúc Cận Tiêu vẫn còn ngăn người, cậu Tư đã xiên miếng bánh kếp kia rồi để vào đĩa cho cô.

Cận Tiêu cúi đầu nhìn miếng bánh kếp ấy, đây là bánh do cô tự làm, nước và bột được đong theo tỉ lệ cậu Tư thích, nhưng cô lại chợt thấy do dự.

Cậu Tư nói sang chủ đề khác, cô cũng không biết có nên cảm ơn Nhan Trung Bắc quan tâm tới mình không. Nếu được quan tâm như vậy mà vẫn mặt nặng mày nhẹ thì thật kém khôn ngoan, vì thế cô lập tức nở nụ cười rồi ăn miếng bánh kếp kia. Cô ăn được một miếng thì lại nghĩ đến việc gì đó nên ngẩng đầu nhìn cậu Tư: “Chồng cô ấy thuộc đáng cách mạng Trung Hoa, liệu em kết bạn với cô ấy có khiến cậu khó xử không?”

Thế nhưng cậu Tư lại cười: “Có gì mà khó xử? Anh tránh bọn họ như tránh tà, còn làm trò cười cho người khác nữa đấy.”

Anh gọi mẹ Ngô vào rồi thêm cả phê như không có chuyện gì xảy ra, sau đó đổ thêm chút mật phong (2) để tránh ánh mắt của Cận Tiêu: “Hôm nào hai người hẹn tới nhà thì báo với anh một tiếng, anh không về là được.”

(2) *Mật phong (Maple syrup): là một loại syrup được làm từ nhựa của cây phong lá đỏ.*

Anh hơi ngẩng đầu như giấu đầu lòi đuôi: “Phụ nữ bọn em gặp nhau thì cứ coi như buổi hội họp là được rồi.”

Cậu Tư vẫn hôn nhẹ cô như thường rồi vội vàng đi bận việc của mình. Vì lo mưa đêm qua ứng nước nên Cận Tiêu định tới nhà kính thăm một chậu hoa, có điều mẹ Ngô lại báo với cô: “Mẹ chủ có điện thoại, mẹ đẻ của mẹ gọi đến á.”

Cận Tiêu đang bước ra ngoài thì dừng lại, vài giây sau cô mới nhận ra rồi xoay người trở về. Cô cũng không nói gì khác mà chỉ đi nhận điện thoại với mẹ Ngô.

Sự giao lưu trước đây của Cận Tiêu và mẹ già nữa là mẹ dặn dò có phải làm gì, ngay cả việc kết hôn cũng tương tự. Vì Cận Tiêu rất ít nói chuyện với cha nên có đôi lúc mẹ cô sẽ đóng vai trò truyền tin cho hai người. Ngay cả việc vào làm đầu nhà họ Nhan trước đây cũng chỉ là lời dặn dò hơi hột của mẹ với cô mà thôi.

Mẹ cô không nhắc đến chuyện để бат anh Hai qua điện thoại, cô lẽ cũng vì đã nghe được vài lời đồn đại gì rồi. Ngược lại, bà ấy kể rất nhiều cái lợi cô được vì nhà họ Nhan, ví dụ như cuối cùng anh Hai cũng có được một công việc không tồi, nhờ đó mà anh cả cũng được thăng chức. Lại ví dụ như mọi người sắp chuyện tới một căn nhà lớn hơn mà không cần tiền quá nhiều tiền, bởi thực chất đó cũng do nhà họ Nhan sắp xếp cả.

Cận Tiêu nghe được những chuyện này cũng không vui vẻ được là bao, có điều nghe giọng mẹ hài lòng như vậy nên cô cũng đáp: “Ồ, vậy thì tốt quá.”

Mẹ cô lại hỏi cô và cậu Tư có hòa hợp không, không rõ thì sao sau khi nghe những chuyện kia, cô lại không nhin được nói với bà ấy: “Gần đây con còn làm bữa sáng cho anh ấy.”

Cô kể những chuyện này mà cũng tự thấy nực cười, giống như mấy chiếc bánh kếp có làm kia có thể trả nọ cho ngôi nhà và những thứ ăn huệ kia vậy. Mẹ cô lại chỉ nhẹ giọng đáp: “Ừ, may mà con nấu ăn ngon.”

Cận Tiêu chưa từng được mẹ khen bao giờ, một câu nói như khen ngợi này của mẹ khiến cô có thêm chút động lực. Có điều cô chưa kịp hào hứng kể về những món ăn sau đó, mẹ cô lại nói: “Nhưng về sau đừng nấu nữa.”

“Con không hiểu đâu, ngày nào con cũng làm bữa sáng cho nó rồi cuối cùng nó lại thấy con chỉ như người nấu cơm mà thôi.”

“Thỉnh thoảng làm một lần là tình thú, con là mẹ chủ, phải có cái giá của mẹ chủ.”

Một lúc lâu sau Cận Tiêu vẫn không trả lời, mẹ cô thờ dài như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sau rồi cả hai người họ cùng trầm mặc.

Cho đến khi có cảm thấy đây là kết thúc của cuộc trò chuyện rồi, định mở miệng nói tạm biệt thì mẹ lại nói: “Con đi lấy chồng lâu như thế rồi, không định về thăm nhà sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 27: Không được đi dạo lâu quá

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Cô đột nhiên mỉm cười, có điều khóe miệng lại không có chút hơi sắc nào, cuối cùng cũng không cười lên được. Giọng cô vẫn bình ổn như lúc còn đang ở nhà: “Chẳng phải sẽ chuyển tới ngôi nhà lớn hơn sao? Đến lúc đó rồi lại về à.”

Cận Tiêu dừng một chút rồi đột nhiên hít vào một hơi: “Nếu không mẹ định để con về của mẹ và con ngủ trong phòng của con à?”

Căn phòng ngủ kia của cô có lẽ còn không to bằng chiếc giường bấy giờ. Cận Tiêu đã trải qua thời thơ ấu và niên thiếu ở đó, cho đến sáng sớm ngày tân hôn, cô bị nhóm cô đi kéo ra từ trong phòng ngủ, kéo tới phòng của cha mẹ để trang điểm thay quần áo, sau đó cũng không trở lại lần nào nữa.

Dù nhỏ nhưng đó cũng là không gian riêng của cô, thật ra Cận Tiêu rất thích nơi đó, có điều thích là một chuyện, công bằng lại là một chuyện khác. Mẹ cô ở đầu dây bên kia chỉ úp úp mở mở: “Nói đúng lắm”, sau đó chuyển sang chuyện đạo này sức khỏe của mình không tốt ra sao.

Nếu đã nhắc đến sức khỏe không tốt thì chắc chắn sau cùng sẽ đòi tiền đi khám, đây cũng là mảnh khỏe mẹ thường dùng khi Cận Tiêu còn ở thành Tín Châu. Có lúc Cận Tiêu cho bà ấy rồi, ngày hôm sau bà ấy lại tìm cô để xin tiếp, hơn nửa nguyên nhân trong đó là do Cận Quốc đã cướp tiền kia đi. Có lúc bà ấy còn khóc suốt suốt, nói cha cô đánh đập mình ra sao, nhưng rồi số tiền kia lại dùng để chu cấp cho cháu trai, bà ấy không dùng đến một chút nào.

Tình thương của cha mẹ trên thế gian này thật vĩ đại biết bao, khó lắm mới kiếm được chút lợi lộc từ chỗ con gái nhưng vẫn không để lại một tơ một hào, mà lại đưa hết cho con dâu thật ra cũng ghét bỏ con mình. Cận Tiêu chịu nhận nghe bà ấy nói muốn đi mua thuốc gì, bây giờ hiệu thuốc tăng giá ra sao, một cân phải cần bao nhiêu tiền, như thế đầu dây điện thoại này nói với một thế giới khác đầy ồn ào, xào xẹt và không có chút ý nghĩa nào vậy.

Cận Tiêu chau mày, không muốn nói dộc với bà ấy nữa nên cao giọng: “Con bên này còn có việc, không nói chuyện được nữa rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn lên, rèm cửa được kéo ra giúp cô thấy được những áng mây và chim tước ngoài kia. Cận Tiêu nói rõ ràng: “Sức khỏe không tốt thì tìm các anh đưa mẹ tới bệnh viện đi. Mẹ cũng biết đấy...” Cô nhếch môi nói với giọng mang chút ý cười: “Đó là việc gì thì con trai vẫn đáng tin cậy hơn một chút.”

Cô nói rồi lại cúi đầu cười: “Lần sau rảnh lại nói chuyện, bây giờ thôi nhé ạ.” Sau đó cúp điện thoại.

Lúc trước cha mẹ cô thường nói câu “Dù là việc gì thì con trai vẫn đáng tin cậy hơn một chút”, khi ấy cô nấu cơm hay mang hoa quả cho các anh đều nghe được câu này, bấy giờ dùng đến lại khiến Cận Tiêu hạ dạ biết bao. Vậy mới thấy những thứ như trung, hiếu, lễ, nghĩa này không giống pháp luật, dù phá vỡ cũng không hay ho gì nhưng lại đạt được sáng khoái trong phút chốc.

Tay cô vẫn còn cầm điện thoại, đến khi bình tĩnh lại thì khỏe mắt đã rom róm. Cô ngẩng đầu thấy mẹ Ngô đang nhìn mình bằng ánh mắt khó giải thích, đại khái là trong đó có chút để ý, có chút ti mỉ, bởi dù sao người hầu vẫn phải nhìn mặt chủ mà sống. Cận Tiêu khỏi phục lại vẻ mặt của mình, mẹ Ngô cũng lật tức cúi đầu xuống.

Cận Tiêu nhắc bình tưới cây tinh xảo của mình lên, định tới nhà kính trồng hoa. Bình tưới cây là cậu Tư tặng cho cô, bình này được làm rất kỳ công, không to như những bình tưới khác mà chỉ bằng một lọ nước hoa.

Cậu Tư nói với cô: “Em thích tưới cây như thế thì dùng bình siêu đẹp tưới đi, có lẽ sẽ còn vui hơn nữa đấy.”

Con gái đều thích những món đồ xinh đẹp, hướng hồ trên đó còn nạm ngọc trai, dù rằng hơn một chút nhưng thỉnh thoảng dùng cũng coi như tiêu khiển xinh đẹp, vì thế Cận Tiêu cũng mang bình đi theo.

Mẹ Ngô chợt gọi cô lại, lúc này bà ấy có vẻ bức rứt, hai tay lau vào quần mà áp ứng hồi lâu. Cận Tiêu cầm bình tưới cây nhỏ đứng đó nhìn bà ấy nhưng cũng không thúc giục, cô nghĩ cậu Tư lại sai bà ấy làm gì nên lạnh nhạt chờ bà ấy lên tiếng.

Cuối cùng mẹ Ngô cũng mở miệng như hạ quyết tâm lớn: “Mợ chú, hôm nay trong thành mở chợ phiên, chỉ bằng gọi mấy ạ hoàn khác cùng đi xem thử?”

Một lúc lâu sau Cận Tiêu vẫn không nói gì, có điều cô lại nhớ tới một chuyện khác.

Mẹ Ngô vào làm lúc cô học trường trung học nữ sinh tới năm thứ hai. Khi đó trong nhà có một khoản tiền dư để thuê người hầu, mẹ cô cũng muốn thể hiện cái oai của vợ quan nên thuê bà ấy về. Mẹ Ngô nhanh nhẹn lại được việc, lúc không nên nói sẽ không nói nhiều, mọi người trong nhà đều khá hài lòng với bà ấy.

Cận Tiêu lại không nói chuyện quá nhiều với bà ấy, bởi chi cần là người hầu có đầu óc một chút đều biết dạ vị trong nhà của cô ra sao. Chỉ là có một ngày, Cận Quốc nhìn thấy tập san trong túi cô, cô nói là của bạn học, cha lại chỉ thẳng vào chồng sách trong phòng rồi mắng nhiếc, hỏi tất cả những cuốn kia có phải cũng là của bạn học hết không?

Vì đến cuối năm sẽ có dịp ăn cơm cùng thông gia thừa nhà Cổ Ngạn Chi nên mẹ mới cho cô ít tiền mua son phấn và quần áo, Cận Tiêu lại lấy số tiền này đi mua sách hết. Cô đã không nhớ được khi ấy Cận Quốc đã nổi giận với mình thế nào, đại khái vẫn là bà bước đập bàn, chửi đổng rồi oán trời than đất, chi cần nhịn một chút là cũng qua thôi. Có điều cả tập san trong túi và sách của cô đều bị vứt vào bể cá trong phòng khách, Cận Tiêu phải chờ cha giặt xong về phong ngủ rồi, mới dám vớt từng cuốn từng cuốn ra khỏi bể cá.

Cô cũng không thấy buồn, chỉ là hơi tiếc nuối một chút. Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không thể khống chế được, vậy chỉ có thể giải quyết bằng bản năng, đến khi không thể giải quyết được mới sinh ra tiếc nuối. Khi đó mẹ Ngô tiến lên muốn giúp cô mang ra ban công phơi, nhưng Cận Tiêu lại lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Hai anh sẽ vứt đi thôi.”

Vứt đi rồi lại nói dối là gió thổi bay mất, tuy đã dùng kẹp kẹp lại chắc chắn từ trước rồi. Mấy tờ mề này có thể dùng được với Cận Tiêu, bởi dù sao chen ép người yếu thế bằng cách càn vụng về thì càng hữu hiệu.

Cô ôm sách định phơi ở cửa sổ nhỏ của phòng ngủ, dù sao nơi đó cũng râm mát, không có ánh nắng nên sẽ an toàn thôi. Một mình cô bận rộn ở nơi đó hồi lâu, trong lòng lại thầm than mỗi cuốn tiểu thuyết mới đọc được một trang, bấy giờ trang sách thấm nước nên dính chặt vào nhau, có lẽ khô rồi cũng không đọc được nữa.

Khi đó mẹ Ngô nói với cô rằng bà ấy giúp cô mang sách tới hầm băng rồi lại lấy ra, lúc trước bà ấy làm công cho nhà khác đã từng thử cách này và thấy có hiệu quả.

Chi cần có cách, thử một lần cũng không hề gì, vì thế Cận Tiêu lập tức gật đầu. Trong nhà đương nhiên không có hầm băng, phải đi qua mấy con phố mới đến được hầm băng của thương nhân. Cô không có tiền, trong lòng tuy thấp thòm nhưng vì hy vọng nên vẫn yền lặng đi theo.

May mà mẹ Ngô quen người quản lý hầm băng nên sách của cô cũng được đưa vào đó thật, tiếp đến hai người cầm on người quản lý rồi ra hỏi hầm băng. Tới khi đi qua một con phố nữa, Cận Tiêu chợt lên tiếng: “Có tác dụng thật sao?”

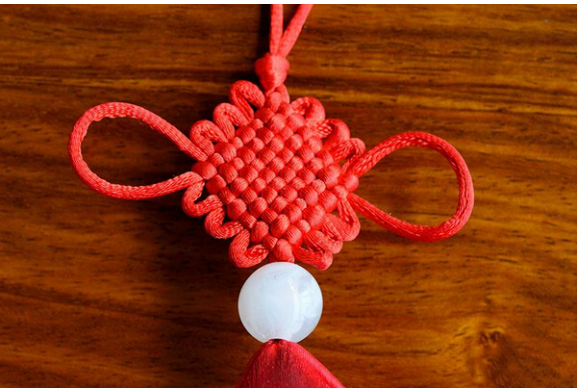
“Có tác dụng hay không thì cũng bỏ vào rồi.” Giọng điệu ngày đó của mẹ Ngô không giống người hầu chút nào, bà ấy lại chỉ vào một con phố khác không phải hướng về nhà: “Hôm nay có chợ phiên, cô chủ đi xem một chút không?”

Biểu hiện ăn cần kỳ lạ của bà ấy ngày đó khiến Cận Tiêu sinh nghi, cô cho là bà ấy thông đồng với bọn buôn người bên ngoài, định trói cô lên núi. Nhưng nếu thông đồng với bọn buôn cười thật thì cũng không nên đi đường vòng xa như thế, thậm chí còn tới cả hầm băng với cô. Cận Tiêu được đưa tới thành Tín Châu từ khi còn nhỏ nhưng chưa được đi chợ phiên bao giờ, bên kia hồi hà, tấp nập biết bao, có lẽ sẽ nào nhiệt lắm. Vì thế cô gắt khề, dù không nói gì nhưng vẫn đi theo mẹ Ngô.

Ngày ấy hai người đi dạo tới chạng vạng tối, Cận Tiêu không nói nhiều, mẹ Ngô cũng không hề nói chuyện. Hai người cứ im lặng ngắm nhìn phố xá ồn ã, sầm uất như vậy, thỉnh thoảng họ sẽ xem một chút, lật thứ này thứ kia nhưng không mua, cũng không hỏi đôi phương có mua hay không. Cả hai không giống chủ và tớ, càng không giống người nhà, quả là lạ lùng tới cực điểm.

Đến tối về tới nhà, mẹ Ngô lên đưa cho cô một món đồ. Đó là nút dây Trung Quốc (1) nhỏ màu đỏ tét cùng một viên ngọc, cũng là món đồ vừa rồi mẹ Ngô nói muốn mua cho con trai út của mình. Tay Cận Tiêu cứng còng, sau đó cũng không nhận lấy. Lúc này cô cũng mất tự nhiên như một cuối năm được họ hàng kén đáo đưa tiền mừng tuổi cho vậy, mẹ Ngô lại cài vào váy cho cô rồi nói: “Sắp đến tết rồi, trên người cô chủ phải có chút màu đỏ hay đó may mắn mới được.”

(1) Nút dây Trung Quốc hay Thắt dây Trung Quốc (Tiếng Anh: Chinese knotting; Tiếng Trung Quốc: 中國結; bình âm: Zhōngguó jié) là một loại hình nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc. Nó xuất hiện từ thời Đường và thời Tống, sau này được phổ biến rộng rãi ở thời nhà Minh. Trong những nền văn hóa khác, nó được gọi là nghệ thuật nút dây trang trí.



Từ ngày đó về sau hai người cũng không nói thêm gì, càng không trở nên thân thiết vì chuyện đó. Có một ngày mẹ Ngô lên mang sách về cho cô, sách lại như mới, trang giấy không hề bị dính rị vào nhau nữa.

Lúc ấy đã gần sang năm mới rồi, mẹ Ngô cũng phải về nhà ăn Tết, Cận Tiêu lại chi bè ôm những cuốn sách kia rồi gặt đầu khe khề. Có chăng khi ấy cô nên cười lên một chút, bởi dù là già thôi cũng sẽ khiến cả hai vui vẻ hơn.

Thế nhưng ngày đó cô không cười.

Nếu một người hầu quan tâm đến bạn dạng khó hiểu đến thế, vậy có lẽ đến người đó cũng cảm thấy bạn đáng thương vô cùng. Cận Tiêu thà rằng người khác coi mình như khách khí, cũng không muốn nhận sự thương hại của người hầu. Cô nghĩ như vậy thật kỳ lạ và không cao thượng biết bao, có điều cô cũng chưa từng thắng thần nói ra tiếng lòng mình.

Trong những năm dân quốc ngắn ngủi này, dù là vài học sinh nghèo ở trường tự lại đánh bài ba chân thiếu mặt, thì cũng sẽ đi mấy dặm đường để tìm một học sinh khác, chứ không mời gã sai vặt đi theo học sinh nào đó. “Mọi người bình đẳng” là



khẩu hiệu, “Mọi người không bình đẳng” lại khiến người ta sợ hãi vì cấp bậc của bản thân, sau đó như được tiếp thêm dũng khí để ra sức leo lên.

Đương nhiên mẹ Ngô vẫn giữ khuôn phép làm việc như cũ, bởi một người hèn mọn trong nhà như Cận Tiêu cũng không thể thân thiết với bà ấy được. Muốn thân thiết với người hầu còn phải xem tiền vốn của mình thế nào, nếu không để người hầu phát hiện ra đi theo bạn cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu sẽ khiến hai người sợng sùng vô cùng.

Lại sau này, mẹ Ngô theo cô tới nhà họ Nhan, ngoài mặt hai người nom có vẻ thân thiết, mẹ Ngô giúp cô rất nhiều chuyện, thậm chí còn chu đáo với cô hơn cả chính mình, nói chuyện cũng nhiều hơn trước. Có điều Cận Tiêu vẫn luôn giữ khoảng cách trong lòng, bởi cô nhìn ra được mẹ Ngô làm việc cho cậu Tư. Có lẽ mẹ Ngô còn tiết lộ cả chuyện lúc trước Cận Tiêu đánh vỡ mỷ chén trà, bị ăn mảy cái tát rồi cũng nên. Dù Cận Tiêu không hỏi nhưng vẫn nghĩ ngợi rất nhiều, cũng vì vậy mà trong lòng cô chột đàng lên chút cảm giác bị phản bội.

Dù nút dây Trung Quốc trước đây rất nhỏ nhưng lòng cô vẫn thấu tò, chắc chắn đã có lúc cô coi mẹ Ngô là người một nhà.

Có điều cô lại mâu thuẫn không thôi, luôn là một thiếu nữ cổ chấp và quật cường, bình thường hay lạnh nhạt hoặc làm mình làm mẩy với mẹ Ngô. Thực chất cô cũng chỉ là một cô gái chưa đến hai mươi tuổi, e là có khó chịu trong lòng cũng không hiểu rõ được. Mẹ Ngô không nói gì, nhưng ngoài mặt bà ấy không thể hiện gì càng khiến Cận Tiêu cảm thấy bà có chỗ dựa mới nên mới không biết sợ như vậy.

Bây giờ mẹ Ngô lại rủ cô đi chợ phiên có lẽ là để lấy lòng, hoặc có lẽ là thấy cô đáng thương, đã đến tận đất Bắc này mà vẫn bị nhà mẹ đẻ quấy rầy. Cận Tiêu lướt nhẹ đầu ngón tay qua bình tưới nhỏ của mình, cô sờ lên vành bình, dù mờ mịt nói chuyện nhưng vẫn mang chút khó chịu, như thể hai người chiến tranh lạnh hồi lâu, người kia nhìn nhường cô trước, cô cũng muốn nhận lấy nhưng vẫn cực kỳ gương gao.

“Chiều tối phải về.” Cô lại xoa xoa mũi: “Không được đi dạo lâu quá.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28: Cả bánh ga tô cả rôt cũng không ăn à?

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Texas đã vào hạ, khắp thành phố đều là muôn hoa đua nở, từng chùm Ngọc Lan, Hải Đường khiến người ta quên mất tháng trước trời vẫn còn mưa kèm tuyết. Hoa anh đào đã nở một đợt rồi, lúc này trong thành phố là thiên hạ của hoa mùa hè. Người Texas mới trải qua sáu tháng lạnh lẽo thế trong, bởi vậy chỉ cần là mặt cỏ đều sẽ tập trung rất nhiều người, có lẽ tất cả đều biết không dễ gì mà có được ánh nắng này.

Thiệu Từ Ngón ôm sách cho vào giỏ xe, sau đó đẩy xe dọc theo ven sông để về nhà trọ. Hai bên bờ sông ngập tràn trăm hoa khoe sắc, không còn vẻ tiêu điều trước đây nữa. Gợn nước tỏa ra ánh sáng trong trẻo dưới ánh mặt trời thật dịu nhẹ và hóa nhấ biết bao.

Dù trời còn gió nhưng đã có người không chờ kịp mà mang thuyền ra chèo giữa sông. Biển hiệu “Kayaking” (1) cũng được dựng lên, mấy chiếc tàu bắt đầu chậm rãi tiến vào bến. Sóng và gió cuốn theo có thể khiến thuyền lật úp xuống lòng sông, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những người mặc áo phao cứu hộ màu cam đập nước, nom hài hước vô cùng.

*(1) Kayaking: Kayaking là một môn thể thao thú vị sử dụng thuyền kayak để di chuyển trên mặt nước, cũng với sự trợ giúp của một mái chèo hai cánh. Kayaking khác với chèo thuyền canoe ở vị trí ngồi của người chèo thuyền. Người chèo kayak sẽ ngồi trong buồng lái với hai chân mở rộng bên dưới sàn tàu kín, phần thân trên có thể tự do hoạt động. Kayaking thường là một hoạt động thiên về giải trí hơn là một hoạt động cạnh tranh.*

Năm ngoài Thiệu Từ Ngón trúng tuyển vào một viện y học ở Texas, trừ mấy ngày nhập học ra, anh ấy vẫn thành thơi cảm nhận cuộc sống sinh hoạt ở nước ngoài. Có điều việc học vừa bắt đầu thì thời gian ăn cơm trưa cũng không có, vừa mới tan lớp đã phải đến thư viện. Anh ấy vừa mới kết thúc kỳ thi mùa Xuân, vì kỳ nghỉ Hè trước không có ý định về nước nên đã đăng ký tham gia phòng thí nghiệm Hè, may mà giữa hai học kỳ có mấy ngày nghỉ nên hôm nay anh ấy có thể về nhà sớm.

Anh ấy đã lên kế hoạch tới nhà hàng Mexico ăn một bữa thịt nướng, nhân ngày nắng đẹp tới cả hiệu sách có cửa sổ sát đất để đọc nốt cuốn tiểu thuyết suy luận còn dang dở nữa. Sau mấy tháng học tập và công tác không biết ngày đêm, anh ấy xứng đáng được hưởng thụ một chút.

Về đến nhà, bạn cùng phòng đã để bức thư lên bàn giúp, có lẽ là bức thư của em trai anh ấy gửi đến. Em trai anh ấy đang làm việc cho Nhan Trung Bắc, người sau là đàn anh thời trung học của anh ấy, mấy năm trước cũng du học ở Texas nhưng đã về nước từ sớm rồi, trước đây không lâu còn kết hôn nữa.

Thiệu Từ Ngón mở thư ra lại phát hiện phần ký tên không phải của em mình, mà là của Nhan Trung Bắc.

“Từ Ngón,

Ở Texas có khỏe không? Có lẽ lúc này hoa mùa Hạ đã nở rồi, thỉnh thoảng rảnh tới ven sông đi dạo chút đi.

Lần trước cậu trả lời đúng thật, Tiểu Tiêu bị thiếu vitamin. Có ấy không thích ăn cả rôt, tôi cũng không ép được, bên cậu có thuốc gì mới không?

Mong nhận được hồi âm”

Thiệu Từ Ngón đọc xong thì bật cười, anh ấy còn đứng vịn bàn cười một lúc lâu, lâu đến mức bạn cùng phòng nhìn thấy cũng phải tò mò.

Anh ấy cười đủ rồi thì quay về phòng, thêm mục “đền bưu điện” vào kế hoạch ngày mai của mình, sau đó mới tìm một cuốn sách trong những tác phẩm vĩ đại để đọc.

\*

Hôm nay Thiệu Từ Văn hơi thấp thỏm.

Thư của anh anh ấy gửi cho Nhan Trung Bắc không được anh ấy chuyển lại, mà được gửi thẳng cho đốc quán Nhan.

Thiệu Từ Văn và anh mình là sinh đôi khác trứng, tuy được sinh ra cùng một lúc nhưng mặt mày lại không giống nhau, tính cách cũng khác biệt. Một người học y tại trường đại học nổi tiếng, một người làm thư ký cho đốc quán, có lẽ tương lai sẽ càng không giống nhau.

Anh ấy không thể xem lên thư anh mình gửi đến, hôm nay về mặt của đốc quán không được tốt, có lẽ thư gửi đến kia cũng không phải tin vui về gì.

Thiệu Từ Văn ở bên này còn đang do dự thì lại có thư mới được gửi đến, lần này là từ cậu Ba nhà họ Nhan.

Anh ấy vội vàng chuyển đến cho cậu Tư, sau đó về mặt của cậu Tư lập tức trở nên vui diệu.

Lúc mới tới Thiệu Quan, Nhan Trung Bắc chỉ là trần thủ sơ nhỏ, có điều chỉ sau một tháng, anh đã lên thành đốc quán, mà đường làm quan hanh thông như vậy không thể không kể đến sự trợ giúp của cậu Ba được. Nhà mẹ đẻ của cậu Ba là thương nhân buôn muối tiếng tăm lừng lẫy, chính anh ấy cũng cưới con gái của chủ ngân hàng lớn, đôi lúc còn bề thế, kiểu ngạo áp đảo cả anh cả. Nhan Trung Bắc đương nhiên không thể đối đầu với cả hai anh lớn được, vì thế điều anh có thể làm chỉ là gom góp lực lượng của bản thân để đủ tư cách trao đổi vài thứ với anh Ba. Hai người họ không có tình anh em chân thành nhưng cũng không coi là ghét nhau, cả hai vẫn có thể trò chuyện đôi câu.

Người có xuất thân như cậu Tư hoặc là cảm bình giành lấy thiên hạ, hoặc là tính kẻ giành lấy quyền cảm bình, nếu không sẽ thật sự trở thành một kẻ con ông cháu cha, nằm há miệng chờ sung mãi mãi.

Dù là chuyện gì cũng cần đến cơ duyên và nhân nại, bây giờ trai có đánh nhau thật nhưng cũng không ngóc, cả hai đều biết đầu dò vẫn có ngư ông đang canh chừng. Vì thế khi sức khỏe của tư lệnh ngày càng kém đi, Nhan Trung Nam và anh cả đấu nhau tới anh chết tới sống nên vừa thấy tay một cái đã khiến Nhan Trung Bắc thành đốc quán của một tỉnh. Sau đó anh ấy lại tiện thể tiết lộ chút tin phong thanh, để anh cả biết những năm này, cậu em trai nhỏ kia đã không còn là cứu non yếu ớt bị người ta chèn ép nữa rồi.

Ý của Nhan Trung Nam là để anh cả biết Nhan Trung Bắc là anh vuốt của mình, là cánh tay phải đắc lực của anh ấy, đặc lại tới mức cậu Ba còn vui lòng tặng mấy tòa thành để cùng có mối quan hệ này. Bước đi này vừa khiến thế lực em Tư sẽ bị giảm lại, vừa khiến vầng cánh của anh cả bị phân tán. Phương Bắc vốn là nơi tụ họp nhiều thế lực, không phải nơi cậu Ba ở thành Tín Châu có thể khống chế được, vì thế sang tay thẳng cho Nhan Trung Bắc cũng khiến anh ấy đỡ nặng đầu một chuyện.

Thư hôm nay cậu Ba gửi cho Nhan Trung Bắc là tin mật, báo rằng người của anh cả đang nghĩ cách liên hợp các thế lực ở phương Bắc.

Vậy là trai có vẫn đánh nhau như cũ, có điều người ngồi xem kịch lại biến thành cậu Ba. Nhan Trung Bắc thoạt nhỏ bị anh cả bắt nạt, chèn ép, lúc này sẽ không bằng mặt mà không bằng lòng đi làm một kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy.

Trong mắt người ngoài, cậu cả thật trọng, cậu Ba cơ trí, cậu Tư là cậu ảm quần là áo lượt. Vậy mới thấy những nhân vật trong quân đội hay chính trị đều phải sống nhờ vào diễn trò. Người trước nay nắm cờ hiệu, thừa kế sứ mệnh của cha, luôn hô vang muốn bình định Tây Bắc đương nhiên sẽ cho người ta thấy được hình tượng kiên định và ổn trọng. Người lực đơn thể mỏng, âm thầm bày mưu tính kế nhưng không thể để các anh phát hiện phải giấu mình bằng cái mác cậu ảm ăn chơi. Còn cậu Ba của nhà họ Nhan, dù là bên trong hay bên ngoài cũng chắc chắn là một người thông minh.

Người thông minh thường nửa tốt nửa xấu, ti như chính Nhan Trung Nam vậy.

Anh ấy cho bạn không nhất định là tốt, anh ấy không cho cũng không hẳn là xấu. Vị trí đốc quán có thể lấy mạng Nhan Trung Bắc, nhưng chắc chắn cũng là ban cơ hội cho anh.



Có lẽ đây là triết lý của Nhan Trung Nam, có tài mới sống được, sống rồi mới xứng đáng hưởng lợi lộc thơm ngọt. Người thông minh đều thờ phụng học thuyết hình thái xã hội của Đắc-Uyn (2), chỉ hận những kẻ ngu xuẩn không chết sớm hơn. Bọn họ vừa tự tin vừa tự phụ, nhưng nếu so ra với người khác thì quả là nhay bén và sắc sảo vô cùng.

*(2) Học thuyết hình thái xã hội của Đắc-uyn là lý thuyết cho rằng xã hội loài người tiến hoá thông qua quá trình đấu tranh sinh tồn, trong đó chủng tộc nào thông minh hơn, khoẻ mạnh hơn, thích nghi với môi trường tốt hơn sẽ là chủng tộc có quyền tồn tại; chủng tộc nào dốt nát, ốm yếu, kém thích nghi với môi trường sẽ bị đào thải. Đây là kết quả của việc áp dụng một cách máy móc Thuyết tiến hoá của Darwin vào trong xã hội loài người.*

Ví dụ như thỏ nhò cậu Tư bị sí nhục, cậu Ba chưa bao giờ quan tâm đến. Thế nhưng lúc anh đang đi du học, anh ấy lại nhận thấy điều gì đó nên còn đỡ phần tiền sinh hoạt cho anh.

\*

Cậu Tư quăng bức thư kia sang một bên.

Anh ba của anh lại không nghĩ rằng trong thời loạn này, kể cả khi hoàng tử chiến thắng và giành được ngôi vị, nhưng liệu có thể ngồi trên đó bao lâu đây?

Anh nhìn về phía Thiệu Từ Văn rồi chợt nhớ đến chuyện vừa rồi, sau đó nói với vẻ không cảm xúc: “Anh cậu nói vitamin A dạng viên con nhộng chưa được nghiên cứu ra.”

Cậu Tư vừa nhắc đến Cận Tiêu thì đã không còn vẻ quyền uy dữ dội, sai bảo cấp dưới đánh điện tín kia nữa. Lúc này anh bắt đầu lải nhải không ngừng, thật giống lúc bạn cùng phòng thời đại học của Thiệu Từ Văn thích một cô gái đẹp ở trường, sau đó ngày nào cũng nghiên cứu tới lui nụ cười không thường trực của cô ấy.

Nếu hỏi Thiệu Từ Văn biết Cận Tiêu thế nào thì phải đi ngược về thời anh ấy và cậu Tư cùng học trung học. Cậu Tư lớn hơn họ một tuổi, khi ấy đã học xong sáu năm trung học, tới lúc gần tốt nghiệp lại trúng tuyển vào một trường đại học ở Texas – Mỹ, vì vậy anh chỉ cần thu dọn hành lý dúi chứt rồi sẽ bay sang bờ đại dương bên kia.

Khi đó trong lớp họ có một người tên là Cận Bắc Thành, học hành không giỏi, lại thích đánh bạc. Tới đến mấy người lên cá cược trong ký túc xá, Cận Bắc Thành đã thua cả tháng tiền ăn nhưng vẫn muốn cược tiếp. Có người cười nhạo anh ta: “Cận Bắc Thành, may cho cậu đây là trường học, nếu là ở ngoài, chẳng phải cậu đã mất cả vợ hay em gái rồi sao?”

Cận Bắc Thành lại không quá để tâm mà còn cười với người kia: “Em gái tôi học ngay trường nữ sinh bên cạnh, vừa học năm đầu tiên thôi, cậu muốn tìm con bé hả? Tôi đi tìm giúp cậu là được.” Anh ta vừa nói vừa muốn chen vào bàn đánh bài “Để tôi đánh thêm ván nữa đi.”

Khi đó Thiệu Từ Văn còn kể chuyện này cho cậu Tư với vẻ khinh thường, cậu Tư cũng không để tâm, chỉ dận đi dận lại anh ấy không được quan hệ với loại người như thế. Thiệu Từ Ngón lại vui vẻ nói: “Nó không làm vậy đâu, chỉ hóng chuyện vậy thôi.”

Ba người họ trốn học, ngồi uống nước giải khát, xem đá bóng trong ngày hè chói chang quả là những hồi ức niên thiếu khó có được.

Thiệu Từ Văn đột nhiên cảm thán: “Em gái cậu ta xinh lắm.”

Cậu Tư cười anh ấy: “Cậu gấp rồi à? Rung động rồi hả?”

Thiệu Từ Ngón cũng cười rồi tiếp lời: “Chắc nó vẫn hóng hớt thôi.”

Thiệu Từ Văn phì cười nhưng cũng mặc kệ anh mình, sau đó tiếp tục khoe khoang tin tức mình có được: “Lần trước em thấy em ấy đến đưa tiền sinh hoạt cho Cận Bắc Thành, xinh lắm ấy.” Anh ấy ngẫm nghĩ thêm vài phút: “Hình như tên là... Cận Tiêu...”

Anh ấy vừa dứt lời, cậu Tư đã đứng phắt dậy. Ánh nắng chiếu vào mặt cậu Tư khiến Thiệu Từ Văn không thấy rõ ánh mắt của anh. Anh ấy vừa định hỏi anh nói diễn chuyện gì thì cậu Tư đã chạy thẳng tới tầng một của tòa nhà dạy học.

Nghe nói năm đó cậu Tư xông thẳng vào lớp tiếng Anh của người ta, hỏi Cận Bắc Thành là ai rồi lôi cổ anh ta ra ngoài. Thầy giáo trên bục giảng cũng bị anh dọa sợ, người khác lại nghĩ Cận Bắc Thành nợ tiền anh.

Sau này Thiệu Từ Văn hỏi thăm mấy người hay buồn chuyện mới biết cậu Tư đó mất hơi một câu: “Cận Bắc Thành, nhà cậu ở đâu?”

“Chắc là nợ nhiều tiền lắm.” Về sau Thiệu Từ Văn cũng kể lại với anh mình: “Làm cậu Tư cuống cả lên thế cơ mà.”

Anh của anh ấy tiện tay mở trang sách Y, hỏi hột “ừ” một tiếng rồi lại nói: “Từ Văn, nếu không thì lên đại học học tình báo đi?”

\*

Lúc Thiệu Từ Văn gặp lại cậu Tư đã là ở Thiều Quan. Anh ấy tốt nghiệp khoa văn, người trong nhà hướng cho làm thầy giáo nhưng Thiệu Từ Văn lại không thích. Làm thầy giáo thì từ hóng chuyện sẽ trở thành chủ đề bị hóng chuyện. Lúc anh ấy đang đấu tranh để không phải tới trường trung học người nhà thu xếp, cậu Tư đã gửi thư đến gọi anh ấy tới Thiều Quan làm thư ký.

Trong thư nói: “Về sau có thể phải xử lý việc tình báo quan trọng, cần cậu phát huy năng khiếu.”

Thế là anh ấy hào hứng tới đây.

Tỷ như như hôm nay, không biết bao nhiêu tin tức đã qua tay anh ấy rồi. Người bình thường không hiểu, thu thập tin tức cần trực giác nhạy bén và suy luận vững chắc thì mới lọc ra được những tin tức giá trị trong một đồng rác hỗn độn. Thật ra đây cũng là một loại năng lực.

Lại tỷ như như cậu Tư hay nhò Thiệu Từ Văn tư vấn một số chuyện chính anh ấy cũng không hiểu nổi.

Ví dụ con gái thích gì, hay nếu không ăn cá rô thì còn cách nào khác không.

Thật ra tính Thiệu Từ Văn đề ý như vậy cũng rất hợp để nghiên cứu, thảo luận vấn đề này, thế là thư ký Thiệu vuốt cằm suy tư nghiêm túc: “Ồ, cá bính ga tô cá rô cũng không ăn à?”

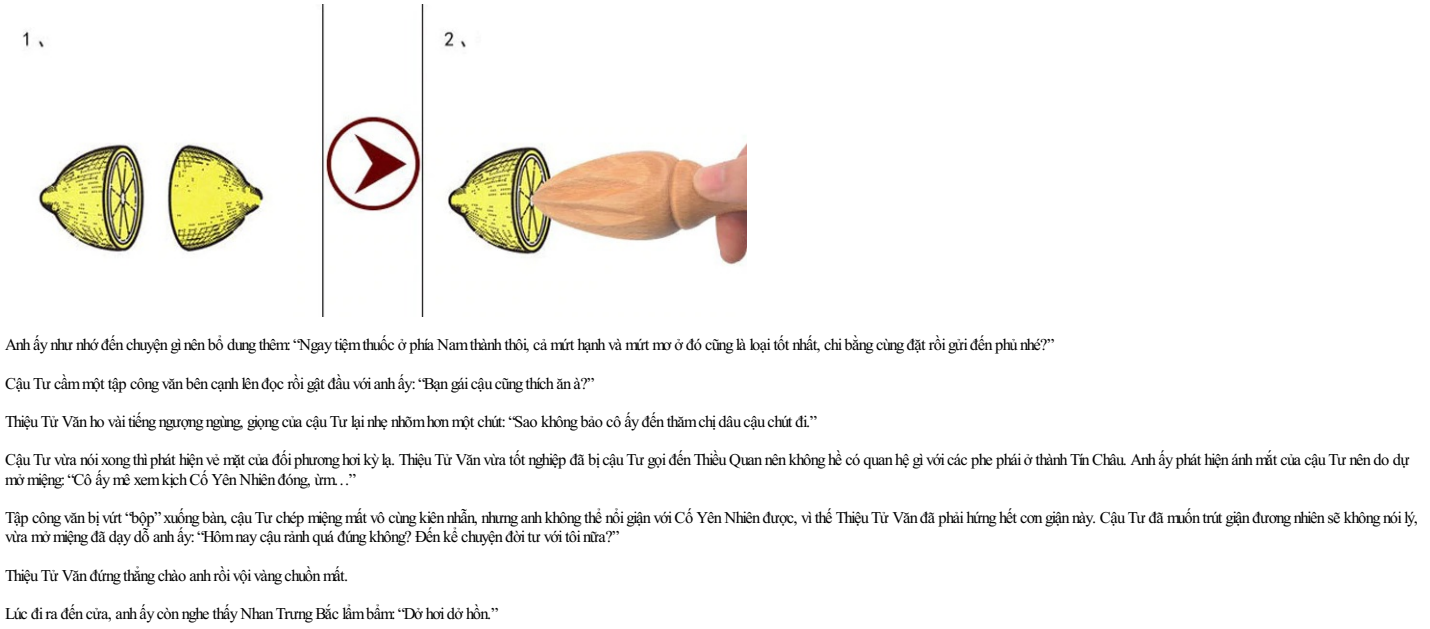
“Không ăn.” Cậu Tư tựa vào lưng ghế, đầu đầu gối vào thành ghế bên cạnh: “Luộc như nấu chung với cháo cũng không ăn, bảo là mùi hăng.”

“Vậy ép thành nước thì sao? Lấy cam và chanh át mùi hăng đó đi ấy?”

Cậu Tư ngừng đầu nhìn anh ấy, Thiệu Từ Văn cười ngượng ngùng: “Tiệm thuốc bên kia có dụng cụ ép trái cây bằng gỗ (3), nếu dốc quần cần thì em đi đặt một cái.”

*(3) Dụng cụ ép trái cây bằng gỗ:*





1 \

2 \

Anh ấy như nhớ đến chuyện gì nên bỏ dung thêm: “Ngay tiệm thuốc ở phía Nam thành thôi, cả mứt hạnh và mứt mơ ở đó cũng là loại tốt nhất, chỉ bằng cùng đặt rồi gửi đến phủ nhé?”

Cậu Tư cầm một tập công văn bên cạnh lên đọc rồi gật đầu với anh ấy: “Bạn gái cậu cũng thích ăn à?”

Thiệu Từ Văn ho vài tiếng ngượng ngùng, giọng của cậu Tư lại nhẹ nhàng hơn một chút: “Sao không bảo cô ấy đến thăm chị dâu cậu chút đi.”

Cậu Tư vừa nói xong thì phát hiện vẻ mặt của đối phương hơi kỳ lạ. Thiệu Từ Văn vừa tốt nghiệp đã bị cậu Tư gọi đến Thiệu Quan nên không hề có quan hệ gì với các phe phái ở thành Tín Châu. Anh ấy phát hiện ánh mắt của cậu Tư nên do dự mở miệng: “Cô ấy mê xem kịch Cổ Yên Nhiên đóng, ừm...”

Tập công văn bị vứt “bộp” xuống bàn, cậu Tư chep miệng mắt vô cùng kiên nhẫn, nhưng anh không thể nổi giận với Cổ Yên Nhiên được, vì thế Thiệu Từ Văn đã phải hứng hết cơn giận này. Cậu Tư đã muốn trút giận đương nhiên sẽ không nói lý, vừa mở miệng đã dạy dỗ anh ấy: “Hôm nay cậu rảnh quá đúng không? Đến kể chuyện đời tư với tôi nữa?”

Thiệu Từ Văn đứng thẳng chào anh rồi vội vàng chuẩn mắt.

Lúc đi ra đến cửa, anh ấy còn nghe thấy Nhan Trung Bắc lầm bầm: “Dở hơi dở hơn.”

Hết chương 28.

Tác giả: Chương trước hồi lỗi, lúc ở thành Tín Châu mới là đầu Xuân, vì thế chương nhà kính trồng hoa là mùa Xuân, không phải mùa Thu. Đang sửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://Ebook Full.Net).

## Chương 29: Cậu đến mua thuốc, hay đến mua đồ ăn vặt thế?

Biên tập: Bọt

Từ cuối đời nhà Thanh đã mở thông thương qua các bến cảng, vì vậy phần lớn Tô giới (1) đều gần biển hoặc gần sông. Thiệu Quan gần đất liền, lại không phải là đầu mối kinh tế then chốt nên không thể sánh với thành Tín Châu. Nơi đây không có nhà thờ và nhà hàng Âu, khó lắm mới có chợ phiên, hàng ngoại nhập lại càng hiếm thấy. Nếu không phải ngẫu nhiên thấy được con buôn đến từ Quảng Đông hay những mặt hàng nhập khẩu được bày bán, người ta còn thấy chợ phiên này không khác gì chợ phiên từ một trăm, hai trăm năm trước.

*(1) Theo luật quốc tế, một Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý. Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn như trong trường hợp các công ty mậu dịch thực dân.*

Thường thường tô giới bị nhân nhượng hay được cho phép hay thậm chí bị chiếm giữ từ một quốc gia yếu thế sang cho một cường quốc mạnh hơn. Thí dụ, Nhà Thanh của Trung Hoa suy yếu cả về quân sự lẫn chính trị vào thế kỷ 19 bị ép buộc ký một số hiệp ước được cho là bất công, đã trao cho nhiều cường quốc thực dân châu Âu và Nhật Bản một số quyền lợi trong đó có các tô giới.

Nếu người phương Tây đến và ở Trung Quốc lâu thường sẽ cảm khái rằng trong hoàn cảnh thiếu hụt điều kiện chữa bệnh và cung ứng lương thực này, vậy mà vẫn có thể sống vui vẻ, dài lâu được. Chỉ cần có kẻ sinh nhai trông vào được thì sẽ cảm đầu cảm cổ, cần mẫn sống tiếp nhau cũng là một loại năng khiếu. Mà cần mẫn nơi theo tổ tiên như đức cũng lại là một loại năng khiếu khác. Dù người phương Tây xông tới với lừa gạt, khói thuốc thì cũng chỉ mang đến cái mới mẻ nho nhỏ, không thể thay thế được tất cả gốc rễ.

Nhưng cái mới đó cũng chính là cái mới dành cho tầng lớp thượng lưu. Từ trước đến nay các nhà quyền quý và các họ gia đình nhỏ luôn là hai thế giới, người hai bên đều có sự kiêu ngạo của chính mình. Nhả nhặn, lịch sự là kiêu ngạo, mà cái cò khốc lóc cũng là kiêu ngạo. Nếu không muốn gây chuyện, vậy phải cười khách sáo một chút, đừng ai chọc đến ai.

Có điều mẹ Ngô lại rất hòa hợp với những người kia, dường như bà ấy là đầu mối then chốt qua lại giữa hai thế giới và ăn nhập với cả hai. Cận Tiêu đưa bà ấy đi chợ phiên một lúc, nhìn bà ấy nói một, hai câu với người bán hàng, người bán hoa quả thì chợt thấy mình trở thành người hầu đi theo, vì thế cũng yên lặng không ngắt lời.

Mẹ Ngô đến nơi này rồi về mặt cũng khá hơn, có tinh thần hơn so với ở nhà một chút. Bà ấy mặc cả với người bán đào rồi đột nhiên ngừng đầu cười nói: “Mẹ chủ, nơi này tốt hơn thành Tín Châu nhiều.”

Cận Tiêu còn chưa đáp lại, người bán hàng rong kia đã mỉm cười nói theo: “Đúng vậy, thành Tín Châu có đủ loại người, ý xấu cũng nhiều hơn.” Anh ta lại nâng quả đào lên: “Bà xem thử quả đào này đi, vừa mới hái xong, vẫn còn ngọt lắm.”

Mẹ Ngô lại ảo não: “Cậu ranh như khi thế, nếu hết ngọt thì đã hết từ lâu rồi.”

Cận Tiêu nhìn bọn họ mỗi người một câu đầu vô cảm thì chợt nở nụ cười. Cô im lặng nở nụ cười, vốn đang định lên lên thú lại nhưng người bán hàng rong kia nhìn thấy nên toét miệng hỏi mẹ Ngô: “Đây là mẹ chủ nhà bà à? Mẹ chủ cũng chế cười rồi kìa, ý bảo bà phải có chừng mực đấy.”

Cận Tiêu bị anh ta nhìn thấy nên cũng ngượng ngùng, vì thế cô quyết định: “Mua mấy cái đi, cũng đến mùa ăn đào rồi.”

Người bán hàng rong kia vui vẻ cúi chào và cảm ơn cô, Cận Tiêu nhận lòng biết ơn của anh ta thì lại ngượng ngập, mỉm môi không nói gì.

Mẹ Ngô chọn mấy quả vào túi, vừa chọn vừa nói với anh ta: “Hôm nay anh may mắn đấy, gặp được mẹ chủ nhà chúng tôi.” Bà ấy chờ người bán hàng rong cân xong rồi lại dừ dẫn dạo: “Thử cân thiếu xem, xem tôi có tha cho anh không.”

Lúc họ ra ngoài đã muộn, không bao lâu sau mặt trời chiếu bóng rất, vì thế Cận Tiêu và mẹ Ngô tiện đường vào một quán uống trà. Mẹ Ngô vừa mang hạt đưa cho cô vừa mỉm cười nhắc tới chỗ đào hay đưa mặt hôm nay. Thật ra chỉ có một mình bà ấy bận rộn, còn Cận Tiêu nhìn bà ấy thôi cũng thấy rất thú vị. Việc phụ nữ đi dạo phố với nhau này, chỉ cần nhìn đôi phương chọn thời cũng đã thấy thích thú rồi.

Cận Tiêu nhìn bà ấy vừa bận rộn vừa vui vẻ thì nhẹ nhàng nói: “Mệt rồi đúng không, ngồi xuống uống ngụm trà đi.”

Mẹ Ngô gạt mình không nói nữa, sau đó xoa tay mắt tự nhiên: “Như vậy sao hợp phép tắc.”

Từng giọt mồ hôi trên trán bà ấy chảy dọc xuống cổ, Cận Tiêu thấy được nhưng lại đánh mắt đi vô như không thấy, sau chỉ nói: “Ồ đây không có người ngoài, bà cứ ngồi đi.”

Mẹ Ngô lại xoa tay, bà ấy định từ chối nhưng Cận Tiêu nhấp một ngụm trà rồi cười nói: “Cũng phải, bà cũng có nghe lời tôi đâu.”

Nụ cười nơi khóe miệng cô như mang theo ý khác, cô chưa hề nói nửa câu sau “tốt cuộc là nghe lời ai” thì đối phương đã gạt mình. Mẹ Ngô không nói gì nhưng không dám từ chối nữa mà im lặng ngồi xuống, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Thiệu Quan trông trà, ngày thường Cận Tiêu đều uống loại trà hảo hạng, trà ở quán bình thường đương nhiên không thể so bì được. Cô uống từng ngụm trà mà trong lòng hơi mất tự nhiên, cô thấy có lẽ mình không phải người chủ tốt lành gì, đột nhiên tốt bụng cũng bị người ta ghét bỏ như vậy.

Cô thấy bức bối nên cầm hạt đưa định tách ra. Mẹ Ngô đã tách một ít cho cô rồi, bà ấy muốn thả vào tay cô nhưng Cận Tiêu cứng đờ, không định nhận lấy.

Mẹ Ngô lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói với cô: “Tôi đã rửa tay sạch sẽ rồi.”

Đương nhiên Cận Tiêu không chê bà ấy bẩn, vì thế cũng đưa tay ra nhận lấy. Cô yên lặng cho hạt đưa vào miệng rồi mới phát hiện mẹ Ngô cũng sử dụng phương thức giống mình.

Cô không quá trách mẹ Ngô làm việc cho cậu Tư, mà mẹ Ngô cũng không thật sự sợ cô thấy mình không sạch sẽ. Vừa nghĩ như vậy xong, cô chợt thấy lòng mình ảm áp hẳn lên.

Mẹ Ngô lại thăm dò: “Mẹ chủ?” Trong mắt bà ấy có ý dò hỏi, Cận Tiêu lập tức gật đầu: “Bà nói đi.”

“Vâng...” Bà ấy đáp lại rồi tách hạt dưa tiếp để tránh ánh mắt của Cận Tiêu: “Hay là sau này đừng dậy sớm làm bữa sáng nữa ă? Thỉnh thoảng làm một lần, cậu Tư sẽ vui, nhưng nếu cứ dậy sớm như thế...” Bà ấy dừng một chút, hơi do dự nói: “Sức khỏe của mẹ chủ cũng không chịu được.”

Cận Tiêu trầm mặc một lúc, sau đó nói khẽ: “Bà nói giống mẹ tôi lắm.”

Mẹ Ngô không rõ Cận Tiêu và mẹ mình đã nói gì trong điện thoại, khi nghe cô nói vậy thì biết lần này mình xui xẻo rồi. Có điều Cận Tiêu lại cười, nói với bà ấy bằng vẻ bất đắc dĩ: “Nấu bữa sáng thôi mà, phiền toái đến mức đó sao?”

Cô xuất thân từ một gia đình như vậy, đương nhiên sẽ không có người dạy cô phải làm một mẹ chủ thế nào, càng không có người để noi theo. Mẹ Ngô cũng xót cho cô nên ầm giọng, chậm rãi nói: “Bà chủ nói vậy không hẳn vì tốt cho mẹ, nhưng đôi lúc vẫn đúng.”

Cận Tiêu nhũn nhũn, lời này của bà ấy vượt quá giới hạn, nhưng cũng vì vậy mà chân thành vô cùng. Mẹ Ngô lại tiếp: “Dù sao nhà họ Nhan cũng không giống gia đình bình thường, không phải kiểu nam cay nữ dẹt. Trong gia đình bình thường nam phải dõn cùi, làm nóng, đó gọi là nuôi gia đình...” Bà ấy nhìn mặt Cận Tiêu gần ra thì đánh bạo nói tiếp: “Cậu chủ không phải làm những việc này, cậu chủ mưu to việc lớn, không nên hao tổn tâm tư vào những việc lao động chân tay, cả mẹ chủ cũng vậy...”

Bà ấy nuốt nước bọt, vì dám cả gan góp lời nên trong lòng căng thẳng, giọng nói cũng hơi run run: “Lúc trước tôi làm việc ở nhà khác nên cũng biết một chút. Cậu Tư đã tách ra ở riêng, nếu mẹ chủ muốn giúp đỡ thì có thể quán xuyến việc nhà, xử lý sổ sách, tặng quà cho nhà ai, nên tặng nhà nào món gì... Chỉ riêng những chuyện này thôi đã đủ phiền lòng nhọc trí rồi, thật sự không cần mỗi sáng dậy sớm vào bếp nấu cơm.”

Ý trong lời nói này của mẹ Ngô quá rõ ràng. Cận Tiêu vào nhà này không quán xuyến chút chuyện gia đình nào, chuyện vật thì giao cho mẹ Ngô, chuyện lớn thì cậu Tư quyết định. Chính Cận Tiêu cũng không để ý tới những chuyện này, càng không có ý định ôm đồm gì cả.

Cô biết lúc này mẹ Ngô thấp thòm vô cùng, thế nên cũng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Đúng là tôi không nghĩ đến những việc này thật, hơn nữa cũng không hiểu gì, bà nói thêm đi.”

Mẹ Ngô cười gât đầu với cô, tuy còn hơi thận trọng nhưng đã thả lỏng hơn so với vừa rồi: “Từ xưa đến nay, việc của phụ nữ trong gia đình đều là nấu nướng, nội trợ. Điều này không phải không tốt, nhưng mỗi người đàn ông đều hiểu rằng một mái ấm bền vững được không chỉ nhờ một người dốc sức bên ngoài, mà cần phải có một người quan tâm phía sau.”

Cuối cùng bà ấy cũng thở phào nhẹ nhõm khi nói ra được những lời này: “Mẹ chủ là người thông minh, sẽ hiểu ý của tôi.”

Cận Tiêu nở nụ cười, trong lòng lại thấy hồ thẹn. Quả đúng như lời mẹ Ngô nói, đúng ra những việc tặng quà đáp lễ đều nên do cô quyết định, nhưng ngay như việc tới nhà họ Thư kia, cô cũng không hề hỏi đến. Cô đã không làm, vậy cậu Tư chỉ có thể hao tâm tốn trí vì những việc vặt này mà thôi.

Cậu Tư mới tới Thiệu Quan, được thăng chức đốc quản cũng là lúc cây to đón gió, vậy mà vẫn nhọc lòng gánh vác đôi chút giúp Cận Tiêu. Lúc này Cận Tiêu vừa áy náy vừa xấu hổ, trước đây cô thấy làm mẹ chủ là làm ca đêm việc nhẹ lương cao quá là một ý nghĩ vừa ngây thơ vừa không biết xấu hổ. Cả ngày cô chỉ đọc tập san hay bí tịch về những chuyện nhỏ nhặt kia, đã vậy còn muốn cậu Tư đổ đánh mà không hề hay biết anh phải gánh vác thêm bao nhiêu điều.

Chi là nấu bữa sáng mà cô lại muốn dùng đồ bù lại ân huệ với nhà họ Cận, nhưng cũng không hề nghĩ rằng mình nợ cậu Tư chút ân tình.

Mẹ Ngô thấy Cận Tiêu đã hiểu rồi, lúc này cô đang cần mồi, cô lẽ là vì hối hận. Mẹ Ngô mới lời trấn an cô: “Mẹ còn nhỏ, không hiểu hết cũng là bình thường. Về sau gặp chuyện gì, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ, mẹ chỉ cần đưa ra quyết định là được.”

Đúng là cô rất hối hận, nhưng đầu óc vẫn rất nhanh nhạy. Cô ngược mắt hỏi bà ấy: “Lúc làm ở nhà trước bà bao nhiêu tuổi? Gặp được mẹ chủ thế nào?”

Những gì mẹ Ngô biết được chắc chắn không phải đúc kết từ nhà họ Cận, mà vì bà ấy từng làm thuê cho mấy gia đình buôn bán. Cô nghĩ tới đây rồi lại nhớ lúc mẹ Ngô đưa mình tới hầm băng của thương nhân, vẻ mặt của người quản lý quả là rất tôn kính.

Khí đó Cận Tiêu đã thấy lạ, vậy cô lẽ lúc trước mẹ Ngô hầu hạ một gia đình lớn nào đó thật. Mẹ Ngô bị cô hỏi thì hơi căng thẳng, ánh mắt cũng do dự: “Tôi vốn...”

Bà ấy định nói nhưng rồi khựng lại, đành phải đổi thành: “Tôi vốn nghĩ là giữa vợ chồng với nhau, ai giúp đỡ ai mà chẳng được.”

Lời này của bà ấy thật kỳ lạ, logic cũng quái gở, Cận Tiêu đoán bà ấy không muốn nói nên cũng thuận theo, tiện thể lại tiếp: “Bà đã từng làm cho gia đình lớn thì cũng biết rõ ràng không phải như vậy.”

Cô cũng không cần mẹ Ngô xin tha thứ hay cam kết với mình điều gì, lời cũng đã nói hết rồi, làm thế nào là việc của đối phương. Vì thế cô buông chén trà, cầm túi lên: “Tôi nghỉ đủ rồi, đi xem tiếp đi.”

Hai người ra khỏi quán trà, Cận Tiêu lại chủ động trò chuyện với mẹ Ngô, nào là cửa hàng này mở bao lâu rồi, rồi giọng của ông chủ kia không phải giọng bán gạo. Lúc đầu mẹ Ngô còn hơi thấp thòm, nhưng sau đó cũng dần yên tâm mà giới thiệu cho cô.

Hai người chỉ cần mở miệng nói chuyện thì sẽ không có vấn đề gì lớn, bởi vốn giữa bọn họ không có hiểm khích quái to tát, chỉ cần một bên tỏ vẻ thiện chí, một bên khác ắt sẽ tiếp nhận thiện chí này.

Cận Tiêu đi một lát rồi cũng biết thêm nhiều điểm tốt của Thiệu Quan. Người dân thuần phác, chợ phiên cũng thú vị, khiến cô cảm thấy mình nên ra ngoài thường xuyên hơn mới đúng. Khó lắm mới bước sang thời dân quốc, cô lại không ra khỏi cửa, vậy quả là có lỗi với những người ra sức đấu tranh, ủng hộ chế độ lập lập cho phái nữ.

Hai người đi qua một tiệm thuốc, mẹ Ngô cười chỉ cho Cận Tiêu: “Tiệm thuốc này nổi tiếng lắm, nhưng không phải vì thuốc mà là vì các loại đồ ăn vặt.”

Mẹ Ngô đứng ở đó kể với cô mơ ở đây nổi tiếng trong thành đến mức nào, mặt ông ngon tới đâu, ăn rồi vị sẽ ra sao. Cận Tiêu lại đứng bên ngoài tiệm thuốc, hơi nghiêng đầu nhìn một chút.

Tiệm thuốc này trông cũng chỉ như những tiệm thuốc bình thường khác, có một người đàn ông cao ráo đứng ở cửa tiệm, lúc này đang cần thận hỏi han chủ quán, sau đó đem bọc lớn bọc nhỏ ra ngoài.

Anh ra ngoài làm việc riêng nên không muốn sai người khác, lúc này trên người cũng là âu phục. Ông chủ rất kính cẩn tiễn anh ra ngoài, miệng còn nói: “Lần sau không dám phiền cậu tư tới đây.”

Người đàn ông đang đi ra bên ngoài, khi nhìn thấy gì đó thì khẽ gạt mình, sau đó lại nở nụ cười.

Cô gái xinh đẹp nào đó đang đứng dưới ánh mặt trời, nghiêng đầu nhìn anh cầm bao lớn bao nhỏ, đôi khuyên tai lấp lánh kia càng khiến nụ cười của cô ngập tràn hào quang.

Cận Tiêu hất cằm, hỏi anh bằng giọng gòn tan: “Cậu đến mua thuốc, hay đến mua đồ ăn vặt thế?”

Hết chương 29.

Spoil một xút chương 30:

Cậu Tư: “Tôi nay ngấm sao không?”

Chưa đợi Cận Tiêu trả lời, anh đã nở nụ cười xấu xa lộ hàm răng trắng: “À mà em có nhìn thấy gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

## Chương 30: Em cũng muốn ăn kẹo mạch nha, cậu đổi cho em đi

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Cậu Tư đưa đồ cho sĩ quan Lưu, bảo anh ấy bỏ lên xe trước. Cận Tiêu cũng tiến lên nhìn thì thấy trên gói nhỏ viết chữ “mứt hạnh” và “mơ”, cô còn muốn nhìn thêm nữa nhưng lại bị cậu Tư ngăn lại. Cậu Tư xua tay để sĩ quan Lưu đi trước, cả mẹ Ngô cũng lên xe theo.

Khi thấy bọn họ đi rồi, anh mới quay sang cười nói với cô: “Cũng không có gì, còn phải mua một ít hạt muối gừng (1) nữa.” Anh kéo tay cô qua, đưa cô đi sang hướng khác: “Thanh lọc gan lại sáng mắt, tốt cho mắt của em.”

*(1) Hạt muối gừng (Thảo quyết minh) là một vị thuốc nam có tác dụng điều trị huyết áp cao, mất ngủ, hắc lảo, táo bón, đau mắt và chàm ở trẻ nhỏ.*



Cận Tiêu chớp mắt, nghiêng đầu giả ngốc với anh: “Thanh lọc gan? Vậy không thể ăn các loại gan nữa rồi, sẽ đánh nhau mất.”

Nhan Trung Bắc hiểu ý cô nhưng cũng không vạch trần, ngược lại còn thuận theo mà chậm rãi trả lời: “Ừm, anh không nghĩ đến đấy, thế không ăn nữa vậy.”

Hôm nay anh dễ nói chuyện vô cùng, ngay cả lời linh tinh như hạt muồng giường không ăn được với gan mà anh cũng tin. Cận Tiêu nghiêng mặt cười trộm, sau đó lại quay đầu, mím môi với vẻ bình tĩnh: “Đã ăn lâu như thế rồi, dừng lại cũng không sao.” Cô lại giả vờ ngắm đồ chơi làm bằng đường (2) ở ven đường: “Có khi ỉm... có khi hạt muồng giường cũng có tác dụng đấy.”

(2) Đồ chơi làm bằng đường



Cô nói bấy nói bạ nghiêm túc như thế khiến cậu Tư không nhận được nữa, anh bật cười: “Đừng vậy, bây giờ con mèo trong bếp ngửi thấy mùi gan heo cũng phải chạy rồi, nên dừng lại đi thôi.”

Lúc này Cận Tiêu mới biết việc mình lên cho mèo trắng ăn gan đã bị anh phát hiện. Cả rôt vốn đã đáng ghét rồi, đến cả chú mèo trắng kia cũng không chịu ăn. Bây giờ cô bị anh cười nhạo như vậy thì xấu hổ vô cùng, muốn rút tay ra nhưng cậu Tư không buông, đã vậy còn kéo cô gần lại rồi mà thăm bên tai: “Em làm chuyện xấu giờ còn định chạy đấy à?”

Cô cúi đầu, tuy biết mình không làm đúng nhưng ương bướng không muốn nhận sai, miệng còn lẩm bẩm: “Đó thì có gì mà tính là chuyện xấu?”

Cậu Tư cũng không trách cô, anh nhìn trời với vẻ hồ hững: “Đêm đi ngắm sao không?”

Chưa đợi Cận Tiêu trả lời, anh đã nghiêng đầu cười xấu xa lộ hàm răng trắng: “À mà em có nhìn thấy gì đâu.”

Hai người ở bên nhau lâu ngày thường đáng ghét như vậy, bây giờ Cận Tiêu có vẻ khóc cũng không dọa nổi anh nữa, vì thế cô mím môi, vạch trần anh: “Hôm nay cậu không bận à? Ban ngày ban một còn chạy ra ngoài mua đồ.”

Có một số việc vội vàng cũng không ích gì, chẳng bằng ra ngoài một chút cho đầu óc thanh thoi. Nhan Trung Bắc khẽ lắc đầu: “Khó lắm mới ra ngoài cùng em, em thích gì? Chúng ta đi xem một chút.”

Cậu Tư muốn dẫn cô đi xem tò he nhưng Cận Tiêu nhìn thử thấy không thú vị, sau đó lại bị hàng chuẩn chuẩn bên bằng cô hấp dẫn nên cứ đứng nơi đó xem nghệ nhân bên hình thỏ con tiếp theo.

Cô xem tới tập trung, khiến nghệ nhân già kia phải ngừng đầu cười hỏi: “Mẹ chủ thích hình nào? Mua một con về chơi đi.”

Quần áo của Cận Tiêu đẹp để mà quý giá, lại không phải kiểu dáng của thiếu nữ nên đối phương gọi cô là mẹ chủ cũng không có gì lạ. Cô chắc chắn đã không còn là cô gái độc thân nữa, nhưng lại vẫn thích đồ chơi của trẻ con. Cận Tiêu đáp lời, nhìn lướt qua từng hình một nhưng không chọn được nên chỉ biết mím môi phiền não. Cô chọn trái chọn phải mà vẫn không được, cứ một mình rối rắm như vậy khiến cậu Tư buồn cười, anh nhẹ giọng nói với ông cụ kia: “Lấy hết đi, đưa đến nhà tôi được không?”

Tĩnh cả trong gió thì có khoảng một trăm hình, Cận Tiêu quay đầu nhìn rồi trách anh: “Mua nhiều như thế làm gì?”

Cậu Tư chỉ trả tiền mà không để ý quá nhiều, ông cụ cuống quýt cảm ơn, sau lại cười nói với Cận Tiêu: “Mẹ chủ may mắn quá, gặp được người chồng yêu thương thế này.” Ông ấy đưa cho Cận Tiêu con chuẩn chuẩn có kia, cũng là thứ vừa rồi đã hấp dẫn ánh mắt cô. Ông cụ lại nói: “Khi nào về treo ở sân nhà, treo ở nhà kính trồng hoa, đẹp lắm đấy.”

Ý của ông ấy không tồi, Cận Tiêu cũng rất thích con chuẩn chuẩn kia. Cậu Tư dặt tay cô đi rồi, cô vẫn cầm lên ngắm qua ngắm lại, khi đã đi xa rồi còn lẩm bẩm: “Sao lại bận được thành thế này nhỉ? Đáng ra nên hỏi một chút.”

Khó lắm cô mới lộ vẻ trẻ con như thế, cậu Tư đưa tay ấn đầu cô: “Thích đến thế cơ à? Trước giờ tặng em đồ có thấy em thích thế này đâu.”

Cận Tiêu mặc kệ anh rồi lại xem chuẩn chuẩn có bên thế nào. Có điều cô nhìn kỹ thế nào cũng không hiểu được, lúc này mới trả lời anh: “Những thứ lúc trước cậu tặng, em cũng thích lắm.”

Cậu Tư còn chưa nói gì thêm, cô lại bị người bán hàng rong đối diện hấp dẫn ánh mắt. Người bán hàng rong kia lắc trống com trong tay “tùng tùng tùng”, trên vai gánh hai gói hàng rực rỡ muôn màu. Ông ấy vừa mới xuất hiện ở đầu phố đã bị một đám nhỏ vây quanh, tranh nhau muốn đổi đồ.

Cận Tiêu cũng bất giác ngoái theo, muốn nhìn rõ xem là thứ gì. Cậu Tư chỉ vào đó: “Đó là gánh kẹo mạch nha, khá phổ biến ở đất Bắc, trước giờ em ở thành Tín Châu nên chắc chưa thấy bao giờ.” Cậu Tư giải thích với cô: “Người bán hàng rong kia là người đổi kẹo (3), những món đồ bên trong không phải muốn mua mà được, chỉ có thể dùng mấy món đồ linh tinh như lốt giấy cũ để đổi thôi.”

(3) Người đổi kẹo





Không chỉ có lũ trẻ mà các bà cụ, thiếu nữ cũng vây quanh người bán hàng rong kia. Hai gánh hàng nhỏ nhoi ấy như tạo thành một vòng tròn niềm vui, ông ra giá tồi mặc cả, xen lẫn cả vài câu đùa vô mồm, thỉnh thoảng lại kể chuyện cười khiến cả nhóm người cười tới nghiêng ngả.

Cô em nhỏ nhận được kẹo mạch nha thì hớn hờ khua tay chạy về nhà, khi chạy sượt qua người Cận Tiêu còn mang theo gió cuốn góc áo của cô lên.

Cô nhìn bóng lưng của em nhỏ kia mà cũng bị niềm vui ấy cảm nhiễm. Xưa nay, niềm vui trên thế giới này không hề liên quan đến tiền, nhưng rốt cuộc là mối quan hệ thế nào thì cô lại không muốn nghĩ nữa. Bây giờ cô rất vui, vì thế cũng không muốn hiểu những lý lẽ kia, kéo lại khiến tâm trạng xuống dốc.

Cận Tiêu quay đầu, cậu Tư cũng nờ nụ cười nhè nhem mà nhìn theo em nhỏ kia. Cận Tiêu ngẫm nghĩ rồi đưa chuồn chuồn cô vừa rồi cô còn rất thích cho cậu Tư: “Em cũng muốn ăn kẹo mạch nha, cậu đổi cho em đi.”

Vừa rồi cậu Tư còn mang ý cười, khi nghe cô nói vậy thì chợt ngây ngẩn, ánh mắt cũng thu hồi khỏi bóng lưng của em nhỏ kia. Anh ngây ngốc nhìn cô, còn cho là mình nghe lầm: “Gi cơ?”

Cận Tiêu nhét chuồn chuồn cô cho anh rồi chỉ vào gánh hàng bên kia: “Kẹo mạch nha.”

Tuy anh thích cô làm nũng với mình nhưng chưa từng khó xử như vậy bao giờ, vì thế anh sờ mũi, lúng túng nói: “Tiêu Tiêu, chúng ta còn đủ tiền.”

“Nhưng cậu nói phải dùng đồ đổi đồ.” Cô kéo cậu Tư, muốn kéo anh tới gánh hàng rong bên kia: “Em muốn đổi cơ.”

Cô cậy mạnh như ghé con không sợ cạp, còn cậu Tư bị Cận Tiêu kéo đến trước mặt nhóm người rồi nhưng vẫn cố đấu tranh: “Không thích chuồn chuồn cô nữa sao? Tiêu Tiêu, vừa rồi em còn thích lắm mà.”

“Ờ nhà còn một đồng lớn kia.” Cô đẩy cậu Tư đi: “Em không cần nhiều, một chút, một chút kẹo mạch nha là được rồi.”

Cô khoa tay múa chân ý bảo mình không tham đâu, ấy thế mà cậu Tư cũng mềm lòng thật. Khó lắm Cận Tiêu mới vờ anh thứ gì đó, vì vậy anh cảm thấy có thể nào cũng phải thỏa mãn cô mới được.

Anh mặc âu phục chen vào hoàn toàn không ăn nhập với nhóm người mặc quần áo vải thô màu đen xung quanh, nhưng cũng bởi vậy mà cô người còn tự giác nhường đường cho anh. Không cùng tầng lớp nước sông không phạm nước giếng chính là nguyên tắc ngăn giữa hai bên. Cậu Tư đến gần ông cụ đổi kẹo được bọn nhỏ vây quanh thì bị người xung quanh dò xét từ trên xuống dưới.

Thật ra trong gánh hàng kia cũng không có gì đáng giá, chỉ có vài quả cầu thủy tinh, kim khâu các loại mà thôi. Người bán hàng rong là một người đàn ông trung niên, khi nhìn thấy anh cũng cười: “Cậu chủ, cậu cần gì?”

“À...” Anh sờ mũi, dù ngượng ngập nhưng chỉ có thể mặt dày mảy dạn đưa chuồn chuồn cô ra: “Có thể ừm... đổi chút kẹo mạch nha không?”

Có đứa bé bên cạnh cười phá lên, người bán hàng rong cũng thấy buồn cười, chỉ biết khó xử nhìn anh: “Cậu chủ, tôi cũng phải làm ăn nữa...”

Cậu Tư càng túm quần hơn: “Hai viên thôi? Lần sau tôi sẽ giúp đỡ cho việc làm ăn của ông.”

Kiểu người bán hàng trời nổi thì này cũng không cần anh giúp đỡ, nhưng ông ấy vẫn thờ dãi dỗi cho anh. Cậu Tư nhận được hai viên kẹo gói kỹ trong giấy kia rồi cảm ơn ông ấy, sau đó mau chóng lách ra khỏi đám người.

Lúc anh còn đứng trong đám người đã không nhận được tấc kẹo trong tay với Cận Tiêu, trên mặt Cận Tiêu cũng có mang ý cười mừng rỡ, tựa như nụ hoa nở rộ trong ngày xuân vậy, khiến nụ cười trên mặt anh cũng không khống chế được mà tươi rói hơn nữa.

Cô chạy tới đón anh như chim sẻ nhỏ, sau đó vừa xem giấy bọc kia là giấy gì, bên trong là kẹo thế nào, vừa hỏi anh mãi với vẻ không thể tin được: “Đổi được thật à? Đổi được thật sao?”

Đôi mắt cô lấp lánh như ánh sao ban ngày, vừa ngẩng đầu vừa hỏi anh: “Cậu đổi thế nào vậy? Ông ấy nói gì với cậu?”

Cậu Tư phẩy qua chớp mũi của cô: “Em muốn biết à? Chúng ta lại mua chuồn chuồn cô, tự em đi đổi nhé?”

Cận Tiêu rút đầu cười với anh, mềm mại nói câu “không đâu” đầy thoải mái nhưng cũng như làm nũng. Cô lại kéo cánh tay anh mà tò mò: “Ông ấy còn đổi món đồ gì nữa? Chỉ đổi kẹo à? Đồ đổi cho ông ấy rồi sẽ được mang tới đâu?”

Cậu Tư bị cô kéo mà thấy như hai viên kẹo kia tan ra trong lòng, anh trả lời thắc mắc của cô bằng giọng vừa ôn hòa vừa chầm rãi: “Ồ, anh không thấy rõ bên trong.” Anh quay đầu cười cô: “Lần sau em đi đổi đi, chẳng phải sẽ biết ngay à?”

“Em không đi đâu.” Cô bóc giấy ra lộ hai viên kẹo mạch nha nhỏ nhoi, tiếp đó lấy một viên cho cậu Tư, còn cong mắt chơi xấu với anh: “Lần sau cậu vẫn phải đi đổi tiếp, cậu thấy rồi lại kể cho em”

Về vô lại của cô vừa đáng yêu vừa thân thiết vô cùng, cậu Tư ăn viên kẹo kia còn cẩn thận vào ngón Cận Tiêu khiến cô “ai da” một tiếng, sau rồi hai người ờ đó cười ngáy ngồ hồi lâu.

Cận Tiêu bỏ kẹo mạch nha vào miệng, có lẽ vì bị ánh trời chiều chiếu lên nên sau tai cô cũng chợt nóng rực lên. Thì ra yên tâm, thoải mái đưa ra yêu cầu với người khác là cảm giác thế này, yêu cầu vô lý được thỏa mãn lại là như vậy: Có chút kiểu ngạo, có chút thỏa mãn, còn có cả chút “Có lẽ mình khác biệt”.

Cô chun mũi vờ vĩnh cậu Tư: “Em vẫn muốn ngắm sao.”

Cậu Tư cười nhìn Cận Tiêu như biết ý nghĩ của cô: “Anh hái xuống cho em nhé?”

Cô nghiêng đầu vờ vẻ không để tâm: “Ồ, vậy cậu thử xem?”

Cậu Tư rút cánh tay bị cô níu ra khiến Cận Tiêu cho là anh từ chối. Nhìn cô bâu môi đầy bất mãn, cuối cùng anh cũng không nhận được nữa mà bật cười, đưa tay ra kéo cô gần lại.

“Được rồi, vậy để anh thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Sao không lấy em ấy trước?

Biên tập: Bột

Gió mát đầu hạ lướt qua tuyết không giống cái gì ở bức ban ngày, có lẽ đây cũng là chút khen thưởng lúc nghỉ ngơi cho những người làm công vất vả. Vì thị lực của Cận Tiêu không tốt nên sân thượng còn bật đèn điện để chiếu sáng cho cô. Cảnh cây từ hai bên sân thượng sà vào, Cận Tiêu đưa tay muốn bắt lấy, nhưng vì đang nằm trên tấm lót bằng mây nên không chạm tới được.

Cậu Tư nhìn cô cố gắng đưa tay ra một lúc lâu mà không được như ý, vẫn không hái nó xuống được, cuối cùng anh không nhìn tiếp được nữa nên đã đuổi cánh tay bè một cánh Bạch Dương nhỏ xuống.

Cận Tiêu nhận lấy rồi ngửi mùi lá cây, cô hít sâu một hơi như đang rất hưởng thụ, cậu Tư nghiêng đầu hỏi cô: “Thơm không? Làm gì có hoa.”

“Sao lại không thơm?” Cận Tiêu cảm cảnh cây nhỏ kia, nhàm chán vỗ nhẹ vào mặt mình: “Ký ức của khứu giác là lưu lại lâu nhất.”

Thì ra khứu giác còn có tác dụng như vậy nữa, cậu Tư hào hứng nghiêng người, dùng tay chống đầu hỏi cô: “Ồ? Vậy anh thì sao? Anh có hương gì?”

Cận Tiêu đảo mắt rồi chuyển chủ đề sang chuyện khác: “Ồ, có phải Cinderella xin cha mang cành Bạch Dương cho mình không?”

Cậu Tư nghiêng người muốn hỏi có cho rồi, Cận Tiêu muốn tránh nhưng lại bị anh bắt lấy mà truy vấn: “Anh có mùi hương gì?”

Anh hỏi rất nghiêm túc, còn mím môi chờ câu trả lời của Cận Tiêu. Có công mắt, không nhìn được nên vừa dẩy mặt anh ra vừa cười, giọng cũng rung rung hơn vì không ức chế được ý cười. Có điều cô vẫn mạnh mẽ, vì như không nghe thấy: “Ừm, em cũng trồng mới được, em sẽ thử chôn cành xuống xem sao.”

Cận Tiêu chỉ định trêu chọc anh một chút, vì giọng cười nên còn che miệng của mình lại. Không ngờ cậu Tư lại tức giận, anh gồng đầu lên cánh tay, tức hồng hén: “Chắc chắn là em không nhớ.”

Anh đưa tay cầm lá cây ngậm vào miệng rồi lại phun ra, sau đó hừ một tiếng: “Cái gì mà khứu giác, cái gì mà lâu dài, em có nhớ nổi đâu.”

Cậu Tư tức giận như thế khiến cô sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là quá đỗi ngạc nhiên. Vì thế Cận Tiêu cũng nghiêng người sang dò xét nét mặt của anh. Thật ra cô không có ý dò xét, chỉ là tò mò vì sao anh lại giận vì chuyện nhỏ nhỏ như vậy mà thôi. Khi thấy lông mày của anh cau lại tựa như hòn dốt, cô lại không nhịn được cười: “Ồ... giận thật à.”

Vậy là cậu Tư cũng cảm thấy mất mặt, bởi trong lời nói của cô còn mang theo ý “cậu hẹp hòi thật đấy” hay “cậu chẳng biết đùa gì cả”. Đương nhiên anh biết đây không phải chuyện gì lớn, nhưng vẫn không nhịn được mà tức giận. Lúc này thật ngượng ngập lắm sao, vì thế anh họ khan một tiếng định thay đổi không khí.

Anh vừa định mở miệng đã bị giọng của Cận Tiêu cắt ngang, cô nói còn mang theo vẻ nghiêm túc: “Đúng là em không nhớ rõ.”

Cô nói rất khê nhưng chợt khiến cậu Tư trở nên nghiêm túc, ngay cả vẻ hồn dốt trên mặt anh cũng không còn nữa, mà thay vào đó là có don không thôi.

Anh muốn giấu loại cô don này đi nhưng không biết phải làm sao, vì vậy đành phải nhắm mắt, không nói gì thêm.

Cận Tiêu vừa mới nghiêng người để ý ánh mắt của anh, lúc này tiếp tục nói lại không nhìn cậu Tư nữa, mà là nhìn cảnh cây sà vào kia: “Mùi hương của cậu luôn không giống nhau, em không nhớ hết được.”

Cậu Tư mở mắt, anh cho là cô chỉ đang giải thích nên càng tức giận, định xoay người đi. Cận Tiêu nghiêng đầu nhìn anh: “Lúc cậu làm bánh kếp sẽ có hương bánh kếp, lúc ngủ sẽ là hương nước sau cạo râu vị bạc hà.” Mỗi cô mang theo ý cười, cả khuôn mặt tươi lên vẻ dịu dàng tới lạ thường: “Em không thể nhớ mỗi khoảnh khắc được.”

Nhan Trung Bắc thở hắt ra nhưng vẫn không nói tiếng nào. Cận Tiêu không nghe thấy anh trả lời thì định nằm xuống, nhưng lại bị anh giữ chặt mà kéo vào lòng. Tuy cô không nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, nhưng vẫn đoán được từ giọng nói của anh.

“Quý rành mình, lúc làm bánh kếp đương nhiên phải có mùi bánh kếp rồi.”

Trong lòng hai người họ đều hiểu thật ra mùi hương gì không quan trọng, mà là có nhớ đến hay không, có dễ trong lòng hay không. Cận Tiêu rầu rĩ “vâng” một tiếng, cô giùng giàng, ngửa mặt lên để lộ vẻ tươi cười khi nằm trong vòng tay anh: “Cậu nói đúng, còn là hương bánh kếp Krusteez nữa.”

Tuy nụ cười của cô mang theo vẻ đùa giỡn, nhưng cậu Tư lại không cảm thấy mất mặt. Cô nhớ rõ rằng đến vậy khiến anh thấy thỏa mãn vô cùng, sau đó không nhịn được mà cúi đầu hôn lên môi cô. Anh hôn một chút vẫn chưa đủ nên lại hôn hoài, hôn nữa, sau đó bị Cận Tiêu tránh đi thì nụ hôn kia lại chợt rơi xuống cổ của cô.

Cậu Tư ôm cô rồi trở mình, vậy là Cận Tiêu như mèo con nằm sấp trên người anh. Cậu Tư nâng người hôn lên trán cô, cô cũng không tránh đi, sau lại nghe anh hỏi: “Lần đầu tiên em nhìn thấy trông anh thế nào? Trông có dữ không?”

Anh biết Cận Tiêu không còn nhớ lần đầu gặp gỡ của bọn họ, vì thế ý ám chỉ trong câu hỏi này là đem tâm hồn. Cận Tiêu nghiêng đầu, không nể mặt anh chút nào: “Có gì mà dữ, khi đó trông cậu buồn cười chết đi được.”

Cậu Tư cho là cô nói đến lần anh khóc lên ở rừng trúc kia, vì vậy trái tim anh cũng đập rộn thêm một chút, trong lúc bất chợt còn không nhịn được mà nắm lấy bà vai của cô, giọng cũng dần bắt ổn: “Em nhớ sao?”

“Sao em không nhớ cho được?” Cận Tiêu hát hằm: “Em có uống say đâu, cậu cười như đồ ngốc vậy.”

Cậu Tư buông tay khỏi bà vai của cô, anh im lặng một lát rồi lại hỏi: “Sao anh lại cười như đồ ngốc được? Rõ ràng là anh cười vô cùng tao nhã, phóng khoáng.” Anh đưa tay vén tóc con của cô vào sau tai, giọng đùa giỡn cũng thấm dịu dàng: “Khiến em nhìn tới ngây ngốc, muốn lấy thân báo đáp đúng không?”

Cận Tiêu tròn tròn mắt, lắc đầu thật mạnh rồi vạch trần sự thật giúp anh: “Đúng là em ngây ngốc thật, nhưng vì cậu nhào tới như gấu lớn thôi.”

Cậu Tư không hề biết cô mường tượng mình như vậy nên cũng lúng túng, anh sờ mũi: “Sao lại giống gấu lớn?”

Anh lại nghiêm mặt nói trịnh trọng: “Lần đầu tiên gặp em, đương nhiên anh phải nhiệt tình một chút, chủ động một chút.”

Lần đầu gặp là ở phòng tân hôn, cũng là trên giường, anh nói vậy khiến Cận Tiêu thấy rất hợp lý, vì vậy cô gật đầu: “Cậu nói đúng lắm, cậu là đàn ông, phải chủ động mới được.” Suy nghĩ của cô lại chuyển sang cây Bạch Dương, sau đó đưa tay cầm một chiếc lá, lời nói ra cũng hồ hững vô cùng: “Ừm, nhiệt tình một chút.”

Cậu Tư mím cười, cúi đầu hôn lên mũi cô: “Nhiệt tình thế nào?” Giọng anh xen thêm chút khàn khàn, tiếp đó lại nghiêng đầu hôn tai cô: “Thế này sao?”

Cận Tiêu không còn nghĩ đến cái cây kia nữa, có điều giọng cô vẫn trong trẻo, không hề mang vẻ động tình như cậu Tư. Cô thậm chí còn hơi bất mãn: “Sao cậu cứ nhắc đến chuyện này vậy? Tuyệt vời đến vậy sao?”

Cậu Tư nằm trở về rồi cũng thành thật trở lại, anh đánh mất đi nơi khác, không nói thêm gì nữa.

Quả là tuyệt vời thật.

Không chỉ tuyệt, mà còn là nút thắt sâu trong dây lòng nữa kia.

Sau khi anh du học trở về đã bị đưa tới chiến trường, có điều anh không bỏ mạng tại đó, anh cả lại lo anh thật sự có thành tựu gì đó trong quân đội, vì thế đã sắp xếp cho anh vào chính quyền. Đương nhiên cậu Tư không được nắm quyền hành gì lớn, gác lại những việc hành chính vặt vãnh thì khi rảnh rồi anh sẽ lái xe, tới ngắm nữ sinh tan học. Cậu Tư rất muốn vào nhìn cô, có điều anh cũng khá nổi tiếng ở thành Tín Châu này, bởi vậy càng không thể làm can.

Vậy là anh thường ngồi trong xe nhìn cô xem sách cô ven đường, xem cả người nấu nướng bên đường, sau đó chậm chậm theo cô về nhà.

Anh định đợi cô lớn hơn chút, ít nhất là khi tốt nghiệp rồi sẽ cưới về làm vợ. Có điều kẻ dưới đưa tin rằng vị hôn phu từ nhỏ của cô yêu con gái người kéo xe tay tới mê muội, còn định bỏ trốn với cô gái kia.

Người nhà vị hôn phu kia sợ anh ta làm như vậy thật nên mới ép anh ta kết hôn với Cận Tiêu. Có lẽ kết hôn sớm, sinh con sớm rồi sẽ xác định được lòng mình thôi.

Cậu Tư biết được những việc này thì hoảng hốt không thôi, thật giống như thiên nga mình bảo vệ mỗi ngày sắp trở thành vịt quay trên mâm của người khác vậy. Cô sẽ kết hôn với người khác, sinh con cho người khác, giặt quần áo nấu cơm cho người khác, trải qua cả quãng đời còn lại vừa làm thường vừa tục tằng với người khác... Anh chỉ tưởng tượng như vậy thôi đã vừa đau xót vừa lo sợ.

Cậu Tư đi tìm bạn bày mưu tính kế, khi ấy Thiệu Từ Ngón cũng chưa xuất ngoại nên đương nhiên sẽ trở thành người nghe số mệnh của anh. Cậu Tư đi tới đi lui trước mặt anh ấy, một lúc lâu sau mới nghĩ ra được ý xấu: “Từ Ngón, chúng ta tiếp tay cho cậu con thú hai nhà họ Liễu đi, cho cậu ta mau chóng bỏ trốn với người khác.” Mắt anh lóe lên như tìm được cọng cỏ cứu mạng: “Đưa bọn họ đi Pháp, đi Mỹ, đi đâu cũng được.”

Thiệu Từ Ngón nhìn anh rồi cố để mím cười bình thản, chứ không chế nhạo anh cuồng quá làm càn: “Nếu bọn họ không muốn ra nước ngoài thì sao? Trung Bắc, không phải ai cũng muốn tha hương cầu thực nơi đất khách quê người đâu.”

Anh ấy lại găm thêm vào nỗi đau kia: “Hơn nữa để người nhà cậu ta biết được, có lẽ ngày mai sẽ vội vã cho họ động phòng luôn đấy.”

Cậu Tư ngăn ra ở đó, có lẽ anh cũng chợt nhận ra chuyện quá cấp bách, không thể mạo hiểm được. Thiệu Từ Ngón dùng một chút rồi nói bằng giọng cười trên nỗi đau của kẻ khác: “Anh xem, anh không muốn em ấy lấy người khác đến thế, vậy sao không lấy em ấy trước?”

Hết chương 31.

Bột: Một chương ngắn ngắn TVT Tự nhiên nhìn lại lịch đăng thấy 1 tuần rồi mới đăng được 1 chương((( Đạo này tinh thần toi hơi bắt ổn các mình a, hứa comeback rồi mà vẫn cứ trên mây trên gió TVT Mà sắp đó bạn thật rồi, sẽ cố gắng lên đều hơn (chắc thế =>))

Không định viết dưới này đâu mà phải hạn giờ cho bài post vì đến h đi làm rồi=))

Các mình đọc dài~

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 32: Thì ra anh mới là người thứ ba

Biên tập: Bọt

Cậu Tư nghe vậy thì lại đỏ mặt, anh lấy thuốc lá trong ngăn kéo ra nhưng không cần thận huých phải bình hồ đào đen khám mẫu đơn, anh đưa tay ra đỡ, lúc này chợt trở nên lóng ngóng vô cùng.

Thiệu Tử Ngón ngồi đối diện, nhìn anh luống cuống một lúc lâu. Cậu Tư sờ mũi: “Em ấy còn chưa gặp tôi.”

Thiệu Tử Ngón đan hai tay lại rồi cười tới nhe nhai: “Có phải muốn lần đầu gặp mặt đầy lãng mạn không?”

Cậu Tư ho khan, gãi vò tìm thuốc lá trong ngăn kéo.

Ý cười của đôi phương ngày càng sâu, lại nói: “Có phải tốt nhất là nên anh hùng cứu mỹ nhân, cho em ấy ấn tượng đầu tiên tốt nhất không? Lần đầu gặp sẽ thuê khoảng một trăm bà bác ở bên cạnh vun vào cho nhĩ?”

Cậu Tư nghe ra giọng bồn chột của anh ấy nên cũng mất tự nhiên, anh ngồi thẳng dậy, hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Không tới mức đó.”

Anh lại ngả người nằm ra rồi nở nụ cười: “Có điều ý định anh hùng cứu mỹ nhân này không tồi.”

Thiệu Tử Ngón cũng cười, ném vèo thuốc lá trên bàn qua cho anh: “Đúng là không tồi. Bảo sao ngày nào anh cũng đi theo người ta, thì ra đang tìm cơ duyên cứu mỹ nhân.”

Về mặt của cậu Tư chợt thay đổi, anh tiện tay cầm nghiên mực định nện Thiệu Tử Ngón. Anh ấy cũng không cười đùa nữa mà ngừng cười, nói chân thành: “Bây giờ anh để người khác nhìn ra tâm tư rồi, vậy bảo cậu Ba sẽ thấy thế nào, anh cả anh sẽ nghĩ ra sao?”

Nhan Trung Bắc phải dựa vào tin đồn vùng tiền như rác cho Cổ Yên Nhiên mới chặt vật giữ được cái danh cậu chủ quản là áo lượt, có như vậy mới khiến cậu cả an tâm. Anh cũng dùng mối quan hệ với Cổ Yên Nhiên mới móc nối được với đoàn buôn ở phía Bắc của Nhan Trung Nam, nếu bây giờ nhọc lòng theo đuổi một cô gái khác, chắc chắn sẽ là kiểm cùi ba năm thiêu một giờ.

Chuyện lãng mạn đương nhiên là rất xa xỉ, mà anh cũng không có cái xa xỉ tư bản đó.

Anh hiểu rõ quy luật này, nếu không sẽ không chỉ chờ Cận Tiêu tan học ở cổng trường lâu như vậy. Thấy anh im lặng, Thiệu Tử Ngón cũng thấy mình đã chọc vào chỗ đau của anh, tuy có áy náy nhưng anh ấy vẫn nói thẳng: “Dù muốn lấy em ấy cũng không lấy kiểu anh tình tới nguyện được, thậm chí còn phải lấy qua loa cho xong. Như vậy mới khiến người khác cảm thấy anh chỉ cưới một cô gái bình thường, lấy để tiện cặp kè với Cổ Yên Nhiên.”

Nụ cười là cậu Tư chân tình thật dạ muốn cưới một cô gái mà phải nấp dưới tên của một cô gái khác. Không phải ai cũng có tư cách để muốn làm gì thì làm, ngay cả Nhan Trung Nam còn phải để ý về mặt của cha vợ để qua ngày, huống hồ anh chỉ là cậu Tư chân thật còn chưa vướng.

Muốn cưới qua loa cho xong cũng cần bề trên cho phép, bởi đây là chuyện cưới hỏi quan trọng, cậu Tư thật sự không thể quá qua loa cho xong.

Vậy là cậu Tư tới nói với tư lệnh, cha cũng đã lâu không gặp anh nên lập tức đáp lời. Cậu Tư vào phòng rồi thả mình trên ghế như kẻ nhu nhược không làm nên trò trống gì.

Tư lệnh liếc qua anh rồi hừ lạnh: “Lại làm sao?”

Cậu Tư gãi móng tay, nói với ông: “Con muốn kết hôn.”

Tư lệnh lại mừng rỡ vô cùng: “Sao tự nhiên lại muốn kết hôn? Con gái nhà ai? Không phải là nhìn thấy trong vũ hội lần trước chứ?”

Ông sốt ruột như vậy khiến cậu Tư chưa xót, nhưng anh còn chưa trả lời, về mặt của ông đã thay đổi: “Con đừng nói là con hát Lê Uyên kia đấy.”

Nhan Trung Bắc xì một tiếng, đôi tư thế thành bất chèo chằm: “Đương nhiên là con không dám lấy cô ấy rồi.”

Anh sờ vào bình gốm Thanh Hoa bên cạnh, bên trên không có chút bụi nào nhưng cậu Tư vẫn phui tay: “Hôm qua đi trên đường nhìn thấy, cha cô ấy là một quan chức nhỏ, tuy chức nhỏ nhưng tài sản cũng trong sạch.” Anh phui tay, nở nụ cười: “Như vậy anh cả cũng không phải lo con quyến rũ cô chủ nhà quyền quý, uy hiếp địa vị của anh ấy.”

Anh như vậy vừa hư hỏng vừa bất cần đời, thậm chí còn toát lên vẻ suy sụp tinh thần như không biết đầu tư chút nào. Tư lệnh nhìn thấy cũng thờ dãi, chậm rãi nói: “Con đừng làm bừa, tính con thế này còn lấy vợ nhà nghèo, sau này sẽ khó sống lắm thôi.”

Ý của ông là kiểu cậu chủ ăn chơi như cậu Tư có lẽ chỉ nhờ vào cây cao bóng cả của cha vợ mà thôi. Tư lệnh nhìn anh gãi đầu với vẻ không để tâm, trong mắt lại hiện lên chút yêu thương. Con út trong mắt ông ngày thơ mà không hiểu chuyện, vừa phai của, ham chơi, ngốc nghếch, lại không nắm vững việc buôn bán. Sau rồi ông lại nghĩ những năm này hai người anh đều xa lánh cậu Tư mà lòng càng áy náy, giọng cũng trầm lo lắng như người cha hiền từ: “Trung Bắc, cha không thể quan tâm đến con cả đời được.”

Chắc chắn ông không thể quan tâm đến cậu Tư cả đời, ngay cả non nửa đời này, cậu Tư cũng chưa từng được chia chút quyền cảm quản hay quyền sở hữu tài sản nữa là. Nhan Trung Bắc đuổi kmg, cười nói: “Chẳng phải anh cả nói dân ông phải tự lập tự cường sao? Con thấy nói đúng lắm, anh cả còn nói với con, vợ có gia cảnh tốt quá có lẽ cũng ghét con, khi đó mới là khó sống!”

Về không hề gì của anh đến tai cha lại mang ý nghĩa khác, giọng của tư lệnh lạnh đi một chút: “Nó nói như thế với con?”

Cậu Tư đối diện với ánh mắt của ông, vừa để lộ vẻ ngu ngốc vừa cười gấu cợt: “Con nghĩ kỹ rồi, thanh danh của con thế này, cộng thêm xuất thân nữa, không có điểm nào để cô chủ nhà quyền quý bằng lòng lấy con.”

“Xuất thân của con làm sao?” Tư lệnh cao giọng: “Con là con cha, ai dám nói xuất thân của con?”

Khóe miệng Nhan Trung Bắc giật giật với vẻ không muốn tranh luận: “Thật ra trong lòng cha cũng hiểu rõ, con có thể giả làm con vợ cả trước mặt cha sao?”

Cậu Tư lên tiếng, trong mắt toát lên chút chán chường: “Mẹ cũng là một phụ nữ bình thường, con muốn đời này lấy một cô gái như vậy. Con không chế cô ấy, cô ấy cũng không chế con, không ai áp chế ai, sống thật tốt là được.”

Ý anh muốn nói trước đây bà cả y vào nhà mẹ đẻ, nhiều lần chen ép mẹ anh nhưng tư lệnh đều ngầm bỏ qua. Ngay cả khi mẹ qua đời rồi, những năm này cậu Tư phải chịu quả đắng từ bà cả và anh cả, cha anh cũng thường vờ như không thấy.

Thật ra rất nhiều năm rồi hai cha con họ chưa từng tâm sự với nhau, dường như sự giao lưu trong rất năm đều là một bên quá mắng, một bên khác lại cả lo phát phor. Bây giờ anh chủ động nhắc đến mẹ khiến tư lệnh cũng mềm lòng, ông nói với anh: “Chuyện của con, cha tự có sắp xếp. Con nhìn thấy một cô gái trên đường đã muốn cưới người ta, nếu mai lại trông thấy người khác thì sao?” Ông gõ ba-toong xuống, chân thành nói: “Trung Bắc, hôn nhân là chuyện lớn.”

Cậu Tư biết cha mình sẽ không dễ dàng buông ra như vậy, nghe nói tư lệnh đã nhờ người đi tìm cô gái tốt tính, gia cảnh cân xứng cho anh, có lẽ ông thật sự lo rằng cô con dâu tương lai sẽ bất nạt đứa con út nhu nhược, vô dụng của mình cũng nên. Mỗi lần cậu Tư nghe ông dặn đi dặn lại rằng phải tìm hiểu những cô gái này, trong lòng lại có cảm giác không rõ.

Vì thế anh thường nói với tư lệnh rằng con gái nhà bình thường tốt thế nào, anh thấy con gái của quan chức nhỏ kia không tệ đâu.

Có lần tư lệnh đã buồn ngủ lắm rồi, cậu Tư lại luôn miệng “Tóm lại con sẽ không dính dứ gì đến quyền quý gì đó”, “Chỉ bằng sống cuộc đời bình thường”. Cha anh năm lần bảy lượt giục anh trở về, cậu Tư lại mặt dày mày dạn ngồi ở đó, không cho tư lệnh ngủ trưa.

Cuối cùng cha anh cũng thấy phiền, ông ném ba-toong về phía anh rồi quát: “Vây con cưới đi! Cha mặc kệ con!”

Cậu Tư bất lý ba-toong, còn vô cùng phấn khởi nói cảm ơn, tư lệnh lại vỗ xuống ghế quát anh: “Con cưới con bé đó thì đi tìm cha vợ chức nhỏ như hạt vừng đó mà tổ chức! Cắt đứt quan hệ với nhà quyền quý đi!”

Nhan Trung Bắc cũng không để ý đến những chuyện này, anh cợt nhả đặt ba-toong tựa vào cạnh bàn: “Cắt đứt thế nào được? Vẫn phải chờ cha chủ trì hôn lễ chứ ả!”

Vì tâm trạng tốt, anh không để ý cha mình hừ lạnh thế nào mà cúi chào rồi ra ngoài. Cậu Tư muốn đi tìm bà mới tốt nhất, chuẩn bị sinh lễ tốt nhất, cả kiểu tám người khênh để cưới cô về.

Cậu Tư không thể biểu đạt chân thành của mình một cách quang minh chính đại, thậm chí tự đến thưa chuyện với Cận Quốc cũng sẽ để lộ dấu vết, vì thế anh chỉ có thể bỏ sức vào những chuyện này. Không muốn trễ nải, vậy phải dốc lòng vạn phần. May thay bà mới khắp khởi về báo với anh, sau khi nhìn thấy sinh lễ của anh, Cận Quốc đã quên luôn thông gia từ từ bé gì đó mà luôn miệng đồng ý.

Nhưng anh vẫn không yên lòng, Cận Tiêu sẽ nghĩ anh ra sao, có coi anh là cậu chủ ăn chơi dùng tiền mua hôn nhân, đem tàn hồn nhìn thấy anh sẽ sợ không? Tất cả những điều này đều khiến anh không yên giấc chút nào. Không một ai không để ý người trong lòng nghĩ mình ra sao, huống hồ ấn tượng đầu tiên luôn rất quan trọng.

Vậy là những bản ca kịch lãng mạn cậu Tư đã được xem trong lúc đi du học lại thăng thế, anh bị những suy nghĩ kia tra tấn đủ rồi, giờ đây không chịu thấu nữa, càng không muốn quan tâm tới gì cả. Anh chỉ muốn đi tìm cô, đi nói cho cô biết, nói thật tất cả mà thôi. Quan tâm tới ám mưu và ẩn nhẫn làm chi? Nói hết thấy cho cô mới là tốt nhất.

Anh không tìm hoa văn liễu, không đồn tâm đồn sức để tìm một cô gái xuất thân thấp hèn. Cận Tiêu lấy anh tuyệt không phải khom lưng uốn gối, còn về hứa hẹn, về quá khứ, anh muốn nói rõ với cô tất cả.

Anh truyền tin cho mẹ Ngô, buổi tối mẹ Ngô lên để mở cửa sau cho anh. Đêm tối xông vào khuê phòng không tốt chút nào, thậm chí còn là rất lỗi mắng nữa. Có điều chính thanh danh của cậu Tư đã đủ lỗi mắng rồi, anh không ngại mạo hiểm vượt qua khuôn khổ một lần, cứu vãn cho cái danh bất bát của mình.

Trăng treo đầu cành, anh rón rén bước vào, mẹ Ngô nói với anh rằng sẽ đưa Cận Tiêu tới sân nhà, khi ấy sẽ gặp được nhau.

Anh dõi theo có lâu như vậy nhưng vẫn chưa nói nổi một câu đứng đắn, trên đường cậu Tư đã nghĩ rất lâu xem nên chào hỏi thế nào để không quá đường đột, không khiến cô sợ hãi tới mức hồ hoán. Anh suy nghĩ một lúc lâu, đến một khoảnh khắc, nhịp tim kia chợt già tốc dồn dập. Anh nhìn thấy bóng người ấy dưới bóng cây mà thấy một bước ra ngoài này sẽ trở thành khoảnh khắc quan trọng nhất đời mình.

Có điều khoảnh khắc quan trọng ấy không hề xảy ra.

Cậu Tư nghe thấy giọng đầy lo lắng, rầu rĩ của một người đàn ông: “Sao bọn họ lại già em cho người khác? Còn nói hứa hẹn cái gì, danh dự cái gì nữa? Anh không thể để em đến nhà họ Nhan như vậy được, em biết thanh danh của cậu chủ kia thế nào không?”

Cậu Tư dựng thẳng tai, muốn nghe câu trả lời của đối phương. Đứng là Cận Tiêu không quen anh, đương nhiên sẽ không biện minh cho thanh danh của anh, vậy mà anh vẫn muốn nghe, muốn biết mình trong mắt cô là người thế nào.

Sân nhà im ắng mấy giây dài đằng đằng, một lúc lâu sau Cận Tiêu mới nói: “Nhưng anh cũng có muốn lấy em đâu?”

Câu hỏi này thật uyển chuyển biết bao, bởi cho tới giờ phái nữ thường không thể hiện lòng mình. Nếu muốn hỏi thật, cũng chỉ là hỏi đối phương muốn làm gì, hoặc là không muốn làm gì mà thôi. Câu hỏi lần này của Cận Tiêu, cộng thêm giọng điệu của cô thật khiến người ta nghĩ rằng cô cũng có ý với đối phương, chỉ có gã đàn ông kia bạc tình bạc nghĩa mà thôi.

Cậu Tư chưa từng nghĩ rằng cô đã có người trong lòng, như thể chính anh vẫn luôn chờ đợi, rồi cho rằng người khác cũng sẽ chờ mình vậy.

Đêm dài như nước, người đàn ông kia vội vàng chống chế: “Sao anh lại như thế được? Anh chỉ giúp người kéo xe kia vài lần mà đã bị đồn đại như thế rồi.”

Anh ta còn nói gì đó như “Có lẽ họ muốn dùng ông ta để đe dọa anh”, “Sao lại biến thành như thế được”, nhưng cậu Tư đã không nghe rõ nữa.

Tới khi cậu Tư nhận ra, anh đã lùi từng bước, từng bước ra ngoài cửa.

Anh nhớ tên của người con trai thứ hai nhà họ Liễu, nghe nói tên là Liễu Ngan Chi.

Đêm nay tỉnh rượu nơi nao, đương liễu đứng bóng, gió khuyết trăng tàn.

Anh chợt suy sụp tinh thần.

Thì ra anh mới là người thứ ba.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 33: Gọi một tiếng nữa đi?

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bọt

Xưa nay đã có quá nhiều truyền kỳ về chuyện cậu chủ có tiền có thế chia rẽ hai người yêu nhau, từ như Không Tước Đông Nam Phi (1), hay ti như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài. Cậu Tư vốn cho rằng mình là nam chính của câu chuyện mới vào đề, còn hao tâm tốn sức dần lòng rằng đường tình khó khăn, trắc trở mới tốt, tới khi bùng tình mới phát hiện thì ra mình chỉ là nam phụ mà thôi.

*(1) Không Tước Đông Nam Phi: là một tác phẩm đầu tiên được thấy trong “Ngọc đài tân vịnh” do Từ Lăng người nước Trần ở Nam triều biên soạn. “Nhạc phủ thi tập” xếp bài này vào “Tập khúc ca từ”, đề là “Tiêu Trọng Khanh thê”. Người đời sau thường dùng câu đầu làm đề nên còn gọi là Không tước đông nam phi. Đây là một tác phẩm ca ngợi về tình nghĩa vợ chồng, lòng sắt son chung thủy của cặp vợ chồng bị chia rẽ bởi chính sự hà khắc và cay nghiệt từ mẹ chồng.*

Cách thể hiện yêu thương của nam phụ trong chuyện xưa đều thật xấu xí, tất cả thường ham mặt mày xinh đẹp của nữ chính, tuyệt không cảm mến nội hàm của cô. Đương nhiên cũng có những người thích chân thành tới phát điên, cậu Tư đọc «Bóng Ma Trong Nhà Hát» (2) của Gaston Leroux có một buổi chiều, người đàn ông ấy trốn trong nơi tối nhìn trộm nữ chính trưởng thành thật có vài điểm tương đồng với anh. Một khi bước ra trước ánh mặt trời sẽ bị chán ghét, sẽ khiến người ta buồn nôn, dọa đối phương sợ tới ngất xỉu.

*(2) Bóng Ma Trong Nhà Hát: (Le Fantôme de l’Opéra) là cuốn tiểu thuyết của Gaston Leroux. Vốn là tiểu thuyết dài kì được in trên tờ Le Gaulois, từ tháng 09 năm 1909 đến tháng 01 năm 1910, Bóng ma trong nhà hát được nhà xuất bản Pierre Laffite in thành sách vào năm 1910, trở thành tác phẩm nổi tiếng nhất của Gaston Leroux: trở thành nguồn cảm hứng cho điện ảnh, phim kịch, phim truyền hình và ca khúc ở Pháp, Hoa Kỳ và nhiều quốc gia khác. Tác phẩm lấy cảm hứng từ câu chuyện tình yêu trong nhà hát lớn Paris và những đồn đại bí ẩn dưới tầng hầm của nhà hát Opéra Garnier sau nhiều sự cố xảy ra liên tiếp ở nhà hát này vào cuối thế kỉ XIX.*

Nhan Trung Bắc luôn kiểu ngau lúc này vừa “chìa uyển lệ thủy”, vừa phần nộ vì tình cảm bị giành mất, phải chịu sự tra tấn từ cả hai luồng cảm xúc. Anh tự khinh thường bản thân, cảm thấy mình chỉ là kẻ ti tiện tự lợi, nếu đứng trên rap hát có lẽ sẽ là nhân vật phản diện khốn kiếp bị người ta mắng chửi, ném trứng gà. Sau khi tự khinh thường, ganh tỵ trong lòng cậu Tư lại bật rề, chỉ muốn đạp đổ tất cả. Quan tâm người ta có thật lòng hay không làm gì, chỉ cần mình thống khoái là được.

Cậu Tư âm thầm đấu tranh giữa chính trực và lương tri. Khi mới người đàn ông không có quá nhiều kinh nghiệm tình cảm, thậm chí còn quen với ràng buộc giữa đạo đức và chính nghĩa lại đặt mình vào vai cậu chủ ăn chơi, vậy kiểm chế cũng là ranh giới cuối cùng anh vạch ra cho mình. Lúc này đó kỳ khiến anh muốn điên lên được, từ đó mới thấy buông tay chúc phúc thật sự là thứ khó mà như nói dối. Mọi bùng bít của thế giới này đều chợt trở nên có lý khiến anh thấy được an ủi, thấy gần gũi tới đáng yêu.

Anh đã nghĩ thông suốt rồi, buông tay hay tranh đoạt đều ổn cả. Có điều khi nhớ tới Cận Tiêu, cậu Tư lại không nổi cơn mặt chút nào. Cô từng chịu khổ rất nhiều, có lẽ đã trông ngóng được tới nhà họ Liễu từ lâu rồi. Nếu một cô gái bị tẩy não từ nhỏ rằng phải lấy một người nào đó, chính cô ấy cũng cảm thấy mệnh của mình sẽ phải như vậy, từ đó vì chờ đợi mà nảy sinh tình cảm. Cậu Tư làm vậy thật giống như chặt đứt mọi hy vọng của cô.

Vì thế cô lòng vốn nên tàn nhẫn của cậu Tư lại tàn nhẫn không nổi, anh sai mẹ Ngô đi xem tâm tình của cô thế nào, liệu có làm việc ngốc nghếch như Lưu Lan Chi không? (3) Nếu là như vậy thật, anh cũng không dám quan tâm đến đó kị hay không cam tâm gì nữa rồi.

*(3) Lưu Lan Chi: là nhân vật trong Không tước bay về miền đông nam, được viết bởi nhà thơ Tạ Linh Vận (385 – 433). Vào những năm Kiến An đời Hán mạt, cô gái nghèo Lan Chi thành thân với Trọng Khanh – con trai một nhà quan đang thời sa sút. Dù vô cùng yêu thương nhau nhưng Lan Chi bị nhà chồng bức ép rời xa do đôi bên không môn đăng hộ đối. Nàng đành quay về nhà mẹ đẻ nhưng lại bị anh trai ép tái hôn. Do còn rất yêu chồng nên Lan Chi cự tuyệt quyết không tái giá với người đàn ông nào khác. Bị dồn ép vào đường cùng, nàng đành tuyệt vọng gieo mình xuống hồ tự vẫn. Nghe tin nàng qua đời, Trọng Khanh cũng tự thắt cổ trên cây trúc sắn, đi theo hiển thế cho trọn vẹn nghĩa phu thê.*

Mẹ Ngô nhận được thư của anh, ngày hôm sau đến gặp nom cũng hỏi kỳ lạ. Cậu Tư hỏi Cận Tiêu có nghĩ thoáng được không, bà ấy lại nộ nư cười như cảm thấy câu hỏi này thật ngốc nghếch: “Cô chủ vẫn ả a.”

Bà ấy còn nói: “Nhưng cậu con trai thứ hai nhà họ Liễu kia ồn ào với người nhà rằng muốn liêu mạng với nhà họ Nhan, vì thế đã bị người nhà gửi sang nhà họ hàng ở Nhật ngay trong đêm rồi.”

Cậu Tư nghe đến đó lại không biết mùi vị trong lòng ra sao. Anh rầu rĩ nhiều ngày rằng có buông tay hay chẳng, bây giờ lại không cần phải nghĩ nữa rồi. Liễu Ngan Chi đã đi, Cận Tiêu chỉ có một con đường là lấy anh, anh cũng chỉ còn một con đường là lấy cô. Cậu Tư giống như tuyên thủ do dự nên ra sân thi đấu hay từ bỏ không thi, cuối cùng đối phương lại rút lui nhanh hơn anh, vậy là anh không chiến mà vẫn thắng.

Anh hẳn nên vui vẻ, nhưng dường như lại không có gì đáng vui. Mẹ Ngô chờ anh đáp lại, một lúc lâu sau cậu Tư mới lấy lại tinh thần: “Anh ta bị ép đi dễ dàng như thế, đúng là không phải người nên phò thác.”

Cậu Tư nói vậy chỉ là động viên chính mình, tự nhủ rằng làm như vậy là chính xác, anh không hề phá vỡ nhân duyên của người khác chỉ vì ham muốn cá nhân. Cho tới giờ anh chỉ có chút bệnh trong sạch, vậy mới có thể thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, sau đó lại trở về như lúc đầu. Bây giờ anh bị chính cái ưa trong sạch của mình hành hạ rồi lại không qua được cái ải của chính mình.

Vì thế anh lại nger ngắn mắt mấy ngày, đến ngày thành hôn, tự lệnh thấy dù trên mặt cậu Tư mang ý cười, nhưng vẫn nhìn ra chút tiêu tụy.

Cha anh tưởng rằng cậu Tư đã nghĩ thông suốt nhưng trốn không thoát nên mới tiêu tụy như vậy, vậy là ông nói gần định cảm ba-toong đánh anh. Song, Tư lệnh nghĩ làm vậy ở lễ thành hôn sẽ xui xẻo nên buông ba-toong xuống, thấp giọng sợ người khác nghe thấy: “Con có hối hận cũng hết cách, sau này có người tốt hơn thì lại lấy cũng được.”

Tư lệnh thấy mình quá là người cha bao dung, cho con trai lắng từ cơ hội quay đầu. Cậu Tư nghe thấy ông nói vậy thì chợt ngẩn đầu, cha anh ở gần như vậy mới thấy rõ tia máu trong mắt anh. Cậu Tư cười lạnh, anh không nên thất lễ đến thế, đây quá là gần cả chém thốt không hơn. Có điều hôm nay cậu Tư là nhân vật chính, cũng nên lên mặt một lần.

Giọng anh hơi run, khó phân biệt được là giận cha hay giận chính mình: “Sao con lại lấy thêm lần nữa? Cha đừng ép con lấy người khác là được rồi.” Cậu Tư vừa nói xong lại cảm thấy có lẽ tư lệnh nghĩ mẹ anh mới thảm thương như vậy, vì thế anh cũng gần đủ, không muốn nói gì thêm với ông nữa, chỉ chấp giọng nói đi xem sắp xếp thế nào rồi để ông lại một mình.

Vậy là lễ thành hôn long trọng mà có độc vẫn diễn ra. Lễ thành hôn này do cậu Tư hao tâm tốn trí từ tính mà ra, chính anh đã tính toán từng bước từng bước một, ấy vậy mà anh lại cảm thấy thật là loi.

Mặt cậu Tư không có vẻ vui mừng nên có, người nhà họ Cận trông thấy lại không ngừng oán than trong lòng, cho là anh lấy Cận Tiêu chỉ vì con hát bên ngoài thật. Nếu đối phương là nhà môn đăng hộ đối, khi biết được những điều này có lẽ sẽ âm ỉ mặt trận, hoặc lập tức từ chối kết thông gia. Có điều nhà không ngang hàng như nhà họ Cận lại muốn đưa mốc mà chờ mồm son, vì thế khi biết được cũng tỏ vẻ không hiểu, trái lại ngoài mặt càng nịnh nọt anh để ngày sau dễ nói chuyện.

Nhan Trung Bắc lấy lệ với họ vài câu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Khi chưa rõ ra sao, đã có người đẩy anh mà hô: “Cô dâu đến rồi!”, “Mau đi đón dâu!”



Lúc đầu anh bị người xô đẩy khiến đầu óc mê man, có lẽ đến cả việc cưới hỏi này cũng không theo ý anh được rồi. Nhưng lúc anh đứng vững được rồi, nhìn hý kiệu được hạ xuống, rềm bị kéo ra, cô dâu đội khăn đỏ được người ta đỡ đang dần bước đến, anh chợt không nóng lòng chút nào nữa. Anh khi ấy tựa như gã hải tặc sống vất vưởng nơi nơi, trải qua nhiều cam go, nguy hiểm, sau cần nhắc có rửa tay gác kiếm hay không lại chợt an lòng khi trông thấy kho báu lấp lánh.

Thời thì làm chuyện xấu cũng được, không đứng đắn cũng xong, tất cả đều vì vui sướng và đáng giá mà chột bình thần đến lạ. Cậu Tư bỗng nở nụ cười, từ giây phút nhìn thấy đôi giày cưới màu đỏ của Cận Tiêu chạm đất, tất cả những lo nghĩ, áy náy và phần nộ trong nhiều ngày của anh đã tan thành mây khói. Cuối cùng từ khoảnh khắc ấy, cậu Tư cũng có cái thấp thòm, kích động và chờ mong của một chủ rể thực thụ. Anh muốn đi lên đất tay cô nhưng lại bị hi nương chặn lại, bà ấy còn cười nói sao anh gấp gáp đến vậy. Cậu Tư cũng không giận, chỉ hít một hơi thật sâu, để lộ ý cười rồi nhận lấy dải lụa đỏ.

Dải lụa đỏ này kết nối bọn họ, liên kết giữa hai người chẳng qua cũng vì dải lụa này mà thôi.

Anh muốn đưa cô đến rất nhiều nơi, sẽ không có gì có thể thương tổn đến cô. Quan hệ của hai người họ là từng chữ từng chữ rõ ràng trên giấy hôn thú, ý nói sẽ bạc đầu răng long, bên nhau tới trọn đời.

Cậu Tư tình tào lại từ những ngày ngược, lúc này mới phát hiện hôn lễ không phải làm cho người khác xem, mà đó chính là nghi thức của anh và Cận Tiêu. Lụa đỏ đã kết, quế phước lan hình (4), như vậy lúc anh bái thiên địa, chắc chắn sẽ dùng toàn tâm toàn ý mà tạ ơn. Chìa rẽ một hôn sự trên thế gian này là cắt đứt một phần nhân duyên, có điều tất cả đều là việc đã qua rồi, anh nên tạ ơn thật chân thành mới đúng.

(4) *Quế phước lan hình: Quế trong hoa quế, phước là hương thơm, lan trong hoa lan, hình cũng là hương thơm. Thành ngữ này dùng để chỉ hương thơm, cũng là thành ngữ đầu tiên xuất hiện trong giấy hôn thú thời Dân Quốc.*



Đến khi mời rượu bạn bè thân thích, cậu Tư vui vẻ quá đổi nên không khống chế được từ lượng của mình. Người gặp việc vui tự nhiên sẽ quên khuấy giới hạn của bản thân mình. Trước đó cậu Tư đã dặn không cho mọi người vào náo động phòng, nói rằng đó là tập tục phong kiến, không nên như vậy. Vì thế hai bên bạn bè thân thích dù không náo động phòng nữa, nhưng lúc rót rượu cho anh lại không nhẹ tay chút nào.

Anh chưa gặp tình cảnh như vậy bao giờ nên chỉ lo chăm sóc cho Cận Tiêu, không để cô bị dọa, càng không muốn cô phải tịch mịch.

Thế nhưng anh lại quên chính bản thân mình, không hề chuẩn bị gì cả, đến khi đẩy cửa phòng tân hôn, anh chỉ còn lại hai phần tỉnh táo, có lẽ vì thấp thòm chưa vén khăn che mặt của cô dâu nên mới gắng gượng được tới lúc này.

Lễ thành hôn ở nước ngoài hay Trung Quốc đều có tập tục này, cũng không rõ tại sao rửa mặt trang điểm, phượng treo trăm cái đều chỉ vì khoảnh khắc đàn ông vén khăn hý hay khăn voan kia. Nghi thức luôn khiến người ta trở nên trịnh trọng, cậu Tư phát hiện tay mình cầm khăn còn run lên, người khác cho là do anh uống quá chén, nhưng chỉ lòng anh thấu tỏ nguyên do.

Khăn hý trượt xuống lộ ra khuôn mặt của Cận Tiêu, cô đang nhìn về phía anh, chứ không phải nhìn sách cũ ven đường hay ông cụ đang bện đế nào kia, cô thật sự đang nhìn anh. Cậu Tư có thể nhìn thấy chính mình trong mắt cô, sau lại không rõ đó có phải ảo giác của bản thân hay không.

Khi anh vẫn còn ngẩn người, bà đỡ đã bê rượu giao bôi lên, cười gọi anh. Cậu Tư nâng rượu lên, đối phương cũng nâng lên, khuôn mặt còn hơi ửng đỏ.

Ai nói người Trung Quốc không biết lãng mạn, họ lãng mạn lên quá là như lấy mạng người ta. Một nam một nữ chưa từng mờ lời lại phá tan mọi khoảng cách chỉ bằng ly rượu giao bôi. Thân mật đều khiến con người ta bất an, thậm chí đến chính cơ thể cũng tự có dự cảm, tỷ như tìm đập rộn lên hay rung động không thôi.

Cậu Tư nghe được hơi thở lo lắng và cả hương dành dành trên người cô, có lẽ lúc rửa mặt cô đã dùng nước ngâm hoa dành dành rồi.

Khi các bà đỡ đều lui ra ngoài, bên trong chỉ còn lại hai người họ. Anh cứ nhìn có như vậy, không muốn nói gì hay làm gì, thậm chí còn cảm thấy như vậy rất tốt, không cần tiếp tục việc gì khác nữa.

Cận Tiêu bị anh nhìn mà càng ngượng ngùng hơn, dường như cô cũng không chịu được sự gầy vò từ ánh mắt kia, cuối cùng đành phải lên gương mặt lên, đại khái là muốn hỏi anh có định đi nghỉ không.

Thật ra cô đã mệt lắm rồi, bởi phải dậy từ lúc trời còn chưa sáng, sau đó chưa được ăn gì cả. Sau tiệc cưới lại chỉ có thể ngồi ở đây khiến cô rất khó chịu, khó chịu lâu đến mức quên cả thấp thòm, bất an.

Bây giờ chú rể này lại như ngược ở đó mà không làm gì cả, không rõ có phải đầu óc hơi trì độn hay không? Thường thì gia đình nhà giàu rước thiếu nữ nhà nghèo về hay vì đầu óc cậu chủ nhà đó không được tốt, vì thế mới cưới một cô gái tầm thường để nối dõi tông đường.

Vì thế cô nhẹ nhàng mờ lời với ý thăm dò: “Chồng ới...?”

Giọng của cô vừa mừng nộ vừa nhút nhát, cậu Tư nghe được chỉ thấy máu trong người như vọt lên. Đến khi nhận ra, anh đã ôm cô dâu bị dọa sợ, vừa ngà ngớn vừa dịu dàng nói bằng giọng đượm hơi rượu.

Anh chợt bùng tình như con báo ngủ được vị thịt, cuối cùng cũng phát hiện được cái tuyệt diệu của hôn nhân trong nghi thức cảm cuối cùng này.

Cận Tiêu hoảng sợ, có bất giác nắm hai tay thành nắm đấm, không rõ vì sao anh lại như vậy. Đôi mắt của cậu Tư thắm ý cười, anh cất giọng ấm áp: “Gọi một tiếng nữa đi?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 34: Em phải ngoan

Biên tập: Bọt

Thoạt nhìn có vẻ ngoan ngoãn vừa đáng yêu, thì ra cảm giác ôm con gái vào lòng cũng khác hoàn toàn với ngắm nhìn từ xa như vậy. Rõ ràng là rất thích nhưng lại muốn bắt nạt cô, cậu Tư uống rượu vào rồi lại càng thích tía nước trong mắt cô hơn. Tía nước ấy khiến mắt cô thêm long lanh, khi xích lại gần có thể thấy bóng một người đàn ông say mèm.

Cô gái nằm trong lòng anh lại đang chớp mắt mà suy tư chuyện khác. Tối qua mẹ Cận Tiêu đã bỏ tức tạm thời cho cô, nhưng cô không nhớ là phải cời quần áo hay làm gì khác. Cận Tiêu nghiêng đầu, cố gắng nhớ lại.

Lúc cô vẫn còn đang nhớ, cậu Tư đã ôm lấy cô mà áp trên giường. Cận Tiêu chợt bừng tỉnh, có sợ hãi tới mức nắm tay nhỏ chống lấy anh, khiến giữa hai người họ có một chút khe hở. Cậu Tư cúi đầu nhìn rồi lại nở nụ cười, giọng cũng mang theo tia đồ dánh: “Nghe lời.” Ngón tay của anh vẽ nhẹ lên vành tai của Cận Tiêu, vừa yêu thương vừa chọc ghẹo cô: “Gọi lại lần nữa đi.”

Cận Tiêu chưa từng gần gũi với người đàn ông nào, vậy nên mặt cô lập tức đỏ ửng lên. Nếu đã lấy rồi, sớm muộn gì cô cũng phải gọi tiếng “chồng” này, Cận Tiêu mím môi, lưu riu nói “Ch...”

Cô còn chưa nói xong, nửa chữ sau đã bị người ta nuốt mất. Cậu Tư hôn xuống khiến cô kinh ngạc tròn trợn mắt, tuy Cận Tiêu đã đọc về chuyện này trên tiểu thuyết, cũng từng lên phòng đoán một mình xem tình trạng đó sẽ thế nào. Nhưng đến hiện giờ, trong đầu cô lại chỉ xẹt qua một câu “Thì ra hôn là thế này.”

Nhiệt độ xà lạ và hơi rượu giữa môi lưỡi đến từ người đàn ông tựa như câu chuyện đến từ thế giới khác, rồi cũng chính chuyện ấy đã phá tan toàn bộ cương thường và tiêu chuẩn trong thế giới vốn có của cô. Cậu Tư chỉ hôn lướt qua rồi buông tha cho cô, anh mang ý cười chuẩn chuẩn mà hơi ngốc nghếch, nhưng ánh mắt lại sáng ngời tựa như đang thực hiện một việc vui sướng lắm vậy.

Có lẽ là vậy chăng? Bởi mẹ cũng từng nói với cô rằng đàn ông làm loại chuyện này sẽ vui sướng vô cùng. Cận Tiêu vẫn còn đang nghĩ rốt cuộc có gì thật sự vui sướng, nếu chỉ như vừa rồi thì cũng tạm ổn thì cậu Tư đã nói khẽ bên tai cô: “Anh sẽ

nhẹ nhàng.”

Cô vẫn không hiểu, mà tay của cậu Tư đã sờ lên nút bọc của cô. Cận Tiêu bắt gác rụt lại nhưng eo bị cậu Tư kéo về, trên mặt anh còn mang theo chút cổ chấp như không thể không làm việc này. Khi phát hiện được ánh mắt hơi sợ hãi của Cận Tiêu, anh lại ngẩng đầu cười với cô: “Đầu thì nói với anh.”

Cô nghe được sẽ đau thì chợt co rúm lại, nhưng không rõ tại sao cậu Tư không hề khiến cô thấy sợ. Theo lý thuyết, một người đàn ông chưa từng gặp ôm cô, cọt nhà với cô, Cận Tiêu nên thấy sợ mới đúng, có điều cô lại không thấy sợ.

Ngược lại cô còn sinh ra dũng khí hỏi dò, như thể hỏi một câu cũng sẽ không tổn hại gì đến mình vậy. Cận Tiêu chớp mắt, chính cô cũng giật mình vì bản thân lại có can đảm đến thế, đến cùng vẫn hỏi thành lời: “Sao lại đau ạ?”

Cậu Tư dừng tay, cần cổ nhần nhụi của cô lộ ra ngoài, trên mặt lộ ra vẻ ngại thơ vô hại, thậm chí còn thêm chút hoang mang, xin được chỉ dạy. Về vô tội của cô và những nơi bị cậu Tư làm xóc xếch kết hợp lại khiến yết hầu của Nhan Trung Bắc dịch chuyển trong vô thức. Khi anh cất lời, cổ họng đã hơi chần chịt: “Mẹ em không dạy em sao?”

Cô lẽ đã dạy, nhưng cô không nhớ nghiêm túc, vì thế Cận Tiêu lắc đầu.

Từ trước tới nay cậu Tư luôn biết cô đáng yêu, nhưng lại không biết cô thế đến mức khiến người ta yêu thương thế này. Khóe miệng anh tràn ra ý cười, anh vốn đã tốt mã, càng chưa nói đến chuyện lúc này đến khóe mắt đều mảy đều động tình không thôi. Phải nữ thật sự là loài động vật ưa nịnh nhất, nếu đối lại là một người đàn ông cao lớn, thô kệch, chỉ e lúc này đã khóc thét mà từ chối rồi. Có điều mặt mày của cậu Tư như vậy, lại quan tâm đầy ôn hòa khiến đối phương cũng tin rằng anh sẽ không tổn hại đến cô.

Cô lẽ cũng do cô đầu của anh còn quá nhỏ, không hiểu rõ thế nào là lưu manh có văn hóa. Ngón tay của cậu Tư vuốt ve gương mặt cô, ý cười cũng càng sâu hơn, như thể đây là chuyện rất quan trọng vậy: “Được rồi, vậy để anh dạy em.”

Anh cúi đầu, đặt đôi môi ấm áp kia xuống khoảng da nho nhỏ lộ ra ngoài của cô. Cận Tiêu hơi co lại, rồi chỉ thấy vừa nưa ngĩa vừa tò mò. Đôi lúc mái tóc ngắn của cậu Tư sẽ cọ vào cằm cô, cô tránh đi rồi lại mở lời hỏi anh: “Cậu hôn nơi đó, em sẽ có em bé ngay sao?”

Cậu Tư khựng lại, thẳng người dậy nhìn cô. Nét mặt anh có chút tan tác, vì thế Cận Tiêu cũng cười rộ lên: “Cậu làm xong rồi à? Có phải chúng ta được nghỉ ngơi rồi không?”

Nhan Trung Bắc nhìn cô, cổ gẳng nhện lại để không bật cười thành tiếng, sau đó thấy cô rất mong được đi nghỉ nên kiên nhẫn hỏi: “Em buồn ngủ rồi à?”

Cận Tiêu quan sát anh vài lần, xem chừng anh cũng để nói chuyện đây. Lần đầu gặp mặt có thể già bố đáng thương để đánh lừa một chút, vì thế cô tò vè ám ức, trông mong anh này sinh lòng tốt: “Tối qua em không ngủ được, hôm nay lại dậy từ rất sớm...”

Rõ ràng cậu Tư có “ò” một tiếng, nhưng lại không tiếp lời cô nữa. Trong lòng anh nghĩ cô còn sức để vô đáng thương, cô lẽ vẫn chịu đựng được, vậy là anh nghiêm mặt, tò vè cứng rắn: “Vậy cũng không được, phải một lúc nữa mới được ngủ.”

Sau đó anh lại mềm giọng dỗ cô: “Nếu em ngoan, anh sẽ “phun phun nước”, cho em đi ngủ sớm chút, được không?”

Cận Tiêu cho là anh nói thật nên gật đầu rồi rít, sau lại hỏi: “Còn phun nước được nữa ạ?”

Cậu Tư “ùm” đầy qua loa rồi đưa tay coi nút bọc còn lại của cô, cuối cùng còn bỏ sung thêm câu: “Nhưng em phải ngoan.”

Vậy là Cận Tiêu lại ngoan ngoãn nằm yên, tuy quần áo bị người ta coi đi từng chút một khiến cô luống cuống vô cùng, hai cánh tay đặt trên giường không biết phải làm gì cho được. Cơ thể của cô dần lộ ra, lộ ra cả yếm lót bên trong, mà cô cũng không nhớ rõ được trên đó thù hình cá chép hay đôi uyên ương nữa rồi.

Hồ hập của người đàn ông trên người cô bỗng nặng nề hơn, hơi thở ấy chạm tới đầu vai khiến cô ngượng ngập không thôi. Có điều quần áo của cậu Tư vẫn chỉnh tề, chỉ có quần áo của cô đã sắp bị coi hết, vì thế Cận Tiêu chỉ vào áo khoác ngoài của cậu Tư, vừa đỏ mặt vừa hết sức tò mò hỏi anh: “Vi sao cậu chỉ coi của em, còn mình thì không coi?”

Cô sát phong cảnh tới tốt cùng thế này, cậu Tư nghĩ nếu cần để cô nói tiếp, tối nay chần chẫn sẽ công toi mất thôi. Cận Tiêu còn muốn lên tiếng tiếp, nhưng anh đã lập tức nghiêng người hôn cô.

Lần này cậu Tư hôn tới nhiệt liệt, có lẽ cũng bởi bất mãn rằng chỉ mình anh nhiệt huyết sôi trào, đối phương vẫn chưa tiến vào trạng thái cần co. Lưỡi anh xâm nhập vào khoang miệng của Cận Tiêu, sau đó dựa theo bản năng đàn ông mà đưa một tay vào nắn nhũ hoa của cô cách lộp yếm kia, một tay khác lại vội vã coi đó cuoir vướng vướng trên người mình như trả lời cho lời dò hỏi của Cận Tiêu.

Có người bạn học Y đúng là quá tốt, bạn có thể mượn các loại sách từ đứng đắn đến không đứng đắn từ anh ấy, tóm lại là không đến mức thiếu giáo dục giới tính như Cận Tiêu. Đôi nhũ hoa của Cận Tiêu bị anh xoa nắn, cô chỉ thấy kỳ lạ, nhưng lại không rõ là kỳ lạ vì bị người ta xoa nắn hay vì gương ngưng trong lòng. Đường như cậu Tư rất thích môi cô, anh mút vào bao nhiêu cũng không biết đủ, đợi đến khi lờ ra rồi, cô gãi bên dưới đã thờ dốc từng hồi.

Cậu Tư đắc ý cực kỳ, anh quả là người thông minh, chỉ để sách đã biết cách khiến con gái nhà người ta thần hồn điên đảo.

Hơi nước trong mắt Cận Tiêu càng dày hơn, thậm chí còn trở thành mông lung. Cô mơ màng nhìn anh, trên người anh chỉ còn lại áo lót màu đỏ, cô còn muốn hỏi gì đó nhưng cậu Tư đã coi yếm của cô ra mất rồi.

Cơ thể cô lập tức bại lỵ trước mắt người đàn ông, hai hình ngực run run khiến cô thêm xấu hổ, không thể hỏi cậu Tư đã coi quần áo của mình thế nào mà chỉ muốn đưa tay che đi.

Cậu Tư tự nhiên bắt lấy tay cô khiến Cận Tiêu càng gượng gao hơn, trong mắt chứa chút nước mắt đầy tội nghiệp. Không rõ có phải do phản ứng chậm hay không, lúc này Cận Tiêu mới thấy khủng hoảng, mới nhận ra động phòng không phải việc đơn giản như mình nghĩ, mà nguy hiểm vô cùng. Cô rơm nước mắt, chớp mắt ừng ực, nghẹn ngào xin anh: “Dừng...”

Nhan Trung Bắc cúi đầu hôn lên má cô, vừa hôn vừa dỗ: “Em đẹp lắm”, hoặc là “Anh thích vô cùng”. Có điều anh càng nói càng khiến Cận Tiêu sợ, bởi không có cô gái đoan chính nào thích coi quần áo ra cho người ta đánh giá cả. Ngoài sợ hãi ra, cô nghe cậu Tư nói những lời này còn thấy tức giận và có cảm giác bị nhục nhã, vì vậy cô cũng không để ý quá nhiều mà đáp trả anh: “Nhưng em không thích đáng vẻ của cậu.”

Cậu Tư nghe có nói vậy thì chợt ngẩn ra rồi dừng lại nhìn cô. Cận Tiêu cũng không biết mình đang làm gì, cô chỉ thấy không thích anh đánh giá mình thế nào, bởi như vậy thật giống như đang đánh giá món hàng nào đó được bán ngoài chợ. Có lẽ vì thấy cần đánh giá cùng một vị trí nên cô chỉ vào ngực của anh, vừa thờ dốc vừa lắp bắp: “Em... em không thích chỗ này của cậu, của cậu không đẹp chút nào.”

Cô nói những lời này xong lại thấy sợ, bởi nếu là trong tiểu thuyết, cô lẽ sẽ bị ăn ngay một cái bạt tai rồi. Vì thế cô co cúm lại, tuy già vờ lấy lại can đảm vừa rồi nhưng ánh mắt bắt gác dao động, không dám nhìn anh.

Cậu Tư nhìn cô mà thấy buồn cười, anh không hề biết cô là thế này, lúc thì to gan lớn mật, lúc lại hèn nhát vô cùng. Cậu Tư chỉ áo lót màu đỏ trên người mình, nghiêm túc nói: “Em còn chưa nhìn, sao đã biết sẽ không thích?”

Anh vốn khoái ngó, lúc quyền rũ què là muốn lấy mạng người ta, đương nhiên cũng khiến cô gái nhỏ như Cận Tiêu chịu không thấu. Cậu Tư rút dây áo trên người như vũ công thoát y, để lộ nửa thân trên của mình.

Đứng là trên đời này có thứ gọi là hormone, nhưng không phải mọi cô gái đều thích kiểu đàn ông cường tráng. Chẳng may gặp phải người thích kiểu thư sinh mỏng manh, cậu Tư như vậy thật sẽ khiến đối phương sợ hãi.

Anh lại cầm tay Cận Tiêu sờ lên ngực mình, nói với vẻ công bằng, đầy chính trực: “Anh sờ em, em cũng có thể sờ anh, thế nào?”

Cận Tiêu lớn như vậy nhưng chưa từng gặp người đàn ông nào mặt dày mày dạn thế này, có điều cơ bắp trên người cậu Tư lại hấp dẫn cô không thôi, cũng khiến cô thấy có gì đó khác biệt. Vì thế cô cũng học cách nắm lấy như cậu Tư, thậm chí còn muốn xoa nắn nữa: “Được rồi, cũng không tệ lắm.”

Cậu Tư nghiêng người, ý cười đã thấm chút màu tình dục: “Vậy em sờ lần nữa xem? Anh thấy em có thể thử lại một lần.”

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

## Chương 35: Thiêu

Edit đặt pass chương này, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

## Chương 36: Còn quan tâm là còn thương

Biên tập: Bột

Sau những chuyện trong quá khứ kia, đánh bậy làm bạ cũng tới ngày hôm nay. Cậu Tư còn đang hỏi tương, một con bọ bay về phía đèn sân thượng chợt suột qua mũi, kéo anh khỏi những hồi ức kia.

Đêm đã khuya, hai người vẫn ở trên sân thượng. Hôm nay trời không rõ sao, nhưng họ vẫn không rời rời xa nơi mát mẻ này. Cậu Tư hít vào một hơi, lúc này khiến anh nhớ đến thời cấp ba trộm bia nhập khẩu với bạn, chạy đến uống ở bãi tập. Đêm hè mát lành mang theo hương sen, có lẽ là gió đưa từ hồ sen bên kia tới. Cận Tiêu nằm trong lòng anh đã hơi buồn ngủ, lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Thi thoảng có côn trùng nhỏ đậu trên cành cây rồi lại nhẹ nhàng bay lên, tiếng ve đã ông ong từ sớm, tựa như tiếng chuông trung thành nhất của mùa hè này vậy.

Một đêm hè như vậy trong thời loạn quá là nhân nhả một cách hiếm có, hay đó cũng chính là sự bình tĩnh sau giấc mộng, chẳng hay nước tan hòa mất hay nơi sông còn sót lại chút hơi tàn. Trong lịch sử chiến tranh nhân loại, từ Achilles (1) đến Ludendorff (2) đều đã trải qua bao đêm tối, ít nhiều cũng có cái gọi là “hôm nay có rượu hôm nay say” (3). Ngay cả đất Bắc này cách dinh thự nhà họ Nhan vài trăm dặm đường cũng có hoa cỏ, ca múa bình an đến thế, như thế mỗi vong quốc thấp giọng khêu kéo, nếp mình trong nơi hẻo lánh của lịch sử lại tàn khiến người ta khó thấy, nhưng lại vô cùng muốn thấy một lần.

*(1) Trong thần thoại Hy Lạp, Achilles là nhân vật trung tâm và là chiến binh vĩ đại nhất của quân Hy Lạp trong cuộc chiến thành Troia, nhắc đến nhiều nhất trong sử thi Iliad. Những tích truyện về sau (bắt đầu với một bài thơ của Sallustius khoảng thế kỷ thứ nhất sau công nguyên) mô tả Achilles có một cơ thể không thể bị thương ngoại trừ gót chân của anh. Achilles đã chết vì bị thương ở gót chân, từ đó có câu thành ngữ “gót chân Achilles” thường dùng để nói về điểm yếu của mỗi người.*

*(2) Erich Friedrich Wilhelm Ludendorff (9 tháng 4 năm 1865 – 20 tháng 12 năm 1937) là một tướng lĩnh và chiến lược gia quân sự quan trọng của Đế quốc Đức. Ông được xem là nhà lãnh đạo tiêu biểu nhất của Đức trong Chiến tranh thế giới thứ nhất (1914 – 1918), trở thành vị anh hùng chiến tranh của nước Đức thời đó. Ngoài ra, ông cũng là cộng sự ban đầu của lãnh đạo Đảng Quốc xã Adolf Hitler*

(3) “Hôm nay có rượu hôm nay say” là một câu nói nổi tiếng trong «Tự Khấn» của La Ẩn thời nhà Đường. Cả câu bao gồm: “Được thì hát mất không giận, đa sầu đa hận cũng ung dung. Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu tới ngày mai sầu.” Câu nói này thể hiện sự hiểu thấu và thái độ lạc quan, không tranh quyền đoạt thế của tác giả. Có điều, câu nói này cũng được ví với người được chăng hay chớ, chỉ lo hưởng thụ cái vui trước mắt.

Cận Tiêu rúc vào lòng anh, khi nghĩ đến chuyện gì thì nhẹ nhàng trở mình, tuy đã hơi buồn ngủ nhưng vẫn xác lại tinh thần, ngược mắt nói với anh: “Lần trước áo khoác của cậu bị dấy mực, em đưa cho mẹ Ngộ mang đến phía Nam thành giặt rồi.”

Cậu Tư tỉnh táo lại, cúi thấp đầu đối mặt với cô, cười nói: “Sao lại bắt đầu để ý đến những chuyện này thế?”

Trong ký ức từ nhỏ của anh, dường như các mẹ chỉ chơi mặt chược hoặc khiêu vũ cả ngày, vì thế cho tới tận bây giờ, cậu Tư cũng luôn cho rằng lấy vợ về thì nên để cô làm những việc như vậy. Cận Tiêu không thích, vậy xem như đọc tập san và làm vườn là mặt chược và khiêu vũ của cô đi, dù sao cũng không khác biệt.

Chỉ có mẹ anh khi còn sống sẽ cắt may áo khoác cho cha anh. Bà khéo và rất giỏi, tư lệnh cũng thích mặc quần áo bà may, còn thường khen mặc rất thoải mái. Có điều khi người khác nhìn vào lại cười nhạo mẹ anh xuất thân bản hàn, không bỏ ra được thứ gì, càng không có nhà mẹ để trợ giúp, chỉ có thể dồn sức vào làm mấy việc của kẻ tôi người tớ.

Có lẽ với những người có địa vị trong dòng họ, lao động chân tay và làm thủ công đều là những thứ thấp kém. Họ xem thường nông dân và người làm thủ công, cảm thấy công việc của đối phương không đáng nổi mấy đồng. Vì có quyền cao chức trọng và suy mưu tính kế nên kinh thường những người hay tay làm bùn, như thế dùng thủ đoạn và âm mưu để tranh đoạt là việc cao quý lắm vậy.

Việc quán xuyến gia đình này chỉ để phụ nữ còng kích lẫn nhau, còn họ lại không thật sự dễ bụng. Ngoài để ý tới công to việc lớn trong nhà, những người đàn ông trong dòng họ lớn sẽ không thật sự quan tâm xem ai nhớ lửa, ai giặt đồ. Cận Tiêu đột nhiên quan tâm đến một chiếc áo khoác của anh, thậm chí còn gửi đi giặt khiến cậu Tư ngạc nhiên vô cùng.

Cô gái trong lòng anh đuổi lửng đây biếng nhác: “Chất vải đó đẹp quá, em sợ giặt hỏng mất, phòng giặt ở phía Nam thành vẫn tốt hơn ở nhà.” Cô nghiêng đầu sang dựa vào khuỷu tay của cậu Tư, lời nói mang theo chút suy tư: “Áo đó cha sai người làm cho cậu, bình thường cậu cũng rất trân trọng nó.”

Đúng là khó lắm cha mới tìm người may cho anh một chiếc áo khoác, khi ấy cậu Tư còn đang đi du học, tư lệnh đã sai người đưa tới. Thật ra áo khoác kia may hơi to vì trước đó chưa từng ghi lại số đo của anh, chỉ may theo ảnh mà thôi, cuối cùng áo hơi rộng một chút. Có điều cậu Tư rất quý trọng áo này, phải chờ ngày thường đi học mới mặc, tuy áo có hơi rộng nhưng người nhà cũng không để ý.

Từ khi mẹ anh qua đời, chỉ có người làm đi tìm thợ may cho anh, hoặc đến lễ tết hàng năm, bà cả sẽ đưa thợ may của mình đến may đồ cho bọn họ. Nói là cho bọn nhỏ sắp đồ mới, thật ra cũng vì dục đồ chút tiền mà thôi. Mọi người đều hiểu rõ, thỉnh thoảng chất vải thô ráp hoặc dùng da lông không tốt, mấy anh chị sẽ tự thay sang quần áo do thợ may của mình làm chứ không nói thẳng ra. Lúc cậu Tư trưởng thành thêm một chút cũng tự đi mua quần áo và tìm thợ may cho riêng mình.

Hoặc có lẽ khi ấy anh đang đi du học rồi, theo lý không nên để người trong nhà lo những chuyện vặt vana này. Vậy mà cha lại sai người gửi áo cho anh, còn chuyển lời rằng đồ của người tây mặc không thoải mái, không bằng đồ nhà mình.

Anh nhớ lại những chuyện này mà chợt bùi ngùi, sau đó thờ dãi, nói với cô: “Người ngoài đều nói ông ấy rất yêu thương con trai út, nhưng đôi lúc chính anh cũng không rõ..”

Anh nghĩ một lát rồi lại nói: “Nhiều khi ông ấy thà dùng thời gian bên cạnh con hát hoặc vợ lẽ, quan tâm anh cả và anh ba là trách nhiệm ông ấy phải thực hiện rồi, còn với anh lại như lúc nào với mới nhớ đến, luôn phải xếp sau rất nhiều chuyện.”

Hiếm lắm cậu Tư mới nói những điều này với cô, có lẽ lòng anh đang khó chịu lắm. Cận Tiêu cười, nhắm mắt lại rồi nói khẽ: “Ông ấy tìm người may áo khoác cho cậu, có lẽ là rất yêu thương cậu.”

“Anh cũng không rõ.” Cậu Tư ngược mắt nhìn bầu trời sao: “Có phải người làm cha đều như vậy không? Đôi lúc rất tàn nhẫn, có khi lại rất tốt, rất tốt.”

Tình thương của cha trong dòng họ lớn không chỉ là thương, mà còn pha tạp với nhiều âm mưu, từ cha chác tài sản đến phân chia quyền cầm quân. Cậu Tư chưa từng được lợi trong những chuyện này, vậy nên Cận Tiêu cũng hiểu được sự không cam lòng trong anh. Dù sao người ngoài cuộc vẫn nhìn thấu hơn, ví dụ như Thiệu Quan, ví dụ như chút quyền cầm quân, ví dụ như cậu Tư có thể lấy cô, vì thế cô nói: “Đương nhiên là ông ấy yêu thương cậu rồi, chỉ là phải yêu thương quá nhiều người nên đôi lúc sẽ không để ý đến cậu được thôi.”

Không có ai đối tốt với một người như tất lễ dĩ ngẫu, càng không có ai mới tìm moi phổi, chăm sóc đủ đường cho người khác, huống hồ đó còn là cha anh. Cậu Tư gật đầu rồi lại nở nụ cười hơi xấu hổ: “Anh cũng lập gia đình rồi, không nên để bụng những chuyện này.”

Hơi thờ của Cận Tiêu nhẹ hơn, cậu Tư không nghe thấy cô nói gì lại cho là cô ngủ mất rồi. Có điều cô không hề ngủ, một lát mới nói khẽ: “Mọi người đều nói cha mẹ sẽ không bao giờ oán trách con cái, thật ra không chỉ có vậy...”

“La con cái, dù có không bằng lòng hay tức giận đi nữa, cũng sẽ luôn tha thứ cho cha mẹ.”

Lời nói của cô mang theo chút buồn vô cớ, bởi một người để cho người khác đe nẹt, đàn áp rồi nhưng vẫn tha thứ cho người kia, quả là vừa thấp hèn vừa đau thương. Vì thế mà họ chỉ có thể tự vệ, chỉ có thể phòng bị mà thôi. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy nực cười, mềm yếu và không có chí tiến thủ, những người trẻ tuổi càng không hiểu được, còn thấy mâu thuẫn thậm chí là canh sườn nước lã.

Đó là người từ khi nằm trong nôi, bạn đã ngộ ngộ muốn được họ ôm, và đó là cũng là người bạn bắt gác ý lại khi bị ăn mới cái tát đau điếng. Đời này thất vọng nhiều sẽ nguội lòng, sẽ không quên được, nhưng không phải sẽ không tha thứ.

Có hơi nghiêng đầu rồi chợt nở nụ cười: “Khi em còn nhỏ, lúc cha em vẫn còn là người làm ăn đã làm méch lòng người khác, họ nói ông ấy gian dối rồi tổng vào ngục.”

Giọng của cô hơi hột vô cùng, như thể đó là chuyện còn con, còn cậu Tư bắt gác nín thở: “Khi đó các anh của em nội trú ở trường, mẹ em không dám cho họ biết, ngày nào cũng chỉ ôm em khóc.”

Cận Tiêu ngưng ngưng dừng lại một chút, sau đó lại thẳng thắn tiếp: “Dù em sợ, nhưng nói thật là cũng mừng lắm nữa. Mẹ chưa từng nói chuyện nhiều với em như vậy, em an ủi và cảm giác như san sẻ được phần nào với bà ấy, vậy cũng là có chút địa vị trong nhà.”

Một người luôn không được chú ý cũng quen rồi, nhưng họ sẽ sợ nhất lúc đột nhiên được chú ý, bởi sẽ bắt gác chờ mong và mừng thầm, cho rằng cuộc sống của mình thật sự có bước ngoặt mới. Cậu Tư hiểu điều này, anh đuổi tay ôm cô, chậm rãi lên tiếng để cô nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

Cận Tiêu chớp mắt: “Đến đêm nhớ tới cha, em lại thấp thòm, sau đó tự khóc một lúc lâu. Mẹ em nói mấy ngày nữa là được gặp ông ấy rồi, em muốn nói cho ông ấy biết trong nhà đã có em, ông ấy không phải lo.”

Cậu Tư bắt gác đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô như mẹ thường ru anh ngủ khi còn nhỏ. Cận Tiêu dựa vào ngực anh, khi kể lại chuyện cũ lại bình tĩnh hơn cả: “Khi đó cả nhà đã hơn mười ngày không gặp nhau, trên đường đi mẹ có nói với em rằng bình thường cha trọng sĩ diện, đến lúc gặp cô lẽ sẽ không dám đối diện với hai mẹ con. Em nghe rồi cũng lo theo, còn nghĩ phải làm thế nào để an ủi ông ấy.”

Cô cười, không rõ là nhẹ nhõm hay nặng nề: “Thế nhưng ông ấy thấy em lại không nói gì, chỉ nói một lúc lâu với mẹ rằng ai hại ông ấy, rồi cần tìm ai giúp đỡ.”

“Ông ấy lại hỏi các anh của em thế nào rồi, còn em chỉ đứng sau mẹ.”

Cô nhẹ nhàng thờ hất ra rồi lại cười: “Em cứ đứng như thế nhưng ông ấy không thèm đa dạng.”

Cận Tiêu ngẫm nghĩ, không khi chợt an tĩnh lại, một lúc lâu sau cô mới nói thêm: “Cũng không nói gì với em nữa.”

Nhịp thở dần trở nên gấp gáp, cô vội vào ngực cậu Tư để ngăn dòng nước mắt. Cậu Tư ôm siết cô vào lòng, vừa vỗ nhẹ lên lưng vừa nhẹ giọng an ủi: “Từ nay về sau không còn đáng gì đến họ nữa rồi.”

Cận Tiêu bình ổn cảm xúc rồi lại ngừng dần lên, dù có nói có mang theo ý cười, nhưng nụ cười vẫn pha thêm chút bất đắc dĩ: “Cha mẹ yêu thương cũng là may mắn và cần điều kiện, nếu có được thì cảm tạ và khắc ghi, nếu không có thì tự lo cho cuộc đời của mình cũng không hề gì.”

Cô ngừng đầu, ánh mắt đầy vẻ chăm chú: “Cha cậu có gia đình lớn như vậy, còn phải bao quát rất nhiều chuyện, có lúc sẽ xao nhãng nhưng thật ra vẫn rất yêu thương cậu.”

“Không phải cứ phổ ra mới là yêu, còn quan tâm là còn thương.”

Anh hiểu ý của cô, không phải tư lệnh không yêu thương cậu con trai là anh, chỉ là ông phải quan tâm tới quá nhiều người, từ con cả, vợ bé đến rất nhiều chuyện lớn nhỏ trong quân đội. Ở thời điểm chọn hay bỏ, con người sẽ tàn nhẫn loại đi thứ mình không thích. Lúc không phải đưa ra lựa chọn, họ sẽ bỏ thì chút dục dăng, bởi đâu gì cũng hoài niệm mong. Nếu không phải vô duyên vô cớ cho bạn, chỉ bằng cứ hoài niệm chút đi.

Tư lệnh không lấy chuyện cười hỏi của cậu con út đi đối lại lợi ích gì, tình thương trong đó đã quá đủ với giới hạn của một người cha rồi. Cậu Tư thờ hất ra, anh đã nghĩ thông một số chuyện, sau lại cúi đầu nói với cô: “Về sau có con, chúng ta sẽ cho con mọi thứ.”

Sự nghiêm túc trong giọng nói của anh khiến Cận Tiêu ngược nhìn, trong lòng cũng dấy sóng một cách khó hiểu. Bù đắp việc hai người không thật sự có được cho một sinh linh khác, mong đợi này khiến cô vừa tưởng niệm vừa mong ngóng không

thời.

Vì thế cô gắt khề, mím cười nói lời hứa hẹn kín đáo: “Vâng.”

Hết chương 36.

Tác giả: Có người yêu thương giống như (khoác lên mình) chiếc áo choàng đầy kiểu hành vậy.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37: Để trong quãng thời gian anh không có mặt nơi đây, em có thể hiểu rõ anh thêm một chút

Biên tập: Bột

Jenny Ngô vui vẻ đồng ý sau khi nhận được thiệp mời của Cận Tiêu, hai bên cũng đã quyết định được cả thời gian hẹn mà không gặp trở ngại gì.

Lúc chân sai vật tới phủ thông báo, Cận Tiêu còn đang dùng bữa sáng. Nhà bếp mới làm loại nước trái cây mới màu đỏ cam uống hơi lạ, tuy có vị cam nhưng lại không giống, may mắn là cũng không quá chán nên cô cũng uống hết.

Người làm chân sai vật nói Jenny Ngô đồng ý lời mời của cô, cả Allyson cũng sẽ tới cùng. Những tiệc nuôi vì lần trước không trò chuyện lâu của Cận Tiêu cuối cùng cũng có cơ hội bù đắp, vậy là cô nở nụ cười. Cô vừa uống nước trái cây, trên môi vẫn còn dính bã quả nhưng bản thân lại không hề hay biết.

Cậu Tư mua dụng cụ ép trái cây, có điều vẫn dùng cách phối thuốc Đông y truyền thống nên không thể loại bỏ hết bã quả. Cận Tiêu nghiêng đầu định hỏi thêm Jenny Ngô có đồng ý thật hay không, người lại bị cậu Tư kéo sang, lấy khăn giấy lau cho cô.

Cách cậu Tư lau miệng cho cô giống như đang chăm một đứa bé hai, ba tuổi, vì thế cô lại không nhận được mà cười càng vui vẻ hơn. Cô vừa cười vừa rũ mắt nhìn bã quả màu cam trên giấy ăn, sau đó lại quay sang tò mò: “Không biết là quả gì nhỉ? Có vị cam, nhưng bã cam đâu có cặn thế này?”

Nhan Trung Bắc dừng lại một chút nhưng không nhìn cô, chỉ lắp liếm: “Ừ, chắc là quả son trà.”

Quả son trà chín đúng là có màu đỏ cam, vì thế Cận Tiêu gắt khề: “Chắc là vậy.”

Cô lại nghĩ đến chuyện gì nên ngược mắt hỏi cậu Tư: “Mai Jenny Ngô đến làm khách, cậu có tiếp với em không?”

Cận Tiêu sờ lên khóe miệng, khi thấy được lau sạch rồi mới nói tiếp: “Trước đó cậu cũng nói đấy, không phải tránh vì thân phận của chồng bà ấy, chỉ bằng cùng tiếp khách đi.”

Chắc chắn cậu Tư sẽ không tránh né vì thân phận của chồng bà ấy, nhưng lại cần tránh vì chuyện của tập san «Tulip». Trước đó anh tạo áp lực cho Jenny Ngô, khiến tập san «Tulip» đăng nhiều truyện vui vẻ, kết cục tốt đẹp, đồng thời cũng va chạm không vui với chủ biên và biên tập. Vậy là cậu Tư ho khan, lấy cổ khắc: “Đêm mai anh có buổi tiệc mất rồi.”

Cận Tiêu gắt đầu, nhân lúc cậu Tư chưa vội rời khỏi nhà mà nói với anh: “Sắp sinh nhật cha cậu rồi, đã nghĩ ra sẽ biếu quà gì chưa?”

Cậu Tư đang dùng đĩa lấy thịt muối xông khói thì chợt dừng lại, anh quay sang nở nụ cười: “Gần đây em còn để ý hơn anh.”

Đúng là cô bắt đầu ra dáng bà chủ gia đình rồi, từ đề tâm người dưới làm việc thế nào, đến hỏi thăm xem phải có qua có lại ra sao. Cận Tiêu cũng không xấu hổ, cô gắt đầu: “Bình thường cậu cũng bận rộn, em đỡ được việc gì hay việc đó.”

Vậy là cậu Tư cũng được đón niềm vui vì vợ y sắp trưởng thành, anh chạm lên tóc cô, cười nói: “Không cần đỡ đỡ gì nhiều quá, có chuyện gì cứ nói với mẹ Ngô là được.”

Cận Tiêu gắt khề, phết bơ cho lát bánh mì nước, lại thuận miệng hỏi anh: “Cậu quen mẹ Ngô từ trước sao, cậu rất tin bà ấy.”

Mẹ Ngô là người nhà họ Cận, cô hơi nghi vậy cũng không có gì, có điều về mặt của cậu Tư lại thay đổi. Hôm nay anh bị hỏi rất nhiều chuyện chợt dạ, chưa bao giờ có bữa sáng nào khó trôi đến thế, vậy là anh ho khan, tiện tay lấy áo ở phía sau rồi đánh trống lảng: “Ôi, anh phải đi đã đây.”

Cận Tiêu nhìn đồng hồ đeo tay mà hơi nghi ngờ, nhưng cô vẫn đứng lên, khoác quần phục lên cho anh rồi cài từng cúc áo một.

Cô vừa cài cúc áo vừa cau mày, lăm lăm với anh: “Giờ đi làm của bên cậu sớm hơn à?”

Đúng là sớm thật, nhưng cũng sớm như giờ cậu Tư đi. Vì vô cùng chợt dạ nên cậu Tư đợi Cận Tiêu cài tới cúc cuối cùng thì lập tức cúi đầu hôn xuống khóe miệng của cô.

Cận Tiêu chợt ngượng ngùng nên quên hỏi anh, cậu Tư lại tỏ vẻ đứng đắn, nghiêm trang báo cáo với cô: “Sang hè sẽ sớm hơn một chút.”

Cận Tiêu đỏ mặt, sau đó nghiêng đầu suy tư: “Vậy sau này phải làm bữa sáng sớm hơn một chút mới được.”

Cậu Tư không dám nói đối tiếp nữa, anh giữ cảm, hôn cô liên tiếp mấy lần rồi chán thành nói: “Như bây giờ là được rồi.”

Anh vừa nói xong đã vội vàng xoay người đi vì sợ bị hỏi thêm chuyện gì, bóng lưng bước ra ngoài đầy ảo não của cậu Tư khiến Cận Tiêu nhủ mấy nghĩ ngờ. Có điều cô cũng không nghĩ chuyện này trong bao lâu, chốc lát sau đã hào hứng sai hầu gái và mấy bà vú: “Mau trang trí nhà theo phong cách mới kiểu Âu, không được để toát ra vẻ u ám, nặng nề.”

Bàn trà sứ Thanh Hoa được có đổi thành bình thủy tinh mà vàng, gối dựa thêu chim sen ca cũng được đổi thành hoa sen có tua rua. Ngoài Sài thì lần trước, Cận Tiêu chưa thật sự tiếp đón người khác, dốc sức bài trí thế này cũng là lần đầu tiên. Vì vậy người trong phủ đều biết khách tới là một nhân vật ghê gớm, ai ai cũng không dám sơ suất.

Jenny Ngô đến còn dẫn theo Allyson, bà ấy còn mang chút sấm Mỹ cho Cận Tiêu, nói là lần trước nhờ Allyson mang cho. Bà ấy đã đứng tuổi, lần này mặc một bộ sườn xám xanh lá cây sậm vừa phù hợp vừa tao nhã biết bao.

Cận Tiêu sai người dưới nhận sấm rồi cảm ơn bà ấy, Jenny Ngô cười nói: “Có lẽ ở nhà mẹ cũng không thiếu nhân sấm, nhưng loại này không giống vậy, tác dụng chính là ôn bổ, người trẻ cũng có thể dùng được.”

Vì có Allyson nên bà ấy vẫn nói tiếng Anh như trước, và lại cũng do tiếng phổ thông của bà ấy sẽ khiến cả ba người đều “khó đau”. Cận Tiêu hiểu được ý này, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi cuốn tập san trong tay bà ấy.

Kiểu sắp chữ trang bìa này có lẽ là tập san «Tulip», nhưng chưa có trang bìa nào mà cô chưa từng thấy, vì thế Cận Tiêu chỉ vào đó rồi ngập ngừng nói: “Đây là...”

Jenny Ngô bật cười, bà ấy nhìn về phía Allyson rồi trêu chọc cô: “Mẹ Tư tính mất chưa kia, chưa gì đã phát hiện ra rồi.”

Bà ấy đưa tập san cho Cận Tiêu, cười nói: “Nghe nói mọi thích tập san của chúng tôi, bình thường cuối tháng mới phát hành, tôi mang tới trước cho mẹ đấy.”

Thì ra là tập san «Tulip» kỳ mới nhất, mắt Cận Tiêu lập tức sáng lên, cô nhận lấy với vẻ không thể tin được và vô cùng trân trọng. Được nhận tập san trước khi phát hành là một vinh hạnh đặc biệt, huống hồ còn có truyện đăng dài kỳ, cô đã đọc đi đọc lại tình tiết ở kỳ trước nhiều lần, rất muốn biết chương mới sẽ ra sao.

Có điều cô không thể bỏ mặc Jenny Ngô để đi đọc được, đành phải ngược mắt cười nói: “Bà là chủ biên, liệu có biết kết của «Cửu Liên Hoàn» không?”

Mặt Jenny Ngô giật giật, bà ấy sờ lên vành tai: “Ồ, mẹ thích truyện kia sao.”

Về mặt hơi khác thường của bà ấy khiến Cận Tiêu căng thẳng: “Sao thế? Kết không có hậu sao?”

Xem ra cô rất để ý đến truyện này, giọng điệu của Jenny Ngô cũng nhẹ nhàng hơn: “Có gì mà kết có hậu hay không, vì vài nguyên nhân nên tác giả không định viết tiếp nữa thôi.”

Thật ra đây là tác giả chuyên viết truyện về đàn ông bạc tình bạc nghĩa, nhưng có yêu cầu của cậu Tư nên cô ấy nhất định phải viết ra cái kết mọi người đều vui. Cũng vì những chuyện này, Jenny Ngô không dám thẳng thắn với Cận Tiêu.

Cận Tiêu nghĩ bà ấy không tiện tiết lộ nên bỏ tập san xuống, đưa hai người họ đi thăm quan nhà theo đúng bốn phận của một chủ nhà.

Bọn họ đi về phía phòng trữ sách, ở đó không chỉ có kho sách của cậu Tư mà còn chia một phòng để họa bản, tập san, tiểu thuyết của Cận Tiêu. Cô vừa đi vừa hỏi Allyson: “Đu ký của cô thế nào rồi? Ở Thiệu Quan có quan sát được gì không?”

Allyson vừa nâng tà váy vừa bước lên thang với cô, hôm nay cô ấy không mặc sườn xám mà mặc đồ tây: “Tôi thấy rất nhiều thứ Carl chưa từng thấy, nhưng tôi viết tiểu sử của ông ấy nên cũng phải xem những thứ ông ấy từng xem.”

Bọn họ lên tới tầng hai rồi dừng bước trước những bức tranh trên tường, cũng là mấy món đồ cậu Tư sưu tập. Allyson vừa ngắm tranh vừa nói: “Tôi vốn lo rằng Carl đã viết nhiều năm như vậy, nơi này sẽ thay đổi, nhưng sự thật lại không phải vậy.”



Nền văn minh nông canh vẫn “tĩnh” như bức tranh kia, trải qua năm tháng, nó vẫn ở đó như cũ. Nếu đem ra so sánh với khí thế của xã hội công nghiệp thì nó như bị định pháp, trang sách có ó vàng và cũ kỹ sau nhiều năm, nhưng thế giới được miêu tả trong sách lại không hề đổi thay.

Bà người cùng đi về phía phòng trữ sách của Cận Tiêu, Jenny Ngô bỏ sung giúp cô ấy: “Allyson định xuôi Nam, tôi sống Lan Thương (1) mà Carl từng nhắc tới.”

*(1) Sông Lan Thương: là đoạn sông Mê Kông tại Trung Quốc. Gần một nửa chiều dài sông Mê Kông chảy trên lãnh thổ Trung Quốc, ở đó đoạn đầu nguồn nó được gọi là Dza Chu trong tiếng Tây Tạng tức Trát Khúc, và nói chung được gọi là Lan Thương Giang trong tiếng Hán, có nghĩa là “con sông cuộn sóng”.*

Cận Tiêu ngạc nhiên nhìn cô ấy, một người phụ nữ nước ngoài lại tới sông Lan Thương trong thời chiến loạn này, thậm chí còn lập kế hoạch rõ ràng như vậy nữa. Cận Tiêu cũng bị chính nhiệt tình này của cô ấy cảm nhiễm, cô quay lại quan tâm hỏi Allyson: “Một mình cô xuôi Nam sao? Phải cẩn thận đấy.”

Allyson cười: “Khí ấy Carl có vài người bạn ở đây, ông ấy đã để lại cách thức liên lạc cho tôi, tôi có thể tìm bọn họ.”

Cô ấy gọi như thế khiến Cận Tiêu giật mình, cô cho rằng Allyson chỉ là một độc giả, vì vậy mới tò mò hỏi: “Cô cũng quen Carl à?”

Allyson nghe cô hỏi vậy thì cười lên đầy ngọt ngào: “Tôi là người vợ cuối cùng của ông ấy.”

Cô ấy chớp mắt, dường như cũng ý thức được tuổi tác của mình khiến người nghe nghi ngờ: “Lúc đầu tôi sửa sang tư liệu giúp ông ấy, sau đó thì kết hôn.”

Tuy lời của cô ấy có vẻ nhẹ nhõm, nhưng vẫn cuốn theo sầu não: “Khi đó ông ấy rất yếu, tôi đã bên cạnh ông ấy trong năm năm cuối cùng.”

Bước chân của Cận Tiêu cũng bắt gặp khựng lại, sau đó lặng người nhìn cô ấy. Allyson vén tóc mai của mình ra sau tai: “Tôi tới đây vì muốn biết trước khi gặp tôi, ông ấy đã thấy những gì, đã đi tới đâu.”

Dù cuộc sống của chúng ta chỉ giao thoa rất ngắn, rất ngắn thôi, em cũng muốn kéo dài và khiến nó trở nên phong phú bằng cách khác, để trong quãng thời gian anh không có mặt nơi đây, em có thể hiểu rõ anh hơn một chút.

Cận Tiêu có thể hiểu tâm trạng này, mắt cô chợt đỏ lên, sau lại tái tái lên vội vã quay đi. Allyson tiến lên vỗ vào cánh tay của cô, cô ấy cười rất dịu dàng, không hề giống một nhà mạo hiểm, cũng không mang vẻ sắc sảo như trong bữa tiệc ở nhà họ Tư. Có lẽ... cô ấy vẫn ôn hòa như lúc còn đang sửa tư liệu cho Carl: “Nơi này rất tuyệt, không thay đổi gì cả, tôi đến đúng lúc lắm.”

Cho dù đang trong thời chiến loạn hay ở một quốc gia xa lạ, nơi này vẫn ngưng đọng, vẫn là thế giới mà chàng cô ấy từng ngắm nhìn, là sắc màu rực rỡ, là cả biến động và những hồi ức đã qua.

Hai người họ tồn tại trong thời không khác biệt, nhưng lại được bên nhau thêm một lần nữa khi đứng trên chính mảnh đất này.

Cận Tiêu dùng đầu ngón tay lau nước mắt rồi cười hơi xấu hổ: “Xem tôi này, làm có lo lắng rồi.”

Cô tiến lên mở cửa phòng trữ sách.

Vừa tiến vào đã là những giá sách ngăn nắp và chặt kín, trên đó chứa tất cả tập san «Tulip» trong bốn năm qua, từ ấn bản đầu tiên tới mới nhất, thậm chí còn có cả bản số lượng có hạn và bản đặc biệt.

Đó là thanh xuân và tuổi trẻ của cô, là từng cuốn cổ tịch kiệm tiền ăn sáng và tiền son phấn để mua về. Đó cũng là mộng đẹp trong chốn, là nhiệt tình và huyền tưởng thoáng qua của cô trong cuộc sống khổ khan này.

Cận Tiêu đặt cuốn tập san mới nhất vào, cô quay đầu hỏi vội về vẻ ngưng ngưng vừa kiều ngao: “Jenny, bà là chủ biên, đến xem thư tôi có sưu tập thiếu cuốn nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 38: Nhưng anh muốn lắm

Biên tập: Bọt

Jenny Ngô xem thử một bản rồi một bản, mỗi cuốn tập san trong phòng trữ sách đều được đặt trong tủ kính như đang cất giữ món đồ quý giá nhất. Khi thấy ấn bản đầu tiên, bà ấy cũng hoài niệm: “Lúc mới bắt đầu cũng rất thấp thòm, không biết có thể đi bao xa.”

Bà ấy vừa quý trọng vừa cảm khái cảm ấn bản đầu tiên, như đang xem ảnh chụp thời thơ ấu của mình: “Cuối cùng thấm thoát đã nhiều năm, nhiều năm như vậy rồi.”

Tại quốc gia họ sinh ra, đàn ông là người có quyền lên tiếng, cũng là nhân vật chính trong đa số các tác phẩm, là nhân vật hư cấu trong những tất cả những câu chuyện tình yêu. Cho tới giờ, chuyện phụ nữ được đề cao, không cá tin vào đàn ông chi được bà vú, hầu gái truyền miệng, chưa từng có ai dám đặt bút ghi lại.

Dù đàn ông trong truyện của tác giả có bị miêu tả là kẻ bạc tình bạc nghĩa, nhưng cũng khó tránh sẽ ám chi rằng hẳn ta chỉ đa tình. Trăm ngàn năm Trung Quốc đều trọng hiếu đạo, bởi gia đình là đơn vị cơ bản và là vòng tròn nhỏ nhất cấu thành một hệ thống không lồ, vững chắc. Phần đa những gã đàn ông bạc tình, thanh danh thời nát kia đều bị cha mẹ, con cái ruồng rẫy nên mới bị phê phán tới vậy, có điều nếu hẳn đồng ý quay đầu lấy vợ cả thì lại thành chuyện tất cả cùng lui.

Không có người đàn ông nào bị chỉ trích chỉ vì không yêu vợ mình. Sẽ có phụ nữ cảm thấy điều này lạ đời và sai sai, vậy nhưng thế gian này lại không thoát lên được một câu “sai sai” đó.

Vì vậy họ mới phải viết ra để người khác biết rằng sau mảnh tình yêu nhiệt huyết kia là lương bạc, là bối rối đang rình rập. Phẩm là điều xuất phát từ tận đáy lòng đều sẽ lưu lại chút đường sống, dù là lúc nào cũng hãy nhớ hãy lưu lại một con đường lui.

Vậy mà đến nay chính bà ấy cũng phải thỏa hiệp, Jenny Ngô đã sắp năm mươi tuổi nhưng vẫn không thấy rõ được hướng đi của thời đại này. Bà ấy phải thỏa hiệp với phí in ấn tăng cao và những bản thảo đã nộp, càng không thể chiều theo các nữ tác giả sáng tác truyện nhiều kỳ đã lập gia đình. Ngoài ra còn phải thỏa hiệp vì vị đại cổ đồng gia của họ không thích cách viết của tập san «Tulip», sau cùng là nhìn mình trước kiểm duyệt tư tưởng của thành Tín Châu.

Bà ấy càng không thể trắng trợn vi phạm những thỏa hiệp này trong mục “đời lời của chủ biên”, rất nhiều độc giả của bà chỉ là những cô gái non trẻ, các cô ấy vừa bông bọt lại vừa vô cùng yếu ớt, không hiểu được giấy trắng mực đen có sức mạnh đến thế nào, hay có bao nhiêu người đang nhắm nhe vào tự do ngôn luận. Việc các cô ấy học từ tập san «Tulip» rằng con gái phải tự sống thật tốt rồi mới yêu người khác đã làm người người khiếp sợ rồi, họ sợ rằng các cô ấy sẽ vì thế mà không nghe sắp xếp, không lấy một nhà chống cô lợi cho mình theo lời của cha mẹ, anh trưởng.

Jenny Ngô ngời vào bản com mà vẫn bí bách như cũ. Bà ấy không ăn được cay, Cận Tiêu lập tức sai người làm mấy món thanh đạm. Đồ ăn ở Thiệu Quan nặng dầu nặng cay, bà ấy không quen, khó lắm mới thấy một bản đồ hấp và có canh, tuy trong lòng vẫn ầu ầu sầu nhưng cũng biết ơn hơn mấy phần.

“Cần đây tập san có rất nhiều tác giả mới.” Cận Tiêu vừa gấp thức ăn cho bà ấy vừa hỏi: “Đang thay máu sao?”

Jenny Ngô cười, trả lời cô: “Vài tác giả nữ lúc trước đã lập gia đình hoặc sinh con nên không sáng tác tiếp được nữa, các cô ấy phải đảm đương rất nhiều việc khác.”

Allyson cũng gật khẽ: “Đàn ông ở ngoài nuôi gia đình, mọi việc trong nhà đều phải nhờ vào vợ. Tắm rửa quét tước một chút đã hết ngày, không còn thời gian hay tâm trạng nào để trau chuốt tình tiết truyện của mình nữa.”

“Tuổi sáng tác của tác giả nữ cũng chỉ ngắn như vậy thôi.”

Giờ đã qua mười năm dân quốc, khó lắm mới mở mang được chút dân trí sau khi quân phiệt phân tranh, nhưng bề tác vẫn hoàn bề tác. Bởi vậy mới có có thêm nhiều phong trào học sinh, có điều càng nhiều phong trào học sinh đồng nghĩa với việc vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Jenny Ngô nhìn về phía cô rồi cười: “Bây giờ xưởng in cũng tăng giá, kiểm duyệt của thành Tín Châu lại nghiêm ngặt nên tôi muốn mở một phân xã của tập san ở Thiệu Quan, bình thường xã giáo, liên hệ với các tác giả địa phương. Việc xét duyệt, in ấn và giá cả ở Thiệu Quan dễ thở hơn thành Tín Châu, thậm chí việc kiểm duyệt cũng lỏng hơn đôi chút.”

Cận Tiêu gật khẽ, có lẽ đã đoán được ý của bà ấy: “Bà cần gì cứ nói với tôi, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Cận Tiêu nói rất chân thành, Jenny Ngô nghe rồi vẻ mặt lại hơi thay đổi. Bà ấy do dự một lúc, không biết có nên nói hay không.

Bà ấy uống mấy ngụm canh gà, nhịn một chút rồi vẫn nói: “Mợ có muốn làm chủ biên của phân xã bên này không?”

Lúc đó Cận Tiêu còn đang múc canh vào bát, khi nghe thấy bà ấy nói vậy thì chợt sững người, ngược mắt nhìn lên cũng mang theo nghi ngờ và kinh ngạc. Jenny Ngô nói tiếp: “Tôi phải tới Hồng Kông làm tập san tiếng Anh, bên thành Tín Châu em gái tôi đang phụ trách, nếu mợ đồng ý, con bé sẽ cử người tới giúp đỡ mợ.”

Tối nay Cận Tiêu chỉ cần được ăn tối với bà ấy đã thỏa mãn lắm rồi, không ngờ còn có cơ duyên như vậy, lòng cô cũng chợt nhiễu loạn theo. Cận Tiêu ngăn ra, không biết nên quả quyết đồng ý theo tiếng lòng mình, hay lý trí hỏi rõ thêm đầu đuôi. Lúc cô còn đang do dự, Jenny Ngô đã ôn hòa nói: “Mợ cứ suy nghĩ thêm, không phải trả lời tôi ngay đâu.”

Bọn họ đi rồi, chỉ còn Cận Tiêu ngồi một mình trên sofa, suy nghĩ của cô rất loạn, không biết nên thế nào cho phải. Lúc cậu Tư trở về đã thấy cô ngơ ngẩn một mình như vậy, không rõ đang nghĩ gì.

Anh đến bên cạnh rồi kéo người qua khiến Cận Tiêu giật mình, cô tròn mắt quay đầu nhìn lại, không biết anh đã về từ lúc nào.

Cậu Tư cười, vỗ vào vai cô: “Đang nghĩ gì mà thần người ra thế?”

Lúc này Cận Tiểu mới phát hiện bản thân đã ngồi một mình lâu như vậy rồi, cậu Tư gọi cô mới nhận ra, nghĩ quá nhiều nên cũng khá mệt rồi. Cô nhắm mắt lại, nói với anh: “Jenny Ngô...” Sau lại lo cậu Tư không biết: “Là người mà...”

“Anh biết.” Cậu Tư để cô tựa vào vai mình, cất giọng dịu dàng: “Sao rồi?”

Cận Tiểu chỉnh lại tư thế một chút, đứng là đã thả lỏng hơn rồi: “Bà ấy muốn mở phân xã của tập san «Tulip» ở Thiệu Quan, mời em làm chủ biên.”

Hồ hập của cậu Tư bỗng cứng đờ, ánh mắt lại, không nói gì nữa mà quay đầu, dùng cằm cọ cọ xuống đỉnh đầu cô: “Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là em rất muốn đồng ý, cậu cũng biết em thích tập san của họ mà.” Giọng cô hơi trùng xuống, mang theo chút không tự tin: “Nhưng em không biết mình có làm được không.”

Vừa rồi đầu cô như mở bóng bong, sau khi nói ra lại có trật tự hơn nhiều. Chính cô cũng không biết rằng nói ra điều trong lòng với người khác lại khiến nó rõ ràng, có trật tự đến vậy, cũng khiến cô nhìn nhận được rõ ràng hơn.

Cận Tiểu nói tiếp, lần này đã thông thuận hơn: “Em lại nghĩ vì sao bà ấy lại chọn mình? Bà ấy đâu rõ về em, hay chỉ vì em biết tiếng Anh thôi? Em thấy sẽ có sự lựa chọn khác tốt hơn.”

Một lát sau, cô lại tự hỏi tự trả lời: “Hay là do em đưa bà ấy đi xem phòng trừ sách chứa đầy tập san «Tulip»?” Cận Tiểu nghĩ đến đây thì ngồi dậy, biểu cảm cũng kích động theo: “Vậy cũng là nhờ em mời bà ấy đến nhà dùng cơm chứ?”

Đương nhiên cậu Tư biết vì sao Jenny Ngô lại chọn cô, gần đây thành Tín Châu kiểm duyệt gắt gao, chủ quản của bộ Văn hóa chính phủ mới nhậm chức, Nhan Trung Nam cũng tùy theo ông ta. Từ xưa tới nay, anh ba của anh luôn bất chấp đúng sai hay tự do gì đó, chỉ quan tâm đến việc dùng người có thuận hay không.

Ở Thiệu Quan lại không như vậy, nơi đây là sân nhà của cậu Tư, mở xưởng in ở đây sẽ không ai dám ho he về khuyết điểm của mẹ Tư. Trước đây Jenny Ngô chịu bán cổ phần cho anh cũng vì cho rằng có thể kích kiểm duyệt, ai dè lại gặp phải nhiều bất tiện hơn.

Cậu Tư gõ nhẹ ngón tay xuống thành sofa, một nguyên nhân sâu xa khác trong đó là anh mua phần đa cổ quyền, còn khổng chế độ tài của tập san trong một thời gian dài nữa. Đương nhiên anh sẽ không để Cận Tiểu biết những chuyện này, hơn nữa cũng sẽ không những tay vào việc cô muốn đăng thứ gì.

Vậy là chuyện tự do chọn đề tài của tập san lại được đảm bảo rồi, với tính cách của Cận Tiểu, có lẽ sẽ liều lĩnh noi theo ý chí trước đó của Jenny Ngô.

Cậu Tư tự nhiên có thể nghĩ thông những việc này, lần này Jenny Ngô không chỉ đang hỏi Cận Tiểu, mà còn đang hỏi ý anh, cùng với đó là thăm dò mối quan hệ thật sự của hai người.

Cận Tiểu thấy anh suy tư như vậy lại cho là cậu Tư đang có điều lo lắng. Cô nhớ Jenny Ngô từng kể với mình rằng những tác giả nữ đã có gia đình kia không thể sáng tác được nữa, vậy là cô cũng chợt chần chừ, nhìn cậu Tư với vẻ do dự: “Có phải cậu không thích không?”

Cậu Tư nhìn lại cô rồi cười: “Sao lại thế được? Đó là việc em thích mà.”

Cận Tiểu bắt đầu nghĩ nhiều, không nhận được mà phản tích: “Liệu có khiến cậu đối địch với bên thành Tín Châu không?”

Điều cậu Tư không muốn nhất là cô phải suy xét quá nhiều như vậy, anh đưa tay ôm cô lên đùi mà an ủi: “Chẳng qua chỉ là một cuốn tập san thôi.” Cậu Tư đưa tay phẩy mũi cô rồi cười lên, khiến cô thấy nhẹ lòng hơn một chút: “Chồng em chưa vô dụng đến vậy đâu.”

Cận Tiểu nhìn anh rồi rũ mắt, thờ dãi: “Nhưng sao bà ấy lại chọn em, em đâu được đi học nhiều...”

“Sao lại không?” Cậu Tư vén tóc con của cô ra sau tai rồi trịnh trọng nói: “Em là cô gái tri thức nhất anh từng biết.”

Anh chưa từng nói những lời sến súa thế này, Cận Tiểu nghe mà đỏ mặt, muốn phản bác lại rằng vì cậu chưa gặp cô gái nào khác thôi, có điều nhịp tim “thình thịch thình thịch” kia lại khiến cô không biết phải mở miệng thế nào.

Cậu Tư nhìn cô đỏ mặt thì nghiêng đầu cười rộ lên, trong mắt cũng dong đầy tàn thương. Cận Tiểu nhìn thấy nên càng muốn tranh đi, nhưng có vừa mới quay đi đã bị anh giữ lại mà ôm vào lòng: “Em cũng nói rồi đấy, bà ấy đã thấy phòng trừ sách của em.”

Cận Tiểu nghe được nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực của anh, giọng của cậu Tư truyền tới tai cô cuốn theo chút vừng vàng: “Vậy bà ấy sẽ biết em yêu thích tập san «Tulip» đến mức nào.” Cậu Tư nhớ tới vẻ đọc sách ngày thường của cô, giọng cũng nhuốm ý cười: “Trên đời này sẽ không có người thứ hai thích tới vậy đâu.”

“Vậy cậu thì sao?” Cận Tiểu rầu rĩ hỏi: “Em nghe nói các ông chồng đều không thích vợ đi làm.”

“Sao lại không thích?” Cậu Tư chạm lên tóc của cô: “Anh chưa thấy em làm việc bao giờ, rất muốn xem thử.”

Anh ủng hộ như vậy khiến cô không kìm được mà cười rộ lên, sau đó nằng mặt ngọt ngào nói: “Cậu tốt quá.”

Cậu Tư đối mặt với cô, Cận Tiểu vui vẻ chỉ vì chuyện thế này, vậy anh càng không thể làm gì khác ngoài nương bộ rồi. Cô làm nũng với anh, còn vui tươi như vậy, đôi mắt của cậu Tư chợt thâm sâu, anh cúi đầu hỏi cô: “Vậy em đền đáp anh thế nào đây?”

Anh sờ lên lưng của cô rồi lần xuống dưới, ý tứ như vậy cũng thật rõ ràng. Cận Tiểu đỏ mặt, hơi gầy ra mà không hùa theo anh, chỉ lắp bắp: “Chúng... chúng ta là vợ chồng.” Cô vùng vằng cũng nhưng không nói: “Đền đáp gì mà đền đáp?”

“Chúng ta đúng là vợ chồng thật.” Cái hôn nóng rực của cậu Tư rơi xuống cổ, vùng da nơi đó của cô như bóng cháy: “‘Yêu’ ở đây được không?”

Anh hỏi trực diện như vậy làm Cận Tiểu vừa tránh vừa nhò giọng từ chối: “Không được.”

Cậu Tư cười khê: “Vậy bật đèn ‘yêu’ được không?”

Cúc áo bên hông của Cận Tiểu đã bị anh nói ra, cô muốn ngăn lại nhưng lại đối mặt với ánh mắt ngập ý cười của cậu Tư, vậy là cô lại đẩy anh: “Không được.”

Cô ngồi thẳng người trên đùi cậu Tư nên có cao hơn anh đôi chút, cậu Tư hơi nằng mặt mà nói với vẻ giảo hoạt: “Nhưng anh muốn lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 39: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 40: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 41: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42: Ngốc chết đi được, không biết chọn sơ mi mỏng hơn à?

Biên tập: Bọt

Sáng sớm, sĩ quan Lưu đã đợi ở bên ngoài, nói rằng hôm nay có buổi diễn tập quan trọng, cậu Tư phải sửa soạn từ thật sớm. Cận Tiều ngáp một cái, cậu Tư đã đứng dậy mặc quần áo rồi. Anh thấy cô đã tỉnh nhưng không muốn phiền, chỉ dặn: “Đêm qua em ngủ muộn, ngủ tiếp một lát nữa đi.”

Cận Tiều nghiêng người, chống đầu nhìn anh mặc áo sơ mi. Cô vẫn còn hơi lơ mơ, lại nghe anh nói tới diễn tập, sững ổng gì đó, sau đó không biết nghĩ đến gì nên thốt lên: “Thế nên cậu phải tiết chế một chút.”

Cậu Tư dừng tay, hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn cô. Cận Tiều vẫn còn ngái ngủ, cô nghĩ đến gì đó nên lại nói: “Trong sách nói điều binh đánh trận, không gần nữ sắc.”

Cô nghĩ tới đây, mặt mày cũng vô cùng nghiêm túc, cậu Tư lại nghĩ cô đang cố tình hù dọa anh, sau còn nghe cô giải thích bằng lý lẽ hùng hồn: “Nếu không sẽ không đủ ‘đương khí’.”

Cậu Tư vốn đang ngồi ở mép giường, anh cúi đầu cười, rồi chỉ xoay người đã khóa ngồi bên trên Cận Tiều, cô buộc phải nằm xuống, thậm chí còn bị đẩy về phía sau một chút.

Anh đang sửa áo sơ mi của mình, quần quần phục khiến anh càng cao lớn, rắn rỏi hơn. Hơi thở nam tính đánh úp Cận Tiều, cô cũng dần tỉnh táo lại, lúc này đang đảo mắt đầy vô tội.

Cậu Tư lại không buông thả cô ra, anh tùy ý nâng cằm cô lên: “Ồ, vậy đương khí của anh chạy đi đâu mất rồi?”

Anh vừa nghiêng đầu nhìn cô, vừa nhếch miệng: “Bị vợ hút mất rồi à?”

Cậu Tư xích lại gần, giọng khàn khàn đầy trêu chọc thổi khí bên tai cô: “Vợ ai mà quyến rũ thế nhỉ?”

Cận Tiều không chịu được nữa, mặt thoát cái đỏ đơ lên. Cô vừa tránh sang một bên khác vừa định chui vào trốn trong chăn, giọng mũi truyền ra bắt đầu đánh trống lảng: “Sĩ quan Lưu đang đợi cậu đây.”

Cận Tiều muốn trốn, cậu Tư lại đưa tay xoay mặt cô lại, vậy là cô chỉ có thể nằm ngoan ngoan ở đó: “Em cũng gọi đuổi người lắm.”

Anh nói như vậy nhưng vẫn buông cô ra, sau đó nhảy xuống giường, vừa lấy áo khoác của mình vừa nói với cô: “Em đừng quên việc của mình, có phải hôm nay sẽ trả lời Jenny Ngô không?”

Anh nhớ chuyện này khiến Cận Tiều ngạc nhiên, cô vẫn còn rúc trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đảo quanh: “Cậu ủng hộ em thế này, làm người ta nghi ngờ quá đấy.”

Thường ngày cô có nghi ngờ cũng sẽ không nói ra, bởi nếu đã nói ra thì cũng không hẳn là nghi ngờ. Cậu Tư cười, cảm mũi chuẩn bị ra ngoài: “Đêm qua em nỗ lực như thế, anh phải có qua có lại chứ.”

So về khoản không biết xấu hổ, cậu Tư vẫn dày dặn kinh nghiệm hơn cô. Cậu Tư nhẹ nhàng bước qua cửa phòng, vừa hay tránh được chiếc gối đang bay tới, trong phòng chỉ nghe thấy anh vừa đi ra ngoài vừa dặn Cận Tiều: “Sáng nhớ uống nước trái cây.”

Cận Tiều thu cánh tay vào trong chăn rồi bất giác nở nụ cười, không rõ vì hôm nay sẽ trả lời Jenny Ngô hay vì mới chỉ chốc với cậu Tư. Cuộc sống của cô đột nhiên có rất nhiều sắc màu, giúp cô bao dung được cả chút chuyện không như ý.

Chi cần có hứng thú và những niềm vui bất ngờ, tinh thần sẽ trở nên phấn phấn, sau đó vui vui về sống tiếp. Người khác có trấn an dù nặng đến mấy cũng không bị được may mắn trong chốc lát, càng không sánh được với việc vận mệnh đột nhiên mỉm cười với bạn, khiến bạn này sinh thêm nhiều hy vọng.

Nhà bếp mới làm bữa sáng, Cận Tiều rời giường rồi chỉ ăn một chút. Cô không quen ăn bánh nhân bò băm vừa mịn vừa ngọt như vậy, có lẽ cánh đàn ông sẽ thích vị này hơn. Mẹ Ngô nói đây là đầu bếp mới tới, nếu không hợp khẩu vị thì cứ nói lại, ông ta sẽ đổi cách nấu.

“Cũng không có gì không hài lòng.” Cận Tiều nhấp một ngụm trà, bình thường cô thích đồ ăn mềm vì lưỡi nhai. Cậu Tư mà biết, có lẽ lại chê cô lười cho xem, bởi nếu được thì sẽ không muốn tốn chút sức nào.

Nghe đến cậu Tư, cô nhìn về phía cửa sổ. Mặt trời chói chang đã lên tới đỉnh, ngày hè càng lúc càng oi bức hơn. Trong phòng ăn có đặt đồ giải nhiệt nên mới mát mẻ, nếu là sân tập không biết sẽ nóng tới mức nào.

Sáng sớm cậu Tư vẫn mặc áo sơ mi quân phục, đáng ra có nên chọn giúp anh chiếc áo thoáng mát hơn mới đúng. Cận Tiều nhíu mày, cô chỉ lên một chút mà quên chăm sóc anh mất rồi. Cô không để ý sáng ra cậu Tư mặc gì, nếu vẫn là mấy món đồ từ đầu Xuân thì tuyệt không thăm mồ hôi, chắc hẳn sẽ rất khó chịu.

Cô ngược mắt, giao việc cho mẹ Ngô: “Chẩn bị chút canh đồ xanh đi, cả mấy món lót dạ nữa.” Cô đề dũa xuống, không ăn sáng tiếp nữa mà đứng đợi đi tới tù quần áo: “Tôi lấy thêm áo sơ mi mỏng, bà sai người đưa tới cho cậu Tư thay.”

Cô định đứng lên, mẹ Ngô bỗng giữ người lại, sau đó chăm trà cho cô, cười nói: “Hôm nay tự lệnh phải người tới xem quân đội diễn tập, sẽ có rất nhiều quan chức quan trọng.”

Cận Tiều nghĩ bà ấy muốn nói rằng cậu Tư không rảnh, mẹ Ngô lại tiếp: “Chi bằng bà nhà bếp chuẩn bị thêm, đưa tới cho cả những quan chức kia nữa, vậy coi như giúp cậu Tư tiếp đón chu toàn.”

Mẹ Ngô suy xét qua thấu đáo, Cận Tiều cũng gật đầu theo. Tự lệnh cất nhắc cậu Tư là chuyện tốt, không cất nhắc cũng không sao cả, bởi ngoài bản thân ra, người cậu Tư dựa vào được chỉ có cha anh mà thôi. Thời đại này không còn mấy đốc quân trẻ vươn lên nhờ vào năng lực của mình nữa, mấy cậu chủ khác đều được mẹ mình trợ giúp, chỉ có cậu Tư không có đòn bẩy mới phải dơ thương độc đầu mà thôi.

Vậy là cô nói: “Báo nhà bếp nấu thêm mấy nồi canh đồ xanh, cho thêm đá trong hầm băng vào, đem đến cho lính dưới quyền nữa.” Cận Tiều đứng dậy, vừa gọi hầu gái chải đầu rửa mặt vừa quay đầu dặn dò: “Qua báo với cậu Tư một tiếng, ở nhà đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, tôi cũng sẽ qua đó.”

Cậu Tư chuyển lời rằng cô không phải vội, chuẩn bị xong xuôi rồi thông thả mà đi. Có điều thấy sắp tới trưa, nắng càng ngày càng gắt, Cận Tiều lại bắt đầu buồn bực. Tất cả lớn nhỏ trong nhà đều tât bật trong bếp, lúc này chợt bận rộn vô cùng. May thay, trước đó họ từng tính đôi lúc sẽ tổ chức tiệc nên trời đông cổ lỏn và bếp lò đã có sẵn, mọi người mỗi người một chân một tay trong bếp, nấu mấy nồi đồ ăn lớn cũng không hề gì.

Mấy thùng phi lớn phải gọi xe ngựa tới chở mới đáng. Có chưa chủ trương việc thế này bao giờ, tới lúc bắt tay vào làm vẫn sắp xếp đầu ra đấy. Có lẽ nếu thật sự đề tâm, trong đầu tự khắc sẽ biết nên phải làm gì. Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Cận Tiều xếp hộp đựng đồ ăn vào rồi lên xe.

Vừa rồi đứng trước cửa nhà, cô có dặn người đánh xe nhớ đề ý đi đường xóc nảy. Chỉ đứng dưới cái nắng chói chang một lúc thôi, tóc mai đã ướt đầm rồi, vậy là cô phải dậm lại chút son chút phấn ngay. Dù sao cũng không nên quần áo xốc xếch, tóc tai không chỉnh vì những chuyện này, vậy sẽ khiến cậu Tư mất mặt lắm thôi.

Lúc trước vô tâm sẽ chỉ lo cho thể diện của bản thân, chi cần không có ai cười nhạo có xuất thân từ gia đình thấp cổ bé họng, là có thể an tâm sống tiếp rồi. Bây giờ đề ý ra mới thấy quan tâm tới thể diện của bản thân thôi vẫn chưa đủ, còn cần đề ý nhiều hơn nữa mới được. Bởi nói cho cùng, chính đối phương cũng luôn nhớ rõ mọi chuyện của cô.

Tuy thường ngày phải chú ý tới rất nhiều việc, nhưng quan tâm lẫn nhau như vậy cũng là thường tình. Trước đây Cận Tiều nghĩ chán thành với người khác đa phần là hoài công vô ích, vậy nên cô không cho mình xen vào việc của người khác, tránh để bản thân phải hao tâm tổn sức. Có điều thật sự chán thành cũng như có tự tin sẽ không thất bại, chuẩn bị tươm tất rồi mới thấy háng hái biết bao.

Cận Tiều chưa từng tới nơi làm việc của cậu Tư. Đây là lần đầu cô tới đây, nơi này vậy mà chỉ có mấy tòa nhà nhỏ khiêm tốn, vì ngạc nhiên nên Cận Tiều cũng nhìn thêm vài lần. Dù lúc trước ở thành Tín Châu hay ở trong nhà, cậu Tư luôn rất chú trọng, không ngờ quần bộ ở đây lại là thế này.

Một sĩ quan chạy tới mở cửa xe cho cô, thoát nhìn người này có vẻ khéo léo, anh ấy cười tới ân cần: “Mợ nhọc lòng rồi, tôi là thư ký của đốc quân, Thiệu Từ Văn.”

Trông người này khá quen mắt, có lẽ lúc trước cô đã gặp anh ấy đi cùng cậu Tư rồi. Cận Tiều gật đầu cười theo, không hề ngạo mạn mà chỉ vào phía sau: “Phiên thư ký Thiệu nhế, ở đây có chút đồ lót dạ, cả canh đồ xanh ở xe ngựa phía sau nữa.”

Thiệu Từ Văn cảm ơn cô: “Mợ chu đáo quá, lát nữa tôi sẽ cử người đưa tới bên hậu cần.”

Anh ấy vừa dẫn Cận Tiều đi về phía sân tập vừa nói: “Cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, mọi người cùng giải khát luôn.”

Nom có nhả nhặn, trầm tính thế này, có lẽ đúng là không ưa ra ngoài như trong truyền thuyết, vậy nên mới chưa bao giờ thấy cô tới quân bộ. Thiệu Từ Văn nhớ tới lần thoáng thấy cô thôi trong học, sau đó lòng tò mò lại bắt đầu trỗi dậy, tí như cậu Tư quen có thể nào, tí như liệu có quan hệ gì với vị Cận Bác Thành mẹ cô bực kia không.

Thiệu Từ Văn nhớ rõ ngày cậu Tư xông vào lớp học tìm Cận Bác Thành, anh ấy chưa từng thấy cậu Tư vội vã như vậy bao giờ, hướng hồ khí ấy anh còn là người chuẩn bị xuất ngoại. Vậy là Thiệu Từ Văn thầm kết luận rằng Cận Bác Thành nợ cậu Tư một khoản cực lớn.

Tuy ngày thường cậu Tư thoáng tính, nhưng vì không được trong nhà giúp đỡ nên cũng đề bụng chuyện tích góp của cải hơn các cậu chủ khác nhiều, sản nghiệp bề nổi hay bề chìm đều do một tay anh tích lũy cả. Người thân quen với cậu Tư đều biết, anh luôn khôn khéo trong chuyện tiền bạc, cũng là người thuộc tuýp tích lũy tài sản từ con số không.

Anh rất hào phóng trong việc mua bán súng ống, đạn dược hay tiêu tiền cho vợ mình, thậm chí đôi lúc còn như gã nhà giàu mới nổi, muốn mua mọi thứ hiếm có cho vợ. Người bên cạnh cũng biết cung phụng cậu Tư không bằng cung phụng vị kìa

nhà cậu, tốt nhất là mách cho anh biết máy mỏm đồ chơi nhỏ mà các bà, các cô khác đều có. Bởi dù đó có là mấy món lặt vặt cũng không sao, anh vẫn luôn vui vẻ kiếm về bằng được, một hai chỉ sợ vợ mình lạc què.

Có điều ngoài những chuyện đó ra, người khác nhòm ngó tiền bạc của anh thật không khác nào đâm đầu vào chỗ chết. Vậy là có lần Thiệu Từ Văn đoán khi ấy cậu Tư tới gặp Cận Tiêu để đòi món nợ của anh cô. Anh ấy tự về nên một câu chuyện mầu mỡ như “anh của em nợ tiền tôi, tôi bắt em về đỡ nợ”, “Làm người phụ nữ của tôi, số nợ kia sẽ xí xóa”. Bấy giờ anh ấy gặp Cận Tiêu rồi, những chuyện tự dựng lên kia lại càng cụ thể hơn, vì thế ánh mắt nhìn cô cũng lóe lên chút cổ quái.

Anh ấy dẫn Cận Tiêu đến sân tập, cậu Tư và các quan chức quan trọng đang tạm nghỉ ở đình hóng mát. Cậu Tư thấy bọn họ đi tới nên đứng dậy ra đón, mấy quan chức kia cũng đứng lên theo, cùng ra chào hỏi Cận Tiêu.

Hôm nay cô mặc sườn xám màu hồng cánh sen, đeo ngọc trai trắng, thoát nhìn vừa thanh nhã nhưng không kém phần cao quý. Cậu Tư nở nụ cười từ thật xa, cô chưa từng chủ động tìm đến nơi làm việc của anh, lúc này khiến anh vừa xấu hổ vừa kích động một cách khó hiểu, không rõ vì cô thấy mình ở sân tập, hay vì thấy vợ quá chu đáo, hiền dịu mà sinh kiểu ngạo.

Được người quan trọng quan tâm tới như vậy, thật chi hiếm một nỗi không thể phò ra cho cả thế giới cùng biết mà thôi. Trước đây thấy nhóm các nợ đưa đồ lót da tới, anh sẽ thấy đó là tranh giành tình cảm vô cùng đáng ghét. Bấy giờ đến lượt mình được quan tâm, dù trước đó anh có trầm ổn, chín chắn đến mấy, lúc này cũng chợt nảy sinh chút dục ý của thiếu niên, bởi cấp dưới ở đây đều thấy vợ anh quan tâm tới anh thế nào.

Cậu Tư tiến lên nắm tay cô, không để ý đến các quan chức bên cạnh, chỉ xột xa nói: “Trời nắng thế này, sao lại đến tận đây.”

Anh lại nghiêng người, cười giới thiệu với những người phía sau: “Cũng không có người ngoài, tất cả đều là các chú, các bác chứng kiến anh lớn lên.”

Giọng điệu của cậu Tư vô cùng thân thiết, dường như những người phía sau thất sự có tuổi và là bậc bề trên nâng đỡ anh từ nhỏ. Cận Tiêu ngược mắt, đứng là anh vẫn mặc áo sơ mi băng bông từ đầu Xuân, vì mấy ngày trước còn se lạnh nên Cận Tiêu chưa cất đi. Mồ hôi trên trán cậu Tư chảy thành dòng, cổ mồm mồi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, sau đó nhìn về phía các quan chức phía sau anh, cười nói: “Tùng gặp các bác, các chú cả rồi.”

Cô vừa gọi mẹ Ngô tới vừa cười nói: “Các bác, các chú thì thành Tín Châu xa xôi tới đây đường xa mệt mỏi, cháu báo người đem đến chút đồ lót dạ. Ở nhà nấu canh đỗ xanh, vừa dễ tiêu vừa giải nhiệt.”

Vừa rồi cậu Tư nắm tay cô vẫn chưa buông ra, anh dẫn cô tới ngồi xuống, sau khi nói vài lời xà giao khách sáo với những quan chức kia thì gọi người mang trà mắt tới, nói với cô: “Đề lát nữa đi, nghỉ ngơi trước đã.”

Cận Tiêu cảm khẩn lau mồ hôi trên mặt anh. Cậu Tư nghiêng đầu, nhắm mắt lại, nghe giọng trong trẻo như nước của cô rồi lại thấy nóng bức cũng giảm đi đôi chút: “Em cũng có vội đâu.” Ánh mắt cậu Tư nhìn cô chứa ý cười, cô lại không vui, vừa lườm anh vừa nhò giọng trách: “Ngốc chết đi được, không biết chọn sơ mi mỏng hơn à?”

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

## Chương 43: Anh thấy nợ chủ của chúng ta đẹp, hay Cố Yên Nhiên đẹp?

Biên tập: Bột

Cậu Tư cúi đầu nhìn mới phát hiện vật áo trước đã thấm dẫm mồ hôi, vậy là anh cũng cười rộ lên, hơi ngượng ngùng: “Anh còn báo sao.”

Trà mắt được đưa tới, Cận Tiêu thấy cậu Tư ổng cạn chén trà nên lại đưa cho anh, trong mắt đầy vẻ tự trách: “Do em không để ý, nghỉ một lát rồi em với cậu đi thay áo mỏng hơn.”

Cô như vậy khiến cậu Tư nhớ thời mình mới đi học vào năm tám, chín tuổi. Trời nhập Đông, những đứa trẻ khác trong nhà đều có mẹ chăm sóc, thấy trời trời sẽ đổi thành gầy vai bông, chỉ có anh không biết vẫn đi gầy da tới trường.

Mùa Đông ở thành Tín Châu tới rất nhanh, hôm trước trời còn ấm áp, chỉ một ngày sau đã đóng băng khắp chốn. Anh ngồi run rẩy trong phòng học rồi mới biết rằng nếu gan bàn chân lạnh, cái lưng sẽ ngấm vào tim, cả người cứng ngắt, cùng với đó là đau đầu không thôi.

Về sau anh được “Chân ta cứng dờ không động đây được, a hoàn lấy nước ấm cho ngâm chân tay, ù trong chân rồi lâu người mới ấm lại được.” (1) mà thấy đồng cảm vô cùng. Mỗi bài học cuộc sống của anh đều được đúc kết từ những lần vấp ngã, chưa từng có người dặn dò anh điều gì. Vì vậy anh hai mươi tuổi cho là mình lo liệu được chu toàn, sự thật là vẫn không để ý tới mùa nào, mặc áo sơ mi ra sao cho phù hợp.

*(1) Câu này được trích từ cuốn “Tổng Đông Dương Mãi Sinh Tơ” của tác giả Tổng Liêm thời nhà Minh. Trong sách này, tác giả tự thuật lại quá trình chịu khổ, chịu khổ, khiếm tốn xin chỉ bảo trong quá trình học tập của mình. Tác giả mô tả rất sinh động, từ khó khăn mượn sách cậu thấy tới nỗi khổ đói rét khi bốn ba, thêm vào đó là so sánh với những học sinh có điều kiện hơn người, cuối cùng đưa ra kết luận danh thép rằng việc học có được thành tựu hay không là nhờ vào cố gắng chủ quan, không nằm ở tư chất cao thấp và các uau/khuyết điểm.*

Khi còn nhỏ bị lạnh tới phát đau, trong lòng cũng có đôi chút chờ mong, hy vọng nhóm người làm sẽ nhớ tới mà đưa cho anh một đôi giày vải bông. Có điều người làm thì vẫn chỉ là người làm, chắc chắn sẽ không lo nghĩ cho anh.

Bấy giờ lại có người nhớ tới chuyện này. Rõ ràng ngày thường cô không thích ra ngoài, lúc này lại huy động người đến đây, chăm sóc tới cả anh lính cấp thấp nhất, để người làm trưởng quan như anh được nở mày nở mặt.

Anh rũ mắt, thoát nhìn có vẻ rất nặng nề. Cận Tiêu nhìn vào mắt cậu Tư, nói thầm với anh: “Cậu tới chỉ huy diễn tập, nhìn xuống đất làm gì?”

Cậu Tư ngẩng lên, ánh mắt của Cận Tiêu vừa có ý hỏi, lại vừa có chút lo lắng. Có lẽ cô chưa từng tới quân bộ bao giờ, cũng cảm thấy đây là một trận chiến lớn, không muốn anh chần chừ.

Đương nhiên anh sẽ không để mất mặt, những chuyện này càng không phải trận chiến lớn gì với anh. Ấy vậy mà cậu Tư chợt muốn thể hiện mình, để vợ anh biết anh là một đốc quân rất ra dáng.

Lòng hiếu thắng trong anh trỗi dậy, tuy không muốn để lộ trước mặt cấp dưới của cha, nhưng lại muốn cho cô xem.

Cận Tiêu còn chưa chờ được câu trả lời của cậu Tư, anh đã bắt ngờ cảm mũi đứng lên. Cận Tiêu sững sốt vô cùng, cô ngẩng nhìn lên với vẻ mờ mịt, thậm chí còn cho là mình nói sai. Cậu Tư lại cúi đầu cười với cô, sau đó dùng một tay gạt chiếc bàn trước mặt ra, đứng phía trước sân tập.

Anh đi về phía trước, những quan chức xung quanh cũng đứng lên, Cận Tiêu thấy vậy cũng chỉ có thể đứng dậy theo. Nhóm lính phía trước đang đi đều theo khẩu lệnh của chỉ huy, đất vàng dưới chân họ cuộn lên theo nhịp bước. Đó là quang cảnh cô chưa từng được thấy, vừa rồi lo lắng không để ý, lúc này thấy rồi mới giật mình.

Cậu Tư vung tay, chỉ huy lập từng ngừng khẩu lệnh, toàn bộ sân tập lặng ngắt như tờ, ánh mắt của nhóm lính đều đổ dồn về phía anh.

Cận Tiêu nghiêng đầu nhìn từng gương mặt trẻ tuổi từ hàng ngoài cùng bên trái. Từ trước đến nay, cô thường xem mặt đoán ý, giờ tự nhiên cũng thấy được vẻ kính trọng trưởng quan trong mắt bọn họ, vậy là lòng cô cũng chợt rung động.

Lúc giọng của cậu Tư vang lên giữa sân tập, Cận Tiêu bắt giác nín thở. Giọng của anh không hề giống ngày thường, không rõ đây là anh, hay là một người đầy uy nghiêm, hà khắc, không mang chút cảm xúc nào khác. Cậu Tư hô khẩu lệnh, ngay sau đó tiếng từng chiến đấu của các chiến sĩ đồng loạt giảm xuống đất, khoi lên lảng hái không tên trong lòng người nghe.

Anh đứng chấp tay phía trước, Cận Tiêu thấy được sườn mặt rắn rỏi của anh, mà không phải vẻ ôn hòa hay hi ha ngày thường. Cận Tiêu đánh mắt nhìn về thường thức và tán dương của các quan chức bên cạnh, từ đó đoán chắc cậu Tư đang làm rất tốt.

Qua anh làm rất tốt, hơn nữa còn giúp Cận Tiêu xác thực được rằng, chẳng có là một người lính. Ủng chiến đấu trên chân anh từng giảm lên xác người, tay đầy vết chai do súng ống mài nên. Anh có khả năng khiến binh lính phương Bắc phục tùng, vậy những việc từng làm trước đó chắc hẳn không chỉ để thanh trừ người cũ, mà còn là răn đe, cảnh cáo.

Nghe nói cậu Tư ở chính quyền tỉnh đến nắm thứ hai thì bị cậu Ba phái tới chiến trường, sau đó lại trở về, nhưng không ai rõ những năm ấy đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra có từng nghe được rất nhiều phiên bản, có chuyện là người khác kẻ, có chuyện là truyền thuyết khắp đầu đường cuối ngõ, nhưng chính cô lại chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu sâu hơn.

Cận Tiêu nhuu này, cô thật sự không biết gì cả.

Không biết anh đã lớn lên thế nào khi không mẹ, cũng không biết anh từ trần thủ sử lên làm đốc quân ra sao.

Cho tới giờ cô chỉ suy đoán, luôn là suy đoán mà thôi. Rõ ràng đã rất gần gũi, nhưng lại chỉ là đoán.

Cận Tiêu thở dài một hơi, chẳng có đứng trước biển cát cuộn trào, không rõ từ lúc nào những người lính trên sân tập đã hát vang quốc ca (2), để rồi cô và những quan chức bên cạnh cũng nghiêm trang cùng hòa giọng.

*Mây lành xán lạn, quanh co thong thả.*

*Trăng trời rực rỡ, ngày lại qua ngày.*

*Mặt trời sáng rỡ, ánh sao soi tỏ.*

*Trăng trời rực rỡ, một người vĩ đại.*

*Trăng trời không rồi, sao sáng có ngôi.*



*Bốn mùa xoay vần, trăm họ đông lòng.*

*Diễn tấu hài hòa, sánh cùng trời đất.*

*Nhường cho người tài, ai nấy đều theo.*

*Tiếng trống vang lên, vũ khúc bắt đầu.*

*Tinh hoa đã kiệt, xiêm áo đổi thay.*

(2) *Quốc ca* được nhắc đến ở đây là bài *Khanh Vân Ca*, hai bài quốc ca lịch sử của Trung Hoa Dân quốc. Phiên bản thứ nhất được sáng tác bởi Joam Hautstone, nhạc sĩ Pháp sống tại Bắc Kinh, được sử dụng từ 1913 tới 1915 là quốc ca tạm thời. Phiên bản thứ 2 được sáng tác bởi Tiêu Hữu Mai, được sử dụng từ 1921 tới 1928 là bản quốc ca chính thức. Lời bài hát được dựa theo *Kinh thư* (*Thượng Thư Đại Truyen*) viết bởi *Phù Sinh* từ 200–100 TCN.

Cậu Tư đột nhiên quay đầu nhìn cô trong tiếng ca này, ánh mắt của anh sâu xa, không hề cô biết anh đang nhìn mình, hay đang nhìn lá cờ đầu trên đài duyệt binh.

Bóng vành mũ của anh phủ xuống mặt, dù là mặt mày hay khí thế đều thật đỉnh cấp.

Vậy mà mũi Cận Tiêu bỗng cay cay.

Sau khi từ sân tập trở về tòa nhà làm việc nhỏ của anh, Cận Tiêu không nói lời nào. Cậu Tư chỉ cho cô đâu là hậu cần, đâu là nơi để súng, cô cũng chỉ gật đầu nhẹ, cuối cùng anh dành trăm mặ, đưa cô lên lầu.

Vào đến phòng làm việc của anh, Cận Tiêu lập tức lấy áo đã chuẩn bị sẵn trong tủ ra. Cô xoay người, đặt đồ lên bàn, cậu Tư nhìn bóng lưng cô lại thấy cổ họng chan chất.

Hai người họ im lặng một lúc, sau đó cậu Tư bắt ngữ lên tiếng: “Có phải em không thích nơi này không?”

Với tính cách của cô, cô lẽ sẽ thích nơi yên tĩnh, thích đọc sách, hận quân đội, hận binh lính, muốn đánh bại quân phiệt và khao khát tự do dân chủ như những nữ sinh ở trường học kia.

Lúc trước anh thường bắt gặp so sánh mình với Liễu Ngan Chỉ. Người kia là phần trí thức, người kia còn tham gia chiến dịch của học sinh. Anh vừa xem thường, cảm thấy anh ta quá hèn yếu và ngây thơ, lại vừa cảm thấy Cận Tiêu nên thích loại người ấy.

Cô chẳng cô không hề thích đáng về mạng theo chờ mong, muốn cho cô nhìn thấy vừa rồi của anh?

Anh nắm tay thành quyền, trong lòng chột chua xót. Dù cô có thích hay không, anh vẫn là như vậy. Anh đã nỗ lực rất nhiều năm, khó lắm mới gặp được cô, anh chính là như vậy rồi.

Thời thế tạo người.

Cận Tiêu cảm áo sơ mi rồi xoay người lại, vẫn không trả lời anh. Cô đưa tay toan cởi cúc áo giúp anh, vừa nhủu mấy nói: “Thay áo sơ mi đi.”

Ngón tay của cô chạm tới cổ áo lại bị cậu Tư giữ chặt, anh cúi đầu muốn nghe cô trả lời bằng được, giọng hỏi vô cùng cố chấp: “Có phải em không thích không?”

Anh không thấy rõ vẻ mặt của Cận Tiêu, đang định nâng cằm của cô lên, Cận Tiêu lại tự ngừng đầu. Ánh mắt của cậu Tư đông đầy kiểm tìm cấp bách, nhưng cảm xúc trong mắt cô lại khiến anh ngại ngùng.

Đôi mắt kia hoen đỏ, cô hít vào một hơi, giọng run run như không nhịn được nữa: “Em chỉ thấy. . .” Cô rũ mắt, cô dè dặt cảm giác ngọt ngạt kia: “Lúc trước cậu luôn phải vờ làm cậu chủ quản lá áo lượt, lại không được người nhà giúp đỡ như anh cả và anh ba.” Giọng cô nhỏ dần, cô lẽ vì thấy mình không nên nhiều lời. Hôm nay cô thấy rất áy náy, sau cùng vẫn nói với anh: “Những năm này, cậu đã khổ nhiều rồi.”

Cậu Tư nắm tay cô đột nhiên thoát lực. Tới lúc lấy lại tinh thần, anh đã kéo cô lại gần, cất giọng dịu dàng tới không tưởng: “Cũng không khổ đến vậy.” Cô ngược nhìn, nước mắt tràn mi được cậu Tư lau đi. Anh vừa nhẹ giọng dỗ dành cô, vừa như an ủi bản thân của rất nhiều năm trước.

“Cũng không khổ đến vậy.”

Cởi áo sơ mi ra, bên trong quả đã đầm mồ hôi, Cận Tiêu cảm khăn những nước ấm lau cho anh rồi nhăn mày: “May mà không nổi rôm.”

Cậu Tư muốn trêu cô, anh chỉ vào ngực mình: “Có mồ hôi càng đàn ông hơn nhì?”

Cận Tiêu mặc kệ, chỉ vào thay sơ mi mới cho anh vừa dặn: “Em mang thêm mấy áo nữa, để trong phòng làm việc đi, về sau trời nóng phải thường xuyên thay áo thoáng mát.”

Anh không có hầu gái bên cạnh, chỉ có Cận Tiêu thường cái cúc áo cho anh vào mỗi sáng sớm, không rõ lần cuối có người giúp anh mặc sơ mi là lúc nào nữa. Vậy là cậu Tư cười rộ lên, sau đó lại chớp mắt: “Trước kia anh ba nói với anh, lấy vợ không hẳn là sẽ yên ổn.” Anh nhớ tới điều gì đó, nụ cười trên môi càng tươi hơn: “Có lẽ vì anh ấy không lấy được vợ như anh.”

Chỉ vì khen mình mà anh mang cả anh ba ra, Cận Tiêu bình tĩnh không đáp lại, chỉ kiểng lên xem phía sau cô anh có bị cháy nắng không. Cô chủ động thân mật như vậy khiến cậu Tư trộm nín thở, nhưng chỉ mấy giây sau, hơi thờ trên người cô lại dần rời xa. Cận Tiêu đứng thẳng lại, cái áo sơ mi cho anh, hai đầu lông mày không mấy may gọn sóng: “Sao em dám so với chị ba.”

Nhan Trung Nam đã có phủ đệ của mình từ sớm, bởi vậy cô cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt với chị ba. Hôn nữa tiếng tâm của mẹ Ba như vậy, Cận Tiêu có cảm giác cô ấy là kiểu cô chủ danh gia, bản thân không dám so bì. Cậu Tư lại lắc đầu mạnh: “Em không biết đâu. . .” Anh chắc tới tiếng: “Nếu anh gặp em muộn một chút, sẽ không dám lấy vợ nữa.”

Lời này của cậu Tư thật kỳ lạ. Hai người họ mới quen chưa tới một năm, cậu Ba lại kết hôn nhiều năm rồi. Cận Tiêu sửa cổ áo cho anh rồi nói: “Đầu cô đáng sợ đến mức đó.” Cô lại nghiêng người lấy mũ cho anh: “Trưa phải ăn cơm với bọn họ đúng không? Đừng lần nữa nữa.”

Hai người cùng ra ngoài, cậu Tư nhường cô đi dưới bóng râm. Cây hộc tươi tốt nơi góc tường tỏa bóng xanh rì, dây thường xuân bò kín tường, tâm trạng của Cận Tiêu cũng tốt hơn, cô nghiêng mặt, cười nhẹ nháng: “Mà, đây là lần đầu tiên em nghe nhiều người hát quốc ca như vậy đây.”

Cậu Tư nắm lấy tay cô, thấy cô không giận mình vì chuyện áo sơ mi nữa, cũng cúi đầu cười nói: “Lúc trước chưa nghe à?”

Cận Tiêu nhớ lại: “Lúc trước tới đại học Tín Châu nghe bọn họ hát giáo ca cũng rất hay.”

Tiếng ve vọng ra từ tầng cây, các anh lính đều đã tới nhà ăn, lúc này đây chỉ còn lại hai người họ. Cậu Tư vừa đi vừa hát: “*Mặt hồ như gương dựa chân núi, sông lớn tựa bình phong, xinh đẹp tự nơi đây.*”

Cận Tiêu quay sang, mặt mày cũng dần giãn ra: “Thì ra là vậy.” Ánh mắt cô mang ý đùa: “Thì ra cậu trị quân bằng âm nhạc.”

Cậu Tư đang muốn đáp lại cô thì đã tới chỗ ngọt. Anh vừa định bước lên, đã nghe tiếng mấy người lính từ tường bên vọng sang: “Thư ký Thiệu, anh thấy mỹ chủ của chúng ta đẹp, hay Cố Yên Nhiên đẹp?”

Mặt cậu Tư chột đỏ sặc, anh muốn nói cũng đã không kịp nữa. Giọng ngọt xót của Thiệu Từ Văn vang lên: “Đương nhiên là mỹ chủ rất đẹp, nhưng cậu không thấy lần trước Cố Yên Nhiên tới quân bộ à? Tôi thì thấy rồi, đẹp như vậy, khó trách bao người mê xem kịch.”

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tái miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 44: Cậu muốn em bù lu bù loa lên, em cũng làm được

Biên tập: Bọt

Thiệu Từ Văn nói vậy rồi bổ sung thêm câu: “Đừng để đồ quần biết.” Anh ấy vừa mở miệng đã liếc thấy mũi ủng chiến đầu màu đen cạnh tường. Dáng giày kia, chất liệu kia thật là quen mắt.

Anh ấy đảo mắt, đột nhiên kêu lên: “Ài chà, trưa nay có canh đồ xanh đấy.” Sau đó quay đầu, chuẩn mất dạng. Anh lính bị bỏ lại kia không biết gì, vừa ngáp to vừa lăm bắnt “Lúc này vừa mới ăn rồi mà nhì.” Sau đó đi ra ngoài.

Anh ta mới đi được hai bước đã khựng lại. Mặt cậu Tư vốn xanh mặt, khi thấy anh lính lại trở mặt, giọng trầm thấp như ma vương: “Ăn xong rồi à?” Anh lính quên vừa run rẩy vừa há miệng, nhưng không thốt ra được nửa chữ “đồc quân”.

Nom cậu Tư thế này, không phạt anh ta chạy vòng mới là lạ. Mỹ chủ phía sau xem chừng không nóng nảy như chồng mình. Ngoài vì mặt nhọt nhạt ra, thấy anh ta run rẩy là thế, ánh mắt cô vẫn ánh lên chút cảm thông. Cô rũ mắt, đột nhiên cười khổ, nhưng vẫn dạn dẳng nói với anh ta: “Ăn xong rồi thì tới gốc cây nghỉ ngơi đi, tôi mới thấy nhiều người ở đó đấy.”

Trước giờ cô chưa từng tới quân bộ, còn Cố Yên Nhiên không rõ đã tới bao nhiêu lần rồi. Cận Tiêu thật muốn ôm ngực mình, vì thấy hơi khó thở. Có điều anh lính quên đang run rẩy bầy kia lại khiến cô lo chuyện bao đồng, đi thông cảm với người

không liên quan. Tuy câu Tư phong lưu, những tháng ngày đã qua cũng chưa từng khinh khi có, chưa từng nọ có bất kỳ cấp bậc lễ nghĩa nào dành cho một mơ chủ. Bấy giờ để cô nghe được chuyện này, chắc chắn anh sẽ tìm con tốt thí ra chịu phạt, bảo vệ sĩ diện cho cô.

Thiệu Từ Văn đã chuẩn, anh lính quen này đánh phải đội nổi thay. Xem biểu cảm của cậu Tư, đoán chừng là muốn lời anh ta ra phạt nặng.

Cận Tiêu thà chậm hồ háp, cần gì phải để người khác bị phạt? Nếu biết để cô hay chuyện là việc không thể cứu vãn, người kia hẳn sẽ không làm vậy.

Cô vừa đỡ lời cho anh lính kia, cậu Tư đã quay đầu nhìn với vẻ mặt phức tạp. Anh cất giọng nặng nề, rõ là đang nói với anh lính, mắt lại nhìn Cận Tiêu: “Sao còn chưa đi đi?”

Mặt Cận Tiêu hơi tái, nhưng vì bị anh nhìn chăm chăm, cô vẫn duy trì vẻ đúng mực, bình tĩnh. Có lẽ những quy tắc và tiêu chuẩn trong lòng vẫn ảnh hưởng tới cô như trước. Cô, phải là người nắm đằng chuôi.

Anh lính quen bỏ chạy thực mạng. Khi chạy lướt qua Cận Tiêu, bước chân của anh ta chậm lại một giây, sau đó đột ngột cúi chào cô rồi lại chạy tiếp.

Cô chỉ nói một câu, anh lính đã thấy cảm kích. Vậy mới thấy con người luôn biết cảm động. Hơn hết, khi đặt trong mối quan hệ không ngang bằng, người có địa vị cao chỉ cần phẩy tay làm phúc, đã khiến kẻ thấp cổ bé họng kích động hồi lâu.

Tiêu chuẩn gì đó, công bằng gì đó đều trở thành trò cười. Cô rất muốn cười, đại khái vì cảm thấy những tháng ngày này của mình tương đối ngốc nghếch.

Trên thực tế, cô vẫn rất bình tĩnh. Một người đã bỏ qua thung lũng rồi, vận mệnh của họ sẽ không nằm dưới đáy cốc nữa, tháng ngày sau đó chặt vật chi vì lại không nhìn thấu lòng người mà thôi.

Mặt cô hơi bọt, nhưng cuối cùng vẫn bình thản, không chút vẩn cậu Tư, càng không khóc lóc, không làm loạn. Anh bỗng thấy mình không hiểu rõ người này. Cô ấy ý lại anh, xót xa cho anh, rồi cuộc là thật lòng hay chỉ vì cầu sinh?

Đầu óc anh chợt như mờ bóng bong, cuối cùng bình tĩnh là già, hay chăm sóc đại dạng mới là già? Nếu lúc trước Cận Tiêu có chút xú thật lòng với anh, vậy tại sao ngoại trừ lần bị ốm ấy, cô chưa từng hỏi anh thêm nữa?

Dù chỉ là câu ‘bên ngoài có ai không’, một câu thôi, cô cũng chưa từng hỏi.

Anh cũng không rõ lòng mình đang phần nọ, hay đang thế lương. Phải chăng thiếu thời anh có chút vốn liếng, vậy sẽ không phải tự hủy danh tiếng mà bầu vùi vào quan hệ với Cố Yên Nhiên, càng không tới mức giấu diếm cả người bên gối.

Bản thân anh cho rằng dù toàn thân lấm bùn, quan trọng nhất vẫn là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Ấy vậy mà người khác lại thấy anh chẳng có gì khác biệt. Người khác thì thôi đi, nhưng ngay cả cô cũng nghĩ vậy.

Bỗng rồi qua đi, anh lại thấy có nhần tâm. Trước đây từng sẵn sàng an ủi là thế, lúc này lại không muốn trao anh một phản quan tâm hay ghen tuông nào. Dù chỉ là một chút thôi, một chút thôi anh cũng không cảm nhận được. Những năm này anh luôn tới mặt trời mây, nhưng không giành được cả điều quan trọng nhất. Sống như vậy, quả là giống một thằng hề.

Chẳng thà cam chịu số phận ngay từ lúc bắt đầu, làm người trong sạch chịu ảm chịu ức con hơn.

Anh nhắm mắt lại, không rõ lấy sức từ đâu mà cất giọng chống đỡ, muốn giữ lại chút danh dự cho bản thân. Yết hầu dịch chuyển, anh hỏi cô: “Em cũng rộng lượng lắm.”

Anh vậy mà lại câu kinh với cô. Hai người giữ thế điện, suy đoán đối phương thật lâu, cuối cùng có lại thành người không kiên nhẫn trước. Có lẽ sẽ không thể quay về như lúc trước, không thể bình ổn nổi lòng mà thuận mua vừa bán với anh, chỉ bằng cứ vô mè không sợ nứt đi thôi.

Cận Tiêu khẽ cong khóe miệng, cuối cùng lờ giỡn trong lòng bùng lên, giọng cũng nhuốm tia mỉa mai hiếm thấy: “Con người cậu, quả là tham lam.”

Cậu Tư nhìn ánh mắt chợt lơ lên của cô như đang xác nhận điều gì. Cô lại nâng mặt, kéo theo dừng khi chưa từng bộc lộ: “Cậu vui sướng chưa đi, còn muốn em buồn bã, khổ sở hay sao?”

Cô nói đến đây như xả được con giận. Đã nói ra rồi, vậy cứ đánh bao khiến anh phạt ý luôn đi. Nếu anh gây ra chuyện như vậy, người đuổi lý chính là anh. Cận Tiêu không có tài cán gì thật, nhưng cũng không phải nhẫn nhịn chuyện thế này. Chỉ cần khiến anh giận tới mức trư ăn ít hai miếng cơm, đã là trả miếng thành công rồi, đáng giá lắm thay: “Cậu muốn em bù lu bù loa lên, em cũng làm được.”

Cận Tiêu xoay người, mặt trời chói chang rọi thẳng xuống đầu cô, cô lễ tóc đã cháy nắng cả rồi. Có thăm nghĩ mình đến đưa áo cho anh như đồ ngọc vậy, biết thế này ở nhà giải nhiệt còn hơn. Nghĩ xong, lờ giỡn trong lòng có lại nhen lên. Có hề mạnh, không để cho mình oan ức nữa: “Em đối rồi, đợi về nhà ăn cơm có sức rồi lại khóc với cậu Tư.”

Cô tuyên chiến trước nhưng tuyệt không sợ, thậm chí còn tỏ mò phản ứng của cậu Tư. Đã lột mặt nạ rồi thì đừng tỏ vẻ tình sâu nghĩa nặng gì nữa, cùng lắm thì đuổi cô ra khỏi nhà.

Cận Tiêu cắn môi, đuổi đi cũng không sợ. Sáng nay cô đã nói với Jenny Ngô rằng sẽ tới làm việc ở xã tập san, về sau cô cũng có tiền lương riêng, tự sống đời mình hẳn là không hề gì.

Nói trắng ra là vì độc lập kinh tế nên mới có can đảm, con người cô thực tế và dứt khoát như vậy đấy. Cận Tiêu nằm tay lại, đuổi đi cô càng thích, không phải quan tâm áo sơ mi gì đó của anh, càng không phải nghiền cứu mấy chuyện có qua có loại mẹ Ngô từng nói, chỉ cần tập trung làm việc của xã tập san.

Cận Tiêu cắn môi, chờ cậu Tư nói trọn lời định với mình. Cô cho là mình đã xúc phạm anh, sẽ khiến anh điển lên như mỗi người đàn ông độc chiếm quyền lên tiếng trong nhà. Ti như cha cô, cho tới giờ vẫn luôn dùng cách đánh đập và nhục mạ để mọi người trong nhà nghe theo.

Cậu Tư tiến lên một bước, cô phát hiện ra nên hơi co người lại, sau đó lại thẳng lưng, bày ra vẻ không sợ chết. Anh ôm lấy cô từ phía sau, Cận Tiêu vô thức muốn tránh đi, lại nghe tiếng anh bật cười. Cô quay lại, cay máy nghĩ ngờ anh chấp mạch.

Anh lại ôm siết thêm như sợ cô chạy mất, giọng nhuốm ý cười: “Em đối rồi à? Sao vào rồi không báo anh, trong phòng làm việc của anh có ít bánh ngọt.”

Cô nói một lúc lâu, anh lại chỉ bắt được ý này. Cận Tiêu thật không biết nên gần tiếp, hay nên thương hại anh cảm bình một phương nhưng đầu óc không nhanh nhạy. Cậu Tư vui đầu vào cổ cô, không rõ học được giọng điệu ở đâu mà như đứa bé làm nũng: “Nhà bếp làm bánh đậu xanh, lần trước em báo ngon nên anh cũng mang tới đấy.”

Anh lại cười: “Cho vào miệng là tan ra ngay, không cần phải nhai, đúng là thứ em thích.”

Cậu Tư toan chuyển chủ đề khiến cô thấy anh qua loa lấy lệ. Cận Tiêu đẩy cánh tay trước người mình ra nhưng không được. Có lẽ cũng phát hiện bất mãn của cô, cậu Tư thở dài, chậm rãi nói: “Lần trước có ấy đến đấy, anh đã nói rồi cả rồi.”

Anh nghiêng đầu, kiên nhẫn giải thích với cô: “Chiều nào tan làm anh cũng về nhà, lấy đầu ra sức nuôi người bên ngoài? Em không tin thì cứ hỏi Thiệu Từ Văn.”

Anh nói có lý, gần đây chính Cận Tiêu cũng càng ngày càng thấy anh đáng tin. Cô cho là cười thôi, sống riêng sẽ khiến con người ta chừng chặc hơn, không còn làm bừa làm ẩu nữa. Nếu anh nói đã cắt đứt với Cố Yên Nhiên, có là cắt đứt thật. Mà dù cho không phải thật, Cận Tiêu cũng sẽ không hỏi thư ký Thiệu.

Cô lại trầm溺 khiến cậu Tư đứng ngồi không yên. Nơi này chỉ còn hai người họ, anh đột nhiên có chút kích động. Dù biết rằng không nên nói, nhưng một số chuyện giấu lâu rồi cũng cần cho người khác biết, huống hồ bộc bạch với cô luôn là việc vừa nguy hiểm, vừa khiến người ta chờ mong. Yết hầu khẽ dịch chuyển, cuối cùng anh nói nhỏ cho cô biết: “Lúc trước anh và cô ấy cũng không có gì.”

Lúc này anh quá xúc động, không nhận ra lời mình nói đáng ngờ tới mức nào. Nếu anh không nói câu này, Cận Tiêu vẫn tin non nữa. Giờ thêm lời này, cô lại thấy nực cười, cho rằng cậu Tư thấy mình cả tin, nói dối thế nào cũng xong.

Lúc trước cô phớt lờ, nhưng không phải không biết gì. Chưa tính lần cô chứng kiến tận mắt, bao nhiêu lời đồn từ dễ nghe đến khó nghe, cô đều biết cả.

Có lẽ anh thật sự không yêu Cố Yên Nhiên, nhưng vô số lần tưởng đồ Âu cổ, vung tiền như rác để mua tiếng cười của cô ta trước đó vẫn là thật. Mỗi tối thứ Tư trước đó cậu Tư không gặp người khác vì màn diễn của Cố Yên Nhiên, luôn luôn có mặt tại hàng ghế đầu chỉ để ngắm người đẹp kia. Bấy giờ không thấy anh đi nghe hí kịch, còn bận tâm tới Cận Tiêu, vậy mới thấy người này không phải phong lưu, mà là bạc tình bạc nghĩa.

Thực tình vẫn có, chỉ là không dài lâu.

Nghĩ mà tủi biết bao, không phải có không nghĩ tới việc khiến “lãng tử quay đầu”, mà là không dám nghĩ mình có thể khiến người như vậy dừng bước, không kiếm tìm thú vui mới nữa. Lúc trước Cố Yên Nhiên được yêu chiều là thế, bây giờ cũng không còn được xuất hiện bên cạnh anh. Không rõ sau này tình tan nghĩa cạn, sẽ là khung cảnh thế nào đấy?

Tưởng tượng tới những việc này, cô “ồ” một tiếng đầy tủi hổ: “Cậu không thích thì là không có gì với cô ta.” Cô rũ mắt, không còn thấy tức giận của khi nấy, chỉ thấy vấn đề của kiểu câu chủ như cậu Tư là thích làm người khác tổn thương mà không hay biết. Cô thấp giọng bồi thêm câu: “Cậu như vậy, thật khiến người ta ‘bầu ơi thương lấy bí cùng.’” (\*)

*(\*) Cận Tiêu nghĩ trước đây Cố Yên Nhiên được cậu Tư “sùng” như thế, cuối cùng vẫn bị vứt bỏ, sau đó đi tìm người khác là mình. Cô không tự tin bản thân mình có thể khiến anh thật lòng thất dạ, không còn đi tìm người khác. Thế nên khi cậu Tư nói câu “Lúc trước anh và cô ấy cũng không có gì”, Cận Tiêu nghĩ cậu Tư có lần một sẽ có lần hai, anh chỉ cần nói một câu là đã phải sạch mối quan hệ anh và Cố Yên Nhiên, dù có thể trước đó cũng thật lòng với cô này. Cô cảm thấy có lẽ mình cũng sẽ chung số phận bị vứt bỏ giống Cố Yên Nhiên. Cận Tiêu thương Cố Yên Nhiên, cũng như thương xót cho chính mình nên mới nói vậy, bởi không biết lúc nào cậu Tư cũng sẽ đối xử với cô như đã từng làm với Cố Yên Nhiên.*

Hết chương 44.

Lời của tác giả: Độc lập kinh tế rất quan trọng đấy các bạn, có tiền có thể ngang cơ với chồng.

Bộ: Có lẽ mọi người đọc cũng hiểu, nhưng vì diễn biến tâm lý của Cận Tiêu khá xoắn quảy nên để chắc chắn hơn, tớ vẫn giải thích thêm cho phần (\*) ở trên.

Trước khi đổ vỡ thì anh phải đối vợ cái đã =>))) Nói chung là đổ(ì) đó:>- Cậu Tư be like: “Sao vợ không ghen? Vợ phải ghen!” =>))))))

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 45: Ngoại trừ người chồng cô yêu không yêu cô ra, trên đời này còn có quá nhiều chuyện ý nghĩa

Biên tập: Bọt

Cậu Tư suy nghĩ cẩn thận xem “bầu ơi thương lấy bí cùng” nghĩa là gì. Có điều anh không nghĩ được quá nhiều, sau đã bước tới trước mặt cô, nóng nảy hỏi: “Em nghĩ anh như vậy sao?”

Anh chưa từng dỗ con gái, ngày trước vùng ít tiền là được, bây giờ mới hiểu trăm miệng không biện bạch nổi có thể ép người ta phát điên. Có lẽ lúc người xưa moi tìm làm chứng, chịu gãy vò cũng chỉ đến thế này. Anh thấy ảm ức, giọng cũng trầm hơn: “Anh đối với em thế nào? Em không có tìm sao?”

Lòng người là khó đoán nhất, tin nhiệm là khó có được nhất. Cận Tiêu thấy khó sở trong mắt anh rồi, lại nghĩ mình không nên nói vậy. Có điều nếu cô thật sự vô như không để ý, không nghĩ ngợi, đối phương cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Cuối cùng cô ngược mắt, mang theo chút không cam lòng: “Vậy cậu muốn em thế nào? Em duy trì cảnh thái bình gia với cậu, cậu lại thấy em không thật lòng. Em không ngờ, trước đó cậu chú ý đến điều gì, em đều hiểu cả.”

Cô nở nụ cười, cảm thấy kết hôn với anh thật là một màn khó xử: “Em thẳng thắn với cậu, cậu lại nghe không lọt, còn nói em không có tim.”

Cận Tiêu cúi đầu, vuốt nếp uồn trên váy mình, không rõ vì sao lại nói thêm câu: “Tóm lại em là thế đấy, vừa không nguyên tắc, vừa không phải con gún trong bụng cậu.”

Khó lắm Cận Tiêu mới thẳng thắn đến vậy. Tuy cô vẫn không tin anh như trước, cậu Tư lại thả có nói thêm nhiều lời không xuôi tai, còn hơn cười với anh, để anh tự vấn đó là thật hay giả. Hai người họ thành như vậy cũng không phải là lỗi của Cận Tiêu.

Anh bình tâm, chạm lên tóc cô, giọng cũng hòa hoãn: “Anh hiểu. Nếu là anh, anh cũng sẽ nghĩ ngợi, không yên tâm.”

Phẩm chất tốt nhất của cậu Tư, có lẽ là đôi lúc rất hiểu mình. Cận Tiêu nghĩ vậy rồi cũng buông lỏng trạng thái vui rồi. Cô đã cho là mình sẽ hy sinh anh dừng, không màng điều chỉ rồi cơ đấy. Lúc này cậu Tư cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, khiến cô ngưỡng ngấp sở mũi, cảm thấy mình không nên như vậy.

Cậu Tư nắm chặt vai cô, cô hơi xấu hổ ngược mắt nhìn lên. Cậu Tư nói: “Em chỉ đọc nhiều tập san quá thôi, vì thế mới thấy đàn ông nào cũng bạc tình.”

Giọng của anh ảm áp như ánh nắng ngày Xuân, nhưng lại khiến cả người Cận Tiêu cứng đờ. Cậu Tư phát hiện ra điều này, anh dùng ngón cái xoa nhẹ đầu vai cô như vỗ dỗ dành: “Tiêu Tiêu, về sau chúng ta đọc thứ khác đi. «Tây Sương Ký» (1) không hay à? Cả rất nhiều tiểu thuyết của Anh và Mỹ nữa.”

*(1) Tây Sương Ký: (tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh Đãi Nguyệt Tây Sương Ký – “truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây”), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông, miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của nàng Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.*

Anh nhớ tới những tác giả nữ không viết kết truyện có hậu vào đây làm loạn với mình, trên mặt cũng là vẻ khinh thường: “Mấy người viết tập san đó chẳng qua chỉ là mấy cô gái chưa kết hôn bao giờ thôi...”

Cậu Tư vẫn để ý tới vẻ mặt của Cận Tiêu, thấy mặt cô ngày một tái hơn, anh cũng phan lại kịp thời. Anh dừng một chút, đột nhiên ý thức được mình đã phạm vào điều tối kỵ nhất. Giờ đây hối hận đã muộn, đành phải chữa cháy cho mình thôi. Anh lại cười, ánh mắt đầy khẩn thiết: “Nhưng em thích thì cũng không hề gì.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nét mặt không nhìn ra vui hay buồn lại làm cậu Tư bối rối. Anh cười gượng, cố gắng cứu vãn: “À, mấy tiểu thuyết nước ngoài cũng nhiều đàn ông phụ bạc lắm...”

Thì ra anh cũng biết vậy, Cận Tiêu ngược mắt, bất giác bầu bĩnh vậy: “Vậy về sau không được đọc cả tiểu thuyết nước ngoài sao? Sách truyện có đàn ông bạc tình thì không được đọc à?”

Trong mắt cô có chút bức bách, nhất định phải hỏi rõ ràng: “Thế nên lần trước Jenny Ngô đến, cậu mới không muốn tiếp cùng em?”

Vấn đề cô hỏi ngập tràn nguy hiểm. Cậu Tư vừa lắc đầu, vừa nghĩ nhất định sẽ không cho cô biết chuyện anh đã tạo áp lực với Jenny Ngô.

Anh còn muốn giải thích, sau lưng bỗng có người cao giọng: “Thì ra đốc quân ở đây.”

Cậu Tư ngược lên rồi bất giác nhăn mày. Người đến là thương nhân tới từ tỉnh phía Bắc, gần đây rất thân thiết với cha anh.

Người này hơi mập, mặt mang nụ cười con buôn, nom có vẻ hiền lành. Cận Tiêu quay đầu chào bậc bề trên, đối phương cũng đáp lại cô rồi cười nói: “Cả bàn đang chờ đốc quân và mỵ đấy, tôi tới xem thử xem.”

Dù cậu Tư còn muốn giải thích với Cận Tiêu, nhưng đã không nói được nữa. Anh nắm lấy tay cô, tiến lên phía trước: “Cháu sơ suất rồi, đề ngài Cao và các chủ, các bác phải chờ lâu.”

Anh kéo cô, Cận Tiêu lại bất động. Cậu Tư quay đầu, thấp thòm nhìn cô. Ngài Cao kia chứng kiến tất cả, ngoài mặt vẫn cười cười như trước.

Cận Tiêu thờ dài, cuối cùng vẫn trung ra nụ cười. Cô nhìn về phía ngài Cao, không quan tâm tới vẻ mặt của cậu Tư: “Xin lỗi, cháu nhừ đầu quá, chắc là bị cảm nắng, không qua đó được.”

Dù bực bội, cô cũng không muốn cậu Tư phải khó xử. Cận Tiêu tỏ vẻ áy náy: “Ngày khác các chủ, các bác tới nhà, cháu sẽ thiết đãi cẩn thận.”

Ngài Cao kia cười gật đầu như thật sự tin lời giải thích của cô, sau đó ngược mắt nhìn: “Đúng là hôm nay nóng nực thật, mỵ không khỏe thì về nghỉ trước đi.”

Cậu Tư vẫn nhìn cô như cũ, dù không muốn thả cô đi, nhưng đang ở trước mặt người ngoài, anh đành phải nặng nề nói: “Được rồi, anh tìm người đưa em về.”

Có điều con người không thể nói dối, Cận Tiêu chỉ tiện miệng thoái thác, sau khi lên xe lại thấy đầu đau ảm ỉ. Cô và mẹ Ngô đi đường nói chuyện này về thành phố. Lúc đến chỉ định mình chuyện áo sơ mi nên không cảm nhận được, bây giờ quay về mới phát hiện đường khổ đi, trời lại oi bức khiến cô hơi khó thở.

Lúc đầu cô chỉ bứt rứt, cuối cùng lại tự quán quanh, nghĩ không thông. Vì sao cậu Tư lại thích cô?

Cậu Tư có thích cô không? Có lẽ là có. Bề ngoài của cô không tệ, lúc trước anh trắng gió nhiều rồi, gặp được com-đam-canh bạc lại hứng thú hơn nhiều.

Nhưng con người cô thì sao? Anh thường rất bất mãn, không thích cô không thành thật. Bây giờ nghĩ lại, lẽ là thứ cô thích, anh đều phản đối.

Cho tới giờ, nếu quãng tình cảm không qua dài lâu, có thể tự lừa bản thân để quên đi sạch sẽ. Có lẽ đây chính là điều Cố Yên Nhiên đã trải qua.

Cố Yên Nhiên còn có một chất giọng đẹp, cậu Tư không màng nữa, cô ấy vẫn còn tiền tích trữ, còn có rất nhiều việc khác của bản thân. Nhưng cô không giống vậy, không rõ cô có thể làm tốt công việc tương lai hay không.

Cận Tiêu thờ dài, nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa rồi cô trầm tư nên không để ý, ô tô đã đi tới đường trong thành rồi.

Đã rất lâu rồi cô không ra ngoài. Trước đây không có ai quan tâm tới cô, tan học hay lễ tết, cô thường ra ngoài một mình mà ngắm nhìn mọi thứ xung quanh.

Cô đơn thì cô đơn, nhưng lại tự do tự tại.

Chẳng rõ từ lúc nào, không bước chân ra cửa lớn hoặc có người đi theo cô đã trở thành việc quá đỗi bình thường. Còn cô, cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mà thôi. Thật ra, những cô gái khác ở tuổi này vẫn đi học tiếp được.

Nếu như... nếu như được đi học tiếp...

Cận Tiêu chớp mắt, thấy sống mũi cay cay. Bóng các nữ sinh ôm sách lướt qua cửa sổ xe khiến cô phải quay đầu, ánh nhìn ngập tràn hăm mộ tội cùng. Các cô ấy mặc áo gi-lê lưu hành một thời, tóc ngắn tới mang tai, không đeo trang sức gì, nom càng căng tràn sức sống hơn.

Cận Tiêu bất giác đưa tay chạm lên cửa sổ xe. Lúc trước cô còn cảm thấy có tập san, có nhà kính trồng hoa là thờ được rồi. Thế nhưng nếu tự do không phải do mình giành được, vậy những thứ thư thái ấy cũng không khác gì thời lên đọc sách khi ở cùng Cận Quốc.

Cô đoán già đoán non xem tình cảm của cậu Tư với mình sâu đậm bao nhiêu hay lúc nào dứt tình mà thấy lạnh lòng. Tình cảm không bình đẳng chính là như vậy, người đào tìm ở nơi thấp hơn kia thật sự đang đánh cược với nửa đời của mình. Mà cô, lại không có cái can đảm đó.

Cô thích cậu Tư, nhưng cô cũng thích ánh dương, thích tiếm sách, thích tự do tự tại đọc tập san.

Cô không muốn liều lĩnh lao vào rủi ro này.

Cận Tiêu ngắm nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy gì đó nên cần môi, quay đầu nói với tài xế: “Dừng xe!”

Cô muốn tự đi nhưng mẹ Ngô không đồng ý, còn nói mấy lời như nếu để cậu Tư biết, cậu sẽ không bằng lòng. Cận Tiêu không nghe lọt nửa câu, có lẽ vì học hặc với cậu Tư, mặt mày cô có phần ủ ẻ, khẩn cầu vô cùng bức thiết: “Chi lần này thôi, một lần này thôi.”

Cô chỉ vào tiệm sách ở bên cạnh: “Tôi chỉ tới đó đọc sách một lúc thôi, một lúc là được rồi. Tôi đến bà lại tìm tài xé tôi đón tôi, được không?”

Cô vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm: “Lâu rồi tôi không được ở một mình, đi đâu cũng có người để ý, trông coi.”

Tuy vậy, trong lòng cô biết rõ chỉ dựa vào cầu khẩn, e là không được ở một mình vào trưa này. Cận Tiêu siết chặt váy của mình, cảm thấy bí bách vô cùng.

Thì ra thứ hôn nhân đánh mất chính là tự do. Cô cho là mình không còn gì để mất, thì ra không phải vậy.

Từ xưa đến nay, dòng họ lớn đầy rẫy kẻ hầu người hạ tưởng như não nhiệt, vậy mà ngoài nhà cửa ra, lại không có một góc riêng dành cho mình. Tự ngắm nhìn cảnh vật, chứng kiến cái thủ đầu đường cuối ngõ và có người kẻ kẻ bên cạnh là hai thể nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Trước đây cô không thấy một mình đi đây đi đó tuyệt vời đến mức nào, bây giờ mất đi rồi mới thấy mờ mịt.

Cận Tiêu cười hơi bất đắc dĩ, toan báo lái xe đưa về nhà.

Mẹ Ngô bên cạnh lại vỗ vào chân cô, nói khẽ: “Vây mợ ở lại tiệm sách đi, lát nữa tài xế sẽ tới đón.”

Cận Tiêu nở nụ cười, nói rất nhiều câu “cảm ơn mẹ Ngô” rồi mở cửa xe mà vọt ra ngoài. Mẹ Ngô ở phía sau còn gọi vài tiếng, cô đã không nghe thấy nữa rồi.

Ngoài cửa ra vào của tiệm sách vừa có vài đầu sách mới, vừa có sách giảm giá. Mỗi chữ mỗi từ ở đây đều khiến cô thấy mới lạ, như thể đó không phải Hán tự vậy.

Hương mực quyền lại với nhau lập tức tạo thành một địa giới mới. Không ai ở đây quen cô, không ai đang nhìn cô, vì vậy người xung quanh cũng là vô hình. Cận Tiêu lướt đầu ngón tay qua từng đầu sách trên giá, bìa sách cứng hay mềm chạm vào tay cô đều như đang cắt tiếng nói.

Gần đó có một học sinh ôm tập thư, cô cũng không nhận được mà xem bìa sách. Đó là ấn bản mới của học giả đại học, cô thấy thật thú vị biết bao. Gần đây có một học giả du học Harvard về viết «Bảng Chứng Phụ Đào Hoa Nguyên Ký», cô đọc hai chữ đã thấy mình thiếu hiểu biết, mặt khác vẫn muốn ngưỡng vọng thái son, không muốn từ bỏ.

Bắt gặp lĩnh vực không am hiểu, mới biết mình cũng là con người. Có người còn đang nổi trôi giữa dòng đời, có người đã vượt thời gian, đạt được thành tựu ba trăm năm hiếm thấy. Cận Tiêu vừa đọc vừa hăm mộ quá đỗi, chỉ một vài con số đã khiến cô khâm phục tới vậy rồi.

Trước đây khi còn đi học, chương trình lịch sử là nặng nhất vì phải đọc rất nhiều sách. Ngày ấy cô còn nhỏ nên không thích đọc, đến tuổi này mới biết những thứ nhàm chán ấy mới giúp ta tích lũy hào quang lộng lẫy nhất, ví dụ như cuốn sách trong tay cô đây.

Cậu Tư nói cô quả thích tập san, sự thật là cô chỉ không có duyên tiếp xúc với những siêu phẩm cao cấp hơn.

Ngoại trừ người chồng cô yêu không yêu cô ra, trên đời này còn có quá nhiều chuyện ý nghĩa. Cận Tiêu thờ dài, lật thêm một trang sách nữa.

Cô đọc chăm chú, không để ý có người bên cạnh đang nhìn mình. Tối lúc cô đọc gần xong, định tìm một cuốn khác thì có tiếng gọi: “Tiêu Tiêu.”

Tay cầm sách dừng lại, cô quay đầu.

Thì ra là người cũ.

Liễu Ngan Chi cũng đang cầm một cuốn sách, khi thấy cô quay đầu, nụ cười của anh ta tươi hơn, ánh mắt nổi lên gợn sóng bí ẩn: “Ra là em thật.”

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 46: Sao cậu không cho em gặp anh ta?

Biên tập: Bọt

Đã lâu rồi bọn họ không gặp lại nhau. Liễu Ngan Chi vẫn như trước đây, thậm chí còn không thay cả gọng kính, mà Cận Tiêu đã khác trước nhiều rồi.

Cận Tiêu gật đầu, ngày trước hai người cũng không tính là quá thân thiết. Nếu kể tỉ mỉ ra, mẹ của Liễu Ngan Chi từng xem thường cô, cho là cô vô vấp con trai bà ta. Lúc hai nhà cùng dùng bữa, bà ta cũng mặt nặng mày nhẹ với cô.

Gặp lại người cũ chưa từng là chuyện vui vẻ với cô. Cận Tiêu nói nhỏ câu “Lâu rồi không gặp”, sau đó toan cầm cuốn sách trên tay đi tính tiền.

Liễu Ngan Chi tiến lên, xem sách trên tay cô. Lúc anh ta cúi gần, Cận Tiêu lui sang bên trái một bước, thoát nhìn như xoay người nói chuyện với anh ta, thật ra là đang kéo dài khoảng cách.

Liễu Ngan Chi cũng phớt lờ, anh ta chỉ vào sách trên tay cô: “Em đang đọc sách của thầy Trần à?”

Cận Tiêu chỉ “vâng” mà không nói tiếp. Liễu Ngan Chi tự chìm trong ký ức: “Lúc trước em rất thích tập san.”

Anh ta lại cười: “Em còn nhớ không? Năm ngoái mẹ em bảo em đến nhà anh biểu mứt hồng, em lại mê mẩn ở tiệm sách, mọi người đều không tìm được em ấy.”

Việc anh ta thấy buồn cười cũng không phải kỳ ức gì đẹp để với cô. Không có chuyện gọi là “mọi người đều tìm em”. Chẳng qua mẹ Cận Tiêu tiễn đường tới nhà anh ta, phát hiện cô vẫn chưa mang mứt hồng tới, sau đó tìm người khắp nơi vì đã gây phiền phức cho bà ta mà thôi.

Cô nghĩ tới đây rồi cười hơi trào phúng: “Thật sao, thì ra là chuyện của năm ngoái.”

Có lẽ những chuyện này đã xưa lắm rồi, xưa như cô quên uống canh Mạnh Bà, để rồi chỉ nhớ mang máng mấy chuyện tám đời đó.

Cận Tiêu đáp lại không mấy hào hứng làm Liễu Ngan Chi không biết tiếp lời thế nào. Hai người im lặng một lúc, bầu không khí khá gượng gạo.

Mất đi hứng thú đọc sách, cô cũng không cần phải ở lại đây nữa. Cận Tiêu cầm thêm một cuốn sách định đi tính tiền, mặt khác tiện miệng hỏi câu: “Anh đi Nhật rồi mà?”

Liễu Ngan Chi nghe rồi vui lắm, nghĩ bụng cô cũng từng đề tâm tới anh ta: “Chỉ đi chơi một tháng thôi, vẫn phải về thì tốt nghiệp nữa.”

Cô gật đầu: “Ồ, anh tốt nghiệp rồi.”

Anh ta gật đầu, hơi ngưng ngừng: “Trường nữ sinh ở đây mời giáo viên dạy lịch sử nên anh đến.”

Bước chân vốn hướng về phía quầy thanh toán của cô khựng lại: “Thieu Quan cũng có trường nữ sinh sao?”

Liễu Ngan Chi gật đầu, lại nhìn sách cô ôm trong lòng rồi cười nói: “Còn mời khá nhiều thầy nổi tiếng nữa. Nếu em muốn đến, anh sẽ nói giúp một chút, để em đến dự thỉnh.”

Có lẽ anh ta có ý tốt, nhưng Cận Tiêu không muốn nhận ân huệ này. Dù Liễu Ngan Chi không làm gì, nhưng anh ta cũng là một phần trong quá khứ ám đám trước đây của cô, là thứ cô tuyệt không muốn nhìn lại.

Nếu Cận Quốc biết được, có lẽ sẽ nói cô phải váy theo chồng nên quên xuất thân, cho rằng mình là cành vàng lá ngọc. Cô không phải người hoài cổ như vậy đấy, bởi quên quá khứ sạch bách rồi mới nhận ra con người không thể sống như đã từng.

Cô gật khẽ, tới quầy thanh toán tính tiền. Liễu Ngan Chi cũng đi cùng, lúc cô lấy bóp ra, anh ta lại hỏi: “Bên cạnh mới mở quán canh thịt dê, trước đây em thích lắm mà, có muốn sang ăn không?”

Đứng lâu rồi cô không ăn canh thịt dê. Cận Tiêu nhận tiền lẻ ông chủ trả lại, vẫn không nhìn anh ta: “Không được.” Cô thả tiền lẻ vào trong bóp, mặt mày vẫn lạnh nhạt như trước: “Chồng em không thích thịt dê.”

Cô nói như vậy có lẽ đã vạch rõ ranh giới, nhưng khi tới cửa tiệm, Liễu Ngan Chi vẫn nước lên nhìn trời: “Sấm tới rồi, em định về một mình à? Hay là để anh đưa em về.”

Anh ta lịch thiệp là vậy lại khiến Cận Tiêu đề cao cảnh giác. Vì từ tâm bề chưa từng được đối xử tốt, trưởng thành rồi được người khác lấy lòng một cách khó hiểu sẽ khiến cô hoảng hốt vô cùng. Nghe đồn nhiều gã đàn ông trẻ vô vị tiền tài nhờ vào việc quyến rũ phụ nữ, dù về sau cạn tình, cũng có thứ mà để dọa tiếp. Nói không chừng Liễu Ngan Chi học được mánh gì ở Nhật, biến chất sa đọa rồi cũng nên.

Trước giờ cô không muốn dính phải phiền toái. Một sinh viên tài giỏi của đại học Tin Châu như anh ta không mưu cầu ở Tin Châu, lại chạy tới Thieu Quan xa xôi đã đáng ngờ lắm rồi. Cận Tiêu khẽ lắc đầu, định từ chối khéo.



Tóm lại việc cô xa cách thật quá rõ ràng. Liễu Ngan Chi cũng thấy tổn thương, anh ta chỉ biết cúi gằm, nói khẽ: “Ồ, anh vô vấp quá rồi. Anh còn nghĩ chúng ta rất thân cơ đấy.”

Cận Tiêu không biết phải an ủi anh ta ra sao. Bỗng nhiên bắt người lười nhai cà đồ lết dạ như cô ra sức an ủi một kẻ đã lâu không gặp quá là khó lắm thay.

Cô khẽ cau mày, trực muốn bỏ chạy.

Lúc cô đang do dự, chợt có người gọi: “Tiêu Tiêu.”

Không rõ hôm nay là ngày gì mà gặp được nhiều người tới vậy. Cận Tiêu quay lại nương theo tiếng gọi kia thì phát hiện đó không phải ai khác, mà là cậu Tư.

Xe của anh đậu một bên, người vẫn đang mặc quần trang, không rõ có phải còn đang gợn cổ hay không mà mặt mày u ám cực kỳ.

Cô ngoái đầu, không rõ vì sao khi nãy mới cãi nhau, bây giờ lại cười rồi lên. Cận Tiêu bước xuống bậc thang của tiệm sách rồi đi qua, ngừng đầu hỏi anh: “Giọng cậu sao thế? Em không nghe ra là cậu đấy.”

Cậu Tư vừa thấy Liễu Ngan Chi, giọng đã trở nên khò khốc, kéo theo đó là hoảng hốt và gằn đừ, vì thế tiếng nói càng trầm thấp tới đáng sợ. Đương nhiên anh sẽ không giải thích những chuyện này với cô, chỉ đưa mắt về phía Liễu Ngan Chi.

Cận Tiêu nhìn theo hướng mắt của anh. Liễu Ngan Chi cũng bước xuống thang, vì vậy cô giới thiệu bọn họ với nhau: “À, đây là anh hàng xóm cũ của em.”

Cô giới thiệu qua loa, Liễu Ngan Chi lại rất lễ độ, đưa tay bắt tay cậu Tư: “Độc quần Nhan.”

Cậu Tư không đáp lời anh ta, chỉ bắt tay lại rồi lạnh lùng nói: “Muộn rồi, anh Liễu đây cũng nên về đi.”

Bọn họ lên xe, Cận Tiêu cũng không nghĩ gì nhiều. Cô ngồi hí hoáy với chỗ sách mới mua, định bụng khoe với cậu Tư.

Với tính cách của cô, nếu lúc trước gợn đối người khác, không rõ sẽ chiến tranh lạnh mất bao lâu. Cô điều vị hôm nay gặp phải Liễu Ngan Chi, tuy dễ bụng thì vẫn dễ bụng thật, nhưng cô lại bằng lòng dẹp đối bỏ sang một bên.

Giữa người với người, không phải cứ mâu thuẫn thì không chung đụng được. Bất kể chuyện gì trộn lẫn với cảm xúc đều khó bề giải quyết.

Cô tự an ủi bản thân như vậy rồi cũng thấy thoải mái hơn nhiều, sau đó tự ngâm nga câu hát, tận hưởng mùi hương đặc thù của sách mới.

Cậu Tư liếc thấy bìa sách của cô, mặt lại lạnh thêm.

Chẳng rõ anh đã lậ qua giờ nghỉ hồ sơ của Liễu Ngan Chi bao nhiêu lần rồi – sinh viên tốt nghiệp khoa lịch sử đại học Tín Châu. Không biết từ khi nào và điều gì đã khiến anh ta đánh bạo chạy tới tận Thiệu Quan này?

Cũng chẳng rõ trước đây bọn họ đã gặp nhau bao nhiêu lần, bởi cô rất ít khi ra ngoài một mình. Nhưng cũng có thể là đã gặp không biết bao nhiêu lần, chỉ là anh không biết vậy thôi.

Cậu Tư siết chặt vò-lăng. Vì nghĩ đến tâm trạng của cô, anh mới có tính đi đón muộn một chút, không ngờ vừa đến đã thấy cảnh khiến người ta bất an tới cùng cực vừa rồi.

Dù hôm nay là lần đầu Cận Tiêu gặp lại anh ta và cũng chỉ có lần này thôi, nhưng sáng nay cô còn cãi vã với anh vì chuyện tập san, tới đến đã lại đọc sách lịch sử.

Vậy mới thấy lời nói của phần trí tư thức khoa lịch sử kia có sức nặng hơn của anh bao nhiêu. Cậu Tư bức bối nói lòng cổ áo, trong người thấy bức lại ngấm ngầm không bộc lộ ra.

Trước đây anh biết cô bất an, cũng hiểu rằng cô bước chân vào ngôi nhà này sẽ ngập tràn sợ hãi, vậy nên phàm là việc đem lại cảm giác an toàn trong phạm vi năng lực của mình, anh đều muốn làm vì cô.

Bởi tới một nơi chênh lệch quá lớn với môi trường trưởng thành có lẽ sẽ khiến cô thấy thấp hèn, cảm thấy tương lai không được đảm bảo.

Có điều tình yêu ấy à, hơn nhau không phải ở xuất thân, mà ai yêu nhiều hơn người đó thua, thua tới không còn đường lui.

Anh không kiểm được tiếng thở dài. Cận Tiêu nghe được thì biết tâm trạng anh không tốt, sau đó ngược mắt nhìn lên.

Cô cho là anh vẫn u lũng vì chuyện buổi trưa nên mới nghĩ phải làm thế nào cho anh nguôi ngoai. Kể cũng buồn cười, cô người họ khổ một câu cô cũng thấy phiền, cô người khác làm gì cũng đều thấy thật tự nhiên.

Cô nghĩ tới Liễu Ngan Chi rồi lại nhớ đến điều gì đó, sau quay sang hỏi anh: “Sao vừa rồi cậu biết anh ta họ Liễu?”

Cậu Tư còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bị hỏi như vậy suýt chút nữa đã không vững tay lái. Anh hơi bối rối, về tức giận vừa cũng bay biến, nhưng vẫn vô như không nghe rõ: “Em nói gì cơ?”

Cận Tiêu rất kiên nhẫn: “Em chỉ nói là anh hàng xóm, sao cậu biết anh ta họ Liễu?”

Cậu Tư mau chóng động não, nhưng trước giờ khi đối diện với cô, anh càng nóng ruột càng không nghĩ được lời giải thích nào hợp lý. Ngược lại chỉ mấy giây sau, Cận Tiêu đã trả lời giúp: “Ồ, cậu điều tra em.”

Cô nghĩ ngợi một lúc cũng thấy hợp tình hợp lý: “Cậu lấy một người, đương nhiên phải điều tra rõ ràng.”

Cậu Tư đánh mắt nhìn cô, thấy mặt mày cô bình thường mới thoáng yên tâm, sau đó mở miệng đáp lời: “Chỉ điều tra theo thông lệ nên mới biết.”

Anh không nhắc đến chuyện thông gia từ bé, càng không nói trước khi cười đã thấy cảnh bọn họ trong sân nhà. Cận Tiêu cười rồi lộ, điều tra theo thông lệ đầu có điều tra trước khi đính hôn. Cô nhớ đến vẻ mặt vừa rồi của cậu Tư mà hoan hi không thôi.

Đàn bà con gái vẫn tâm thường như vậy đấy. Lâu nay hai người đàn ông trong tiểu thuyết quyết đầu vì nữ chính, nữ chính hô to “đừng đánh!”, thật ra là đang mở cò trong bụng.

Không phải chuyện đáng phở sẽ không thành tiểu thuyết. Cô lớn chừng này nhưng chưa từng được người khác tranh giành bao giờ. Cận Tiêu bấu chặt váy, cười ngây ngô: “Bảo sao vừa rồi cậu sa sầm như thế.”

Cô tự hí hửng mà không biết lời vừa rồi đã coi như chông ghẹo. Tại cậu Tư trộm dò lên, người vẫn không muốn thừa nhận mình hẹp hòi: “Có à? Sầm tới rồi, chắc em không nhìn rõ thôi.”

Anh phủ nhận như vậy làm cô đang vui thì đứt dây đàn. Cận Tiêu ngồi thẳng lại, bấu môi lăm bầm: “Cũng đúng, còn lâu cậu mới dễ bụng.”

Cậu Tư nghiêng đầu nhìn cô, mặt này gợn ra rồi cười khê: “Ồ hay, anh dễ bụng thì em vui tới vậy cơ à?”

Người này quả là không cho người ta chút thể diện nào. Cậu Tư dừng lại rồi tiếp: “Nếu lúc trước em dễ bụng thêm, anh cũng sẽ rất vui.”

Chuyện lại đổ lên đầu cô, như thể cô là người làm sai vậy. Cận Tiêu quay đi, cậu Tư biết cô không muốn nghe nên nói: “Sao này đừng gặp anh ta nữa.”

Cận Tiêu mới “vâng”, đã nghe thấy giọng gằn của anh: “Nếu không lần sau đánh hoặc giết anh ta, em lại báo anh lòng tàn dạ độc.”

Cuối cùng lời này của anh vẫn bộc lộ ý nghĩ tàn độc trong lòng kia. Cận Tiêu nghe rồi mới nhận ra thì ra anh gợn tới mức này, thì ra gặp Liễu Ngan Chi là việc nghiêm trọng đến vậy. Cận Tiêu bất giác cúi gằm, len lén nhếch môi cười.

Cô cúi xuống, nghiêm túc gật đầu đáp “vâng”, sau lại quay sang hỏi anh: “Sao cậu không cho em gặp anh ta?”

Mặt cậu Tư danh lại, lúc anh cho là hai người sắp khác khẩu, lại nghe thấy cô nói khê: “Dù sao thì gặp anh ta rồi, mới thấy cậu tốt thật tốt.”

Hết chương 46.

Lời của tác giả: Đột ngột up đường.

Bản đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47: Ngày nào đó em có thể cuốn tiền chạy sang Pháp

Biên tập: Bọt

Cô nói vậy là có ý khen anh. Không ai không thích việc mình nhìn hơn khi bị so sánh với tình địch. Cậu Tư thầm đắc ý nhưng vẫn vô không tin, hăm he muốn nghe thêm vài câu: “Ồ, cũng không hẳn. Trưa nay em còn tức xì khói, vậy mà mới gặp anh ta thôi, tâm trạng đã tốt lên nhiều rồi.”

Cận Tiểu nhường bộ trước, cậu Tư lại không nện mà khiến cô cụt hứng. Cô ngồi thẳng về, chọc tức lại: “Đúng là gặp rồi lại nhớ lúc trước người nhà anh ta sai sử em như con trâu nuôi từ bé. May mà không lấy anh ta.”

Cô “hừ” đầy tức giận: “Thấy may xong lại nghĩ cũng không có gì tốt. Chẳng qua cậu xuất hiện đúng lúc, không để anh ta đưa em về, em mới vui một chút thôi.”

Cậu Tư lại chọc giận cô nên không nghĩ được tới thể diện gì nữa, anh vừa đánh tay lái vừa vội la lên: “Sao lại không có gì tốt? Có mà anh tốt hơn anh ta nhiều!”

Cận Tiểu dựa vào ghế, vừa nghịch thẻ kếp sách vừa học theo giọng điệu của cậu Tư: “Ồ, cũng không hẳn.”

Cô nghĩ rất thoáng. Nếu cậu Tư muốn đầu vô mồm, cô sẽ bình tĩnh đáp trả, không để tan rã trong không vui, còn đau đầu như trư nay.

Cô lẽ anh đã tra rõ xuất thân, lại lịch hay đánh hồn từ bé gì đó cả rồi, cuối cùng người mù mờ, đoán già đoán non chỉ có mình cô.

Cô nghĩ vậy rồi lại mang tâm lý ăn miếng trả miếng. Tốt nhất cứ sớm nắng chiều mưa khiến anh mất kiên nhẫn đi, dù sao cô cũng không có biệt tài gì khác, chọc anh tức chơi thì vẫn làm được.

Cận Tiểu lại nói: “Tóm lại cậu đã điều tra rõ ràng rồi, có tốt bằng hay không, cậu tự rõ nhất.”

Cô cố gắng chọc giận, cậu Tư lại không để cho cô thỏa lòng. Anh nói chậm rãi: “Anh hiểu em gần chuyện gì. Anh và Cố Yên Nhiên quá nhập nhằng, nhưng sản tập nhiều tai mắt như thế, sao anh giải thích với em được?”

Cô nghe cậu Tư nói xong, lửa giận khó lắm mới bốc lên lại tắt ngấm. Cậu Tư và Cố Yên Nhiên ở cạnh nhau nhiều năm, đương nhiên sẽ dây dưa dài dãi. Một cô gái như Cố Yên Nhiên, chắc hẳn có mảnh khỏe hơn người và giao thiệp rộng rãi. Khác với Cận Tiểu, cô ấy có thể hỗ trợ cho sự nghiệp của cậu Tư.

Cận Tiểu quay đi nhìn cảnh ngoài cửa sổ, giọng chán chường: “Cũng phải, em không biết chút gì về chuyện của hai người.”

Cô vừa thấy sống mũi cay cay, vừa nghĩ lúc này mình nhìn nhường trước quá là kém cỏi. Bỗng Cận Tiểu thấy hối hận lắm, cảm thấy mình rề mạt tới cùng cực. Sớm nắng chiều mưa như vậy thật giống đồ ngốc, về sau có làm mình làm mấy nữa, e là người ta cũng chẳng thèm bận tâm.

Cậu Tư thấy nước mắt cô trực trào đã không nhận được nữa. Khó lắm anh mới trong cái khó ló cái khôn, tìm ra lí do công nổi vạn năng: “Em đừng nghĩ lung tung. Thật ra Cố Yên Nhiên thích anh ba của anh.”

Cận Tiểu còn đang rơm rớm cũng đã dừng lại. Cô kinh ngạc quay đầu, rung rung hỏi anh: “Cậu nói gì?”

Cậu Tư thấy cô tác dụng, lúc này giải thích ngọn nguồn với cô không bằng gấp lửa bỏ tay người. Vì thế anh ho khan một tiếng, đỏ hết oan lệ lên đầu anh ba của mình: “Lần trước cô ấy tìm anh cũng để tiết lộ tin tức về anh ba.”

Thực chất con người anh khá nham hiểm. Đề bảo vệ mình, lời nói kia đã ám chỉ Cố Yên Nhiên và Nhan Trung Nam có quan hệ phức tạp. Anh cũng từng bị anh ba của mình đâm sau lưng khá nhiều, giờ có bị ối một chút cũng không thấy thẹn với lòng.

Cận Tiểu nghe anh nói lại khê thờ dài, lo lắng cho người khác: “Vậy chị ba có biết không?”

“Trước kia cũng ámỉ rồi.” Cậu Tư nhớ lại ngày ấy: “Nhưng khi đó chị Ba cũng vô lý. Em không biết đâu, chị ấy điên lên có thể lật nóc nhà tới tận biển Đông.”

Cận Tiểu tưởng tượng cảnh nhà lật nóc lại bật cười. Cô không khóc nữa, cậu Tư cũng cười với cô, cô lẽ thấy nhà khác gặp xui xẻo thú vị vô cùng: “Nhưng người nhà chị Ba sẽ không bỏ qua cho Cố Yên Nhiên. Với bối cảnh nhà chị ấy, bóp chết Cố Yên Nhiên thật quá dễ dàng, vì thế Cố Yên Nhiên mới tới cầu xin anh.”

Anh nói đến đây cũng thành khẩn và kiên nhẫn hơn nhiều. Nói vào lúc này là tốt nhất, nói một lần nhân cả đời, ngày sau sẽ không xích mích vì chuyện này nữa: “Cô ấy xin anh vùng tiền vì cô ấy, để người khác nghĩ cô ấy là người tình của anh. Có vậy người nhà chị Ba mới nể mặt anh, giữ lại mạng sống cho cô ấy.”

“Khi đó anh vẫn còn đang học trung học...” Anh vừa nói, Cận Tiểu đã tròn mắt cắt ngang: “Khi đó cậu vẫn còn đang học trung học?”

Cậu Tư “ừ” rất bình tĩnh: “Khi đó danh tiếng của anh đã không tốt rồi, chẳng qua ngày ấy Cố Yên Nhiên cũng chỉ là một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi.”

Anh cười: “Đồng họ lớn sợ nhất là sinh con trai, bởi sinh con trai rồi sau này ngay cơ chia quyền sở hữu tài sản càng cao. Dù chi được cha anh giao một việc nhỏ thôi, anh cả và anh ba anh cũng không muốn.”

Cận Tiểu gật đầu: “Em hiểu, vì thế cậu mới vô như không biết gì, chỉ biết tìm phụ nữ.”

Không phải chuyện gì cô cũng mù mờ. So sánh vị thế, hành động và màn diễn của anh ở thành Tín Châu cùng với Thiệu Quan, cô cũng hiểu được kể lúc trước của anh.

Cô lẽ anh có được hôm nay, cũng là nhờ vào ấn nhân của ngày trước.

Cậu Tư nghiêng đầu, ánh mắt nhuốm ý cười: “Em xem, em cũng thông minh lắm.”

“Đương nhiên là em thông minh rồi.” Cận Tiểu mím môi. Cô không thể đoán định thị phi thật giả, càng không tiện dò xét cậu Tư nói thật hay nói dối, chỉ có thể anh nói một câu, cô nghe một câu. Cô nghĩ rồi lại hỏi anh: “Anh và Cố Yên Nhiên chỉ là người tình giả? Được thôi, vậy cô Tiểu Hồng kia thì sao?”

Cậu Tư quay sang, thật sự không hiểu: “Cô Tiểu Hồng gì cơ?”

Trước đây Cận Tiểu nghe được rất nhiều rất nhiều lời đồn đại. Chỉ riêng lúc còn học ở trung học thôi, không biết có đã nghe bao nhiêu “truyền thuyết” về cậu Tư. Tuy đã lấy anh rồi, cô cũng không tiện tra hỏi. Bấy giờ có cơ hội hỏi người thật, cô như phóng viên nhỏ háng hái nghiêng người moi thông tin: “Người đẹp nổi tiếng phố Hoa, Tiểu Hồng ấy. Ai cũng bảo cô ấy bị cậu bắt đi, giấu ở nhà tranh sau núi thành Tín Châu.”

Cô vỗ chi vào bụng như thật: “Nghe nói còn có cả con rồi, vì thế đêm đến thợ săn mới nghe thấy tiếng trẻ con khóc.”

Cuối cùng cậu Tư cũng không nhận được phải hồ lên: “Nói vớ vẩn gì thế!” Anh không rõ mấy lời đồn đại thái quá như vậy từ khi nào, vì thế lửa giận mới bùng lên. Cận Tiểu lùi lại nhưng vẫn tò mò như trước, không nhận được mà tiếp tục ngó sang: “Sao lại vớ vẩn được? Bạn lớp em kể chủ cậu ấy lên núi nghe thấy mà.”

Cậu Tư cảm giác gân xanh trên trán mình đều đang giật giật. Anh mặc kệ phong độ gì đó, chỉ thiếu nước chi vào cô Tiểu Hồng nào đó mà bà mặt một lời. Giọng anh cao hơn, vội vàng muốn tách bạch mình với kiểu tin đồn này: “Chính cô ta trốn theo người khác, chẳng biết trốn đi đâu lại up nôi này lên đầu anh!”

Cận Tiểu “ơ” một tiếng, gật đầu khẽ mà tạm tin anh. Cô lẽ Tiểu Hồng cũng là một cô gái dám yêu dám hận. Cô lại nghĩ tới một chuyện khác, nếu hôm nay không hỏi, e là sau này không còn cơ hội nữa: “Vậy phóng viên nữ của «Tin Báo» bị đồn dây dưa với cậu thì sao? Hai người ta mất cả bát cơm.”

Cậu Tư lại cười lạnh: “Người có hôn ước như cô ta chạy tới làng nhàng mới là giới nước bẩn lên người anh.”

Cận Tiểu ngồi thẳng lại, thờ dài: “Thì ra đều là người khác gấp lửa bỏ tay cậu.”

Cậu Tư cười, nhận ra cô bán tín bán nghi, giọng anh càng oan ức nữa với: “Thế nên anh cũng đáng thương lắm.”

Anh lại quay sang, nghiêm túc hơn một chút: “Lời đồn bên ngoài khó mà lọt tai, xem ra anh còn không biết rõ bằng em. Em nghe những lời đó mà vẫn dối tốt, cảm thấy Liễu Ngan Chi không bằng anh, anh cảm kích vô cùng.”

Anh nói rất trịnh trọng, Cận Tiểu lại quay đi, vô như đang chơi ngón tay của mình dù tai đã hơi nóng lên. Cô vừa nghĩ tới rồi anh sẽ không thấy đâu, vừa lăm bầm: “Cậu tự so với anh ta đúng là không có tiền đồ.”

Lời như vậy đã nói ra rồi, nghe lọt hay không lại cũng không phải chuyện người nói chỉ phải được. Có điều với thời đại này, người chồng không gian dối chưa chắc đã sánh bước bên bạn tới cùng, chỉ bằng nghĩ thoáng một chút đi.

Xe đã về gần tới nhà, cậu Tư bình tĩnh lại: “Anh hiểu em sẽ không tin hẳn, đối lại là anh, anh cũng không tin.” Mặt mày anh có chút đau lòng: “Nhưng Tiểu Tiêu, đây là vì đang ở trên xe thôi. Về đến nhà rồi, em có hỏi lại, chưa chắc anh đã trả lời được như vậy.”

Cận Tiểu ngược mắt, hơi nghi ngờ. Cậu Tư đã lái xe tới con dốc về nhà: “Ngày trước ở thành Tín Châu có không biết bao nhiêu tai mắt của anh cả, anh ba. Người làm trong nhà bấy giờ chưa chắc đã trung thành, không rõ có kẻ đứng ngoài của nghe lên chuyện tự hay không.”

Về nghiêm túc của anh khiến Cận Tiểu bắt gác thẳng người, bắt đầu cảnh giác. Cậu Tư lại nói tiếp với cô: “Thời buổi loạn lạc này không thể so với lúc trước, khó tìm được một nhóm người làm đáng tin cậy. Trước kia không muốn nói, sợ em biết rồi bắt an.” Anh cười: “Bình thường em thích ở nhà, nếu để em biết trong nhà có kẻ hai lòng, không biết em lại nghĩ nhiều tới mức nào.”

Từng câu từng chữ của anh đều chân thành, khiến Cận Tiểu ngưng ngừng, chột nhe giọng nói: “Em có lo nhiều đến thế đâu...”

Cô lại ngược mắt, hơi sốt ruột: “Các cậu đầu đã gây gắt đến vậy rồi cơ à.”

Cậu Tư dừng xe, thờ dài: “Vị thế anh sẽ không lấy vợ lẽ gì đó, lúc trước cả nhà ai ai cũng phải sống trong lo lắng, đề phòng.” Anh che mắt, cảm thấy ngày hôm nay thật một mối: “Chuyện dơ bẩn của đồng họ lớn có đếm mãi cũng không hết.”

Anh không hề biết nói như vậy chính là hạ nện bình yên. Cận Tiểu không hỏi nữa, chỉ mở cửa xe ra ngoài. Hai người đi từ sân trong tới cửa nhà, cậu Tư chợt bật cười: “Nhưng em ghét Liễu Ngan Chi đến thế cơ à? Xem chừng anh ta để ý tới em lắm.”

Chạy từ Nhật Bản xa xôi tới tận Thiệu Quan này, ngày trước cậu Tư đã xem nhẹ anh ta rồi. Anh vô như thuận miệng hoy vậy thôi, nhưng mỗi tế bào trên tai chi tiếc không thể dựng thẳng nghe có trả lời.

Cận Tiêu lại không hề bụng, bấu mỗi nói: “Em tưởng cậu điều tra rõ cả rồi mà.”

Cô nhớ tới lúc trước lại thấy chán ghét. Trước khi gặp lại Liễu Ngạn Chi, chính cô cũng không nhận ra những việc xảy ra trước đó là việc đáng sợ tới nhường nào, để rồi khi cậu Tư bất ngờ xuất hiện thật giống như cứu tinh.

Cô vừa nghĩ suy nửa phải lấy anh ta đã cảm thấy vô vọng. Trước đó cha mẹ cô biết những oan ức kia cũng vô như không thấy, cuối cùng bây giờ có người bằng lòng lắng nghe, cô mới mở lòng chia sẻ: “Con người anh ta rất kỳ lạ. Mỗi lần cha mẹ anh ta quở trách, ngấm ngấm mĩa mai em không xứng, anh ta cũng không nói gì. Em còn cho là anh ta nghĩ như vậy thật.”

Cô lại cười: “Có lẽ anh ta nghĩ đợi mọi người đi rồi, chỉ cần lên nhỉnh đấm vài câu, em sẽ biết ớn lắm.”

Cậu Tư nghe cô kể, cũng đã đoán được đôi phần chuyện giữa bọn họ và cả khúc mắc trong lòng mình. Loại đàn ông này giống rất nhiều kẻ trí thức học đường khác, lúc kéo bè kết phái nạt nộ người khác, anh ta không ngần can, thậm chí còn ra nháp chung. Chờ tới lúc mọi người đi cả rồi, anh ta lại quan tâm, ra về mình tấm lòng vàng đến thế nào. Ấy vậy mà cũng có những cô gái tin thật, còn cho anh ta là tia sáng giữa đêm đen.

Có thể mới thấy dù trước đây Cận Tiêu yếu ớt, nhưng vẫn rất thông minh. Cậu Tư vừa gạt đầu thể hiện mình đồng tình, ngoài miệng nói “Đúng là không phải người đáng để gửi gắm”, vừa nghĩ mình thật ngốc khi rồi rắm trước ngày cưới, sợ rằng đã phá hoại nhân duyên của người khác.

Nhắc tới lấy chồng, lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cận Tiêu nhếch miệng, nghĩ đến đây trong lòng chỉ có chàm chọc: “Nực cười nhất là anh ta trêu ghẹo con gái người đánh xe, người nhà anh ta lại âm ỉ đòi em mau kết hôn, còn dặn đi dặn lại phải sinh con trong vòng một năm để cầm chân anh ta.”

Bọn họ đã vào tới phòng khách. Bước chân của cậu Tư hơi khựng lại, Cận Tiêu lại không để ý, chỉ ngồi xuống sofa, vừa cầm hoa quả trên bàn vừa khinh thường nói: “Ai muốn sinh con với anh ta?”

May thay lúc này nghĩ lại, những chua xót đã qua chỉ còn là chàm biếm và tức cười. Trước đây cô hiếm khi nhiều lời, bởi không bạn nữ nào ở trường muốn nghe người khác tố khổ. Kiểm chế nhiều năm là thế, tới giờ cô được bộc bạch cả rồi. Tuy cô về khá thiếu lễ độ, nhưng lại sáng khoái không thôi.

Cậu Tư ngồi cạnh cô cất giọng dịu dàng: “Vì thế em nhìn thấy anh ta mới thấy lấy anh thật ra cũng rất tốt.”

Cận Tiêu bị anh chi thẳng ra lại thấy xấu hổ, vì thế cô đánh mặt đi nơi khác, không nhìn anh. Quả thật khi còn ở trong tiệm sách, Liễu Ngạn Chi nói câu nào, Cận Tiêu cũng bắt gác lấy ra so với cậu Tư. Dù cậu Tư không tốt trăm bề, nhưng cũng đã kéo cô rời xa những buồn đau và xoang xỉnh của nửa quãng đời còn lại. Tới lúc cô thật sự không kiên nhẫn được với Liễu Ngạn Chi nữa, cậu Tư mặc quần phục đứng đó quả như anh hùng đập mây cứu giá. Vậy là hiếm khách gì đó cũng bị cô ném ra sau đầu, chỉ thấy không cần nhiều lời với Liễu Ngạn Chi, hơn thế còn cực kỳ hãnh diện vì chồng mình.

Nếu cậu Tư biết được những nỗi lòng này, có lẽ anh sẽ phồng mũi lắm cho xem. Cận Tiêu quay sang “Đúng vậy.” Cô cắn táo, dửng dưng như không: “Ít ra lấy cậu rồi, ngày nào đó em có thể cuốn tiền chạy sang Pháp.”

Về kiểu căng của cô phách lối cô cùng, đối mặt với anh càng không e dè chút nào. Cậu Tư cũng không sợ, ngược lại còn phì cười thành tiếng.

Không rõ rồi cô nói buồn cười tới đâu, cậu Tư cứ cười mãi không thôi. Anh ôm chầm lấy cô, cố gắng nhịn cười: “Có người trong nhà họ Nhan thực hiện chuyện đó rồi.” Anh nhìn cô, trên mặt là răn đe nghiêm túc: “Em lại noi theo, e là không dễ như vậy.”

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Trò* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.